

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**SANDRA
BROWN**

**BLOOD
MOON**

A NOVEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BLOOD MOON

SANDRA BROWN

GRAND
CENTRAL

NEW YORK BOSTON

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Sandra Brown Management, Ltd.'ye aittir.

Kapak tasarımı Philip Pascuzzo'ya aittir. Kapak görselleri Getty Images ve Unsplash'tan alınmıştır.

Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc.'e aittir.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan (inceleme amaçlı kullanım dışında) materyal kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen permissions@hbgusa.com adresinden bizimle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdığınız destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Yayıncılık
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub

Birinci Baskı: Mart 2025

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile special.markets@hbgusa.com adresinden iletişime geçin.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

İsimler: Brown, Sandra, 1948- yazar.

Başlık: Kanlı Ay / Sandra Brown.

Açıklama: New York; Boston: Grand Central Publishing, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024033429 | ISBN 9781538742983 (ciltli) | ISBN 9781538743010 (e-kitap) | ISBN 9781538768778 (büyük puntolu ciltli)

Konular: LCSH: Louisiana—Kurgu | LCGFT: Gerilim (Kurgu) | Dedektif ve gizem kurgusu | Romantik kurgu | Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3552.R718 B56 2025 | DDC 813/.54—dc23/eng/20240724

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2024033429>

ISBN numaraları: 9781538742983 (ciltli), 9781538743010 (e-kitap), 9781538768778 (büyük puntolu karton kapak)

E3-20250225-JV-PC-COR

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Epilog](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

[Okuma Grubu Rehberi](#)

[Sandra Brown'ın Romanları](#)

Sayfa Listesi

1. [iv](#)
2. [1](#)
3. [2](#)
4. [3](#)
5. [4](#)
6. [5](#)
7. [6](#)
8. [7](#)
9. [8](#)
10. [9](#)
11. [10](#)
12. [11](#)
13. [12](#)
14. [13](#)
15. [14](#)
16. [15](#)
17. [16](#)
18. [17](#)
19. [18](#)
20. [19](#)
21. [20](#)
22. [21](#)
23. [22](#)
24. [23](#)
25. [24](#)
26. [25](#)
27. [26](#)
28. [27](#)
29. [28](#)
30. [29](#)
31. [30](#)
32. [31](#)
33. [32](#)

34. [33](#)
35. [34](#)
36. [35](#)
37. [36](#)
38. [37](#)
39. [38](#)
40. [39](#)
41. [40](#)
42. [41](#)
43. [42](#)
44. [43](#)
45. [44](#)
46. [45](#)
47. [46](#)
48. [47](#)
49. [48](#)
50. [49](#)
51. [50](#)
52. [51](#)
53. [52](#)
54. [53](#)
55. [54](#)
56. [55](#)
57. [56](#)
58. [57](#)
59. [58](#)
60. [59](#)
61. [60](#)
62. [61](#)
63. [62](#)
64. [63](#)
65. [64](#)
66. [65](#)
67. [66](#)
68. [67](#)
69. [68](#)

70. [69](#)
71. [70](#)
72. [71](#)
73. [72](#)
74. [73](#)
75. [74](#)
76. [75](#)
77. [76](#)
78. [77](#)
79. [78](#)
80. [79](#)
81. [80](#)
82. [81](#)
83. [82](#)
84. [83](#)
85. [84](#)
86. [85](#)
87. [86](#)
88. [87](#)
89. [88](#)
90. [89](#)
91. [90](#)
92. [91](#)
93. [92](#)
94. [93](#)
95. [94](#)
96. [95](#)
97. [96](#)
98. [97](#)
99. [98](#)
100. [99](#)
101. [100](#)
102. [101](#)
103. [102](#)
104. [103](#)
105. [104](#)

106. [105](#)
107. [106](#)
108. [107](#)
109. [108](#)
110. [109](#)
111. [110](#)
112. [111](#)
113. [112](#)
114. [113](#)
115. [114](#)
116. [115](#)
117. [116](#)
118. [117](#)
119. [118](#)
120. [119](#)
121. [120](#)
122. [121](#)
123. [122](#)
124. [123](#)
125. [124](#)
126. [125](#)
127. [126](#)
128. [127](#)
129. [128](#)
130. [129](#)
131. [130](#)
132. [131](#)
133. [132](#)
134. [133](#)
135. [134](#)
136. [135](#)
137. [136](#)
138. [137](#)
139. [138](#)
140. [139](#)
141. [140](#)

142. [141](#)
143. [142](#)
144. [143](#)
145. [144](#)
146. [145](#)
147. [146](#)
148. [147](#)
149. [148](#)
150. [149](#)
151. [150](#)
152. [151](#)
153. [152](#)
154. [153](#)
155. [154](#)
156. [155](#)
157. [156](#)
158. [157](#)
159. [158](#)
160. [159](#)
161. [160](#)
162. [161](#)
163. [162](#)
164. [163](#)
165. [164](#)
166. [165](#)
167. [166](#)
168. [167](#)
169. [168](#)
170. [169](#)
171. [170](#)
172. [171](#)
173. [172](#)
174. [173](#)
175. [174](#)
176. [175](#)
177. [176](#)

178. [177](#)
179. [178](#)
180. [179](#)
181. [180](#)
182. [181](#)
183. [182](#)
184. [183](#)
185. [184](#)
186. [185](#)
187. [186](#)
188. [187](#)
189. [188](#)
190. [189](#)
191. [190](#)
192. [191](#)
193. [192](#)
194. [193](#)
195. [194](#)
196. [195](#)
197. [196](#)
198. [197](#)
199. [198](#)
200. [199](#)
201. [200](#)
202. [201](#)
203. [202](#)
204. [203](#)
205. [204](#)
206. [205](#)
207. [206](#)
208. [207](#)
209. [208](#)
210. [209](#)
211. [210](#)
212. [211](#)
213. [212](#)

- 214. [213](#)
- 215. [214](#)
- 216. [215](#)
- 217. [216](#)
- 218. [217](#)
- 219. [218](#)
- 220. [219](#)
- 221. [220](#)
- 222. [221](#)
- 223. [222](#)
- 224. [223](#)
- 225. [224](#)
- 226. [225](#)
- 227. [226](#)
- 228. [227](#)
- 229. [228](#)
- 230. [229](#)
- 231. [230](#)
- 232. [231](#)
- 233. [232](#)
- 234. [233](#)
- 235. [234](#)
- 236. [235](#)
- 237. [236](#)
- 238. [237](#)
- 239. [238](#)
- 240. [239](#)
- 241. [240](#)
- 242. [241](#)
- 243. [242](#)
- 244. [243](#)
- 245. [244](#)
- 246. [245](#)
- 247. [246](#)
- 248. [247](#)
- 249. [248](#)

- 250. [249](#)
- 251. [250](#)
- 252. [251](#)
- 253. [252](#)
- 254. [253](#)
- 255. [254](#)
- 256. [255](#)
- 257. [256](#)
- 258. [257](#)
- 259. [258](#)
- 260. [259](#)
- 261. [260](#)
- 262. [261](#)
- 263. [262](#)
- 264. [263](#)
- 265. [264](#)
- 266. [265](#)
- 267. [266](#)
- 268. [267](#)
- 269. [268](#)
- 270. [269](#)
- 271. [270](#)
- 272. [271](#)
- 273. [272](#)
- 274. [273](#)
- 275. [274](#)
- 276. [275](#)
- 277. [276](#)
- 278. [277](#)
- 279. [278](#)
- 280. [279](#)
- 281. [280](#)
- 282. [281](#)
- 283. [282](#)
- 284. [283](#)
- 285. [284](#)

- 286. [285](#)
- 287. [286](#)
- 288. [287](#)
- 289. [288](#)
- 290. [289](#)
- 291. [290](#)
- 292. [291](#)
- 293. [292](#)
- 294. [293](#)
- 295. [294](#)
- 296. [295](#)
- 297. [296](#)
- 298. [297](#)
- 299. [298](#)
- 300. [299](#)
- 301. [300](#)
- 302. [301](#)
- 303. [302](#)
- 304. [303](#)
- 305. [304](#)
- 306. [305](#)
- 307. [306](#)
- 308. [307](#)
- 309. [308](#)
- 310. [309](#)
- 311. [310](#)
- 312. [311](#)
- 313. [312](#)
- 314. [313](#)
- 315. [314](#)
- 316. [315](#)
- 317. [316](#)
- 318. [317](#)
- 319. [318](#)
- 320. [319](#)
- 321. [320](#)

- 322. [321](#)
- 323. [322](#)
- 324. [323](#)
- 325. [324](#)
- 326. [325](#)
- 327. [326](#)
- 328. [327](#)
- 329. [328](#)
- 330. [329](#)
- 331. [330](#)
- 332. [331](#)
- 333. [332](#)
- 334. [333](#)
- 335. [334](#)
- 336. [335](#)
- 337. [336](#)
- 338. [337](#)
- 339. [338](#)
- 340. [339](#)
- 341. [340](#)
- 342. [341](#)
- 343. [342](#)
- 344. [343](#)
- 345. [344](#)
- 346. [345](#)
- 347. [346](#)
- 348. [347](#)
- 349. [348](#)
- 350. [349](#)
- 351. [350](#)
- 352. [351](#)
- 353. [352](#)
- 354. [353](#)
- 355. [354](#)
- 356. [355](#)
- 357. [356](#)

- 358. [357](#)
- 359. [358](#)
- 360. [359](#)
- 361. [360](#)
- 362. [361](#)
- 363. [362](#)
- 364. [363](#)
- 365. [364](#)
- 366. [365](#)
- 367. [366](#)
- 368. [367](#)
- 369. [368](#)
- 370. [369](#)
- 371. [370](#)
- 372. [371](#)
- 373. [372](#)
- 374. [373](#)
- 375. [374](#)
- 376. [375](#)
- 377. [376](#)
- 378. [377](#)
- 379. [378](#)
- 380. [379](#)
- 381. [380](#)
- 382. [381](#)
- 383. [382](#)
- 384. [383](#)
- 385. [384](#)
- 386. [385](#)
- 387. [386](#)
- 388. [387](#)
- 389. [388](#)
- 390. [389](#)
- 391. [390](#)
- 392. [391](#)
- 393. [392](#)

394. [393](#)
395. [394](#)
396. [395](#)
397. [396](#)
398. [397](#)
399. [398](#)
400. [399](#)
401. [400](#)
402. [401](#)
403. [402](#)
404. [403](#)
405. [404](#)
406. [405](#)
407. [406](#)
408. [407](#)
409. [408](#)
410. [409](#)
411. [410](#)
412. [411](#)
413. [412](#)
414. [413](#)
415. [414](#)
416. [415](#)
417. [416](#)
418. [417](#)
419. [418](#)
420. [419](#)
421. [420](#)
422. [421](#)
423. [422](#)
424. [423](#)
425. [424](#)
426. [425](#)
427. [426](#)
428. [427](#)
429. [428](#)

- 430. [429](#)
- 431. [430](#)
- 432. [431](#)
- 433. [432](#)
- 434. [433](#)
- 435. [434](#)
- 436. [435](#)
- 437. [436](#)
- 438. [437](#)
- 439. [438](#)
- 440. [ii](#)

Kitap çekilişlerini, ön izlemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz .](#)

Bölüm 1

Cumartesi, 8 Mart

Tavandaki cızırtılı hoparlörün üzerine örülmüş örümcek ağlarının arasından "Desperado"nun **dokunaklı** sözleri süzülüyordu.

Bu balad, onun sahneye girişine uygun bir müzik gibi görünüyordu.

İçeriye iki adım attıktan sonra durdu ve öğlen güneşinin loş ışığında silueti belirdi; arkasından kadife kaplı deri kapı hışırdayarak kapandı ve barı, her kıtadaki salaş içki mekanlarındaki taklit geceye geri döndürdü.

Bu ev, Larouche Parish ile Terrebonne'u ayıran sınır çizgisine yakın bir yerde bulunuyordu. İki bölge de burayı sahiplenmekten gurur duymazdı, ancak sorumluluk Terrebonne'a düşmüştü. Yakınlarda, buraya önemli bir bağ kurabilecek bir kasaba yoktu, ancak Auclair ile aynı posta kodunu paylaşıyordu.

Güneş gözlüğünü çıkardı, saplarını katladı ve birini, üçüncü inci düğmesinin üzerindeki kot gömleğinin yakasına taktı.

Barmen, sık sık karıştırıldığı anlaşılan bir dergiyi karıştırmayı bıraktı, müşterisinin ölçüsünü aldı ve ardından "Yağmur yağmaya başladı mı?" diye sordu.

"Henüz değil, ama akşama kadar olacağına da bahse girerim." Bara doğru yürüdü ve bir tabureye oturdu.

"Soğuk bira?"

"Kola lütfen. Bol buzlu."

"Yakında."

Sonra odanın en uzak köşesinden bir ses geldi: "Adam bara giriyor ve kola sipariş ediyor. Dairy Queen'ler bunun için değil mi?" Bu söz, kahkaha tufanına neden oldu.

Bara yeni gelen kişi omzunun üzerinden bilardo masalarının sırasına baktı. Şu anda kullanılan tek masa, tavandan sarkan bir aydınlatma armatürüyle aydınlatılıyordu. Lamba, bilardo masasının üzerinde alçak bir şekilde asılı duruyor ve pasaklı dörtlü bir grubu aydınlatıyordu.

Ona alaycı bir şekilde bakan kişi duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dizini yukarı çekmiş, sol ayağını beton bloklara dayamıştı. Dişlerinin arasında bir kibrit çöpü eziyordu. Diğer ise boş boş bilardo sopasına tebeşir sürüyordu. Diğer ikisi de masaya yaslanmış, bira şişelerinden yudumlar alıyordu.

Hepsi de o "adamı" küstahça bir meydan okumayla süzüyordu.

Ancak uzun ve ısrarcı bir bakışın hedefi olduktan sonra, dörtlü grubun sözcüsü kibrit çöpünü sarkık bıyığının altındaki ağzının köşesine dayadı, ayağını yere indirdi, duvardan uzaklaştı ve bilardo sopasını hazırlayana, "Vuracak mısın, yoksa ne?" dedi. Kendi aralarında eğlenerek mırıldanmaya devam ederek oyunlarına döndüler.

Barmen, olan biteni ilgiyle izledikten sonra bir kutu Coca-Cola açtı ve buz dolu bir bardağın üzerine döktü. "Buyurun."

"Teşekkürler."

"Barmen, lütfen bunu hesabıma ekleyin."

Köşedeki loş bir bölmede oturuyordu; burayı seçmesinin sebebi, girişin engelsiz bir manzarasına sahip olması ve böylece geldiğinde onu görebilmesiydi, ki bunu çok istemişti. Kendisi erken gelmişti; o da tam zamanında gelmişti.

Olan biten her şeyi, kendisi fark edilmeden gözlemlemişti. Güneş gözlüğüyle yaptığı hareket oldukça sıradan görünüyordu, gün ışığından daha karanlık bir iç mekana girerken insanın doğal olarak yapacağı bir şeydi. Ama bunun aynı zamanda gözlerinin alışması, ortamı algılaması ve barın düzenini ve içine girdiği yeri anlaması için ona zaman kazandırdığını da tahmin etti. Onun dikkatinden kaçmasının tek nedeni, oturduğu masanın barın loş ışığın sadece cılız bir şekilde aydınlattığı bir bölümünde olmasıydı.

Girişten bara doğru yürürken adımları rahat, tavrı ise kayıtsızdı. Barmenle olan sohbeti, coşkulu olmasa da yeterince arkadaşçaydı. Ancak bilardo oynayan adamların alaycı bakışlarını bastırmak için sadece bir bakış yeterli olmuştu.

O sırada sırtı ona dönüktü. Ama i kisini alıp yanlarına doğru yürürken, ona dikilen hesapçı bakışlarını mutlaka onlara dikmiş olması gerektiğini biliyordu.

Kabine vardığında, başını boş banka doğru eğdi. "Bu koltuk dolu mu?"

Başını salladı.

Karşısına oturdu. Birbirlerini açıkça ilgiyle süzdüler ama o, "Kola için teşekkürler," diyene kadar hiçbir şey söylemediler.

"Rica ederim."

Pipeti soda bardağına batırıp çıkarırken, onu değerlendirmeye devam etti. Onu etkilemek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Sakalı uzamış, saçları dağınıktı. Gömleği buruşuk ve etek ucu dışarı sarkmış haldeydi.

Kot pantolonu temizdi ama solmuştu, dizlerinde neredeyse beyaza d nm şti. Sol  n cebinde bir delik ve pa aları yıpranmıştı. Sanki onunla bir bütün olmuştu, vücut yapısına ve salaş yürüyüşüne çok yakışıyordu, bu yüzden zaten modaya uygun şekilde yıpratılmış olarak satın alınmış olamazdı. Eskime, gerçek kullanımdan kaynaklanıyordu. Yıllarca süren kullanımdan.

"Beklediğim gibi değilsin," dedi.

"Hayır mı? Kıyafetin dışında, tam da beklediğim gibisin."

"Neye dayanarak?"

"Telefonda sizin sesiniz."

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

"Tereyağı ağzınızda erimezdi."

Pipetle oynamayı bıraktı ve pipetin bardağa batmasına izin verdi. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, ona daha uzun ve daha da onaylamayan bir bakış attı; bu bakış, onun acımasız bakışlarıyla son buldu ve kadın da geri adım atmadı. " 'Kıyafet hariç' derken neyi kastettiniz?"

"LSU beyzbol şapkası mı? Daha önce hiç takmadın. Kafana uymuyor, çok yeni ve özel yapım  antanla da uyuşmuyor." Yanındaki

bankta duran şapkaya baktı. "Bu iki aksesuar arasında, LV'nin sana daha çok yakışacağına bahse girerim."

Onun haklı olduğunu kabul etmedi. "Üzerinizde rozet yok."

Açıkça ortada olan şey hakkında yorum yapmadı.

"Rozetiniz *var* mı?" diye sordu.

"Bir cüzdanın içinde."

"Fotoğraflı kimlik?"

"Bir cüzdanın içinde."

"Üzerinizde mi?"

"Evet."

"Lütfen bana gösterir misiniz?"

"HAYIR."

" *HAYIR?* "

"HAYIR."

"Neden?"

"Şey..." Kollarını masanın üzerine kavuşturdu ve öne eğilerek sesini alçalttı. "Öncelikle, bana –hayır, *talimat verdiniz*– buraya polis gibi görünmememi istediniz. Rozet takmak bunu ele veriyor zaten. Hem zaten ben rozetimi asla görünmek için takmam."

"İkincisi, sopayla ateş eden sırtlan sürüsü mü? DEA'nın onların peşinde olduğunu biliyorum. Şimdi, eğer size rozet ve kimlik gösterirken beni görselerdi, beni bir tür kolluk görevlisi olarak görürlerdi ve bu muhtemelen bir sorun patlamasına yol açardı. Silahlı olduklarını çok iyi biliyorum; sadece ne tür bir ateş gücü taşıdıklarını bilmiyorum ve bunu öğrenmek kan dökülmesine yol açabilir."

"Üçüncüsü, barmen *MotorTrend* cihazını bırakıp bir shot bardağını parlatmaya başladı. Bu tür bir mekanda bu temizlik seviyesi nadir, hatta neredeyse yok denecek kadar az. Bizi izlemiyormuş gibi yapıyor ama hiçbir şeyi kaçırmadı. Bir silahlı çatışma çıksa kimin tarafında olacağını bilmiyorum. Eğer çıkarsa –ki neredeyse kesin olarak çıkar– yaralanabilirsiniz ve bundan nefret ederim."

"Vicdanınız bir daha asla rahatlayamaz mı?"

"Hayır, kariyerim. Bir süredir amirim beni kovmak için bahane arıyor. Eğer siz, masum bir görgü tanığı, benim başlattığım bir çatışmada yaralanır veya ölürseniz, bu onun beni kovması için gereken bahaneden daha fazlası olur."

"Bütün bunları söylememin sebebi şu: Kimlik cüzdanımı cebimde, silahımı gömleğimin altında tutacağım, sakın kalacağım ve bu işi -her neyse- bitirdikten sonra, ön tarafa park etmiş o kırsal kesimden kalma kamyonetin plaka numarasını alacağım; neredeyse eminim ki o kamyonet fentanil satıcılarına ait, size değil. Sonra da DEA'ya nerede takıldıklarını bildireceğim."

"Öyleyse, herkesin güvenliği ve iyiliği için, bu buluşmanın tesadüfi olduğunu, sizin Auclair, Looziana'da sefil bir hayat süren, ihmal edilmiş bir ev hanımı olduğunuzu ve öğleden sonra bir rodeo gösterisi aramak için buraya geldiğinizi varsayalım. Ben de tesadüfen içeri girdim, beni süzdünüz ve uygun olduğumu düşündünüz."

Sözünü bitirdiğinde kadın öfkesinden köpürüyordu ama olabildiğince sakın görünmeye çalıştı. "Sırtın barmene dönük. Onun ne yaptığını nereden biliyorsun?"

"Sağ omzunuzun arkasındaki karartılmış camda yansımaları görüyorsunuz. Hayır, dönüp bakmayın. Bana güvenin." Bardağını alıp uzun bir yudum aldı, sonra da geçirmesini zorlukla bastırdı.

İçindeki giderek artan öfkeyi bastırmaya çalıştı, çünkü bu onunla hiçbir işe yaramayacaktı. Ama dayanamayıp, "Buraya açık fikirli geldim, sana şans vermek istedim, ama sen gerçekten de kibirli bir herifsin, değil mi?" dedi.

"Hey," dedi, gücenmiş bir ifadeyle, "eğer rodeo peşindeysen..."

"Kesinlikle değilim."

"Peki, kim kimi davet etti? Bu arada, bunun nedenleri hala bilinmiyor." Gözleri kadının üzerinde gezindi. "Doğru kadını buldum, değil mi? Eğer adınız Beth Collins değilse, o zaman—"

"Öyle."

"Oh, neyse ki az kalsın rezil olacaktım." Sırıtmaya çalışmadan, masanın arkasına yaslandı.

Sinir bozucu olup da hiçbir yere varmamasına aldırış etmedi. Bunu belli etti. "Eğleniyor musun?"

"Biraz öyle, evet."

"Size temin ederim ki bu bir eğlence veya oyun değil."

"Hayır mı?" Omuz silktili. "Pekala. Benimle neden konuşmak istediğine ne zaman geleceğiz? Merak ettiğimi itiraf ediyorum. Özellikle de seni gördükten sonra."

O, *bu* tuzağa düşmeye cesaret edemedi. "Öyleyse buraya sadece merakınızdan mı geldiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Adımı doğru telaffuz ettiğiniz için size bir iyilik yapıp gelmem gerektiğini düşündüm. Rock yıldızı Bow-ie gibi değil, bıçak gibi Boo-ie."

"Şey, Bay Bowie bıçağı sever, ciddiyetle söylüyorum, açıklama yapmadan ve kısa bir süre içinde benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Baştan başlayalım, olur mu?" Kadın duraksadı. Adam devam etmesi için işaret etti. "Konu önemli ve bir zaman kısıtlamam var."

Yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu ve bir an onu inceledi. Konuşmasındaki yoğunluk onu etkilemiş ve ilgisini çekmiş gibiydi. En azından artık ona gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ, Bayan Collins, buradayım. Size söylediğim gibi, isteğiniz üzerine geldim. Bu neyin nesi?"

Omuzlarını gevşetmeye zorladı, çünkü görüş alanında olan barmen, bir kadeh içkiyi parlatırken onları *izliyordu*. Karşısında oturan dağınık saçlı adama gülümsemeye zorladı kendini, sonra da cilveleşircesine gözlerini aşağı indirdi. Kendi kendine, "Dün, polis departmanındaki herhangi birine benimle konuştuğunu söyledin mi?" diye sordu.

"HAYIR."

"Ya da bugün buluşacağımızı mı?"

"HAYIR."

"Polis karakolundan buraya gelmek için ayrıldığınızda—"

"Bugün izin günüm. Doğrudan evden geldim." Bir an duraksadıktan sonra, "Doğrudan yataktan geldim."

Onun bunu, nasıl tepki vereceğini görmek için eklediğini biliyordu, bu yüzden hiç tepki vermedi. "Benimle buluşacağını *birine* söyledin mi? Karına?"

"Bir tane bile yok."

"Ah." Bu söze verdiği şaşkın tepki istemsizdi. "Evet, öyle yapmışsın."

"Artık değil." Kaşları çatılarak derin bir yarık oluşturdu. "Nasıl yani —"

"Sizinle ilgili bazı ön bilgiler edindim."

"Kim tarafından?"

"*Kim ?*" diye düşündü. Ama onu düzeltmedi ya da doğrudan bir cevap vermedi. "Ben de kendi araştırmamı yaptım."

Bakışları onu adeta masanın arkasına mıhlamıştı. Gözlerini kaçırmadan içeceğine uzandı ve bir yudum aldı. Bardağını yere koyarken, "Ne yapmaya çalışıyorsun? Biz mütevazı bir şehirdeki vasat bir departmanız. Ve bu bile oldukça cömert bir tanımlama. Eğer bir sorunun varsa neden bizi arıyorsun?" dedi.

"Sen. *Seni* aradım."

"Beni özel kılan nedir?"

Dudaklarını nemlendirdi ve sesini alçalttı. "2022 yılının Kasım ayında kaybolan o genç kadının davası."

Çenesini sıktı. Gri gözleri sertleşti. Saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi tehditkar bir görünüm aldı.

Düşmanca bir tepki beklese de, adamın tepkisi sert ve korkutucu oldu ve dengesini kaybetmesine neden oldu. "Adı..."

"Onun adını biliyorum."

Kadın, hâlâ o lanet olası bardağı parlatmakla meşgul olan barmene baktı. John Bowie'ye geri döndüğünde, sahte bir gülümsemeyle tatlı bir sesle konuştu: "Gözlemcimiz söylediklerinizi duyamayabilir, ancak öfkeli ses tonunuzu ve bir ilişki arayışında olduğunuz izlenimini vermeyen beden dilinizi mutlaka algılayacaktır."

Sanki içindeki polis memurunu yeniden başlatmak istercesine göz kırptı. "Rol yapma önemli mi?"

"Evet. Şimdilik."

Onun sözlerine inanarak duruşunu gevşetti ve tekrar öne eğildi. "O zaman kendimi geliştirmeliyim." Masanın üzerinden uzanıp elini tuttu ve başparmağıyla avucunu okşadı. "Bu nasıl? Daha iyi mi?"

Elini onun elinden hızla çekme dürtüsünü bastırdı, okşamanın ima ettiği şeye direndi ve göbeğinin altında yarattığı heyecanı inkar etti. Bunun yerine, ona utangaç bir gülümseme verdi ve yapmacık bir isteksizlikle elini geri aldı.

Kolasını bitirdi ve ağzına çakıl taşı büyüklüğünde bir buz küpü attı. Ona şüpheli bir yoğunlukla bakarken buzu çiğnedi. "Crissy Mellin davasının seninle ne ilgisi var?"

"Bu olay ulusal haberlere konu oldu."

Acı bir şekilde homurdandı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Soruşturmada aktif olarak yer aldınız."

"Bunu zaten biliyorum."

"Haberlerde adınız sık sık geçiyordu."

"Yine, bildiğim bir şey."

"Ama siz röportaj vermeyi reddettiniz."

"Kan emicilerin çabalamamasından kaynaklanmıyor bu."

Tereddüt etti ve derin bir nefes aldı. "Kameraların önünde hiç görünmemiş olsanız da, sizden bahsedildi ve sık sık alıntı yapıldı. Şurada bir parça, orada bir cümle ve kısa sürede departmanınızın soruşturmayı ele alış biçiminden memnun olmadığınız açıkça ortaya çıktı." Durakladı, sonra sordu, "Üstünüzün sizi işten çıkarmak istemesinin nedeni açık sözlülüğünüz müydü?"

"Bu da sebeplerden biri."

"Bir tane daha mı var?"

"Benim penisim onunkinden daha büyük ve bu onu çok sinirlendiriyor. Aslında hiç karşılaştırmadık ama, biliyorsunuz işte."

Yüz ifadesini alaycı bir şekilde korudu. "Ah, kasıtlı bayağılık. Umuduyla kullanıldı ki ben güceneyim, özel yapım çantamı kapıp öfkeyle dışarı çıkayım."

"Sizi burada tutmayayım, Bayan Collins."

"Üzgünüm Bay Bowie. Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek."

Kaşları hâlâ çatık ve sert bir ifadeyle, daha da yaklaştı ve sesini neredeyse hırıltıya indirdi. "Bu gidip gelmelerden bıktım. Neden beni bu ücra, ucuz mekana davet ettin? Öğleden sonranın ortasında. İzin günümde. Sanki hafızamdan silmek istediğim bir şeyi anımsamaktan daha iyi yapacak bir şeyim yokmuş gibi?"

Gözlerini kısarak onu yavaşça süzdü. Gözleri tekrar buluştuğunda, ona tembel bir gülümseme verdi. "Eğer gerçekten bir rodeo özlemi çekiyorsan, belki de kelepçeli, rozetli ve tabancalı bir adamla? Öyle mi? Bu bazı kadınlar için büyük bir tahrik unsuru. Kaç tanesinin böyle olduğunu görünce şaşırsın."

"Hiç şaşırmam."

"Öyleyse," diye mırıldandı, "işleri hızlandıralım."

Yanakları kızardı. Öfkeli bir karşılık vermekten kendini zor tuttu,

bardağına uzandı ve pipetten bir yudum aldı. Bardağı sertçe masaya bıraktı. "Aradım çünkü yapımcılığını yaptığım gerçek suç olayları programı *Crisis Point'in* yakında Crissy Mellin davasını konu alan bir bölümü yayınlanacak."

"Kahrolası herif. Ekip burada çekim yaparken büyük bir olay çıkmıştı. Ama üzerinden epey zaman geçti. Umarım artık unutulmuştur." diye tısladı.

"HAYIR."

"Sen de onlardan birisin, değil mi?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Güle güle."

Kabinin kenarına doğru kaymaya fırs bulamadan, kadının eli uzanıp kolunu yakaladı ve masaya sabitledi. "O davada bizim yapım ekibimizle iş birliği yapmayı reddeden tek kilit isim sendin. Kimsenin telefonuna cevap vermedin ve biri telefona ulaştığında da kendini tanıttığı anda telefonu kapattın."

"İnancıyla ve ikna gücüyle tanınan kıdemli sunucumuza karşı sarsılmaz bir tavır sergilediniz. Ona röportaj veya özel bir görüşme bile vermediniz. Bana sizin kibirli bir herif olduğunuzu söyleyen de oydu." Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Derin bir nefes aldı. "Umutsuz bir şekilde sizinle konuşmak için size ulaştım."

Kolunun kıvrılmış manşetinin hemen altından kolunu kavrayan eline baktı. "Seninle bilek güreşi yapmak istemiyorum. Özellikle de herkesin önünde. Bırak elini."

"Beni dinleyin."

"Bırak."

"Lütfen, Bay Bowie. Bunu görüşmemeniz çok büyük bir hata olurdu..."

"En büyük hatam, telefondaki aceleci ve seksi kadın sesine kanmaktı. Hakkını vermek lazım. Çok cazip bir tuzak kurmuşsun."

"Bana iki dakika verin."

"Kola için tekrar teşekkürler."

Gitmek için hareket etti. Kadın onun kolunu daha sıkı kavradı. "İki dakika."

Başını sertçe salladı. "Ben gidiyorum."

"Otuz saniye. Lütfen. Otuz saniye ve buraya kadar gelmeniz boşa

gitmeyecek." Tereddüdünü hissedince kolunu sıktı. "Yarım dakika. Lütfen."

Düşünürken yanağının içini ısırđı, sonra da "Bana *bilmediğim* bir şey söyle" dedi.

Derin bir nefes verdi ve fısıldadı, "Bu tekrar olacak."

Bölüm 2

Bir diğer?"

Barmen barın arkasından çıkıp onlara doğru ilerlerken, John kararmış camda kendi yansımasını görmüştü. Ancak Beth Collins, tamamen sohbete dalmış olduğundan, barmen konuşana kadar onun yaklaştığının farkında değilmiş gibiydi ve konuşunca irkildi.

John ondan uzaklaştı, barmene gülümsedi ve taze içeceği aldı. "Teşekkürler dostum. Nasıl tahmin ettin?"

"Görünüşe göre, işi başaramamışsın." Geniş göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Peki ya sen, tatlım? Bu sefer daha sert bir şey ister misin?"

"Tatlım" diye hitap edilmesine tepki olarak gerildi ama gülümseyerek ve soğukkanlılıkla, "Teşekkür ederim, gerek yok," diye yanıtladı. Sanki ağzından bal damlıyormuş gibi.

"Aslında..." Pahalı çantasını açtı ve sanki kredi kartıyla ödemek yerine önceden hazırda bulundurmaya planlamış gibi yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. "Bu içeceklerimizin parasını karşılar. Para üstünü sizde kalsın."

"Teşekkür ederim." Barmen hesabı elinden aldı ve ağır adımlarla uzaklaşırken John'un omzuna bir yumruk attı ve kendi kendine, "İyi şanslar dostum," dedi.

Adamın duyma mesafesinden uzaklaşınca, "Sence beni hatırlayacak mı?" diye sordu.

Şaka mı yapıyordu? Beyzbol şapkası yerine elmas bir taç takmış olsaydı, bu ortamda daha dikkat çekici görünemezdi. Şapka ve sade beyaz tişörtüne rağmen, her şeyiyle *zarafeti* haykırıyordu.

Doğru, onu sadece belden yukarısını görmüştü ama tişörtü esnek

bir kumaştandı ve eğer alt kısmı da üst kısmı kadar biçimliyse, aceleyle yapılmış bir motelde bir iki saatlik bir rodeo gösterisinin öğleden sonrasının geri kalanını geçirmek için fena bir yol olmayacağını düşünüyordu.

Konuşmadıkları sürece sorun yoktu.

Onun sorusuna karşılık, "Evet, sanırım seni hatırlayacak. Bu neden sorun olsun ki? Sabotaj planını mı engelliyor?" dedi.

"Bu bir plan değil."

Ona bir bakış attı.

İki elini de masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve masanın üzerine eğildi. "Söylediklerimi anlamadın mı?"

"Her şeyi gayet iyi anladım. Bunun bir pusu olduğunu da anladım. Buna kandiğim için kendimden nefret ediyorum, ama şimdi gidiyorum."

Arkasındaki bilaro masasındaki dört kişiye doğru baktı ve onların, özellikle de kadının, onlara karşı gösterdikleri kayıtsızlığı hemen fark etti. Kendi kendine bir küfür mırıldandı ve içini çekerek tekrar arkasına döndü. "Şu lanet olası çantayı kolunun altına sıkıştır. Sıkıca. Göz teması kurma. Anladın mı? Kimseyle. Ve bu konuda benimle tartışmayı aklından bile geçirme."

Masadan kalktı, eğilip kadının dirseğinden tuttu ve kadın ayağa kalkınca onu çıkışa doğru yönlendirdi. Barmen ona göz kırptı ve başparmağını yukarı kaldırdı.

Pasaklı grubun yanından geçerlerken, bıyıklı, ukala tavırlı ve ağzında kibrit çöpü olan adam ona orta parmağını gösterdi. John bunu görmezden geldi, ağır kapıyı açtı ve kadını dışarı çıkardı.

Yağmur bulutları toplanıyordu, bu nedenle sıcaklık mevsim normallerine göre serin olsa da, atmosfer yağış beklentisiyle nemliydi.

Dirseğini adamın kavrayışından kurtardı ve siyah bir sedan arabayı işaret etti. "Tahmin etmiştim," dedi adam.

Çakıllı otoparkta, SUV'si ve sedanının yanı sıra, ızgarası hasar görmüş ve paslı arka çamurluğunda iki kurşun deliği bulunan tek araç bir kamyonetti. Beth Collins'i sedanın yanına götürdü.

Kadın uzaktan kumandayla kilidi açtıktan sonra, adam uzanıp sürücü kapısını onun için açtı. "Güzel araba. Tüm ekstra opsiyonları

var."

"Bunların yarısının ne işe yaradığını bilmiyorum. Havaalanından kiraladığım bir araç."

"Ne zaman?"

"Dün."

"New York'tan mı geldiniz?" Bunu anlamak kolaydı. Çalıştığı program oradan yayınlanıyordu.

"Evet."

"New Yorklu gibi konuşmuyorsun."

"Bu bölgede büyüdüm. LSU'dan mezun olduktan hemen sonra buraya taşındım."

"İnsanları gizli toplantılara çekmek için eğitim aldınız mı? Yoksa bunun için eğitime mi ihtiyacınız vardı? Televizyon kanalı size bunu etkili bir şekilde nasıl yapacağınızı mı öğretti, yoksa bu size doğal olarak mı geldi?"

Tedirgin bir ifadeyle başını yana çevirerek otoyolda hızla geçen bir tırı izledi. Tekrar ona dönerek, "Bay Bowie—ya da size Dedektif Bowie mi demeliyim?" dedi.

"Peki ya John?"

Ona herhangi bir hitapta bulunmadan, "Özellikle sizinle konuşmak için buraya geldim," dedi.

"Eh, bu çok kötü. Çünkü ben konuşmayacağım. O kurnaz ev sahibinize söyleyin, bana kibirli bir herif demeniz, heriflere kötü bir isim veriyor. Patronlarınıza söyleyin, kaba, edepsiz, kadın düşmanıydım. İstedığınız tüm olumsuz sıfatları ekleyin. Onların benim hakkımdaki görüşleri umurumda değil. Hatta ne kadar düşük olursa o kadar hoşuma gider."

Takdire şayan bir şekilde, soğukkanlılığını korudu. "Crissy Mellin'in başına gelenlerin tekrar yaşanacağına, başka bir kurbanın olacağına dair düşüncemi duymak için en ufak bir merakınız yok mu?"

"Elbette olacak. Yüz kere. Bin kere. Üzücü. Acı verici. Trajik. Kadınlara yönelik şiddet, sözde medeni kültürlerin çoğunun dokusunu kemiren bir kanser gibidir. Ama bu suçlar başkasının sorunu olacak. Benim değil."

"Ama bu senin sorunun olacak. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

Barmen sözünü kesmeseydi, ondan daha ayrıntılı bilgi isteyebilir

ya da en azından " *Bu da ne?*" diye sorabilirdi. Ama fırsatı kaçırmıştı ve şimdi kaçırdığına sevinmişti, çünkü aptal değildi.

Mellin davasından bu yana geçen üç buçuk yılı, her türlü beladan kaçınmaya çalışarak, bıçak sırtında yürüyerek geçirmişti. Beth Collins'in söylediklerine zerre kadar itibar etse ve bu konuda küçük bir adım bile atsa, patronu ve düşmanı Thomas P. Barker ile kurduğu denge oyununu kolayca alt üst edebilirdi. Aralarındaki düşmanca ilişki onu hiç ilgilendirmiyordu ve ona bunu anlatmak, daha fazla tartışmaya yol açabilirdi ki, bundan cüzzamdan kaçındığı kadar şiddetle kaçınırdı. Ama başkalarının görüşlerine önem vermediği hakkındaki sözlerine rağmen, John Bowie'yi tam anlamıyla bir pislik olarak hatırlayarak ayrılmasını istemiyordu.

Ağırlığını değiştirdi, çizmelerinin altındaki çakılları çıtırdattı. "Dinleyin, Bayan Collins—"

Dinlemek yerine sözünü kesti. "Yaklaşan bölümde Crissy Mellin'i kaçıran kişinin öldüğü ortaya çıkacak."

"O kesinlikle *öyle* . Cesedini parçaladım."

"Ya o genç adam suçlu değilse?"

"Ha, nereye varmak istediğinizi anladım. Yanlış adamı yakalamışız." Alaycı bir şekilde, "Hapishane hücresinde asılı bulduğumuz adamı." dedi.

"Evet, o."

"Peki ya asıl korkunç yaratık hâlâ dışarıda mı?"

"Mümkün."

"Hı hı."

Sinirlenerek, "Bunu nasıl yapabilirsiniz?" dedi.

"Ne yap?"

"Ne kadar umursamazsın. Sana seni sarsması gereken bir şey söyledim. Bunu hiç önemsemedin. Sanki bu olağanüstü bir şey değilmiş gibi. Sanki her gün başına geliyormuş gibi."

"Evet, öyle. Biz ve dünyadaki her kolluk kuvveti her gün onlarca asılsız telefon alıyoruz. Deliler komplo teorileriyle veya ihbar etmek için arıyorlar—"

"Boş ver." Ona sırtını döndü ve arabaya bindi. "Sizinle başladım çünkü bir makalede soruşturmanın 'aceleyle' yürütüldüğünü söylediğiniz aktarılmıştı. Görünüşe göre aradan geçen yıllar içinde

fikrinizi değiştirmişsiniz. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kapiyı kapatmak için elini uzattı.

"Bir dakika, bir dakika." Yapacağı şeyden sonra muhtemelen pişman olacağını bilerek, pencerenin üzerindeki kapı kolunu kavradı ve sıkıca tuttu. Kapiyı çekiştirerek amaya çalıştılar. Kadından daha uzun süre dayandı ve kadın sürücü koltuğundan ona dik dik bakarken kapiyı açık tutmaya devam etti.

Elini direksiyon simidindeki korna simgesinin üzerine koydu. "Kapiyı bırak yoksa bunun üzerine yatacağım."

Arkasındaki binaya doğru başını eğdi. "O alçaklar seni kurtarmaya geliyorlar, peki ya beni alt ettikten sonra? Onlarla baş başa kalıp senin canına okumana izin mi verilecek? Sanmıyorum."

Derin bir nefes verdi. "Lütfen bırak beni."

"Neden bu hilekarlık?" Bağlamından koparılmış bu soru, onun dikkatini çekti. Kapiyı kapatma girişiminden vazgeçti.

"Ne?"

"Dn aradığında neden bana o diziden olduğunu baştan söylemedin?"

"Telefonu yüzüme kapatırdınız."

Doğru cevap. Ama bunu söylerken bakışları doğrudan ona bakmaktan, gömleğinin üçüncü ıtcıtına kaymıştı. Bir yalan sezdi. En azından yarı yalan. "Peki, ne olmuş yani?"

Hiçbir şey söylemedi.

Ses tonunu ve sesini alçalttı. "Peki, ne olmuş yani?"

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Omuzları düştü, başı ne eğildi. Beyzbol şapkası düştü ve avuç dolusu sarı saçları başının etrafına döküldü. Sinirle şapkayı yolcu koltuğuna fırlattı ve on parmağını kullanarak saçlarını yüzünden geriye doğru çekti.

"Ne kanalı ne de programı temsil ediyorum," dedi. "Kendi isteğimle ve kendi masraflarımla geldim." Ona bakarken hafifçe, pişmanlıkla güldü. "Lütfen vaktinizi boşa harcadığım için beni affedin. Tatilinizin geri kalanının tadını çıkarın." Arabanın kapısını tekrar çekti.

Onu serbest bırakmak, uzaklaşmak, eve gitmek, ESPN'i açmak, bir bira açmak ve tam da onun önerdiği gibi yapmak üzereydi: izin gününün geri kalanının tadını çıkarmak.

Ama inanılmaz derecede yanlış bir karar anında fikrini değiştirdi ve

kapıya tutundu. "Onun dışarıda tekrar saldırmak için beklediğini nereden çıkardın?"

Şimdi dosdoğru gözlerinin içine bakarak, "Kanlı ay," dedi.

Birkaç saniye boyunca gözlerini ondan ayırmadı, sonra da kapıyı kapatmayı başardı.

Şaşkın ve sinirli bir şekilde John, kadının sedan arabayı geri geri çıkarıp, çukurlu otoparktan iki şeritli otoyola doğru sarsılarak ilerleyişini izledi. Kadın doğu yönündeki şeride sola dönmeyi başarmadan önce birkaç araç daha geçti. Kadın yolun açılmasını beklerken, John telefonuna ulaşarak arka plakanın fotoğrafını çekmeyi başarmıştı.

İçgüdüğü onu takip etmekte. Sağduyu ise, *"Aklını mı kaçırdın?" diye haykırdı.*

Arabası virajı dönüp gözden kaybolana kadar izledi, sonra yavaşça SUV'una doğru yürüdü. Sürücü kapısını açtı ama aradaki boşlukta ayakta durmaya devam etti, bara girdiğinden beri olan her şeyi sindirmek için bir an durdu.

Hayır, hatta ondan önce bile. Çünkü telefon görüşmesi baştan beri gizli saklı gibiydi, sanki fısıltıyla konuşması gerekiyordu, sanki saklayacak bir şeyi vardı. Ya da... endişeliydi. Korkmuş muydu? Suçlu muydu? Tanrı bilirdi ki. Ama merak etmişti.

Bu durum onu yeterince rahatsız etmişti ki, öğleden sonraki randevularına gitmişti. Merakla ama aynı zamanda şüpheli bir gözle, bu hiç beklemediği yere gelmişti. İlk beş dakika boyunca, kız onu sorguya çektiği sırada, eğlenmişti.

Ama şimdi, yanılıyor olsa bile, kadının buna inandığı hissinden kurtulamıyordu: *"Bu tekrar olacak."*

Sinirle, bu kadar kızginken üzerine konmaya cüret eden sivrisinekleri savuşturdu. Her şeyden önce, onun bu müdahalesinden dolayı ona kızgındı. Şu anki ve gelecekteki hayatının zaten sallantıda olan düzenini bozacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Sonra, bu kadar aptalca davrandığı için kendine kızdı; seksi

telefon sesi olan kadınla buluşmak için ta buraya kadar araba sürmüştü ve şimdi burada sivrisineklerin onu kurutmasını engellemeye çalışırken, Crissy Mellin davasının çözülme şeklinin doğru olmadığına dair kesin inancını düşünüyordu.

O soruşturmanın resmi onayını almayı canı gönülden istemişti. Onu kucaklamak, sonra da derinlere gömmek, zihninden silmek, sonsuza dek bitmiş saymak istemişti. *Son* .

Üç yıldan fazla bir süre sonra, neredeyse onunla barışmaya başlamıştı. Şimdi... o . Yeni sevişmiş gibi saçları olan o kadın. Anılarını tazelemiş, şüphelerini yeniden canlandırmış, hayatının her yönünü yeniden mahvetme potansiyeli taşıyan, berbat olanı daha da berbat hale getiren bir saplantıyı uyandırmıştı.

Asla olmaz, hanımefendi . Dudaklarınız ne kadar lezzetli olursa olsun.

Beth Collins'e karşı öfkesi giderek artarken, birahanenin girişine dik dik bakıyordu. "Boş ver," dedi ve SUV'sinin kapısını sertçe çarparak bunu vurguladı. Yastıklı kapıya doğru yürüdü, açtı ve içeri girdi.

Barmen dergisinden başını kaldırıp kurtvari bir gülümsemeye ona baktı. "Başarısız oldun, değil mi?"

John, cevap vermeden ve adımlarını yavaşlatmadan, kendisine orta parmağını gösteren kibrit çöpü satan adama doğru yürüdü ve karnına bir yumruk attı.

"Mecazi anlamda konuşuyor olmalıydı."

John, koltuğunda uzanmış, başı kolçakta, kovboy çizimleri dışında tamamen giyinikti; çizimleri yerdeydi. Sağ elinde, karnının üzerinde dik tuttuğu bir bira şişesi vardı. Sol elinde ise yüzünün yan tarafına tuttuğu derme çatma bir buz torbası bulunuyordu.

"'Kanlı ay' birçok şeyin metaforu olabilir, değil mi? Kıyamet günü. Hesaplaşma. Armageddon. Büyüler, kıyamet kehanetleri ve bunun gibi ürkütücü şeyler. Bence bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmedi."

Şişmiş ve morarmış gözünü tahriş ettiği için tavan lambasını kapatmıştı. Televizyon açıktı ama programı hiç izlemiyordu ve baş ağrısına katkıda bulunduğu için sesi de kısmıştı. Bir avuç ibuprofen tableti ne baş ağrısını ne de onu rahatsız eden ve onu rahatsız koltuğunda daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışmaya iten diğer ağrıları dindirmişti.

İkinci birasını gayet iyi içmişti ama paket servis hamburgerinin sadece yarısını yemişti. Hamburgerin geri kalanı, folyo ambalajıyla sehpanın üzerinde duruyordu. Bira şişesiyle hamburgeri işaret etti. "Buyurun, buyurun."

Köpeğine "Mutt" adını vermişti, çünkü hayvan bu kelimenin tam karşılığını veriyordu. Bir sabah işe gitmek üzereyken, arabasının altında buruşturulup atılmış, sökülmüş bir çuvala benzeyen bir şey fark etmişti. Daha yakından incelediğinde, inleyen bir iskeletin etrafına sarılmış, pirelerle dolu bir deri olduğunu keşfetmişti.

Mutfaktaki çöp kutusundan artmış bir dilim pizzayı alıp, arabayı sürmeden önce kemik torbasına atmak gibi bir hata yapmıştı. O akşam eve döndüğünde, köpek ön verandasında kıvrılmış yatıyordu. Bir dilim daha kuru pizza ise işi bitirmişti. Köpek, John'un köpeği olmuştu.

İhmal edilmiş hayvanın yemeği hızla yeme alışkanlığını kırmış, artık onu kapıp bütün olarak yutmasının gerekli olmadığına ikna etmişti. Ama şimdi, izin verildiği için, Mutt hamburgeri kısa sürede bitirdi, sonra sehpa ile kanepenin arasındaki dar boşluğa uzandı. Esneyerek başını John'un botlarından birinin üzerine koydu.

"Rica ederim." John yavaşça doğruldu, bacaklarını koltuktan sarkıttı, köpeğin üzerinden atladı ve sehpanın üzerindeki çöpleri topladı. Mutfak bölümüne giderken birasının kalanını içti, ardından boş şişeyi ve çöpleri attı ve eriyen buz dolu plastik poşeti lavaboya fırlattı.

Salona tekrar girerken, "Görünüş aldatıcı olabilir, biliyorsun," dedi. Mutt başını kaldırmadı ama gözlerini açıp sahibine baktı. "Gerçekten de çok çekiciydi. O saçlar. Kahverengi gözler, ama çikolata gibi koyu değil. Daha açık. Tıpkı çok iyi bir viski gibi."

"Güzel göğüsler. Aşırı büyük değil, sadece... güzel." Sade beyaz bir tişörtün cazibesi düşüncesine daldı, sonra aklından bu görüntüyü

sıyırdı.

"Dediğim gibi, normal görünüyordu ama kesinlikle tuhaf biri olmalıydı. Bu kadar basit. Ya da belki de tuhaf biri değil, belki de sadece sıkılmıştı. İlgiye ihtiyacı vardı. Sıkıcı bir öğleden sonrayı maceraya dönüştürüyordu. Ancak macera aramak için New York'tan buraya kadar gelmenin hiçbir anlamı yok."

Ensesini ovuşturdu. "Adımı yıllar öncesinden hatırladı, ama bu kolay olurdu. Bowie bıçak gibi. Yani o... o..."

Mutt merakla kaşlarını kaldırdı.

John küfretti ve bıçaklama hareketi yaptı. "Boş ver. Bu lanet günü hafızamızdan silelim. Bir daha sakın bahsetme. Tamam mı?" Mutt gözlerini kapattı. "Pekala o zaman."

Kısa koridordan banyoya girdi ve lavabonun üzerindeki lambayı açtı. Elleriyle lambanın kenarına dayanarak eğildi ve aynada hırpalanmış yüzüne baktı.

Kalıcı bir hasar oluşmamıştı, ama Barker'a aldığı bu bariz yenilgiyi nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

Soyuldum. İnanabiliyor musunuz? Elimde altı kutu bira ve bir paket cipsle 7-Eleven'dan çıkıyordum.

Lanet olası köpek beni ayağımdan çelme taktı. Dolap kapağının kenarına çarptım. Boynumu neredeyse kırdım ve çok acıdı.

Ya da belki de karşılaşmadan tamamen kaçınır ve hasta olduğunu söyleyerek işe gelmezdi. *Kendimi berbat hissediyorum, çok kötü hissediyorum, bu yüzden Covid testi yaptırdım. Tahmin edin ne oldu?*

Barker bu yalanları kilometrelerce öteden bile anlardı. Bu yüzden gece yatıp kalkmaya, sabah nasıl görüneceğine bakmaya ve sonra nasıl açıklayacağına karar vermeye karar verdi.

Duş aldı. Sıcak su ağrılarını ve sızılarını hafifletti, ama su soğuyana kadar duş kabininde kaldı. Kurulandıktan sonra bol bir spor şortu giydi ve koridordan oturma odasına doğru ilerlerken, birisi ara kapıdan içeri girdi ve "Hey, pislik!" dercesine tehditkar bir silüetle kapıyı doldurdu.

Kibritçi adamdı.

Bölüm 3

" **Seni** salak herif," dedi John. "Silahım yatak odasında olduğu için iyi ki öyle. Yoksa seni vurabilirdim."

Diğer adam, seyrek bıyıklarının arasından sırıttı. "Kapıyı çaldım."

"Duştaydım."

"Işıklar yanmıyor. Ön kapınız kilitli değil. İşe yaramaz köpek. Herkes buraya rahatça girebilirdi."

"Eve geldiğimde aklımda başka şeyler vardı, mesela ağrı kesicileri kanıma yedirmek gibi."

"Hey, kavgayı sen başlattın." John'un yüzüne daha yakından baktı ve yüzünü buruşturdu. "Çirkin görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Çok fena zonkluyor."

"Dövüşün gerçekçi görünmesini sağlamak zorundaydım."

"Yeterince gerçekçi görünmesini sağladın," diye homurdandı John. "Bu kibrit çöpü de neyin nesi?"

"Sapıkça tavırlı, tuhaf bir tip gibi görünmeliyim."

John homurdanarak diğer adama küçümseyerek baktı. "Eh, başardın. Hatta belki de biraz abarttın. Karnın nasıl?"

Adam kirli tişörtünün etek ucunu kaldırdı. Kaburgalarının altında John'un yumruğu büyüklüğünde bir morluk vardı. John ısıklık çaldı. "Tam hedeflediğim yere isabet ettirdim. Kendimi daha iyi hissediyorum." Mutluluk dolu bir gülümsemeyle gülümsedi. Sonra kahkaha attılar, el sıkıştılar ve birbirlerine sarılıp sırtlarını sıvazladılar.

Mitch Haskell ve John, Mitch'in DEA tarafından gizli görev için işe alınmasından önce ortak dedektiflerdi. Eski bir deniz piyadesiydi ve Irak'ta bir, Afganistan'da üç görevde bulunmuştu. İncecik ve sert bir adamdı; bulaşılmaması gereken biriydi. Ama özünde, *tam bir*

yürekliydi. John, onun şehit düşen askerler ve her rütbeden kolluk kuvvetleri mensupları için utanmadan ağladığını görmüştü.

John, Mitch'in yırtık pırtık kot pantolonuna baktı. Pantolon dizlerine kadar ıslanmış, botları çamur içinde kalmıştı. "Yeri kirletiyorsun."

"Senin suçun. Bataklığın kenarında yaşıyorsun. Çamurlu zeminler, misafir ağırlamanın bedeli."

"Davet edilmediniz."

Mitch sadece sırttı. "Timsahla karşılaşmadan ya da su yılanı tarafından ısırılmadan buraya sağ salim ulaştığıma çok sevindim."

"Tekneyle mi geldiniz?"

"Takip edilme olasılığı daha düşük. Bir polisin evine giderken görülmek iyi olmazdı, gerçi buraya her geldiğimde hava daha da kararıyor gibi görünüyor."

"İşte bu yüzden hoşuma gidiyor." Oturma odası hala sadece kısık sesli televizyonun ışığıyla aydınlanıyordu ve John da bunu böyle bırakmıştı. Mutfığa doğru işaret etti. "Buzdolabında bira var."

"Size de bir tane getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Bugünlük limitimi doldurdum."

Mitch ona anlamlı bir bakış attı, ama John'un sınırının tehlikeli derecede yüksek olduğu dönemi hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Buzdolabı kapağının tamamen kapandığından emin ol. Üzerine bastırman gerekiyor." Mutt'ın üzerinden atlayıp kanepenin ortadaki minderine oturdu.

Mutfaktan Mitch, "Ben de kotamı aştım. Bütün gün büyük şişe biraları içiyormuş gibi yapmak zorunda kaldım," dedi. Bir şişe suyla geri döndü, kapağını açtı ve tek bir yudumda neredeyse tamamını bitirdi. Sonra rahat bir koltuğa yayıldı. "Tanrım, bu çok iyi geliyor. Bilardo sopasına kendimi saptamak isteyene kadar bilardo oynadım. Günün en güzel anı senin içeri girdiğin an oldu. Gözlerime inanamadım."

"Arkamı dönüp senin ukala olduğunu görünce şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Ukala değilsin demek istemiyorum, sadece beklediğim ukala değilsin."

Arkadaşı su şişesiyle John'a kadeh kaldırdı. "İyi oynadın. O çelik gibi bakışlarından başka hiçbir tepki vermedin. On saniyelik bakışın

beni titretti. 'Kahretsin, umarım beni tanır' diye düşünüyordum. Sen içeri dalıp karnıma yumruk attığında neredeyse altıma işeyecektim."

John güldü. "Bana orta parmağını göstermiştin. Ben de bunu bir davet olarak algıladım."

"Öyleydi, ama bunu fark edeceğinden emin değildim. Gözümdeki morluk ve çenemdeki kırık için özür dilerim, ama sana haddini bildirmek o adamların gözünde bana artı puan kazandırdı."

"Sana yardım etmek için sadece bir kişi elini uzattı."

"Yeni ortağım. Sizi tanımıyordu, o da gösterimize inandı."

"Ona daha sonra söyledin mi?"

"Hayır. Bence o pisliklere kavgada nasıl davranacağımızı göstermemiz gerekiyordu."

"İyi iş çıkardın," dedi John, çenesini bir yandan diğer yana oynatarak.

"Görev tamamlandı. Fedakarlığınız için teşekkürler. Size bir iyilik borçluyum."

"Bana bıçak çekmediğin için teşekkürler." John, Mitch'in ayak bileğinde bir kılıf içinde bıçak taşıdığını biliyordu. "Onları yakalamaya ne kadar yakınsın?"

"Yaklaştın sanırım."

"Dikkatli ol, Mitch."

"Her zaman." Suyun geri kalanını da içti, sonra şişeyi yere koydu. "O yerde ne işin vardı Allah aşkına?"

"Bir kola içiyorum."

John, bu esprinin sezgisel zekaya sahip arkadaşını tatmin etmeyeceğini biliyordu ve haklıydı. Mitch bir gözünü kısarak ona dik dik baktı.

John, kanepenin arkasına yaslandı ve umursamaz ve kayıtsız görünmeye çalışarak parmaklarını başının tepesinde birleştirdi. "Sadece cumartesi öğleden sonrasını geçiriyordum. Kırsal kesimde bir araba turuna çıktım. Balık tutmayı düşündüm ama ekipmanı çıkarmaya üşendim. Susadım ve karşıma çıkan ilk yere, yani o bara uğradım." Omuz silkti.

"Hı hı." Mitch gözlerini kısarak ona bakmaya devam etti.

John gözlerini devirdi. "O sadece bir kadındı."

"Bunu hemen fark ettim. Ben böyle zeki biriyim."

John onu orada bırakmayı düşündü ama merakı buna izin vermedi. "Benden önce ne kadar zamandır oradaydı?"

"On beş dakika civarı."

"Kimseyle konuştu mu?"

"İçeceğini sipariş etmek dışında hayır. Sen gelene kadar orada tek başına oturuyordu. Özel biri mi acaba?"

"*Özel mi?* Mitch. Onu bugüne kadar hiç görmemiştim. Tamamen tesadüftü. Gördün mü? Kola paramı ödedi. Teşekkür etmek için yanına gittim. Sohbet ettik. Gitmesi gerektiğini söyledi. Onu siz ahlaksızların yanından güvenli bir şekilde geçirip arabasına kadar götürdüm."

"Tam bir beyefendi."

"Bu özel durumda."

Mitch sırttı. "Gol atamadın. Ya da rekor kıran hızlı bir gol oldu."

"O kaçtı. Bir kayıp yok." Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Angela nasıl? Fu Mançu hakkında ne düşünüyor?"

Mitch, çenesinin birkaç santim altına uzanan bıyığını okşadı. "Nefret ediyorum." Dizlerinin üzerine dirseklerini koyarak öne eğildi ve yere baktı. "Bu adamlar hakkında iddianame hazırlayacak kadar delil topladığım anda ilk gideceğim şey büyük olacak." Başını kaldırdı ve John'a baktı. "Gidiyorum."

John ellerini başının tepesinden indirdi. "Ajansdan ayrılıyor musun?"

"Evet."

"Ciddi misin?"

Angela hamile.

John hafifçe güldü. "Tebrikler dostum."

Arkadaşı mahcup bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler. Bir erkek çocuğu," diye ekledi belirgin bir gururla.

"Ne kadar ilerledi?"

"Beş ay."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Angela ve ben her şeyin yolunda olduğundan emin olmak, bebeğin cinsiyetini öğrenmek ve bir nevi sırrımızın tadını çıkarmak istedik."

"Hâlâ o kadına karşı duygusalsın."

Mitch ellerini kalbinin üzerine koydu. "İtiraf ediyorum." Ama bir an sonra tekrar yere bakmaya başladı ve ciddileşti. "Şey... Mellin kızının davasından sonra nasıl hissettiğini biliyor musun? Bıkmıştın, hayal kırıklığına uğramıştın?"

John'un Mitch'in mutlu haberine duyduğu sevinç bir anda kayboldu. Taş gibi hareketsiz kaldı ve tek kelime etmedi.

"O konu kapandıktan kısa bir süre sonra seni bas tekneyle denize çıkardım. Hatırlıyor musun? Çok kötü durumdaydın. Hiç olmadığın kadar kötüydün. Su üzerinde bir gün geçirmenin iyi geleceğini düşündüm. Yanımda altı kutu bira getirmiştım. Sen de bir şişe Patrón getirmiştin.

"Bana sorduğunda şişe neredeyse boştu—hatırlayacağını sanmıyorum, çok sarhoştun—ama bana sordun, 'Mitch, neden yapıyoruz bunu? Bunun ne anlamı var?'"

"Siz, boşuna çabaladığımızı, kötü adamların giderek daha da kötüleştiği için asla bitmeyecek bir savaş verdiğimizizi söylediniz. Adalet sisteminin bir şaka olduğunu ve adalet aramanın boşuna bir çaba olduğunu söylediniz."

"Tekila içip kafam çok güzeldi. Hıçkırarak ağlıyordum. Söylediklerimin hiçbirini dinlenmeye değer değildi."

Mitch başını salladı. "Belki sarhoşken uydurduğum saçmalıklar ama Angela bana bebekten bahsettiğinde, söylediklerinin hepsini düşündüm. Oğlumun büyüdüğünü görmek istiyorum. Karımla birlikte yaşlanmak istiyorum. Kafamın arkasına 45 kalibrelik bir kurşun yiyip, beni fark eden bir serseri uyuşturucu bağımlısı tarafından cesedimin bir bataklığa atılmasını istemiyorum."

"Açıklamaya gerek yok. Anladım," dedi John sessizce. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Birkaç proje üzerinde çalışıyorum. Florida'daki bir pozisyon iyi görünüyor. Cömert yan haklar, düzenli çalışma saatleri. Angela her akşam yemeğini yalnız yemek zorunda kalmayacak."

"Sen bir adrenalin bağımlısısın," dedi John. "O heyecanı özleyeceksin."

"Bunu düşündüm, elbette. Motokros, rafting, yamaç paraşütü gibi şeylerle uğraşırım. Enerjimi yüksek tutacak bir şeyler. Özlüyor musun?"

"Acele mi? Hayır."

"Yalancı. Butthole Barker seni bu aralar ne iş yaptırıyor?"

"Bakalım. Bir ev hırsızlığıyla ilgili takip çalışması. Hırsız bir bahçe sandalyesi çalmış. Geçen hafta da birinin evinin altında kuduz kokarca olduğuna dair bir ihbarı incelemeye gönderildim."

"İsa'm. Ne büyük bir israf. Kiminle ortaklık kurdun?"

"Kimseye ihtiyacım yok. Walmart'ın tuvalet duvarlarına sprey boyayla yazılan küfürleri araştırmak için bir ortağa ihtiyacım yok."

"John," diye iç çekti arkadaşı.

"Hayır, hayır. İlginç bir vandalizm vakasıydı. Bütün küfürler yanlış yazılmıştı."

Mitch hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Benimle aynı anda gitmeliydin."

"DEA'den bir teklif almadım."

"Kabul eder miydiniz?"

John hiçbir şey söylemedi.

Mitch iç çekti. "John, neden buradasın? Barker'a 'git kendini becer' deyip gitmeni engelleyen ne?"

"Maaş." Oturma odasına şöyle bir göz attı. 1950'lerde döküntü bir yerdi. Bugün ise neredeyse harabe halindeydi. "Lüks içinde yaşamaktan vazgeçmek zorunda kalacağım."

"Evet, bu ev harika, arka bahçenizdeki bataklık ise ısırın, soka ve zehirleyen yaratıklar için bir petri kabı gibi." Mitch ona acıyan bir gülümsemeyle baktı ve pişmanlıkla başını salladı. "O davayı atlatmalısın John. Şehre geri dön. Hayatına devam et."

"Belki bir gün."

Mitch bir an daha gözlerini ondan ayırmadı, sonra Mutt'ı işaret etti. "Ne zaman taşındı buraya?"

"Birkaç ay önce."

"Bir bekçi köpeği olarak işe yaramaz."

John, Mutt'a sevgiyle bakıyordu. "Evet, ama en azından soylu bir geçmiş ve yakışıklı bir görünümü var."

Mitch kıkırdadı, sonra dizlerine vurdu ve ayağa kalktı. "Eve gidip Angela'ya karın kaslarımdaki morluğun nasıl oluştuğunu açıklamam lazım."

"Ona benim için sarıl."

"Asla!" Kapiya doğru yöneldi. "Onu tekrar görecek misin?"

John, artık Angela'dan bahsetmediğini biliyordu ama bilmezden geldi. "Kim?"

Mitch ona baktı ve güldü. "Çok tatlıydı."

"Öyleydi. Ama benim tipim değildi."

Mitch daha da çok güldü.

"Neyse, o benim için çok gençti."

"Fazla ileri gidiyorsun dostum. En azından telefon numarasını aldın mı?"

"Adını bile öğrenemedim. Öğrendiysem de hatırlamıyorum," diye yalan söyledi. "Sana söylemiştim, karşılaşma şöyleydi—"

"Tamamen rastgele. Doğru, doğru," dedi Mitch, hâlâ sırtarak. "Ben iyice uzaklaşana kadar hiçbir ışığı yakmayın. Bir polisin evinden gizlice çıkarken görülmek istemiyorum. Kendinize iyi bakın."

"Aynı."

Yumruk tokuşturdular, sonra Mitch kapıdan içeri süzülüp sisli karanlığa o kadar kolayca karıştı ki, ağacın alt dallarından sarkan ince İspanyol yosunlarını bile yerinden oynatmadı. John kapıyı kilitledi ve sürgüsünün de kapalı olduğundan emin oldu. Mutt'ı mutfaktaki arka kapıdan dışarı bıraktı. "İki dakikan var. Ama acele etme."

John televizyonu kapatmak için oturma odasına geri döndü, ancak ekranda gördükleriyle irkildi. Derin mor bir gökyüzünde altın bir para gibi parlayan turuncu bir dolunay fotoğrafıydı. Hava durumu sunucusu da oldukça coşkulu bir şekilde bunun hakkında konuşuyor gibiydi. Ekranın alt kısmında ise " *Kanlı Ay*" yazısı yer alıyordu.

Beth'in telefon görüşmesine memnuniyetsiz bir homurtuyla cevap verildi. "Burada saat bir saat geçti, biliyorsun."

"Ah, özür dilerim Max. Düşünmedim."

"Sorun değil. Zaten pek uyumuyorum." Daha fazla homurdanma, yatak çarşaflarının hisırtısı ve bir sigara çakmağının belirgin tıkırtısı duyuldu.

" *Sigara* mı içiyorsun? Söz vermiştin, Max."

"Umarım her şey yolunda gider."

Tartışmanın onu etkilemeyeceğini anlayan kadın, sağlıksız alışkanlığını bir kenara bırakıp her zamankinden daha sinirli olan ruh haline değindi. "Kötü bir gün müydü?"

"Bana emeklilik partisi veriyorlar."

"Onlar mı? Televizyon ağı mı?"

Birkaç küfür mırıldandı. "Resmi kıyafetli bir davet. Waldorf Astoria. Tüm yaşayan başkanları, bir iki İngiliz kraliyet üyesini ve A sınıfı film yıldızlarını davet ediyorlar."

Bunun üzerine nasıl hissedeceğini bildiği için yüzünü buruşturdu ama "Vay canına. Ne güzel." dedi.

"Güzel mi? Hayır. Gereksiz. Orada olmaksızın ölmeyi tercih ederim." Nefesini dışarı üfledikten sonra, muhtemelen bir duman bulutu oluşturarak, "Orada da geç oldu. Neden hala ayaktasın?" dedi.

"Seni aramayı sürekli erteliyordum."

"Neden?"

"Ben sana söylemiştim' cümlesini duymak istemiyordum."

"Ah. Bowie ile görüştünüz ama başaramadınız."

Kendisinden kırk yaş büyük olan Max Longren, onun patronuydu. Doğrusu, aynı zamanda en iyi arkadaşıydı. Yakın zamana kadar *Crisis Point*'in yönetici yapımcılığını yapıyordu.

Ancak geçen yıl ağın uluslararası bir medya holdingi tarafından satın alınmasından bu yana, kurumsal değişim çok büyük olmuştu ve *Crisis Point*'in altyapısı da yönetimdeki değişikliklerden etkilenmemişti. Max'in yerine Winston Brady adında çok daha genç bir şirket yöneticisi gelmişti.

Max, zorunlu ayrılışını hiç iyi karşılamadı. Kariyeri onun can damarıydı. Yeteneği, azmi, kurnazlığı ve çoğu zaman zalim taktikleriyle sektörde tanınan yaşayan bir efsaneydi.

Beth, Max'in kendisini hem hayrete düşürüp hem de sevindirdiği bir şekilde, programa katıldıktan sadece iki yıl sonra kişisel asistan yapımcısı olarak seçilmişti. Onun rehberliğinde, isteyebileceği en iyi eğitimi almıştı. Gerçek hikâyeleri kurgu kadar heyecan verici ve etkileyici kılan tekniklerin geliştiricisi olan okul müdürünün bizzat kendisinden ders almıştı. Onun yenilikleri, neredeyse her başarılı belgesel dizisi tarafından taklit edilmişti.

Yıllarca birlikte çalıştıkları süre boyunca doğal olarak anlaşmazlıkları olmuştu, ancak Crissy Mellin bölümünün yakında yayınlanacak olmasının doğruluğu hakkındaki çekincelerini ona dile getirdiğinde yaşadıkları patlayıcı tartışmayla hiçbir şey kıyaslanamazdı. Adam kaşlarını çatarak bunun zaten kesinleşmiş bir anlaşma olduğunu, Brady'nin onayladığını hatırlatmıştı.

"Bunu biliyorum Max. Ama son zamanlarda dikkatimi çeken bir şey oldu. O hikayenin hayati bir unsurunu gözden kaçırmış olabiliriz. Etkisi büyük olabilir ve bunu dışarıda bırakmak büyük bir ihmal olurdu."

"Yani geri dönüp değiştireceğimizi mi söylüyorsunuz?"

"Önce açıklayayım, sonra siz karar verin."

Dinlemişti ama kadın konuşmayı bitirdiğinde adamın sinirleri iyice bozulmuştu.

"Kanlı ay mı?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "Bu mu senin hayati elementin? Bu da neyin nesi? Delirdin mi? O garip jelibonlardan mı yiyorsun?"

"Max, lütfen onu işten çıkarma—"

"Burada, sen ve ben bir bütün sayılırız Beth. Herkes beni senin Merlin'in olarak görüyor. Eğer bu ay döngüsü saçmalığını ortaya atmaya başlarsan, bunun benden kaynaklandığını, Brady'nin sinirini bozmak için uydurduğumu düşünecekler."

"Sizce de daha derinlemesine incelenmeyi hak etmiyor mu?"

"Artık ne düşündüğümün önemi yok. Profesyonel olarak hadım edildim. Yönetici tuvaletinin anahtarını henüz almamış olmalarına şaşırdım. Şimdi bunu unutun ve o bölüm olduğu gibi yayınlansın."

O gün konuyu kapatmıştı ama ertesi gün birkaç gün izin almayı planladığını ona bildirmişti. Adam , *New York Times*'in bir köşe yazarının doğru bir şekilde "yıkıcı" olarak tanımladığı, göz korkutucu bir zekâyla ona bakmıştı.

"Tahmin edeyim," dedi. "Hedefiniz Louisiana."

"Tatil planlarıma senin bile müdahale etme yetkin yok, Max."

"Tatılmış de neymiş! Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah. Gecikmeye hiç zaman yok."

Devasa koltuğundan fırlayıp işaret parmağıyla masaüstüne vurdu. "Şuradaki polis karakolunda burnunu sokmaya hakkın yok. Burası

Louisiana, Allah aşkına! Sevmedikleri insanları timsahlara yem ediyorlar. Kısa sürede senin bir voodoo bebeğini yaparlar. Ama kendine yönelik tehlikeyi boş ver."

Burada iyice sinirlenmişti. " *Crisis Point'i* ben yarattım. Bebeklik döneminden geçirdim, ergenlik dönemini atlattım ve sonunda reytinglerde ilk beşe yerleştirdim, yıllardır da orada kalıyor. Senin amatörce dedektifliğin, benim bebeğim olan bu programı tehlikeye atacaktır."

"Zor kazanılmış itibarımın lekelenmesinin yanı sıra, yerimi alan egoist herif, arkasından iş çevirirsen çok korkacak. Bu takıntın yüzünden işinden kovulabilirsin."

Sessizce, "Eğer emekli olmadan önce birlikte çalışabileceğimiz, Emmy ödüllü bir hikaye ile geri dönersem, hayır," demişti.

Başarılı kariyerine rağmen, en çok arzuladığı ödül ona nasip olmamıştı. Ödülü alamadan emekli olmak zorunda kalmasının yarattığı hayal kırıklığını biliyordu.

"Emmy ödüllü hikaye," diye alay etti. "Senin bu çılgın fikrine mi dayanıyor? Ha! Bence kendini rezil edeceksin ve bu işten kovulacaksın."

"Çok büyük ihtimalle. Ama denemeye değer bir risk."

"Öyleyse git," diye bağırdı, onu ofis kapısına doğru yönlendirirken. "Ama eğer aşağıda bir bataklığa saplanırsan, 'Sana söylemiştim' cevabını almaya hazır ol."

Reddedilmesi onu derinden yaralamıştı, ama onun izni olmadan ayrılmıştı. Winston Brady'ye hiç danışmamıştı; bu, özellikle Dedektif John Bowie'nin yapımcılarından biri tarafından pusuya düşürülüp taciz edildiği konusunda Brady'ye şikayette bulunması durumunda, işten atılmasına yol açabilecek bir hareketti.

Sanki Max onun düşüncelerini takip ediyormuş gibi, "Bowie ne kadar da adi bir herifmiş, değil mi?" dedi.

"Söylendiği gibi."

"Seni gördüğüne pek sevinmedi, değil mi?"

"Aslında düşmanca davrandı. Crissy Mellin'in davasını tartışmaya hiç istekli değildi veya açık değildi. Onu aksine ikna etme girişimlerim onu hiç etkilemedi. Neden sadece 'Ben size söylemiştim' deyip konuyu kapatmıyorsunuz?"

"Hayır, asla. Seni bu kadar kolayca affetmeyeceğim. Detayları istiyorum."

Kadın, dedektifle yaptığı alışılmadık görüşmeyi maddeler halinde anlattı. Max, yasak tütün dumanını hırıltılı bir şekilde içine çekip vermesi dışında, hiç ara vermeden dinledi.

Konuşmasını bitirdiğinde, "Bunu sanki kasıklarına tekme yemiş gibi mi hissetti?" diye sordu.

"Neyi alacaksınız?"

"Kanlı ay olayından bahsettik. Nasıl tepki verdi?"

"Yapmadı. Bana boş boş baktı."

"O halde bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, değil mi?"

"Hayır. Neredeyse eminim."

Sonunda, "Size söylemiştim," dedi.

"Kabul ediyorum, ama pek de mutlu değilim." Bir an duraksadıktan sonra son bir teklifte bulundu. "Biliyorsunuz, kanlı ay olaylarını çevreleyen bu mistisizmi ben uydurmadım. İnsanlık binlerce yıldır onları hem iyi hem de kötü alametler olarak görüyor."

"Saçma batıl inançlar. Olayı fazla abartıyorsun."

"Olabilir." Alnını ovuşturdu, artık savunmacı değil, yenilmiş hissediyordu. "Belki de bu konuyu kendi haline bırakmalıyım. Dedektif konusunda kesinlikle haklıydınız. Başından beri tartışmalı bir görüşmeydi. Yanlış bir başlangıç yaptık ve işler hiç düzelmedi."

"Ne tür bir ayak burkulması? Neden ayak burkulması?"

O ilk birkaç dakikanın cinsel çağrışımlarından ona bahsetmeyecekti. "Önemli değil. Kızın adını söyler söylemez sustu. Bunu nereden biliyordun?"

"Elli yıldır haber ve güncel olaylar aktarıyorum. Polis memurları arasındaki onur kuralları kutsaldır. Kardeşlik bağı. Sessizliğin mavi duvarı. Biliyorsunuz işte."

"Ama soruşturma sırasında ağzından saçma sapan şeyler çıktı," diye savundu. "Soruşturmanın özensizce ve aceleyle yürütüldüğünü söylediği aktarıldı. Söylediklerini okudunuz mu?"

"Evet, evet. İnsanlar anlık olarak söylenip dururlar. Ama köşeye sıkıştırıldıklarında ve kayıt altına alınmaları istendiğinde durum farklı oluyor."

"Bence o zaman doğaçlama konuşmuyordu. Bence insanların

soruşturmanın hızlandırıldığını duymasını, bilmesini istiyordu. Ayrıca bence haklıydı."

"Pembe gözlüklerini çıkar Beth. Artık kimse neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursamıyor. Ya da doğruluğunu. Bowie o zamanlar haklı olsa bile, artık önemi yok. Belli ki onun için bile değil. Özellikle onun için değil. O senin altın anahtarındı. Eğer seni yüzüstü bıraktıysa ve seni dinlemediyse—"

"O zaman kimse yapmayacak," dedi.

"Bunu sana oraya gitmeden önce söylemiştim. Peki, ne zaman geri döneceksin?"

"Yarın. Saat dörtte bir uçuşa rezervasyon yaptırdım."

"Günün bu kadar geç saatinde mi?"

"Sabah bir uçuş var. Sanırım onu bekleyebilirim."

"Öyle yap. Bunu ne kadar çabuk bırakırsan o kadar iyi. Yeni yönetici yapımcını nasıl etkileyeceğini düşünmeye başla, onu nasıl yabancılaştırmayacağını."

"Brady'ye tahammül edemiyorum."

"O zaman başarılı olmalı." Boğuk bir kahkaha attı. "Beni de kimse çekemezdi. Kimse benden biraz bile hoşlanmazdı."

Ona ondan çok hoşlandığını söylerdi ama o, bunun doğru olduğunu bilse bile, bunu reddederdi. Bir akıl hocasından çok, bir baba figürü ve dürüst, açık sözlü bir arkadaşı; her ne kadar bu tavsiyeleri hoş karşılamasa da, onun sağlam tavsiyelerine güvenirdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biraz uyumaya çalışın. İndiğimde sizi arayacağım." Telefonu kapatmadan önce, "Bir şey daha var, Max," dedi.

"Biliyorum, biliyorum, sigara içme."

"Adını yanlış telaffuz ettiniz."

"Ha?"

"Bu Bowie. Bıçak gibi."

Bölüm 4

Pazar, 9 Mart

Neredeyse uykusuz geçen bir gecenin **ardından** Beth, Max ile yaptığı hararetli konuşmadan yılmamaya karar verdi. Max, durumu zaten itibarını kaybetmiş birinin bakış açısından değerlendiriyordu.

Ama Winston Brady ondan istifasını istememişti. Mellin hikayesinin yayınlanmaya hazır olduğunu ve konuyu bırakmasını da ısrarla söylememişti. Elbette onun konuya yeniden ilgi duyduğundan habersizdi, ama yine de. Brady ona özellikle geri çekilmesini veya işini kaybetme riskini göze almasını yasaklayana kadar, o da ısrar edecekti... en azından öğleden sonra New York'a olan uçuşa kadar.

Bunu belirledikten sonra, otel odasındaki cızırtılı kahve makinesiyle bir fincan kahve demledi ve Auclair Polis Departmanını aramadan önce birkaç yudum alarak kendini hazırladı.

"Dedektif Bowie, lütfen."

Yumuşak bir ses tonu ve hoş bir tavrı olan bir kadın, adamın henüz içeri girmediğini söyledi. "Başka biri size yardımcı olabilir mi?"

"Hayır. Gerçekten onunla konuşmam gerekiyor." Cep telefonu numarasını istedi, ancak personelin kişisel iletişim bilgilerini vermemenin departman politikası olduğunu öğrenince şaşırmadı.

"Ama onu sizi geri araması için görevlendirebilirim," dedi kadın. "Adınız nedir, lütfen?"

İki gün önce ilk aradığında, adını vermeden doğrudan onun masasına bağlanmıştı. Şimdi de adını vermek istemiyordu. "Sorun değil. Sonra tekrar deneyeceğim."

Orada başarısız olunca, B planına geçti ve Crissy Mellin'in annesi Carla ile iletişime geçti. Hikayenin ayrılmaz bir parçası olmasına rağmen, *Crisis Point'e* çıkmak konusunda isteksizdi. Israrcı yapımcıyla, o çirkin hikayeyi yaşadığını, sonunu değiştirmeyecekse neden televizyona çıkıp tekrar anlatsın ki diye tartışmıştı.

Sonunda pes etmişti ama görüşme iyi geçmemişti. Görüşmecinin kibarlığı onu yumuşatmamıştı. Somurtkan davranmış, her soruya olabildiğince az kelimeyle cevap vermişti. Polis departmanına karşı duyduğu acı ve antipati kameraya yansımıştı.

Beth, arkadaşları kadar ısrarcı olmamaya niyetliydi. Carla Mellin'den sadece beş dakika isteyecekti ve bu süre zarfında empati kurmanın, kadının kızına ne olduğunu açıkça anlatmaya daha istekli olmasını sağlayacağını umuyordu. Beth denemekle hiçbir şey kaybetmezdi.

Otelden çıkış yaptıktan sonra Bayan Mellin'i aramaya koyuldu. Adresi, şehrin pek de tercih edilmeyen bir bölgesinde bulunan bir mobil ev parkındaki bir arsa çıktı. Beth arabasından inerken ve kapıya yaklaşırken etrafına dikkatlice baktı.

Kapıyı çaldığında, üzerinde sadece iç çamaşırı olan yaşlı bir adam açtı. Adam da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. Ayrıca tedirgin deydi. "Tuck nerede? Neden sizi gönderdiler? Tuck'ı geri istiyorum."

Birkaç kez durup tekrar başlamanın ardından, bir fizyoterapistin haftada iki kez gelip "sakat dizini" güçlendirdiğini öğrendi. Tuck'ın yerine geçmediğini ona temin ettikten sonra, orada ne kadar süredir yaşadığını sordu.

"İki yıldır böyle devam ediyor."

"Önceki sakın Bayan Mellin'i tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Kiraladığımda yer boştu."

Beth'in eski kiracı hakkında kime sorabileceği veya nereye taşındığı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Komşuların hiçbirini tanımak zorunda değilim ve böyle kalmasını istiyorum," dedi. "Şimdi defol git. Tuck için hazırlanmam gerek." Kapıyı yüzüne çarptı.

Azalan iyimserlikle kapı kapı dolaştı. Komşuların çoğu ya evde değildi ya da yokmuş gibi davranıyordu. Konuştuğu kişiler ise Carla Mellin'i şahsen tanımadıklarını, sadece kızının kaybolmasının yarattığı

şöhretten dolayı bildiklerini iddia ettiler. Bir kadın, "Ona acıdım," dedi. "Gece gündüz peşini bırakmadı. Kimseye haber vermeden taşınmasına hiç şaşırıyorum."

Morali bozulan Beth arabasına döndü ama çalıştırmadı. İki sıra ötede, tekerlekleri sallanan bir üç tekerlekli bisiklete binen küçük bir kızı izlerken ne yapacağını düşünmeye başladı. Kız, sonsuz bir daire çizerek dönüp duruyor, hiçbir yere varamıyordu.

O da aynı şekilde dönüp duruyor ve hiçbir yere varamıyordu. John Bowie'ye ulaşma çabası boşa gitmişti. Carla Mellin ile konuşma girişimi de başarısız olmuştu. Bunlar alamet değildi, apaçık başarısızlıklardı.

Üzüntüsü iliklerine kadar işlemiş halde, arabayı çalıştırdı ve navigasyon sisteminden kendisini New Orleans havaalanına yönlendirmesini istedi.

"Bowie!"

John, bilgisayar ekranından başını kaldırıp Tom Barker'ın Kişilere Karşı İşlenen Suçlar biriminde dolaştığını gördü. John'un masasına vardığında ellerini beline koydu ve John'un hırpalanmış yüzüne hoşnutsuz bir bakışla baktı. "Birisi bana on beş raunt dövüşmüş gibi görüldüğünü söyledi. Ne oldu?"

"Kucağımda bir sürü kirli çamaşırda çamaşır makinesine gidiyordum. Köpeğimi görmedim, ona takılıp düştüm ve yüzümü dolap kapağının kenarına çarparak yere yığıldım."

Orada durdu. Detaylandırmak, yarı inandırıcı bir yalanı mahvedebilirdi. Barker'ın topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmasından yalana inanmadığını anladı, ama yine de devam etti ve John'un doktora görünüp görünmediğini sordu.

"Gerek yok. Çok kötü görünüyor ama iyiyim. İlgin için teşekkürler, Tom."

"Dün senin izin günündü."

"Evet. Peki ne olmuş yani?"

"İzin gününüzde çamaşır yıkıyor musunuz?"

"Kıyafetlerimin yıkanması gerektiğinde."

"Eşlerin görevi de bu zaten. Belki sen de kendine bir tane edinmelisin."

"Bir tane vardı. Kendi çamaşırlarımı kendim yıkamayı tercih ederim." Bu saçmalık yeter artık. "Bana özel bir ihtiyacınız mı vardı? Çünkü..." Başını bilgisayar ekranına doğru eğdi. "Dün işler aksadı."

"Hayır, özel bir şey yok." John'un yüzünü işaret etti. "Morluk kremi dene." Arkasını döndü, sonra koreografik bir hareket gibi görünen yavaş bir dönüşle geri geldi. "Aslında, seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Dinlemeye hazırım."

"*Crisis Point*, Mellin davasıyla ilgili bölümü yayınlayacak. Bu haftaki programda değil, gelecek haftaki programda."

Beth Collins programın ne zaman yayınlanacağını belirtmemiştir, ama o bunu kendisi için yeni bir habermiş gibi yaptı. Yüzü aydınlandı. "Öyle mi? Kaydetmek için her şeyin hazır olduğundan emin ol. Kendini televizyonda görmeyi kaçırmak istemezsin."

"Yayınlanmadan önce, buradaki medyanın bunu büyük bir olay olarak ele alacağından eminim. Biliyorsunuz, herkesin hafızasını tazelemek için hikayeyi tekrar özetleyecekler."

John hafızasının tazelenmeye ihtiyacı olmadığını söylemek istedi ama sadece başını salladı.

Tom sözlerine şöyle devam etti: "Zaten iki röportaj için randevum var."

"Belki de Tom, tüm bu programlamayı senin için halledecek bir yetenek ajansına ihtiyacın var."

John'un durmak bilmeyen alaycı tavrı diğer adamın dikkatinden kaçmamıştı. Dudakları ince, düz bir çizgi haline gelmişti. "Mesele şu ki, sizinle bir görüşme talebi gelebilir. Hatta bu sabah santralde çalışan memur, siz gelmeden önce bir kadının sizi arayıp sorduğunu söyledi."

John, fazla ilgili görünmemeye çalıştı ama arayanın Beth Collins olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. "Mesaj bıraktı mı, arama nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Başka kimseyle konuşmayı reddetti. Adını da vermedi."

"Hım." John omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Cep telefonu numaranızı istedi."

John irkilerek tepki verdi. "Şey, Tanrı aşkına, telefonu açan kişi..."

"Elbette hayır. Bu, bölüm politikası."

"Departman politikasına ne kadar titizlikle uyduğunuzu hepimiz biliyoruz." John koltuğuna yaslandı.

Bunun aksine, Barker pantolonunu yukarı çekti ve savaşı bir duruş sergiledi. "Şimdi, bu yaklaşan program veya Mellin davasının herhangi bir yönü hakkında yorumunuz isteniyorsa, reddetmeniz iyi olur. Nazikçe ama kararlı bir şekilde." Kavgacı çenesini aşağı indirdi ve kaşlarının altından John'a baktı. "Kamera karşısına çıkmanız gerçekten kötü bir fikir olurdu."

John kıkırdadı. "Tabii ki. Böyle mi görünüyorsun?" Yüzünü işaret etti. "Dünyanın tüm makyajı bile yetmez—"

"Saçmalığı kes Bowie. Nereye varmak istediğimi biliyorsun."

"Aslında sanırım konuyu kaybettim."

Diğer adamın yüz ifadesi daha da sertleşti. "Daha önce ağzından kaçırdığın o şeyleri tekrar gündeme getirme."

"Önceden mi? Önceden derken, ceset hâlâ kayıpken davayı kapatmadan önceki dönemi mi kastediyorsunuz? O *tür şeyleri mi*?"

Tom'un yüzü kızardı. "O zaman şefi seni kovması için ikna etmeliydim."

"Ne için?"

"Görev ihmali."

"İhmalkar olan ben değildim, Tom. Ama haklısın. Beni kovması için onu ikna etmeliydin. Neden yapmadın acaba? Ah!" Parmaklarını şıklattı, sonra işaret parmağını Barker'a doğrulttu. "Senin için kötü görünürdü."

"Davadaki kıdemli dedektiflerden biri," dedi, kendi göğsünü işaret ederek, "sorular sormaya başladı." John kollarını iki yana açtı. "Soru sormak iş tanımımızda yok mu? Dedektiflerin tespit etmek için yapması gereken şey bu değil mi? Tutarsızlıkları aramak, gerektiğinde biraz kurcalamak, araştırmak ve sorgulamak değil miyiz?" Duraksadı, ama Barker hiçbir şey söylemedi.

"Elbette, bir soruşturmayı yönetirken bu standart bir çalışma prosedürü değil," dedi John alaycı bir şekilde. "Şimdi doğruyu söyleyeyim Tom. Beni burada tutmak istemenin *tek* nedeni, buradan

ayrılıp bu duvarların içinde olup bitenler hakkında özgürce konuşmamı istememendi. Anladın mı?"

"Eğer düşüncelerimi özgürce ifade edebilseydim, kamuoyu, başsavcı, neredeyse herkes o kızın kayboluşunu ne kadar aceleci ve sorumsuz bir şekilde soruşturduğunuzu daha yakından incelemek isteyebilirdi."

Barker'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ama sesi kontrollüydü. "Sen tam bir delisin, Bowie. Açıklanmamış bir alkoliksin. Karın seni terk edecek kadar akıllı davrandı ve yeni sevgilisiyle her gece ve çoğu gün de mutlu bir şekilde birlikte oluyor."

"Çocuğunuz kim bilir nereye kaçtı. Sizi tavsiye edecek hiçbir şeyiniz yok. Ve işin komik yanı? Tüm bunlara rağmen, her şeyi çözdüğünü sanan, hayalperest bir ukalasınız."

John ayağa kalktı ve spor ceketini sandalyesinin arkasından aldı. "Bir şeyi çözdüm. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim."

"Öyleyse *istifa et* !" diye bağırdı Tom.

John iyice yaklaştı ve yüzüne doğru eğildi. "Asla."

Adamın öfkeli bakışlarına birkaç saniye boyunca karşılık verdi, sonra arkasını dönüp dışarı çıktı ve kendisiyle Barker'ın dikkatli bir izleyici kitlesi topladığının farkına vardı. Diğer dedektifler, üniformalı devriye polisleri, çöp kutularını boşaltan bir hademe, yaptıkları işi bırakıp onları izlemeye başlamıştı. John umursamadı. Söylediği tek bir kelimeyi bile geri almayacaktı.

Merdivenlerden koşarak zemin kata indi. Bir dakika sonra arabasındaydı ve dizüstü bilgisayarını açıyordu.

Auclair'deki mobil ev parkı ile New Orleans havaalanı arasındaki her ana yolda trafik yoğun ve kavgacıydı, bu da bir buçuk saatlik yolculuğa on beş dakika daha ekledi. Beth, kiralık arabayı iade edip bilet gişesine vardığında oldukça bitkin düşmüştü.

Max'e gönderdiği mesajda yalan söylemiş, sabah uçuşu için bekleme listesinde olduğunu ancak yer bulamadığını belirtmişti. Saat dört uçuşuna onay almıştı. Max cevap mesajı göndermeye tenezzül

etmemişti, ancak onun bu yolculuğunu boş bir çaba olarak görmüş ve geri döndüğüne sevinmişti.

Ama yine de mutlu değildi, kahretsin. Son bir kez daha denemeye karar verdi. Havaalanındaki kalabalığın arasından sıyrılıp polis karakolunu tekrar aradı. Bu sefer bir erkek sesi cevap verdiği için rahatladı, böylece tekrarlanan aramalarının kaydedilme ihtimali azalmıştı. John Bowie'yi istedi ve beklemeye alındı.

Polis memuru telefona geri döndüğünde, Bowie'nin orada olduğunu ancak ayrıldığını söyledi. "Birkaç saat önce, dediler. Belki daha uzun süre önce." Gün bitmeden geri dönüp dönmeyeceği veya ne zaman döneceği bilinmiyordu. Ona bir mesaj bırakmak ister miydi?

"Hayır, teşekkür ederim," dedi telefona. Telefonu kapatırken, *"Bunu bir işaret olarak kabul et. Olması gerekmiyordu," diye düşündü.*

Güvenlik kontrol sırasına girdi, isteksizce tekerlekli valizini arkasından sürükleyerek, U2'nun dünya turnesinde konser verdiği tüm şehirlere dalgın dalgın bakıyordu. Turne programı, önündeki genç kadının giydiği tişörtün arkasına basılmıştı.

"İşte o."

Çevresindekilerin çoğu gibi Beth de otoriter sesin geldiği yöne döndü. Midesi bulandı.

Sert ve göz korkutucu bir ifadeyle John Bowie, onu bir TSA görevlisine işaret ediyordu. "Mavi ceketli olan."

Kaza mı geçirmişti? Yüzüne ne olmuştu?

TSA görevlisi, sırada bekleyenlerden kenara çekilmelerini isteyerek ilerledi. Beth'e ulaştığında, "Beth Collins?" diye sordu.

Beth şaşkın bakışlarını John Bowie'nin kararlı bakışlarından üniformalı kadına çevirdi. "Evet."

"Bizimle gelir misiniz lütfen?"

"Ne için?"

"Polislik bir mesele." Bowie, etrafındakilerin kemerine takılı rozeti görebilmesi için spor ceketinin sağ tarafını açtı.

"Bayan Collins, lütfen beni takip edin." TSA görevlisi Beth'e sıradan çıkması için işaret etti.

Ama o, kımıldayamayacak kadar dehşete kapılmıştı, olduğu yerde

kaldı. Artık herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Önündeki ve arkasındaki kuyruktakiler daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. John Bowie'ye öldürücü bir bakış attı. "Neden bunu yapıyorsun?"

Sanki rahatsız olmuş gibi içini çekti. "Teşekkür ederim, Ajan Gorman. Çok yardımcı oldunuz. Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Ajanın arkasına uzandı ve elini Beth'in dirseğine kenetledi. "Bu taraftan." Kolundan hafifçe çekti, Beth direndi. Sessiz bir tehditle kaşını kaldırdı ve tekerlekli valizinin sapını elinden kaptı.

Kahretsin! Ona karşı gelmek, ortalığı karıştırmadan mümkün değildi. *Hem de daha da* büyük bir olay çıkarmadan. Eğer yakalandığı haberi Winston Brady'ye ulaşırsa... Düşünmesi bile korkunçtu.

Kızgın ve öfkeli bir şekilde, TSA görevlisinin kuyrukta dar geçitler açmasına izin vererek ilerledi. Geçitten kurtulduklarında, Bowie onu öne doğru itti ve Ajan Gorman'a yardımı için tekrar teşekkür etti.

"Rica ederim, ama sakıncası yoksa, ne iş yaptığını sorabilir miyim?"

Bowie, omzunun üzerinden "Sıraya girdi" diye yanıtladı.

Bölüm 5

Adam, Beth'i çıkıştan geçirerek birahanenin otoparkından tanıdığı bir SUV'ye doğru **yönlendirdi** . Araç kaldırıma park edilmişti ve bir havaalanı polisi tarafından korunuyordu.

Bowie yolcu kapısını açtı ve onu neredeyse zorla içeri itti. Kapıyı kapattı, güvenlik görevlisiyle el sıkıştı ve teşekkür etti. Arka tarafta, kapağı açıp tekerlekli valizini içeri koydu, sonra da kendisi içeri girdi.

Arabayı çalıştırdığı anda kadın fırladı. "Bunun için çok iyi bir sebebin olmalı..."

Sözünü kesti. "Crissy Mellin'in kaybolduğu gece kanlı ay vardı."

Ani açıklama onu şaşırttı, ancak birkaç saniye sonra çenesini hafifçe salladı.

"Sizce bu önemli mi?"

Yine kısa ve öz bir şekilde başını salladı.

Hemen gözlerini ondan ayırmadı. Kadın onun bakışlarını yakaladı. Sonra, sol omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra, direksiyonu sertçe çevirerek, bir düzine protesto kornasının korusu eşliğinde trafiğe karıştı. "Emniyet kemerini tak," dedi ve kemeri yerine oturana kadar uğraştı.

Havaalanına yaklaşık bir kilometre mesafedeki bir fast food zincirinin araçtan sipariş verme şeridine girene kadar başka hiçbir şey söylenmedi. "Açlıktan ölüyorum. Bir şey ister misiniz?"

Arabasını arkadan aydınlatmalı, çok renkli menünün önüne park etti ve camını indirdi. Kadının kafası hâlâ hızlı gelişen olaylar dizisiyle dönüyordu. Yüksek kalorili yemeklerin parlak renkli resimlerinin hepsi bulanıklaştı. Tek bir ürünü bile ayırt edemiyordu. "Diyet Kola."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, teşekkürler."

Sipariş teslim alma penceresine vardıklarında sipariş hazırды. Adam poşeti kucağına koydu, içeceklerini bardak tutucularına yerleştirdi ve binanın önündeki bir park yerine arabasını sürdü. Park yeri, bulvarın karşısındaki piste bakıyordu ve bir jet iniş yapıyordu.

Arabanın motorunu kapattı, çuvalın içine uzandı ve içinde patates kızartması ve pane harcıyla kaplanmış tavuk parçaları dolu karton bir tepsi çıkardı. Onu kadına doğru uzattı.

"Teşekkür ederim, gerek yok."

"Emin misin?"

"Evet. Sana ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun? Ha, bu mu?" Dikiz aynasına baktı ve koyu morarmış gözünün altındaki elmacık kemiğindeki morluğa dikkatlice dokundu. "Sen gittikten sonra bara geri döndüm ve o kaba saba adamlarla kavga ettim." Bir parça tavuk aldı ve bir ısırık aldı.

"Bence bu sıradan bir arbededen daha fazlası. Buna ne sebep oldu?"

"Sen."

"Ben?"

Birkaç patates kızartması aldı ve ısırırken ona baktı. "Beni bırakıp gittin. Bu benim erkekliğimi sorgulattı. Bu konudaki gözlemlerine itiraz ettim."

Ona inanmadı ama dürüstlüğünü sorgulamaya da niyeti yoktu. En azından o konuda. "Havaalanında neden o numarayı yaptın?"

"Size birkaç soru sormadan önce gitmenizi engellemek için."

"Gideceğimi nereden bildin?"

"Araç kiralama şirketini aradım ve iletişim bilgilerinizi istedim."

"Ve bunu size mi verdiler?"

"Kendimi tanıttım, savcıdan kaçan önemli bir tanık olduğunuzu ve davanın yarın başlayacağını söyledim. Buna benzer şeyler söyledim. Size yakın zamanda bir araba kiralamışlardı ve sözleşmede iletişim bilgilerinizin, en azından bir cep telefonu numaranızın olması gerekiyordu. Acente hâlâ isteksizdi. Müdür çağrıldı."

Bifteğin geri kalanını hızla yedikten sonra devam etti. "Ona dedim ki, bak, mahkeme emri alabilirim ama hakim zaten tanışımızın izini kaybettiğimiz için kızgın ve onu daha da kızdırmak istemem. Ama

sonunda, duruşmanın planlandığı gibi devam etmesini istediği için bana emri verecektir. Uzun vadede, bilgiyi zaten senden alırdım. Öyleyse neden ikimizi de bu zahmetten kurtarmayalım?"

Omuz silkti. "Bana numaranı verdi. Ayrıca arabayı çoktan teslim ettiğini de söyledi." Yemeğini bıraktı ve ona sert bir bakış attı. "Çok hızlı bir şekilde ortadan kayboluyordunuz, değil mi?"

Kadın bir açıklama yapmayınca adam devam etti: "Neyse, ona teşekkür ettim, uçuş programına baktım ve saat dörtteki uçağa binmeden önce sana yetişmek için buraya aceleyle gelmek zorunda kaldım."

"Telefon numaram sizde varken neden o utanç verici sahneyi yarattınız? Neden bana sataştınız ki? Neden beni aramadınız?"

"Çünkü telefonu yüzüme kapatabilirdin." Yemeye devam etti, bir yudum daha içti, bu sırada onu izliyordu. "Bu sabah karakolda beni aradın mı?"

"İki kere."

"Neden?"

"Tekrar denemeye karar verdim."

"Beni Mellin davası hakkında konuşturmak için mi?"

"Sizi medeni davranmaya teşvik etmek için."

Sırıttı. "Deneyin bakalım. Kibar olmak çok zor olmamalı."

"Görünüşe göre öyle, Bay Bowie. Beni herkesin gözü önünde rezil ettiniz."

"Bekle. Kızgın mısın? Kızmaya ne hakkın var?" Az kalsın yiyeceği patates kızartmalarını tekrar kabına bıraktı. "Hatırlıyor musun, beni o barda yapılan toplantıya sen çektin."

"Bu oturumu ertelediniz."

"Çünkü sizin gündeminizin bir parçası olmak istemiyordum. Ama beni kıskırttınız ve tartışmayı yeniden başlatmayı memnuniyetle karşılayacağınızı düşündüm. Sanırım sizi yanlış anladım. Doğaçlama yapıyordunuz. Bu çok şey anlatıyor."

"Sana ulaşmaya çalıştım."

"İyi ki yapmadın."

Kol saatine baktı. "Şansın varsa uçağa yetişebilirsin. Seni havaalanına geri götürmemi ister misin? İnan bana, seni uğurlamaktan daha çok istediğim bir şey yok. Çünkü, anlıyor musun?"

Başka bir felaketin içine düşmek istemiyorum ve sen benim için tam olarak bunu temsil ediyorsun."

"Bu tamamen sizinle ilgili değil," diye haykırdı. "Buraya gelme amacım hayatınızı alt üst etmek değildi, Bay Bowie."

"Aman Tanrım, ben John'um, tamam mı? *Tamam mı?* "

Seslerini yükselttikten sonra, ani sessizlik daha da dikkat çekiciydi. Düşmanca bakışlar atıldılar; sonra adam başını ondan çevirip ön cama bakarken kendi kendine küfür etti. Ona uzun süre gibi gelen bir süre boyunca o düşünceli pozda kaldı. İçgüdüleri ona müdahale etmemesi konusunda uyardı.

Sonra, kendi kendine konuşur gibi alçak sesle, "Belki de hayatımın alt üst olması gerekiyordu," dedi. Ona döndü ve yarı boş yemek tepsisini uzattı. "Son şans."

"İyiim."

Her şeyi çuvala doldurdu ve arabadan inerek yakındaki bir çöp kutusuna taşıdı; bu da ona, farkında olmadan onu inceleme fırsatı verdi. Geniş omuzlu, uzun boylu, zayıf, neredeyse sıska bir adamdı. Ama dün barda masada onu durdurduğunda kolunun gücünü hissetmişti. Gücünden hiç şüphesi yoktu.

Pistten yola doğru esen rüzgar, koyu sarı saçlarını, ara sıra gri tellerin de karıştığı şekilde havalandırdı. Kadın, sakalında ve kaşlarında da hafif gri teller olduğunu fark etmişti.

Erken yaşta çıkan beyaz saçlar genetik olarak mı programlanmıştı? Sanmıyordu. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler ve kaşlarının arasında sık sık beliren çukur, bunun hak edilmiş bir şey olduğunu gösteriyordu.

Bugün pantolon, ütülü gömlek, spor ceket ve biraz gevşetilmiş olsa da kravat takmıştı. Ancak bu daha şık kıyafetler, kot pantolonlu yürüyüşünü değiştirmemişti. Her adımında doğuştan gelen bir özgüven vardı.

Ama bu yürüyüşü başka bir özellik de karakterize ediyordu. Umursamazlık mı? Kayıtsızlık mı? Onu Max'e "duyarsız" olarak tanımlamıştı. Şimdi düşündü ki, bu adam kolay kolay etkilenmezdi. Küstahtı ve utanmaz görünüyordu, sanki hakkındaki görüşleri veya yaptıklarının sonuçlarını umursamıyordu.

İşte buydu. Tam isabet etmişti. John Bowie'nin umurunda bile

değildi.

Ceketini çıkarıp arka koltuğa fırlattı ve direksiyonun arkasına geçti. Koltuğa rahatça yerleşti ve "Ay hakkında," dedi.

"Resmi olarak tartışmayı yeniden mi başlatıyoruz?"

"Resmi olarak değil. Söz vermiyorum. Kayıt dışı. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Peki. Sence o geceki ay neden önemliydi?"

"Hiç kimse bunun mümkün olabileceğini düşünmedi mi?"

Ona kasvetli bir gülümsemeyle baktı. "Hayır. Ben de dahil. Ama dün gece araştırdım. Son kanlı ay tutulması 7 ve 8 Kasım 2022 gecesini kapsıyordu. Burada, Kuzey Amerika'nın güneyinde, Orta Zaman Dilimi'nde, tutulma 8 Kasım sabahının erken saatlerinde gerçekleşti. Bu konularda hemfikir miyiz?"

"Evet," diye yanıtladı Beth. "Lütfen devam edin."

"O gece yatmadan önce Crissy'nin annesi Carla, sütlerinin bittiğini ve ekmeklerinin azaldığını fark etti. Crissy en yakın bakkala gitmeyi teklif etti. Bakkal, yaşadıkları mobil ev parkının hemen dışında, en fazla beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Beth, bugün oradayken mağazanın adını not aldığını söylemek için sözünü kesmedi.

Carla, Crissy'ye yirmi dolarlık bir banknot verdi ve Crissy'nin bunu kapüşonlu kazağının cebine koyduğunu net bir şekilde hatırlıyordu. Kapüşon takılıydı. Şiddetli yağmur yağmıyordu ama çiseliyordu. Crissy gitti. Carla yatağına gitti. Kızını son kez göreceğini bilmiyordu.

"Ofis personeli toplantısı nedeniyle Carla, ertesi sabah Crissy'nin odasında güvenle uyuduğunu varsayarak işe erken gitti. Crissy, Carla işten eve geldiğinde genellikle okuldan eve gelmiş olurdu. Ama orada değildi. Carla, ne olduğunu öğrenmek için Crissy'nin cep telefonunu aradı. Telefonun evin içinde çaldığını duydu ve Crissy'nin yatak odasında olduğunu tespit etti.

"Görünüşe göre, Crissy önceki gece telefonunu evde bırakmıştı. Ama neden o sabah okula götürmemişti? Endişelenen Carla mutfağı kontrol etti. Ekmek kutusunda yeni ekmek yoktu, buzdolabında da süt kutusu yoktu."

"Carla, yan komşusu Billy Oliver'ı aradı. Crissy on sekiz yaşındaydı ve ertesi Mayıs ayında liseden mezun olacaktı. Billy iki yaş küçüktü ve

devlet okuluna gitmiyordu, ama arkadaşlardı. Billy, Carla'ya Crissy'nin evden yürüyerek çıktığını gördüğünü ve nereye gittiğini sormak için dışarı çıktığını söyledi. Crissy ona kısa bir işi olduğunu söylemiş ve onu da davet etmişti. Hava kötü olduğu için Billy reddetmiş ve içeri geri dönmüştü. Ondan sonra Crissy'yi bir daha görmemiş veya ondan haber almamıştı. O gün okula da gitmemişti. İşte o zaman Carla polisi aradı."

"Ve oyalandı," dedi Beth. "Bu, onun *Kriz Noktası* röportajından bir alıntı."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ona her zamanki sorular soruldu. İkisi kavga etmiş miydi? Evden öfkeli bir şekilde ayrılmış mıydı, kaçmakla tehdit etmiş miydi? Sevgilisi olabilir miydi, yoksa kız arkadaşlarıyla bir geziye çıkmış mıydı?"

"Carla, kızının açıklanamayan bir şekilde ortadan kaybolmasının onun karakterine hiç uymayacağı konusunda ısrarcıydı. İkna ediciydi. Ve o sırada, sekizinci akşamıydı. Ortağım ve ben, olayı kayıp kişi vakası olarak soruşturmaya başlamakla görevlendirildik. Genellikle resmiyet kazandırmadan önce yirmi dört saat bekleriz, ancak Crissy neredeyse o kadar zamandır kayıptı."

Alnının kırıştığını, kaşlarının arasında bir çukur oluştuğunu fark etti; sanki bunu düşünmek bile ona şu anda acı veriyordu.

"Billy Oliver'ı sorgulayan ilk bizdik. Ardından Tom Barker onu başka bir dedektife teslim etti. Acımasızca sorgulandı ve iki gün sonra gözaltına alındı."

Bir süre daha hiçbir şey söylemedi, sonra ona döndü. "Dün gece tüm bunları düşünmeye başladığımda, 7 Kasım gecesini ve 8 Kasım'ın erken saatlerinde havanın nasıl olduğunu hatırlayamadım, bu yüzden baktım. Berbattı. Kapalı, sisli, ara ara şiddetli yağmur. Tipik Louisiana kıyı havası."

"Ayın neden önemli olmadığını düşündüğümü sordunuz. Neden kimse düşünmesin ki? Dün gece okuduklarıma göre, buradaki tutulma sabah saat 2'de başladı ve 6:30'a kadar sürdü. Bulut örtüsü nedeniyle, o saatte uyanık olsalar bile kimse göremezdi."

"O hafta boyunca şiddetli yağmurlar yağmıştı, bu da yerel sellere ve tahliyelere neden olmuştu. Chauvin'de iki kişi arabaları sel sularına

kapılınca boğulmuştu. Eyaletin güney yarısındaki tüm kolluk kuvvetleri ve ilk müdahale ekipleri aşırı derecede yoğun çalışıyordu. Tüm bunların ortasında Crissy kayboldu. Bir haftadır görmediğimiz ve o gece de göremediğimiz aya kimse dikkat etmiyordu."

Koltuğunda pozisyonunu düzeltti ve bacaklarını gösterge panelinin altına olabildiğince uzattı. "Kanlı ayın ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordum. Terimi duymuştum ama aklıma büyüçülük, dünyanın sonu kehanetleri, halk efsaneleri ve ritüelleri, kurt adamlar geliyordu. Ama gerçek bir şeymiş, değil mi? Astronomik bir olay?"

"Evet. Bazı ay tutulmalarına aslında kanlı ay tutulmaları deniyor."

"Bir insanı neyin tanımladığını öğrenmeden önce uykum geldi."

"Bu kısmi değil, tam bir ay tutulması. Dünya, güneş ile *dolunay* arasına giriyor. Fark bu. Bu özel bir hizalanma. Dünya, dolunayın üzerine tam bir gölge düşürecek şekilde mükemmel bir konumda bulunuyor."

"Dünya'nın araya girmesi nedeniyle, güneş ışığı doğrudan Ay'a ulaşmıyor. Dünya'nın atmosferinden süzülüyor. Bu süzme işlemi, Ay'ın turuncu veya kırmızımsı renkte görünmesine neden oluyor. İşte bu yüzden adı 'Turuncu'."

Her şeyi dikkatlice dinledikten sonra, "Vay canına. Kim bilebilirdi ki?" dedi.

Gülümsedi. "Şey, eski uygarlıklar biliyordu. Bu olayın nedenini bilmeyebilirlerdi, ancak kırmızı aya manevi veya doğaüstü bir anlam yüklemişlerdi. Kaydedilmiş ve tahmin edilmişti. Her üç buçuk yılda bir meydana geldiklerini ve meydana geldikleri yıllarda iki kanlı ay olduğunu anlamışlardı."

"İlginç. Crissy'nin kaybolduğu 2022 Kasım ayındaki olay, o yıl yaşanan ikinci olaydı."

"Doğru. İlki, dünyanın neresinde olduğunuza bağlı olarak 15-16 Mayıs gecesi idi."

Dalgın dalgın başını salladı, biraz daha düşündü ve sonra, "Tamam, astronomik özellikler hakkında temel bir anlayışa sahibim. Anlamadığım şey, tüm bunların Crissy'nin kaybolmasıyla nasıl kesiştiği. Özetleyelim. Billy Oliver'ın suçlu olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Yapıyor musun?"

Soru onu rahatsız etmiş gibiydi. Her halükarda cevap vermedi. "Hâlâ özetliyorum. Asıl suçlunun dışarıda olduğuna ve bir sonraki kanlı ay sırasında tekrar saldıracağına inanıyorsunuz."

"Bunun mümkün olduğuna inanmam için sebeplerim var."

"Ne kadar geçerli bir sebep?"

"Yeterince iyi, göz ardı etmemelisiniz."

"Bunu ihtimal dışı bırakmıyorum."

"Henüz değil," dedi, "ama yüzünüzden şüphe okunuyor."

"Bakın, bunların hepsi benim için yeni ve açıkçası biraz sıra dışı. Bana bir dakika verin, tamam mı?"

"Bir dakikamız bile yok."

"Evet, dün gece hava durumu spikerinin kanlı ay hakkında konuşmasının son kısmına denk geldim. Bu yıl içinde iki tane kanlı ay göreceğimizi söyledi."

"'Bir ara' değil, John. İlki 13-14 Mart gecesi gerçekleşecek."

"On üçüncü ve..." Adamın gerçeği kavradığı anı gördü. Elini ağzının üzerinden geçirdi. "Aman Tanrım."

"Doğru. Dört gün sonra."

Bölüm 6

Tom Barker o kadar çabuk kendine geldi ki, yeni demlenmiş kahveyi elinin üzerine döktü. "Ne yaptı o?"

Mesajı iletme talihsizliğini yaşayan acemi memur, telefonun hatlarından birinin yanıp söndüğü yakındaki bir masayı işaret etti. "TSA görevlisi hâlâ telefonda, isterseniz kendiniz de dinleyebilirsiniz. Ben hemen gidiyorum..." Birkaç adım geri çekildi, sonra döndü ve hızla uzaklaştı.

Tom masaya gitti, elindeki sıcak döküntüyü silkeledi, ahizeyi aldı ve paneldeki yanıp sönen düğmeye bastı. "Teğmen Barker'la görüşüyorum."

Adam adını söyledi ve TSA'nın sabah vardiyasının amir görevlisi olduğunu açıkladı. Sonraki birkaç dakika boyunca, New Orleans havaalanında John Bowie ile ilgili bir olayı anlattı. Tom, dişlerini çok sıkı kenetlediği için konuşmadan dinledi. Görevli, "Ajan Gorman'a ilk başta meşru görünüyordu. Ancak kadını dışarı çıkarırken çıkardığı sesten sonra Gorman endişelendi ve bana bildirdi." diyerek sözlerini bitirdi.

"Havaalanı polis memuruyla konuştum, o terminalin içindeyken arabasını gözetlemişti. Bowie ona kimliğini göstermiş ve mahkeme celbine rağmen kaçan önemli bir tanığı durdurmaya çalıştığını açıklamıştı. Ben de arayıp sizin de doğrulamanızı istemem gerektiğini düşündüm."

Tom, John Bowie'yi boğma pozisyonunda tutmayı diledi. Bowie'yi işkence aletine yatırmayı diledi. TSA görevlisine, dedektifinin departmanlarını yanlış tanıttığı için sert bir şekilde cezalandırılacağına dair güvence vermek üzereydi.

Ama bir anlık aydınlanmayla, öfkeyle tepki vermemesi gerektiğini fark etti. Bunu iyice düşünmeli, Bowie'nin bu oyununu kendi lehine nasıl en iyi şekilde kullanabileceğini planlamak için kendine zaman tanımalıydı.

Öfkesini dile getirmek yerine kıkırdadı. "John'a her zaman söylüyorum, 'O ağzın senin sonunu getirecek.' Ukala bir tip ama ne diyeyim? Bölümüm için bir değer." Tom bunu söylerken ağzında bir burukluk hissetti.

"Ajan Gorman bunu duyduğuna sevinecektir. Bay Bowie'nin kibar olduğunu ama... bir huyu olduğunu söyledi. Ayrıca gözü de morarmıştı."

Tom zoraki bir kahkaha daha attı. "Dolap kapısıyla bir çarpışma yaşadı. Belki de çok fazla margarita içmişti. Hepimiz bu durumu yaşamışızdır."

Ajanın sesinde bir gülümseme vardı. "Bir iki kez. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Teğmenim."

"Hayır, hayır. Sizi ve temsilcinizi rahatsız ettiğim için özür dilemesi gereken benim. Bana söylediğiniz için teşekkür ederim. John ile konuşacağım, onu sınırları aşmaması konusunda uyaracağım. Bazen en iyi memurlar bile bunu yapar. Siz bir amirsiniz, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Ajan bu konuda hemfikirdi. Tom veda etmek üzereyken aklına birden başka bir şey geldi. "Yakalanan kadın sessizce gitti mi acaba? Bayan... eee...? Aman Tanrım, adını hatırlayamıyorum."

"Beth Collins."

"Doğru, doğru, Beth Collins. John bana, mahkemede ifade vermeye gelince, yani tacizci eski erkek arkadaşına karşı ifade vermeye gelince, tedirgin olacağından korktuğunu söylemişti. Buna benzer bir şey."

"Bu da Ajan Gorman'ın dikkatini çeken bir diğer şeydi. Bayan Collins'in polisin peşinden koşacağı biri gibi görünmediğini söyledi."

"O bir tanık, şüpheli değil. En azından henüz değil."

Vedalaştılar. Tom özel ofisine girdi ve masasına oturdu. Ofis telefonunu kullanarak dahili numarayı tuşladı. Telefon iki kez çaldı, sonra "Merhaba patron." dedi.

"İçeri gel."

"Elbette, işimi bitirir bitirmez—"

"Şimdi." Tom telefonu kapattı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Frank Gray ofise girdi ve kapıyı kapattı. Tom'un en sadık yardımcılarında biri olan Gray'in, kendisine söylenenleri yapacağına ve bu konuda ağzını kapalı tutacağına güvenilebilirdi.

Oturması için davet edilmeden, Tom'un masasının karşısındaki sandalyeye sıkıştı. "Ne haber?"

"Bowie."

"Bu hiç şaşırtıcı değil. Bu sabah aranızda epey bir tartışma yaşandığını duydum. Kaçırdığıma üzüldüm. Ne hakkındaydı?"

"Her zamanki gibi."

"Mellin olayı mı?" Frank, parlak, pembe, bowling topu gibi kafasını hiç de gizlemeyen yağlı, yana taranmış saçlarını avucuyla düzeltti. Kulakları da aynı derecede pembeydi. "Çocuk inatçı, hakkını vermek lazım."

"*Bu çocuk kırbaçlanmayı hak ediyor.*" Tom, New Orleans havaalanında yaşananları anlattı.

"Bir kadın mı yani?" Frank sakızını şapırdatarak kahkaha attı. Ağzında her zaman bir parça sakız olurdu ve çiğnerken ağzını asla kapatmazdı. "Belki de sadece ilişki kurmaya çalışıyordur."

"Onun cinsel ilişkiye girmekte hiçbir sorunu yok ve bu hiç komik değil, Frank. Ne planladığını öğrenmek istiyorum."

"O kız kimdi?"

"Adı Beth Collins."

"Bu kadın kim?"

"Öncelikle şunu öğrenmenizi istiyorum. TSA görevlisi, kadının New York'a giden bir uçuşa rezervasyon yaptırdığını söyledi. Kim olursa olsun, Bowie için önemli biri, yoksa onu güvenlik kontrolünden çekip götürmezdi."

"Pekala. Peki ya? O ve Bowie'nin bir buluşması oldu. Bowie henüz onunla işini bitirmemişti. Biraz romantik. Film gibi. Güvenlik görevlilerini alt etmek, koridorda yarışmak. Başarabilecek mi? Onu durdurabilecek mi? Sonunda büyük bir dil değiştirme sahnesi var."

Adam tekrar sinsi sinsi baktı ve Tom bu geniş sırıtışa alışkın olsa da, yine de midesi bulandı. Ne yazık ki bu Frank Gray'in işinin bir

parçasıydı ve bu tetikçiye ihtiyacı vardı.

"Bowie kızgınlık döneminde olabilir," dedi Tom, "ama romantik biri değil. Ve endişe verici başka bir şey daha var. Bir kadın onu, sadece onu, buraya çağırıyor. İlk kez önceki gün, bu sabah da iki kez."

Gray sırtımayı kesti. "Bu, teorimi tamamen yerle bir etti. Yeni yatak arkadaşı cep telefonunu arardı."

Tom başını salladı. "Bowie, telefon görüşmelerinden bahsettiğimde hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptı, ama eğer bu görüşmeler Collins adlı kadına kadar uzanıyorsa, onunla ne bağlantısı olduğunu ve neden onu gitmekten alıkoymak için bu kadar aşırıya kaçtığını bilmek istiyorum." Tom elini kapı yönüne doğru salladı. "Hemen ilgilenin."

"Şu anda?"

"Her şeyi bırakın."

Gray, iri cüssesini sandalyeden zorlukla kaldırdı. "Eğer işler romantik olmayan bir şeye dönüşürse, işleri ne kadar ileri götürmemi istersiniz?"

"Bowie çok uzun zamandır başımın belası. Çok çok uzun zamandır." Tom ona açıklama gerektirmeyen bir bakış attı.

Gray sakızını ağzına attı ve bir kez daha çarpık bir gülümseme sergiledi. "Biraz eğlenmek için can atıyordum."

"Çok fazla şey beklemeyin."

John arka kapısının kilidini açıp içeri itti, sonra kenara çekilip Beth'i eşikten geçerek mutfağına davet etti. Dağınıklıktan hoşlanmazdı, evini temiz tutardı, ama taşındığından beri ilk kez, "bungalow" diye yanlış adlandırılmış kiralık evinden utanıyordu.

Gölgeli, çukurlu bir çıkmaz sokağın sonundaydı; benzer şekilde harap evler, yosunlarla kaplı meşe ağaçları, bodur selviler ve tanımlanamayan dikenli çalılıklar arasına sıkışmıştı. Her karakterin mutsuz olduğu ve hiçbir şeyin yolunda gitmediği, kasvetli bir Tennessee Williams draması için mükemmel bir ortamdı.

Beth, pek de çekici olmayan mutfağı incelerken, Mutt oturma

odasından içeri girdi. "Bu kim?" diye sordu.

"Ona Mutt diye sesleniliyor. Genetik yapısı belirsiz ama zararsız."

Haklı olduğunu kanıtlarcasına, Mutt yanına yaklaştı, elini kokladı ve sonra yaladı. John'un beklediği gibi elini hızla geri çekmedi. Bunun yerine Mutt'a adıyla hitap etti ve kendini tanıttı.

Kemikli kafasını okşamak için eğildiğinde, biçimli kalçalarını saran ve belirginleştiren ince siyah pantolonu kıvrımların üzerinden daha da sıkılaştı ve John, onu buraya getirmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu bininci kez kendine hatırlattı. Çünkü "belirli hizalama" ve "mükemmel konumlanma" gibi ifadeler kullanarak kanlı ayın geometrisini açıklamaya başladığında, akli gök cisimleri arasındaki ilişkiden uzaklaşmış ve onun bedeniyle olan bir ilişki düşüncesine dalmıştı. Ki bu da cennet gibiydi.

Cinsel içerikli düşüncelerinden rahatsız olan adam, sinirli bir şekilde, "Hadi bakalım, köpek. Çık dışarı." dedi.

Mutt, okşayan elinden ayrılmak konusunda isteksiz görünüyordu ve kim onu suçlayabilirdi ki? Ama John'un açık tuttuğu kapıya doğru yavaşça ilerledi. Dışarı çıkmadan önce, köpek ona " *Bir şey mi kaçırdım?*" dercesine baktı.

Mutt'a, bu dikkat çekici yabancıнын mutfaklarında bulunmasının mantıklı bir açıklaması olduğunu anlatmak istedi. Bu açıklama, fast food restoranının önünde park halindeyken Beth ile Mellin davası ve kanlı ay arasındaki ilişki hakkında daha detaylı konuşabilecekleri bir yere ihtiyaç duydukları konusunda anlaşmış olmalarıydı.

"Otelden çıkış yaptım," demişti ona. "Deneyimlerimizi paylaşmak için nereye gitmeyi önerirsin?"

Onun kendiliğinden verdiği cevap, "Benim yerim" olmuştu. Kadın hayır anlamında başını sallamak üzereyken, adam araya girdi. "Bak. Benden güvendesin, tamam mı? Sana kur yapmayacağım. Ama konuşacağımız konu muhtemelen yoğunlaşacak ve dün barda olduğu gibi halka açık bir yerde dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan konsantre olmak daha kolay olur." Bunu söyledikten sonra, kadının o berbat mekânı nereden bildiğini sorması gerektiğini hatırladı.

"Thibodaux'da büyüdüm," dedi. "Lisedeyken, o barın, alkolü mekânda içmedikleri sürece reşit olmayanlara satma konusunda gevşek kurallara sahip olduğu yaygın olarak biliniyordu."

"Çocukları alkollü araç kullanmaya teşvik etmek."

"Bu yüzden bir süreliğine kapatılmıştı. O zamandan beri el değiştirdi, ama dün içeri girene kadar ne kadar kötü bir hale geldiğini bilmiyordum. O zamana kadar da mekan değiştirmek için çok geç olmuştu."

"Şunu merak etmeden edemiyorum, neden bu kadar kurnazca davrandınız? Neden doğrudan karakola gelip beni sormadınız?"

"Çünkü sen karşı çıkan kişiydin. Önce seninle konuşma fırsatım olana kadar kimseyi tedirgin etmek istemedim."

"Evet, tedirgin oldular."

"Çoktan?"

"Evet. Bir kadının sürekli departmanı arayıp sadece beni sorduğu ve adını vermediği duyuldu."

"Ah."

"Doğru. Birileri sizin *Kriz Noktası'ndan* olduğunuzu keşfetmeden önce zamanımızın kısıtlı olduğunu varsaymalıyız. Bunu öğrendiklerinde, benimle neden konuşmak istediğinizi doğru bir şekilde tahmin edeceklerdir. Bu yüzden, bu konuşmanın kapsamını ve sonucunu öğrenene ve hayatımı ne kadar etkileyebileceğini belirleyene kadar—"

"Benim için de öyle."

"Birlikte iş birliği yapan kişiler gibi görünmememiz daha iyi olur."

Arabasının yolcu koltuğunda oturuyor olmasına rağmen elini beline koymuştu. "O zaman belki de havaalanında o olayı çıkarmadan önce iki kere düşünmeliydin."

"Belki de yapmalıydım, ama senin o uçağa binmeni ve beni New York'a kadar takip etmeye zorlamayı istemedim."

Bunun onu şaşırttığını anlayabiliyordu. "Sen bunu yapar mıydın?"

"Dünkü ayrılıktan sonra mı? Hayır. Sizi bir daha görmediğime sevindim. Ama bu sabah saat dokuz buçuktan itibaren evet. Gerekirse bunu sürdürmek için New York'a bile giderdim."

"Saat dokuz buçukta ne oldu?"

"Mellin soruşturmasını genişletmeye çalıştığımda beni susturan o densizle bir yüzleşme."

"Patron seni işten çıkarmak için bahane mi arıyor?"

"İşte o. Teğmen Tom Barker."

"Neden böyle yaptı? Yani, neden soruşturmayı durdurdu?"

"Terfisi bekleniyordu. Mellin davasını çözmek, terfi yolunda onu hızlandıracaktı. Davayı *hızla* çözmek, terfisini kesinleştirecekti."

Elini kalçasından indirdi. "Mellin davasını terfi almak için mi kullandı?"

"İşte o böyle bir insan ve patron olmaktan zevk alıyor. İnanın bana, Tom Barker o soruşturmayı nasıl yürüttüğüne dair bir incelemeyi hoş karşılamazdı. Mellin davasının *çözölmüş kalmasını istiyor*. Bu yüzden ihtiyatlı davranmanızda haklıydınız. Bu sabah aramızdaki tartışma, bana *Kriz Noktası* bölümü veya davanın kendisi hakkında herhangi bir röportaj vermemem konusunda uyarıda bulunmasıyla başladı."

"Bu, ne kadar gergin olduğunun açık bir göstergesi gibi."

"Öyle tahmin etmişim. Bu yüzden peşine düştüm ve olay çıkardım."

Bakışları, işlek bulvarın karşısındaki pistten kalkış yapan bir yolcu uçağına kaymıştı. Gösterge panelindeki saate göz atmıştı. "Sanırım bu benim uçuşum olmalı." Ona dönerek, "Bara geri dönebiliriz," demişti.

"Ah, sanki orada kimse bizi fark etmeyecekmiş gibi." Durakladı, sonra dedi ki, "Bak, etrafta yer ararken benim evimde olabiliriz. Orada kimse bizi rahatsız etmez, hatta görmez bile, çünkü en yakın arkadaşım dışında kimse nerede yaşadığımı bilmiyor. Konuştuktan sonra, seni istediğın yere götürürüm. Tamam mı? Gün ışığı yanıyor."

Hâlâ tereddüt ediyordu ama kabul etmişti.

Ve şimdi, dar bir yer olan mutfağındaydılar; bir kişinin bile zor sığabileceğı bir alandı, hele ki o daracık alanda bir şekilde yüz yüze durmayı başarmış iki kişi için hiç yer yoktu.

Kadın şaşkınlıkla bakıyordu.

Ona baktı.

Mutt arka kapıyı tırmalayana kadar ikisi de kıpırdamadı.

John kenara çekildi ve işaret etti. "Oturma odası şuradan geçiyor." Kadın döndü ve o yöne doğru ilerledi.

John arka kapıya gitti ve Mutt'ı içeri aldı. Mutt ödöl mamalarını John'un parmaklarından kaptı, sonra da John'un daha önce hiç görmediğı bir şekilde neşeli bir koşuşturmayla doğruca oturma

odasına yöneldi.

"Onun da kalçalarını fark etmiş olmalı," diye mırıldandı, buzdolabından iki şişe su alıp diğer kapıyı diziyle kapatırken.

Salonda, Mutt, Beth'in koltukta oturduğu yerin ayaklarının dibinde yerde uzanıyordu. Barda tanıştığı pasaklı adamlardan birinin dün gece orada oturduğunu bilseydi ne düşüneceğini merak ediyordu. Hâlâ huzursuz görünen Beth, John'un uzattığı su şişesi için teşekkür etti.

Kanepeye doğru gitti, belinin alt kısmındaki kemerinden tabanca kılıfını çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. Kadın daha önce onu taktığını fark etmemiş olmalıydı, çünkü adam kadının tabancaya şüpheyile baktığını fark etti. Ancak kadın bu konuda bir şey söylemediği için adam da bunu dikkate almadı.

Kravatını yakasının altından çıkardı, manşetlerinin düğmelerini açtı ve gömlek kollarını yukarı kıvrırdı. Daha rahat bir pozisyona geçince, koltuk minderlerine yaslandı. "Başlamadan önce size bir soru sormak istiyorum, ama sakın arkanıza takılmayın, tamam mı?"

"Sormak."

"Perşembe günü gerçekleşecek kanlı ay gecesinde başka bir kadının daha kaybolacağına ikna olmuş gibisiniz. Medyum musunuz? Tarot falı bakıyor musunuz? Falcı mısınız?"

"Sırtım ağrıyor."

"Peki o zaman, böyle bir tahminde bulunmaya sizi yetkin kılan nedir?"

"Anlaşıldı." Derin bir nefes aldı. "Yedi yıldır, bildiğiniz gibi, suç davalarını belgeleyen bir program olan *Crisis Point* üzerinde çalışıyorum."

"*Law & Order* dizisinin sadık bir hayranıyım. Ama dedektif olmak için önce üniversite diploması almam, sonra da polis akademisine gitmem gerekiyordu."

Onun alaycı sözlerine kaşlarını çattı. "Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Söz sizde."

Kadın derin bir nefes daha aldı; adam gerçekten de bunu yapmayı bırakmasını diliyordu. Her nefes alışında, "güzel"den çok daha fazlası olan, aslında çok tatlı göğüslerinin iniş çıkışlarını fark etmeden

edemiyordu. Bu durum, odaklanma çabasını zorluyordu.

Şöyle diyordu: " *Crisis Point* programında çalışmak üzere kanal tarafından işe alındım. İlk görevim ayak işleri yapmaktı. Bir yıl içinde ise doğruluk kontrolcülüğüne terfi ettim. Prodüksiyon sürecinde yer alan herkes doğruluk kontrolcülerine güveniyor. Unvan, işi tanımlıyor."

"Her şeyin doğru olduğundan emin oldunuz."

"Evet. Bu, birinin adının yazılışı gibi önemsiz bir şey olabileceği gibi, daha fazla araştırma gerektiren büyük bir tutarsızlık da olabilir. Elbette tek ben değildim. Herhangi bir anda, bir proje üzerinde birkaç kişi çalışıyor."

"Ama en iyisi sendin, değil mi? Bir üst tura yükseldin."

"Kuyu-"

"Hadi ama. Sahte tevazu yok. Bay Max Longren kim ve onun için neler yapıyorsunuz?"

Bölüm 7

" **Nasıl** yani..." Sonra gözleri öfkeyle parladı. "Beni süzdün, değil mi?" Omuz silkmesi onu daha da sinirlendirdi. "Max'le konuştun mu? Benim hakkımda?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bay Longren değil mi? *Max* mi?"

Her kelimeyi vurgulayarak, "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

Ondan bir tepki bekliyordu, ama bu kadar aşırı bir tepki değil. "Hayır, beklemiyordum. Tamam mı? Devam edebilir miyiz?"

"Hayır, hayır," dedi parmağını ona sallayarak. "Neden arkamdan iş çevirdiğini öğrenmek istiyorum—"

"Arkasından gitmedim—"

"Kesinlikle öyle yaptın. Bana güvenmedin, bu yüzden beni doğruladın."

"Tamam, yaptım."

" *Neden* yaptın?"

Şimdi, haklı olarak öfkelenen adam, ayağa fırladı. "Kendini koruma içgüdüsü."

Kanepenin ucundan döndü ve ellerini arkasına dayadı. "Evet, seni inceledim, çünkü dün benimle üniversitedeyken birlikte olmak isteyeceğim türden bir kız öğrenci gibi *tanışmıştın* . Sonra da hayatımı zaten olduğundan daha da mahvedebilecek *biri* olduğunu öğrendim."

"Ve *sizin* ortaya çıkışınızdan beri hayat zaten çalkantılı bir hal aldı. Niyetiniz bu olmasa bile, polis karakoluna *yaptığınız* tekrarlanan aramalar Tom Barker'ın dikkatini çekti. Kimin temsilcisi *olduğunuzu* keşfettiğinde -ki keşfedecek- çıldıracak."

"Bu sabah Mellin davasıyla ilgili röportaj vermemem konusunda

beni uyardığında, davayı ele alış biçimiyle ilgili olarak onunla yüzleştım. Çok sinirlendi, yüzü kıpkırmızı oldu. Bu da davanın yeniden incelenmesinden ne kadar çok korktuğunun açık bir göstergesi."

"Onun öfke dolu sözleri ilgimi söndürmedi; aksine daha da artırdı. Bu tartışmadan tek bir amaçla ayrıldım: Kaynağınız kristal küre *olsa* bile, Mellin hikayesi hakkında ne *söyleyeceğinizi* duymak."

Hiçbir şey söylemedi ama tavırlarından öfkesinin yatıştığını anlayabiliyordu. Duruşunu gevşetti ve ses tonunu yumuşattı. "Kendimi korumak için, Beth. Ne kadar kötü olsa da, işe ihtiyacım var. Barker'la kendimi berbat bir duruma sokmadan önce, seni önce iyice araştırmam gerekiyordu. Eğer güceniyorsan, kendini benim yerime koymaya çalış. Bence sen de aynısını yapardın. Hatta yaptın bile. Görüşmemizi ayarlamadan önce beni araştırdığını itiraf ettin."

"Düşünmek istediğinizi anladınız. Aşırı tepki verdim."

"Teşekkür ederim." Koltuğa geri döndü ve su şişesinden bir yudum aldı.

"Kimle konuştun?" diye sordu.

"Televizyonda mı? Sonsuz bir menüden geçtim ama sonunda Richard adında birine ulaştım."

"Asistanım."

"Öyle söyledi. Ayrıca bana şehir dışında olduğunuzu da söyledi. Longren ile görüşmek istedim. Richard bana Bay Longren'in belediye başkanıyla öğle yemeği randevusuna gittiğini söyledi. Köylü gibi davranarak, 'Vay canına. New York Belediye Başkanı mı? Şaka mı yapıyorsunuz?' dedim."

"Böyle bir fırsatı kaçırmayan Richard, Bay Longren'in saygıdeğer belediye başkanıyla öğle yemeği yemesinin alışılmadık bir durum olmadığını, ancak sağ kolu olan ve Richard'ın fısıltıyla Bay Longren'in adeta koruyucusu olduğunu söylediği Bayan Collins'in orada olmadığı için bu öğle yemeği randevusunu neredeyse kaçırdığını söyledi."

"Bu onun için son derece düşüncesizce bir davranıştı."

"Bunu anlamış olmalı, çünkü ondan sonra sustu. Bana cep telefonu numaranı vermedi ya da tatildeyken nerede kaldığını söylemedi. Ne kadar yalvarsam da işe yaramadı."

"Ona polis memuru olduğunuzu söyleyebilirdiniz."

"Hayır, polis rolü oynamak istemedim çünkü... çünkü henüz neyle

karşı karşıya olduğumu bilmiyordum."

"Araç kiralama şirketine polis kartını oynadınız."

"Çünkü sizi tanımıyorlar, her gün sizinle birlikte çalışmıyorlar."

Hafifçe güldü. "Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Dürüstlüğüme güvenmediniz, biraz tuhaf olabileceğimi düşündünüz ama iş arkadaşlarım arasında itibarımı korumak istediniz, öyle mi?"

İroninin bir dayanağı vardı, ama o bunu daha fazla irdilemedi. "Longren kim?"

"Emekli olan yönetici yapımcı—"

"Zaten biliyorum. Sadece itiraf edip etmeyeceğini görmek istedim. Sen patronun sağ kolusun."

"Geçtiğimiz günlerde eski patronum oldu," dedi üzüntüyle. "Max, televizyon haber sektöründe yaşayan bir efsane. *Crisis Point*'te birkaç yıl çalıştıktan sonra beni çırak olarak yanına aldı. Bir usta tarafından eğitileceğimi bildiğim için çok heyecanlıydım. Yazarlık, kurgu, prodüksiyonun tüm yönleri. Son beş yıldır yan yana çalışıyoruz."

"Neden istifa ediyor?"

"Bu bir tercih meselesi değil. Bir yıl önce, kanal uluslararası bir medya holdingi tarafından satın alındı. Beklenen kurumsal yeniden yapılanma gerçekleşti, ancak *Crisis Point* çok yüksek reytinglere sahip olduğu ve kanalın en çok kazandıran programlarından biri olduğu için Max, yönetici yapımcı pozisyonunu korudu."

"Ardından önce küçük çaplı bazı sağlık sorunları yaşamaya başladı, sonra ciddi bir sağlık krizi geçirdi. İyileşti, ancak bu sağlık sorunu, Winston Brady adında sinsî bir herif önderliğindeki rakiplerinin beklediği fırsat oldu."

"Dirsekleriyle dışarı itildi mi?"

"İçeride durum böyle. Kamuoyunda ise yaklaşan 'emekliliği' büyük bir tantanayla duyuruldu. Resmi ayrılış tarihi üç ay sonra, ancak yeni baş yapımcı olarak atanan Brady, *Crisis Point* içeriğiyle ilgili tüm kararları şimdiden veriyor."

"Bu bayrak devri sizi nasıl etkiliyor?"

"Durumum hassas. Brady'nin sinirlerini bozmak, Max'in buraya gelmemi engellemesinin nedenlerinden biriydi. Mellin davasına olan 'takıntımın' kariyer yolum için sağlıksız olabileceği konusunda beni uyardı."

"Bu durum benim için kesinlikle zehirli oldu," diye mırıldandı.

"Ama işten kovulmadınız. Max, benim risk altında olduğumu ve işimi kaybetmek istemiyorsam, mevcut duruma dokunmamam gerektiğini düşünüyor."

"Yani Mellin davasını ele alan bölümü tekrar izlemek için Brady'den izin istemediniz, çünkü 'hayır' diyeceğinden korktunuz."

"Doğru."

"Hmm. Brady'nin tepkisinin ötesinde, Max'in buraya gelip etrafta dolaşmanı engellemesinin başka sebepleri nelerdi?"

Bakışlarını aşağı indirdi. "Bunun saçmalık olduğunu düşünüyor."

"Kanlı ay açısı mı?"

"Ona 'ay döngüsü saçmalığı' dedi. Başka bir deyişle, seninle aynı fikirde." Başını kaldırdı ve ona baktı. "Memnun musun?"

Hâlâ kırgındı ve isimsiz bir nedenden dolayı bu onu inanılmaz derecede tahrik ediyordu. Ayağa kalkıp yanına gitmek, yüzünü kendine doğru kaldırmak ve onu öpmek istiyordu. Çekingenlik veya incelik olmadan. Şimdi gülümsemeyen ve sıkıca kapalı olan dudakları yumuşayıp ona açılana kadar öpmek ve sonra oradan devam etmek.

O, bu kontrolden çıkmış tren fantezisine fren koydu ve asıl konuya geri döndü. "Kurumsal merdivende ayakçı ve bilgi kontrolcüsünden şu anki konumunuza kadar uzun bir yol kat etmeniz gerekiyor."

"Çok da uzak değilim. Hala araştırma ve bilgi doğrulaması yapıyorum, sadece artık tamamen Max için. Ayrıca onun kişisel asistanı olarak da görev yapıyorum. Noel'de çalışanlar için çikolata sipariş ediyorum ve davetiye kartlarına onun adını taklit ediyorum." Omuz silkerek hafifçe omuzlarını kaldırdı. "Onun her işine koşan adamıyım."

"Çikolata ve bilgi doğrulama dışında başka ne için olabilir ki?"

"Ayak masajı ve seks gibi mi?"

"Ona ayak masajı mı yapıyorsunuz?"

"Hayır. Ve onunla cinsel ilişkiye de girmiyorum."

"Sormadın."

"Bunu yapmak zorunda değildin. İma gayet açık ve netti. Şunu aradan çıkaralım da geride bırakalım, tamam mı?" Cevap vermesini beklemedi. "Max benim zengin sevgilim değil. Seksen iki yaşında. Dört kez evlenip boşandı ve eski eşlerinden hiçbiri onun hakkında iyi

bir şey söylemiyor."

"İkinci eşinden olan oğlu onun tek çocuğu, ancak o da televizyon sektöründe çalışmasına ve sık sık aynı etkinliklere katılmalarına rağmen, yirmi yıldır birbirleriyle konuşmuyorlar."

"Max, sıcakkanlı ve sevecen biri değil. Aslında, oldukça berbat biri. İyi bir gününde bile sadece huysuzdur. Normalde ise öfkeli, inatçı, dik başlı, kaba, çoğu zaman saygısızdır ve tüm bu özelliklerini birer avantaj olarak görür. Tüm bunlara rağmen, o benim akıl hocam ve arkadaşım."

"Sana karşı ne hissediyor?"

Kadın hüzünlü bir gülümsemeye, "Onun bana karşı bir zaafı olduğunu düşünmek isterdim, ama bunu asla kabul etmezdi ve etse bile, küçümseyici olurdu. Seçme şansım olsa, onun saygısını çok daha fazla tercih ederdim. Bu kolay kazanılan bir şey değil. Bunu bana bahsedebileceği en büyük onur olarak görürdü." dedi.

John, kadının anlattıklarını iyice düşündükten sonra, "Mellin davasına olan takıntınız ne zaman başladı?" diye sordu.

"Başlangıçta, buranın, eski yaşadığım yerin, burası olması nedeniyle özel bir ilgi duydum. Bölgeye aşına olmam, yapım ekibi buradayken bana faydalı oldu. Günde yirmi tane telefon alıyordum, şu ya da bu konuda arka plan bilgisi istiyorlardı. Ve sonra Max ile birlikte, her bölüm için yaptığımız gibi, post prodüksiyon sürecini denetledik."

"Post-prodüksiyon neleri kapsar?"

"Çok fazla işti," dedi hafif bir gülümsemeye. "Bir parça oluşturulurken, o ve ben düzenlenmiş bölümleri izler ve yapımcıya notlarımızı verirdik."

"Ne gibi?"

"Şöyle ki, 'Bu röportaj çok uzun. Kısaltın ama son cümleyi kesmeyin çünkü çok merak uyandırıcı. Oradan direkt reklam arasına geçin.' Bunun gibi şeyler. Ayrıntılara takılırdık ve hikayeye daha fazla etki katabilecek, büyük fark yaratabilecek düzenlemeler önerirdik."

"Dizinin bu kadar yüksek puan almasına şaşmamalı."

"Teşekkürler." Ona gülümsedi ama bu uzun sürmedi. "Max ve ben Mellin bölümünün televizyonda yayınlanacak olan versiyonunu izledikten kısa bir süre sonra, altı hafta boyunca onu sahadan uzak

tutan bir kalp krizi geçirdi."

"Geri döndüğünde, bunun onu çok yıprattığı herkesçe belliydi. Hâlâ bir ejderhaydı ama içinde çok az ateş kalmıştı. Çok geçmeden istifa etmesi istendi. Brady görevi devraldı. Mellin bölümüne son onayı veren ve onu yayın programına ekleyen de oydu."

"Ama o bölüm senin onayını almadı. Almış olsaydın, burada benimle gizlice bir birahane buluşmazdın."

"Bölüm iyiydi, ama hayır, tam olarak onayımı kazanmadı."

"Neden?"

"Bu hikâyenin sandığımızdan daha fazlasını içerdiğini hissettim. Yüzeyini yeterince taramıştık ama işin aslına inememiştik." Öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve doğrudan ona baktı. "Sanırım siz de soruşturma hakkında aynı şeyi düşünüyorsunuz, değil mi?"

Bu soru, bir aslanın pençeleri gibi içine işledi ve onu yeni yakalanmış bir av gibi kaçınılmaz bir şekilde esir aldı.

Beth'in sorgulayan bakışlarından kaçındı ve odanın ne kadar loşlaştığını fark etti. Bugün yaz saati uygulaması başlıyordu. Yine de, güneş kulübesini çevreleyen ağaçların arkasına saklanıp alçak çatısının üzerinde kalın bir gölgelik oluşturduğunda, karanlık çoğu yerden daha erken çöküyordu.

Yaklaşan alacakaranlık, onun kapana kısılmışlık duygusunu daha da artırdı.

Sehpanın üzerindeki lambaya uzanıp açmak üzereydi. Ama lambanın ışığı Beth'in keskin zekasını daha da belirgin, daha da etkileyici hale getirecekti, bu yüzden lambaya dokunmadı.

"Öyle değil mi?" diye tekrarladı.

Kadın ondan cevap almaktan kaçınmayacaktı, bu yüzden adam ona hak ettiğini düşündüğü açık ve net cevabı verdi. "Bana göre, ceset bulunana kadar cinayet soruşturması açık kalır."

"Crissy'nin yeri kapanmadı. Çözülemeyen bir olay olarak sınıflandırılıyor."

Alaycı bir şekilde, "Eğer cesedi bulunursa, bunu Auclair Polis Departmanı'ndan kimse yapmayacak. O davanın üzerinin örtülü olduğu ve olduğu gibi bırakılması gerektiği anlaşılıyor. 'Uyku halinde.'" dedi.

"Size yöneltlen tüm eleştirilere rağmen, bunu hiçbir zaman açıkça dile getirmediğiniz."

"Sadece özelde."

"Öyleyse, güveninizi kazandım mı?"

"Üzerinde çalışıyoruz. İletişimi sürdürün."

Hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler." Bir an duraksadıktan sonra, "Max'in haberi olmadan, o hikâyeyi tıpkı ağrıyan bir dişi inceler gibi kurcalamaya devam ettim, eksik olduğunu hissettiğim o gizemli unsuru aradım. İnternette gezinerek, kaçırmış olabileceğim herhangi bir makale veya YouTube videosu aradım. Bu araştırmalardan birinde, Teksas'ın Galveston şehrindeki başka bir kayıp kişi vakasına atıfta bulunan bir makaleye rastladım." dedi.

John elini kaldırdı. "Her şeyi biliyorum. Olay bizim davamızdan sadece birkaç ay önce gerçekleştiği için, bir bağlantı olup olmadığını araştırdık. Houston'dan on altı yaşındaki Larissa Whitmore, Galveston'da bir grup kız arkadaşıyla okuldan kaçıyordu."

"Gece kulübüne gittiler. Larissa esrar ve tekila içerek kafası güzel oldu ve o günün erken saatlerinde sahilde tanıştığı yirmi iki yaşındaki Patrick Dobbs ile öpüşmeye başladı. İkiisi birlikte gece kulübünden ayrılıp Patrick'in karavanıyla uzaklaştılar."

"O, en son o zaman görüldü."

"Doğru. Ertesi sabah Sahil Güvenlik, Dobbs'un teknesini sürüklenirken buldu. Yakıtı bitmişti. Dobbs, kabinde çıplak ve bebek gibi uyurken bulundu. Kızdan geriye sadece atılmış kıyafetleri ve çantası vardı; çantasından da hiçbir şey eksik değildi.

Dobbs, bayıldığını ve cinsel ilişkiden sonra ne olduğunu hatırlamadığını söyledi. Bolca seks, bolca esrar ve tekila içmişlerdi. Kadının uyandığını, güverteye çıktığını ve hâlâ sarhoş halde denize düştüğünü tahmin ediyordu.

Beth oradan devam etti. "Dobbs, Galveston'da varlıklı ve ayrıcalıklı, saygın bir aileden geliyordu. Larissa'nın ailesi onu şımarık, kendini beğenmiş zengin bir çocuk olarak tanımlıyordu. Larissa'nın ona cinsel bir iyilik yapmayı reddettiğine, öfke nöbeti geçirdiğine, şiddete başvurduğuna ve kızlarının Körfez'de son bulduğuna inanıyorlardı."

"İddiaları buydu," dedi John, "ama şiddet iddialarını destekleyecek

hiçbir adli kanıt yoktu. Dobbs'un üzerinde tek bir çizik veya morluk bile yoktu. Tekne darmadağınık haldeydi, ama bir saldırı veya cinayet yeri değil, bir orgi sahnesi gibi görünüyordu. Güvenli seks yaptığını iddia etmesini destekleyecek kullanılmış prezervatifler vardı."

"Reşit olmayan bir kızla."

"Evet. Bu kesinlikle ona yardımcı olmadı. Cesedi aranırken, adam kaçırma, reşit olmayanla cinsel ilişki ve reşit olmamasıyla bağlantılı bir sürü başka suçtan tutuklandı."

"Cesedi hiçbir zaman bulunamadı."

"Hayır. Körfez'de haftalarca arama yaptılar. Bu konuda bir gelişme varsa, ben duymadım. Her neyse, Mellin davasıyla ilgili olarak, Dobbs'un adı geçmiyordu. Kefalet talebi reddedilmişti ve Crissy Mellin kaybolduğunda hapisteydi. Bu dava ile bizim davamız arasında hiçbir bağlantı yok."

Beth bir an nefes almayı bırakmış gibiydi, sonra sessizce, "Ancak Larissa Whitmore'un kaybolduğu 15 ve 16 Mayıs gecesi, kanlı ay vardı," dedi.

John geri çekilmemek için tüm iradesini kullandı. Bu tek bilgi kırıntısı, adeta bir yıkım topu etkisi yaratmıştı. Dün Mitch'in yumruğundan çok daha sert vurmuştu onu. O misilleme yumruğuna hazırlıklıydı. Ama buna hiç hazırlıklı değildi.

Beth onu dikkatle, ciddi, neredeyse acıyan bir ifadeyle izlerken, o da içindeki karmaşayı ona belli etmemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Yavaş bir sesle, "Daha önce 2022'de meydana gelen iki kanlı ay olayını tartışırken, ilk kanlı ayın Mayıs ayında, Whitmore kızının kaybolmasıyla aynı zamana denk gelmesi aklıma gelmemişti," dedi.

"Şey... onun o bahar aylarında kaçırıldığını hatırladım. Tam tarihi hatırlamam için bir nedenim yoktu. Yani, hayır. Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

Sandalyesinde yavaşça öne doğru kaydı ve neredeyse koltuğun kenarına kadar oturdu. "Larissa'nın kaybolmasıyla ilgili okuduğum makalede, güneş tutulmasının Dobbs'un onu kendisiyle birlikte suya çıkmaya ikna etmek için kullandığı tuzaklardan biri olduğu tahmin ediliyordu."

"Makale yazarı, okuyucularına kanlı ayın ne olduğunu açıklamak

için konudan sapmış ve dipnot olarak bir sonrakinin 7 ve 8 Kasım'da gerçekleşeceğini belirtmişti. Bunu okuduğumda tüylerim diken diken oldu, çünkü Mellin bölümü üzerinde çalışırken Crissy'nin o gece kaybolduğunu biliyordum. İşte o zaman takıntım başladı, John."

"Aklıma ilk gelen şey diziyle ilgiliydi. *Bölümümüzde neden kanlı aydan bahsetmemiştik ?* Muhteşem bir prodüksiyon değeri olurdu. Harika görseller oluşturacak, atmosferi belirleyecek, dramatik ve ürkütücü bir hava katacak grafikler ekleyebilirdik."

"Sonra fark ettim ki, bunu dahil etmemiştik çünkü ilgili kişilerden hiçbiri o gece ayın varlığından bahsetmemiştik, ne röportajlarda ne de başka bir yerde. Eğer biri bahsetmiş olsaydı, bunu fark etmezdim."

"Crissy'nin kaderi, o lanet olası ay olmadan da yeterince ürkütücü değil miydi zaten?"

Konuşmak üzereydi ama onun huysuzluğu fikrini değiştirmiş olmalıydı. Konuşmayı orada bitirdi ve Mutt'ın çenesinin altını kaşımak için elini uzattı. Birkaç saniye sonra, köpek sırt üstü yattı. Karnını kaşdı. Köpeği ona tamamen aşık olmuştu.

"Çok teşekkür ederim," dedi.

Ona baktı. "Ne için?"

"Bundan sonra benden bunu yapmamı bekleyecek."

Gülümsedi, Mutt'a son bir kez okşadı, sonra dik oturdu. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım onun karnını kaşımaya asla başlamayacağım."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi anladın."

İçini çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama aralarında bir bağlantı yok Beth. Dobbs, Crissy'yi kaçırmış olamaz. Ay olayı tuhaf bir tesadüf."

Ona sinirli bir bakışla baktı. "Bir suçu araştırırken, benzer bir suçla bağlantı kurduğunuzda, bu bağlantı ne kadar tuhaf görünürse görünsün, bunu bir tesadüf olarak geçiştirdiğinizi söylemeyin. Biliyorum ki öyle yapmıyorsunuz."

"Tamam, hayır, öyle düşünmüyorum. Diyelim ki turuncu ay bir yemdi, Larissa ve Dobbs onun teknesinin güvertesinde ayın altında seviştiler. Ama kanlı ya da kansız, ayın Crissy'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yoktu."

"Nereden biliyorsun?" dedi sesini yükselterek. "Kanlı ayın

olduğunu bile fark etmedin. Kimsenin dikkat etmediğini, kimsenin göremediğini söyledin. Dedin ki—"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum!"

Sonra derin bir nefes aldı ve onun yanıldığını düşündüğü inancının hızla çözülmesini durdurmaya çalıştı. Onun yanılmasını çok istiyordu. Kendini ikna etmeye çalışırken aynı zamanda onu da ikna etmeye çalışıyordu.

"Bak Beth, sen drama üzerine kurulu bir televizyon programında çalışıyorsun. Hikayede prodüksiyon değeri olan unsurları arıyorsun. Etkileyicilik katacak düzenlemeler yapıyorsun. Bu senin işin ve belli ki bunda iyisin. Ama şimdi bunu uydurdun... bunu..." Aradığı kelimeyi bulamayınca parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. " *Kahretsin!* "

"John, az önce söylediğin her şeyi kendime söyledim. Defalarca kendimi bunu unutmaya ikna etmeye çalıştım. Max de beni unutmaya ikna etmeye çalıştı ve onun fikrine herkesten daha çok saygı duyuyorum. Eğer şu olmasaydı, bunu tamamen tesadüf olarak geçirirdim—"

Birdenbire iki şey aynı anda oldu. Mutt, sanki yer tahtası onu fırlatmış gibi sıçrayarak doğruldu. Ve John, tek bir hareketle, kılıfına uzandı, tabancasını çıkardı ve sehpanın üzerinden atladı.

Beth sandalyesinden fırladı. John sol elini göğsünün ortasına koydu ve onu geriye doğru itti. "Yere yat." Silah tutan elini ön kapıya doğru uzattı.

Kadın nefes nefese, "Tanrım, ne oldu?" diye sordu.

"Kötü köpek hırladı."

Bölüm 8

Beth'in kalbi boğazına gelmişti.

Mutt adeta havaya fırlamıştı ve şimdi kaskatı kesilmiş bir halde, sanki kapının içini görebiliyormuş gibi ön kapıya dik dik bakıyordu; hırıltısı alçak ama tehditkardı.

Görünüşe göre John'un gece görüşü mükemmeldi. Hiç tereddüt etmeden, kendisine en yakın pencereye gitti ve dışarı baktı. Hareketsizce durdu. Mutt da nöbet pozisyonunu korudu.

Tehdidin kaynağını bilmeyen Beth, nefes almaktan bile korkuyordu.

John yanına geldi ve elini tuttu. "Çabuk. Tek kelime etme," diye fısıldadı onu ayağa kaldırırken. "Köpek."

Köpek anında itaat ederek onları mutfağa kadar takip etti. John lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı, sonra arka kapıya gitti ve olabildiğince sessiz bir şekilde kilidini açtı.

Kapının diğer tarafından herhangi bir ses gelip gelmediğini anlamak için kulaklarını dikerek bekledi. Hiçbir şey duymayınca, kapıyı yavaşça birkaç santim araladı. Dar aralıktan baktı, farklı açılardan görebilmek için başını sağa sola çevirdi.

Beth, arkasından baktığında, açıklıktan sadece karanlık görebiliyordu. Işık yoktu, hareket yoktu, gizlenen bir tehlikeye işaret eden hiçbir şey yoktu. John ona döndü, yaklaştı ve fısıldadı, "Ses çıkarmamaya çalış."

Ona soru sormasına veya itiraz etmesine fırsat vermeden, kapıyı daha da açtı ve onu dışarıya yönlendirdi, Mutt'ın kapıdan çıkmasını bekledi, sonra kapıyı kapattı. Hava soğuktu ama nemliydi. Rüzgar yoktu. Kalın bulut örtüsü, dolunayın sağlayabileceği herhangi bir ışığı

engelliyordu.

Hem adam hem de köpek, Beth'in göremediği ama kendilerinin çok iyi bildiği bir yolda ilerlerken ışığa ihtiyaç duymuyor gibiydiler. Beth'e göre eğik duran bir müstemilata ulaşana kadar hızlı ama sessizce yürüdüler. Kapı eski tip bir asma kilitle kapalıydı, ancak mandalı açık bir şekilde sarkıyordu.

John kapıyı açtı. Mutt içeri girdi. Yapı çökmek üzere gibi görüldüğü için Beth tereddüt etti. John elini beline koydu ve onu öne doğru itti. İçerisi nemli toprak ve hafifçe soğan kokuyordu. John kapıyı kapattıktan sonra, içerideki karanlık geçilmezdi. "Mutt, kıpırdama," dedi.

Fısıltıyla konuşmuştu ama sesi, iyi eğitilmiş bir köpeğe verilen bir emir gibiydi. Beth, Mutt'ı göremiyordu ama yere uzandığını ve hareketsiz kaldığını hissetti. Nefes nefese bile değildi.

Karanlıkta, John bir şekilde onu, özellikle de kulağını buldu. Dudaklarını kulağına dayadı. "Eğer bir kurşun sıkılırsa, yere yat. Düşünme, sadece yap."

Bu talimat onu şaşkına çevirdi. Ama sağ elinde hâlâ bir tabanca varken neden şaşırırsın ki? Kimin onlara ateş ettiğini sormasına fırsat vermeden yanından hızla uzaklaştı. Ona uzanıp sarılma yönündeki korkakça dürtüsünü bastırdı.

Kulübenin birkaç metrekare büyüklüğünde, alet veya bahçe kulübesi gibi olduğunu tahmin etti. Toprak zemini, John'un bir yanından diğerine geçerken çıkardığı sesleri emiyordu, ara sıra duraklıyordu. Onun kendisine göre nerede olduğunu ancak devriye gezerken havada oluşan ince değişimlerden anlayabiliyordu.

Sonra durdu ve tamamen hareketsiz kaldı. Aralarında fazla mesafe olmadığını hissetti ama nefes alışını bile duyamadı, sadece kendi kalp atışlarının kulak zarlarına vuruşunu işitti.

Sanki sonsuza dek öylece kaldılar. Sonra, bir araba motoru homurdanarak çalışmaya başladı. Kendine özgü ses oldukça uzaktan geliyordu ve yoğun atmosfer tarafından daha da bastırılmıştı, ama John'un gerginliğinin anında azaldığını hissetti. Mutt da hissetmiş olmalıydı. Ayağa kalktı ve eline dokundu. Yanından geçerken başını okşadı.

John arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu. "İyi misin?"

Başını salladı, sonra onun bunu göremeyebileceğini fark ederek, "İyiim. Çok korktum ve neler olup bittiğini merak ediyorum. Ama iyiim." dedi.

Belki de elini çekmeden önce omzuna hafifçe dokunduğunu hayal etti. "Hadi gidelim."

Kulübenin içindeki küf kokusuna kıyasla, dışarıdaki nemli hava neredeyse ferahlatıcı gibiydi. John'a dönerken derin bir nefes aldı; John ise tabancayı beline sokuyordu. "Tanrı aşkına, bu da neydi şimdi?"

"Hiç iyi değil."

"Bir açıklama rica ediyorum." Evin yönüne doğru yürümeye başladı.

Ama arkasından, "Bu taraftan," dedi.

Kadın arkasını dönüp adamın gösterdiği yöne baktı ve sadece ağaçlardan oluşan bir ağ ve zifiri bir karanlık gördü.

"Bu taraftan," dedi tekrar, sabırsızlıkla başını yana eğerek. Mutt çoktan ormana doğru kaybolmuştu, belli ki onların da peşinden geleceğini bekliyordu.

"Sizin evinize geri dönmeyecek miyiz?"

"Bu gece olmaz. Hadi ama. Belki geri döner."

"DSÖ?"

"Hadi gel." Aralarındaki mesafeyi kapattı, elini kavradı ve çekti.

Elini kurtardı ve olduğu yerde kaldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Oraya vardığımızda sana haber vereceğim."

"Sizin evinize dönmekten başka bir yere gitmiyorum. Çantamı, telefonumu, bavulumu almam gerekiyor. Beni otele bırakmak istemiyorsanız, Uber çağırırım."

Anlaşılmaz ama şüphesiz küfür dolu bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Geri dön. Çantanı al. Bavulun arabada. Uber çağır. New York'a iyi yolculuklar."

"BEN-"

"Son bir şey daha. Eğer şimdi benimle gelmezsen, bir daha asla benimle iletişime geçme."

"Bekleyin. Eğer—"

"Hayır, beklemiyorum."

"Mantıksız davranıyorsunuz. Bana neden *kaçtığımızı* söylerseniz sevinirim."

"Geleceğim, ama şimdi değil. Eğer benimle geleceksen, hemen şimdi olmalı." Ellerini beline koydu.

Yerinde durmak istiyordu ama evine doğru bir bakış atması fikrini değiştirdi. Her yer, sadece ışığın yokluğu değil, uğursuz bir karanlığa bürünmüştü.

Konuyu tekrar ele alarak, "Gideceğimiz yere vardığımızda, tam bir açıklama talep ediyorum," dedi.

Ellerini belinden indirdi, elini uzattı ve Mutt'ın gittiği yöne doğru hızla koşmaya başladı. Ya onun uzun adımlarına ayak uydurmak zorundaydı ya da sürüklenmek zorunda kalacaktı.

Beş dakika daha yürüdüler, sonra durdu. "Burada bekle." Mutt onun peşinden yürümeye başladı. John yumuşak ama buyurgan bir sesle ona kalmasını söyledi. Mutt oturdu ve Beth'e sanki " *Bu senin için de geçerli*" der gibi baktı. Beth, John'un uzaklaşan figürünü görebildiği kadar uzun süre izledi.

Manhattan'a taşındığından beri, şehrin kaldırımlarında yalnız başına ve karanlık çöktükten sonra, her zaman temkinli ama korkusuzca yürüyordu. Şimdi ise geldikleri yöne doğru huzursuz bir şekilde baktı.

John'un evini, kulübeyi ya da başka herhangi bir yapıyı göremiyordu. Uzun çam ağaçlarının arasına serpiştirilmiş meşe ağaçları, kadim ve gizemli, devasa taşlar gibi görünüyordu. Üzerlerindeki İspanyol yosunları, parçalanmış sarma bezleri gibiydi. Peşlerinden birinin gelip gelmediğine dair herhangi bir işaret görmeye veya duymaya çalıştı, ancak John derin gölgelerin arasından yeniden ortaya çıkana kadar hiçbir şey hareket etmedi. "Buradayım," dedi.

Onu ve Mutt'ı uzun otların arasından ve giderek daha yumuşak hale gelen zeminde takip etti, ancak su kanalını ancak birkaç adım öteye geldiklerinde fark etti. Bataklık genişti. Karanlıkta, karşı kıyıyı

zar zor seçebiliyordu. Akıntı tespit edemedi. Su hiç hareket etmiyor gibiydi.

Mutt çoktan bir teknenin içinde, dili dışarıda, neşeyle nefes nefese duruyordu, sanki hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini ilan ediyordu. Tekne küçüktü—çok küçük—ve birisi sığ gövdesine bir tüyle dokunsa devrilecek gibi görünüyordu.

John içeri adım attı ve tahmin ettiği gibi, şiddetli bir şekilde sallandı. Hiç zorlanmadan dengesini sağladı ve elini ona uzattı. "Sakin ol." Kadın sadece ona baktı. "Beth."

"Neden gidiyoruz John? Neyden kaçıyoruz? Kaçıyoruz, değil mi? Bana en azından bir ipucu ver."

Tereddüt etti, bakışlarını evin yönüne doğru ondan kaçırdı, sonra doğrudan gözlerinin içine baktı. "Benim yüzümden başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Ne gibi kötü?"

"Mellin kızı gibi."

Buna şaşırان kadın, derin bir nefes verdi. "Ne saçmalıyorsun? Sen buna sebep olmadın."

"Ben de engellemedim. Tanrı bilir nereye atıldı. Şimdi şu lanet olası tekneye bin." Sonradan aklına gelmiş gibi, "Lütfen," dedi.

İsimsiz bir bataklıktı ama Beth uzanıp elini tuttuğunda, sanki Rubicon'u geçmiş gibi hissetti.

Bataklıkların yakınında büyümüş, okul gezilerinde bataklıklara gitmiş, hatta bir iki randevusunda bile bataklıklara girmişti. Ama bu geziler hep gündüz vakti olmuştu. Selvi ağaçlarının arasından süzülen güneş ışığıyla bataklıklar güzeldi ve dikkatli olunduğu sürece zararsızdı.

Bataklık geceleyin karanlığa büründüğünde durum tamamen farklıydı.

Teknede bulunan üç kişiden yalnızca o, ağaçların iskeletimsi silüetlerinden, gece avcısı tarafından yakalanan küçük bir hayvanın ani çığlığından ve bir baykuşun havalanırken çıkardığı ürkütücü kanat çırpışından rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Teknenin ön tarafında kıvrılmış yatan Mutt uykuya dalmıştı. Crissy Mellin'in acı sonuna dair üstü kapalı açıklamalarından sonra John başka hiçbir şey söylememişti. Crissy'nin kaderini önlemek için daha ne yapabileceğini sormasının hoş karşılanmayacağını sezen kadın, onunla daha fazla konuşmamıştı; bu da oldukça garip bir durumdu çünkü ortalama bir kanepeden daha küçük bir teknede karşılıklı oturuyorlardı.

Onu tekneye bindirmiş ve teknenin gövdesini boydan boya saran tahta banka olabildiğince güvenli bir şekilde oturtmuştu. Daha sonra kış tarafına geçip küreklerden birini kullanarak onları kanala doğru itmişti. Çok fazla güç uygulamadan, ama emin ve istikrarlı ellerle kürek çekiyordu.

Eğer bir hedefi varsa, Beth onun bu hedefi nasıl bulabileceğini anlayamıyordu. Bataklik, çeşitli boyutlarda adacıklarla dolu, su altı labirentini oluşturan sayısız birbirinin aynı su yolundan biriydi. Bazıları tek bir dev adımla geçilebilirdi. Diğerleri ise çok daha büyüktü.

John, suyun içinden fırlayan servi ağaçlarının kıvrımlı dallarına çarpmaktan bir şekilde kaçınarak hepsinin etrafından sorunsuz bir şekilde geçti. Belli ki sık sık pratik yaptığı, sonradan edindiği bir beceriydi.

Yarım saat suda kaldıktan sonra sessizliği bozdu. "Nereye gittiğini nasıl anlıyorsun? Her yer aynı görünüyor."

"Nereye gittiğini biliyorsan hayır."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Kol saatine bakmaya çalıştı ama çok karanlık olduğu için ibreleri göremedi. "Saat kaç?"

"Önemli mi?"

"Eğer bugün öğleden sonraki uçakta olsaydım, çoktan evde olurum. Eğer Max benden haber alamazsa, çok endişelenecek."

"Oraya vardığımızda onu arayabilirsiniz."

"Ne zaman oraya varacağız ve *orası* nerede?" Sabrı tükenen kadın, sert bir şekilde, "John, orada neler olduğunu ve neden o şekilde ayrıldığımızı bilmeye hakkım var. Sanki bir kaçış gibiydi." dedi.

"Oldu."

"Neyden? Mutt dışarıdan duyduğu bir şeyden mi? Köpekler böyle

yapar. Seslere tepki verirler."

"Mutt asla. Hiçbir zaman hırlamadı. Bir kere bile. Onu sahiplendiğimden beri. Daha dün gece bir arkadaşım uğradı. Haber vermeden içeri girdi. Ben odada bile değildim. Mutt hiç ses çıkarmadı."

"Doğrusu, bir arkadaşına hırlamazdı."

"O arkadaşıyla hiç tanışmamıştı. Ama Mutt onun bir tehdit olmadığını sezdi. Komşularımın hiçbirini tanımıyorum. Onlar yabancı. Gelip gidiyorlar ve onu hiç uyandırmıyorlar. Bu geceye kadar, onun bekçi köpeği olarak işe yaramaz olduğunu düşünüyordum. Yanıldığım için mutluyum." Düşüncelere dalmış gibi görünerek kürekleri birkaç kez çekti ve ekledi: "Mutt bir tehdit sezdi ve içgüdüğü doğru çıktı."

"Birini gördün mü?"

"Kulübeden. Dört duvarında da gözetleme delikleri var ve kulübeyi bu geceki amacım için kullanıyorum. Beni izlemeye gelen birini izlemek için."

"Acaba bunu mu yapıyordu?"

"Evin içinde dolaştı, pencerelerden içeri baktı."

"İçeri girdi mi?"

"HAYIR."

"Kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Tahmin yürütmeme gerek yok. Biliyorum." Kürek çekmeyi bıraktı ve kürekleri uyluklarına dayadı. "Mutt bizi uyardığında, sen bir şey söylüyordun. Önemli bir şey miydi?"

Yakındaki bir adada bir hışırtı duydu ve sese doğru baktı. Orada her neyse, kamufle olmuştu, ama o bakmaya devam ederken kendi kendine mırıldandı: "Sence önemli mi değil mi, söyle bana."

Ona dönerek, "2022'deki iki kanlı ay olayından önceki kanlı ay olayları 2018'de yaşandı. 31 Ocak ve 27 Temmuz. Bu tarihlerden her birinde genç kadınların kayıp olduğu bildirildi. Biri Mississippi, Jackson'da, diğeri Louisiana, Shreveport'ta. Şu ana kadar kaderleri bilinmiyor, vakalar çözümsüz kaldı." dedi.

Kadının söylediklerini değiştirmesini istercesine ona baktı; sonra başını öne eğdi, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. İkisi de tekrar konuşmadan önce Mutt uyandı, ayağa kalktı ve kendini güçlü bir şekilde silkeledi.

John kürekleri eline aldı ve mırıldandı, "Bu da demek oluyor ki buraya geldik."

Ustaca tekneyi bir yarımadanın ucuna yanaştırdı ve küreklerden birini çamurlu dibe karşı kullanarak sığ sulardan ilerletti. Teknenin gövdesi kıyıya sürtündüğünde Mutt bataklık zemine atladı.

Beth kendi başına sudan çıktı. John yanına geldiğinde, tekneyi sudan çıkarıp bir ağaçlık alana sürükleyerek onu şaşırttı. Tekneyi, belli ki bu amaçla kesilmiş dikenli çalılıklarla örttü.

John tekneyi sakladığında, Mutt birkaç ağacı sulamış ve onların kendisini takip etmesini bekliyor gibiydi. "Hadi bakalım," dedi John ve köpek koşmaya başladı. "Önden ben gideceğim," dedi Beth'e. "Yakında kal ve adımlarına dikkat et. Yol engebeli."

"Nereye?"

"Hiç Cajun balıkçı kampına gittiniz mi?"

"HAYIR."

"O halde, sizi gerçekten harika bir şey bekliyor."

Alaycı tonu, söylediklerinin tam tersini ima ediyordu, ama Beth'in onun arkasından adım adım yürümekten başka çaresi yoktu. Ağaçların arasından kıvrılarak ilerlediler, alçak dalların altından eğildiler ve kirli suyun biriktiği çukurlardan kaçındılar. Ayaklarını dikkatlice John'un ayak izlerine yerleştiren, ip gibi ağaç kökleri ve sürünen her şey gibi engellere dikkat eden Beth, başını aşağıda, gözlerini yerde tuttu.

Daldan sarkan İspanyol yosunu kümesini, uzantıları ürkütücü bir şekilde yanağına değene kadar fark etmedi. Nefesi kesildi, birden irkildi ve refleks olarak bir el savurma hareketi yaptı.

John hızla döndü. Onu ürküten şeyi görünce, yüzündeki yosun tellerini eliyle sildi. Dokunuşu bir nefes esintisinden daha hafifti ve teması kestikten sonra bile elini çekmedi, yanağına yakın ama tam olarak değmeyecek şekilde havada tuttu.

Sonra parmaklarını gevşek bir yumruk haline getirip indirdi. "Böyle şeylere alışık olmadığınızı biliyorum. Bana da hiç alışık değilsin. Bugün sana çok şey yaşattım." Dudaklarının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sadece bilmeni istedim, iyi iş çıkardın."

Hemen arkasını dönmedi. Aslında, saniyelerce, hatta on saniyeden

fazla bir süre boyunca arkasını dönmedi. Sonunda döndüğünde, Beth nefesini acı dolu bir bekleyiş içinde tuttuğunu fark etti.

John tabancayı pantolonunun kemerinden çıkardı ve çeşitli tabak ve servis kaselerinin bulunduğu açık bir dolabın orta rafına koydu. Beth'e bakarak, "Namluda bir mermi var, o yüzden eline alırsan dikkatli ol," dedi.

Sanki , diye düşündü.

Üst dolaptan bir torba köpek maması aldı ve Mutt için bir kase doldurdu. Mamayı yere koymak için diz çökerken, ellerini Mutt'ın başına koydu ve kulaklarının arkasını kaşıdı. "Artık seni çözdüm. Aptal ve işe yaramaz numarası yapman, bana acı çektirmek için yaptığın bir oyun. Oysa aslında bir dâhisin." Mutt başını geriye doğru eğdi, masaj yapan parmaklara yaslandı, sonra yemeğine ulaşmak için John'un ellerini kenara itti.

John kalçasına hafifçe vurdu ve ayağa kalktığı anda, Beth'in büyük ama kalabalık ve dağınık odanın ortasında adeta kök salmış gibi onu izlediğini gördü. Yine kaybolmuş gibi görünüyordu. Hem de çok kaybolmuş.

Ellerini yanlarına doğru uzatarak, "Burası gerçekten ilginç bir yer. Şöyle bir şey var..." dedi. Etrafına bakındı ve büfenin üzerindeki duvarda asılı duran, hırıldayan bir yaban tırpanının doldurulmuş kafasına takıldı. Tekrar ona dönerek, "Karakter," dedi.

Acımasız bir kahkaha attı. "Çok diplomatik."

O da kadın gibi duvarlara asılmış hatıra eşyalarına baktı; bunlar arasında yıllar öncesinden kalma paslı plakalar, boks maçlarını ve kilise Paskalya yumurta avlarını duyuran sararmış posterler, okul flamaları, çerçevelenmiş müslin kumaşlara işlenmiş bilgelik sözleri, ahşap plakalara monte edilmiş vernikli ödüllü balıklar, doldurulmuş bir bebek timsah ve boynuzları örümcek ağlarıyla kaplı çok sayıda av kupası vardı. Bunlardan birinin cam gözü eksikti.

"Burası nesillerdir anne tarafımdan dedemin ailesine ait," dedi. "O ve büyük amcalarım, eşlerinden, çocuklarından, sorumluluklarından

kaçmak için ayda en az bir kez buraya gelirlerdi. Bütün gün balık tutar, geceleri sarhoş olur, binlerce kez anlattıkları hikayeleri tekrarlar, özgürce küfür eder ve sansürsüz bir şekilde müstehcen şakalar yaparlardı."

Acı bir gülümsemeyle, "Parti vermek için her fırsatı değerlendirirlerdi, bu yüzden yılda birkaç kez bütün aile bir araya gelirdi. Hayatımın en mutlu zamanlarından bazılarını burada, erkek kuzenlerimle yaramazlık yaparak, kızları korkutup çığlıklarını duymak için uğraşarak, büyükler bakmıyorken soğutuculardan çaldığımız biraları içerek geçirdim." dedi.

O konuşurken, kadın John'un hatırlayabildiği kadarıyla o noktada duran döşemeli bir koltuğun koluna oturdu. "Aile hâlâ bir araya geliyor mu?" diye sordu.

Hayır, büyükanmem, büyükbabam, teyzelerim ve amcalarımın hepsi vefat etti.

"Anne babanız mı?"

"Sağlıklı ve iyiler. Babam emekli olduktan sonra Natchitoches'e taşındılar ve bir hediyeelik eşya dükkanı açtılar."

"Gerçekten mi?"

"Bu annemin bir hayaliydi. Bir sürü arkadaş edindiler. Babamın balık tutma arkadaşları var. Mutlular. Benim için endişeleniyorlar," diye ekledi alaycı bir şekilde.

"Böyle birine sahip olduğunuz için şanslısınız."

Ses tonu çok şey anlatıyordu, ama tavrı ve yüz ifadesi ona o yola girmemesi gerektiğini söylüyordu. "Neyse," dedi, "kuzenler dağıldı. Nasıl olduğunu biliyorsun. O aile toplantılarını kaçırdığım yıllara pişmanım."

"Neden onları atladınız?"

"Eski eşim Roslyn her şeyi mahvetmişti. Babamın annemle tanışıp evlendiği zamanki gibi kültüre uyum sağlayamamıştı. Babam hemen uyum sağlamıştı. Roslyn ise sağlamadı ve sağlamak da istemedi. Her şeyin çok gürültülü, çok taşralı, çok Cajun olduğunu söyledi." Etrafına bir kez daha baktı ve duvardaki apliklerden sarkan Mardi Gras boncuklarını şıkırdatmak için elini uzattı. "İşte buydu. Anıları hiçbir şeye değişmem."

Mutt, mama kabını temizledikten sonra John'un yanına gitti.

"Dışarı çıkmak ister misin?" John kapıyı onun için açtı. "Uzaklara gitme." Odaya geri döndüğünde Beth'e aç olup olmadığını sordu.

"Yaşadığım onca korkuyu düşününce inanamıyorum ama gerçekten açlıktan ölüyorum."

"Gumbo sever misin?"

"Bayıldım."

"Buraya son geldiğimde de birkaç tane yapmıştım."

"Sen?"

"Büyükanneimin tarifini kullanıyorum." Buzdolabının dondurucu bölümünden bir kap gumbo alıp bulaşık telinin üzerine koydu. "Isıtmadan önce biraz çözülmesini bekleyelim. Konuşmamız gerekiyor."

Buzdolabından iki bira aldı ve ona sormadan ikisinin de kapağını açtı. Birini ona uzattı ve yemek masasında bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Kendisi de karşısına oturdu.

Sonra, gözleri şişe etiketindeyken, tırnağıyla etiketi kazıdı. "Evinde kimi gördüğünü ve neden orada olduğunu bana anlatmaya hazır mısın?"

"Adı Frank Gray ama herkes ona dev der. İri yarı, hantal bir adam. Öküz gibi omuzları var. Büyük, yuvarlak bir kafası var. Çok çirkin, bunun farkında ve insanları korkutmak için bunu kullanıyor."

"Onu nereden tanıyorsunuz?"

Bir yudum bira içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "O bir dedektif. Ama Tom Barker'ın adamlarından biri."

İrkilerek, "Bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmiyorsunuz herhalde, değil mi?" dedi.

Ona dik dik baktı. "Dikkatlice dinle Beth. Sana daha önce bahsettiğim arkadaşım dışında kimsenin nerede yaşadığımı bilmediğini söylediğimde şaka yapmıyordum. O benim eski ortağım ve ölüm tehdidi altında bile bana ihanet etmezdi."

"Kimsenin nerede yaşadığınızı bilmemesi nasıl mümkün olabilir?"

"Adresimi ya da yaşadığım bölgenin genelini bile asla vermedim. Departmanın bildiği kadarıyla, bir posta kutusunda yaşıyorum."

"Ehliyet?"

"Boşanmadan önceki adresim. Hiç değiştirmedim. Bunun anlamı şu ki, o canavar bu gece beni bulmak için çok büyük bir zahmete

girdi."

"Neden seni arıyordu?"

" *Bizi* arıyordu. Barker'ın emriyle olduğundan eminim."

"Dev nereye bakacağını nasıl bildi?"

"Tahminime göre, cep telefonunuzun izini sürmüş."

"Telefon *numaram mı* ? Kimse numaramı bilmiyordu."

"Elde etmesi oldukça kolay olurdu. Ettim de."

"Doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama neden benimkini takip ediyorsunuz? Sizininki takip etmek daha kolay olurdu."

"Ah, eminim önce bunu denemişlerdir. Sürekli şarjda tuttuğum masanın alt çekmecesinde bulmuş olmalılar. Onların numarası bu. Ama o telefon aramalarımı şu numaraya yönlendiriyor," dedi pantolon cebinden birini çıkarırken. "Bu tek kullanımlık bir numara, bu numarayı bilmiyorlar ve birkaç haftada bir yenisini alıyorum."

"Yerinizin tespit edilememesi için çok uğraşıyorsunuz."

"Evet, öyleyim."

"Bunun özel bir nedeni var mı?"

Kollarını masanın kenarına dayadı ve ona doğru eğildi. "Bu paranoyakça gelebilir ama anlamanız gereken kısım bu. O dev bize sosyal bir ziyaret için gelmemiştir."

Bölüm 9

Kuyu ?"

Tom'un sesi gergindi ama beklediği aramayı cevaplarırken sesini kısıtı. Karısı mutfakta, masayı hazırlarken mırıldanıyordu. Tom ofiste geç saate kadar kalmış, karısı çocukları doyurmuş ve banyo yapmaları ve ödevlerini yapmaları için yukarı göndermişti. Sadece ikisinin baş başa kalacağı sakın bir akşam yemeği düşüncesi onu mutlu ediyordu.

Tam tersine, Tom öfkesinden köpürüyordu. Saatler önce göreve gönderilen Frank Gray ancak şimdi rapor veriyordu. "Bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne?"

"Öncelikle, oraya kadar araba sürmek. Aman Tanrım. GPS'e rağmen iki kez kayboldum. Bir daha asla bulamayacağımı sandım."

"Pekala, peki. Peki ne olmuş yani?"

"Onlar orada değillerdi."

Tom, sanki bir tahta parçasıyla vurulmuş gibi hissetti. "Tekrar söyler misin?"

"Hangi kısmını anlamadınız? Orada değillerdi. Sizi aramayı geciktirmemin bir diğer sebebi de anlatacak bir şey olmamasıydı."

"Nasıl orada olamaz?" diye sordu Tom, sesi bir oktav yükselerek. "Telefonu orada."

"Eh, öyle olabilir ama o değildi, o da değildi. Bu garip çünkü arabası öndeydi. Onun evinin hangisi olduğunu bu şekilde anladım. Çıkmaz sokağın içine sıkışmış birkaç ev var. Onun evi sokağın sonunda, kendi başına duruyor. Yakınlarında hiçbir yaşam belirtisi yok."

"Tanrım Frank, eğer arabası oradaysa, onlar—"

"Tatlım?" Mutfaktan mızımız bir ses geldi.

"Kahretsin. Dur bir dakika." Tom telefonu göğsüne dayadı. "Öyle mi?"

"Yemek hazır."

"Telefondayım."

"Soğumasına izin verme."

"Artık bitirmek üzereyim." Telefonu tekrar kulağına götürdü. "Orada olmaları gerekiyor."

"Size söylüyorum, öyle değillerdi."

"Yoldan geçerken nasıl anlayabildiniz ki?"

Frank içini çekerek, "Sapma noktasını kaçırdım. Kenara çekip arabamı çok dikkat çekmeyecek bir yere bıraktım, sonra da sokağa yürüyerek geri döndüm. Ama onun evi hangisiydi?" dedi.

"Arabasını görmeden önce sokağın sonuna kadar yürümek zorunda kaldım. Komşulardan birkaçının ışıkları açtı, ama evinin içinde hiçbir ışık yanmıyordu ve dışarısı zifiri karanlıktı. Arabasının arka camından içeri baktım ve bagajda bir bavul gördüm. Belki de telefonu içindedir."

"Öğrenmek için arayabilirdin."

"Kötü fikir, Tom. Eğer Bowie ve kadın içeride, ışıklar kapalıyken, benim tahmin ettiğim şeyi yapıyor olsalardı, Bowie kadının telefonunun çaldığını duyabilir, kontrol etmek için dışarı çıkabilir, benim arabasının etrafında gizlice dolaştığını görebilir ve izinsiz girdiğim için beni vurabilirdi. Saray doktrini ya da her neyse işte."

"Kale doktrini. Ve zorla giriş olmadığı sürece bu bir savunma değildir."

"Şey, bunu Bowie ve onun Glock'u üzerinde denemeye niyetim yoktu."

Tom alt dudağını ısırды, karısının şu lanet olası mırıldanmayı bırakmasını diliyordu. Aptalca bir şarkıydı ve detone söylüyordu. Dikkatini dağıtıyordu ve bu bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. "Köpekten bahsetti. Köpeği yok mu?"

"Bilmiyorum, ama hiçbiri havlamadı."

"Bu hiç mantıklı değil," diye tısladı Tom. "Arabası oradaydı."

"Belki başka bir ulaşım aracı vardı."

"TSA görevlisi bana kiralık aracını teslim ettiğini söyledi. Ehliyet

kayıtlarında John Preston Bowie adına kayıtlı sadece bir araç var." Son derece sinirlenen Tom, seyrelmiş saçlarını eliyle düzeltti. "İçeride olduklarını düşünmediyseniz, neden vurulmaktan korktunuz? Orayı aramanız gerekirdi."

Frank yine derin bir iç çekti. "Arabasının yanında birkaç dakika bekledim. İçeriden hiçbir ses duymadım, bu yüzden görevimi yerine getirerek evin etrafında 360 derece döndüm ve her pencereden içeri baktım. Ev küçük. Çok fazla oda veya saklanacak yer yok. Yatak odasında bir yatak vardı. Üzerinde kimse sevişmiyordu." Burun kıvırdı. "Bunu izlemek için para bile verirdim."

Tom çok sinirliydi. "Bunu daha başlamadan, onu korkutup boyun eğmeye ve itaat etmeye zorlamak istedim, *bugün* , bana karşı gelmeyi düşünmeye vakit bulamadan. O lanet olası program yüzünden bütün o yaygara başlamadan önce bunu halletmek istedim. Her şeyden önemlisi, o kadınla konuşmasını istemiyordum."

New York'taki televizyon ofisleriyle yapılan görüşmeler, Beth Collins'in üst düzey bir yapımcı olduğunu doğrulamıştı. Ancak Collins, *onunla* röportaj yapmak için Büyük Elma'dan gelmemişti. Hayır, özellikle Dedektif Bowie ile konuşmak için gelmişti. Ve Bowie, onu şehirde tutmak için bu sabah aşırı çaba sarf etmişti.

Dev, onların sadece seks için bir araya geldiklerine inanırsa inansın, Tom'un vardığı sonuç, birlikte yaptıkları her şeyin kendisi için felaketle sonuçlanma potansiyeli taşıdığıydı. Nerede olabilirlerdi ki? "İnsanlar öylece ortadan kaybolmazlar."

Frank o iğrenç kahkahasıyla güldüğünde ve sakızını şapırdattığında, Tom düşüncesini sesli dile getirdiğinin farkına vardı. "Bowie sana sürekli bunu söyleyip durmuyor muydu? Kırık plak gibi tekrar tekrar. 'İnsanlar kaybolmaz. Cesetler kaybolmaz. O kız bir yerlerde, Tom.' İşte o zaman ondan nefret etmeye başladın."

"Ondan çok daha önce nefret etmeye başlamıştım," diye mırıldandı Tom.

"Canım." Arkasını döndüğünde, açık kapı aralığında elinde bir kadeh şarapla surat asmış karısını gördü.

Pişmanmış gibi yaptı. "Özür dilerim, sevgilim. Bir dakika."

Omuz silkti, işaret parmağını kaldırıp sessizce "*bir*" dedi ve gitti.

Frank'e geri döndü. "Bahçesi çitle çevrili miydi?"

"Evet, tamamen çevriliydim. Bir *vahſi doğa* tarafından. Evin arka tarafında elimi bile zor görebiliyordum, ama varlığımı el feneriyle belli etmek istemedim. Komſular o kadar yakın değiller, ama biri beni görüp Bowie'ye haber verebilirdi."

"Onun haberdar olmasını istemiyoruz."

"Benim düſündüğüm ſey buydu."

"Pekala," dedi Tom. "Tekrar dıſarı çık ve—"

"Bak patron. Ben de ondan hoſlanmıyorum ve bu gece onu alt edip, kadın iſ birliği yapana kadar cazibemi kullanmayı tercih ederdim. Ama bu gece oraya kadar geri dönmeyeceğim. Poker oyununa geç kaldım. Fransız usulü sandviçler ve yüksek bahisli bir gece. Ŗimdilik ara verelim, sabah devam edelim. Bowie de gelecek. Tamam mı?"

Tom'un onayını beklemeden, dev adam telefonu yüzüne kapattı. Tom telefonu kapattı ve cevap verdi: "Umarım ſiſman kığın biraz para kaybeder."

Bölüm 10

Beth boş kasesini kenara itti ve parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. "Çok lezzetliydi. Büyükkanneni gururlandırdın."

"Beğenmenize sevindim."

"Sırrın ne?"

"Roux sosu."

"Bana tarifini verir misiniz?"

"O zaman sır olmazdı."

"Beni öldürmeniz gerekecek."

"Korkarım öyle." Durakladı, sonra alçak ve imalı bir sesle, "Ya da takası düşünebilirim." dedi.

"Takas mı? Beni öldürmekten daha dostane bir takas mı?"

"Çok daha cana yakın." Bakışları önce dudaklarına, sonra göğüslerine indi. Tanrım, ne kadar da cezbediciydiler. Bir erkeğin ellerinin nazikçe sıkılmasını adeta yalvarıyorlardı.

Başını kaldırıp gözlerinin içine bakmak için tüm iradesini kullanması gerekti; gözleri kocaman ve kırılmadan bakıyordu. Gözlerinde, ona açıkça söylemesine gerek kalmadan anladığını gördü: Onu istiyordu. Hem de çok.

Elbette, bu şartlar altında, onun ahlaksız düşünceleri uygunsuzdu. Ayağa kalktı ve kasesini ve mutfak eşyalarını lavaboya götürdü. Beth de aynısını yaptı, ancak onun "takas"ının doğası ve ona bakış şekli, Beth'i alışılmadık bir şekilde heyecanlandırmıştı.

Muslukları açtı. "Bunu hallederim."

"Bırakın yıkanayım. Teşekkür olarak yapabileceğim en az şey bu."

"Zaten kendim için de gumbo'yu ısıtacağtım."

"Sadece yemek için değil, bu gece beni güvenli bir yere

götürdüğünüz için de teşekkür etmeliyim. 'Dev' lakaplı birinin başına böyle bir şey gelmesi düşüncesi bile beni ürpertiyor."

Suyu kapattı ve ona döndü. "İyi dayandığını söylerken ciddiydim."

"İyi iş çıkardığımı söylemiştin."

"Abarttım." Ona kısa, çarpık bir gülümseme verdi, ama bu yarım yamalak bir gülümsemeydi ve devam etmekte isteksiz görünüyordu. Ama devam etti. "Buraya gelip bu işe karışmamalıydın. Buralara hiç alışkın değilsin. Küçümseyici olmak istemiyorum. Umarım öyle algılanmamıştır."

"Öyle değildi. Max'in sesi gibiydi. Tam olarak Max'in sesi gibiydi."

"Akıllı adam."

"Zeki biri ve eminim ki onu aramadığım için çok telaşlanmıştı."

John dolaba gitti ve rafların altındaki bir çekmeceyi açtı. İçinde birkaç cep telefonu vardı. Birini seçti, sinyalini ve pil kapasitesini kontrol etti, sonra ona uzattı. "Hiç kullanılmadı. Benim için alıştırabilirsin. Patronun ölümcül bir kalp krizi geçirmeden önce git ara."

Onu ana odanın hemen yanındaki bir yatak odasına götürdü. Odada beyaz boyası yer yer dökülmüş demir bir karyola vardı. Yama işi yorganın el yapımı olduğundan şüphe yoktu. Oda tertemizdi, ancak kulübenin geri kalanı gibi, nesiller boyu aile tarihini temsil eden hatıralarla doluydu.

"Bu yer artık size mi ait?"

"Zamansız olarak," dedi. "Bölgede kalan kuzenlerimden hiçbiri burayı korumak istemedi. Resmi bir şey olmadan, el sıkışarak bana devredildi. Hala büyükbabamın adına kayıtlı, soyadı Lamont'tu, Bowie değil. Kimse bizi burada bulamaz."

"Tekneye geri dönmenin yolunu bulamadım."

"Zaten mesele de bu ve burayı bu yüzden tutuyorum. Acele etmeyin." Odayı terk ederken kapıyı sertçe kapattı.

Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarını kalçalarının altına kıvrarak yatağa oturdu. Derin bir nefes aldıktan sonra Max'in numarasını tuşladı.

Kapı sadece bir kez çaldıktan sonra homurdanarak, "Kim bu?" diye sordu.

"Ben."

"Telefon kimin?"

"John Bowie'nin."

"Arayanın kimliğı bilinmiyor." diyor.

"Bu yedek parça."

"Hımm. Eğer onun telefonunu kullanıyorsan, sanırım uçağıni kaçırmışsın."

"Uçağı binmedim Max. Fikrimi değıştirdim."

Küfretti. "Bunu söyleyeceğıinden korkuyordum. Neredesin sen?"

Ona şu anki konumu hakkında ayrıntı sormadığı için, adını bilmediğı ve çıkış yolunu bulamadığı bir bataklıkta John Bowie'nin balıkçı kampındaki bir yatak odasında olduğıunu kendiliğıinden söylemedi.

Süslemelerden kaçınarak ve olabildiğıince kronolojik sırayla gününü özetledi; kalp krizi geçirmesine neden olabileceğıinden korktuğı bölümleri, örneğın dev lakaplı bir fedaiden tehlikeli kaçışlarını, atladı. Sözlerini, "Uzun ve olaylı bir gündü, ama iyiyim," diyerek bitirdi.

"Anladığıım kadarıyla, Bowie'nin sizi havaalanından, bana göre kabul edilemez bir erkeklik taktiğıyle, aceleyle çıkarmasına kadar New York'a dönme fikrinizi değıştirmemiştiniz, değıil mi?"

"Max, beni durdurduğıuna sevindim. Bu bize derinlemesine bir konuşma fırsatı verdi. Galveston'da keşfettiğıim o vakayı ona anlattım. Kanlı ay gecesinde meydana geldiğı gerçeğı dışında, olay hakkında çok şey biliyordu."

"Bunu nasıl yorumladı?"

"Dikkatini çekti ama bunun tuhaf bir tesadüf olduğı sonucuna vardı. Ancak bence beni değıil, kendini ikna etmeye çalışıyordu. Mellin soruşturmasını yeniden açmayı çok istediğıini hissediyorum ama isteksiz davranıyor. Nedenini bilmiyorum."

"Bu çok kolay. Kendisini istihdam eden polis teşkilatının dürüstlüğü ve yetkinliğıyle ilgili bir yarayı kaşımaya kalkarsa, bunun ağır sonuçlar doğurabileceğıini biliyor."

"Bence profesyonel olanlardan daha fazlasını etkiledi. Mellin davası hayatının diğeri yönlerini de etkiledi." Max bu konuda hemen atılmadan önce, "Bu elbette sadece bir tahmin, ama o zaman maruz kaldığı tepkilerle hâlâ boğuştuğıunu hissediyorum. O... sıkıntılı." dedi.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Bana tekrar söyler misin, neden o telefondasın? Telefonunda ne sorun var?" dedi.

Bunu geçiştirmeyi ummuştı ama Max'in bunu kafa yorduğunu bilmeliydi. "Benimkinin şarjı bitmişti." Kendi kendine, bu yalanın onun tıbbi bir acil durum yaşamasını önlemek için olduğunu söyledi. "Seni aramadan önce şarj olmasını beklemek istemedim. Dedektif Bowie bana yedeklerinden birini ödünç verdi."

"Yedek parçalar mı? Çoğul mu? Şarj edilmiş ve hazır mı?"

Sorgulamalardan bıkan kadın, "Evet, Max. Ne olmuş yani?" diye çıkıştı.

"Bu sorunlu adam havaalanında size sataşüyor. Yanında yedek telefonlar bulunduruyor. Emin misiniz ki kanunlara uygun davranıyor?"

"Her şey görüldüğünden çok daha az kötü." Tanrım, keşke gerçeği bilseydi.

Homurdandı, sonra sordu: "İkiniz arasında geçen bu derinlemesine konuşmayı nerede bıraktınız?"

"Henüz bitmedi. Ona anlatmam gereken daha çok şey var."

"Peki, bunu yaptıktan sonra?"

"Umarım Mellin davasıyla ilgili daha açık konuşur."

Max nefes verdi, göğsü hırıltılı bir sesle. "Beth. Benim tavsiyen ne?"

"Tavsiyelerinizi zaten duydum."

"Pekala o zaman, sizi iki kez düşündürebilecek bir uyarıda bulunayım. Belediye başkanıyla öğle yemeğimden döndüğümde Winston Brady'nin beni sabırsızlıkla beklediğini gördüm. Bana, yapım ofisinin bu sabah sizin hakkınızda bilgi isteyen iki kişiden telefon aldığını açıklamamı istedi. İlk arayan kişi adını vermeyi reddetti. Brady bunu fazla önemsemedi. Ama biraz sonra Tom Barker'dan bir telefon aldı."

Yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu görüşme yeni yapımcımızı endişelendirdi çünkü A: Ağ yöneticilerine ve program sponsorlarına karşı sorumlu. B: Hepsi de titiz ve gergin. Ve C: Brady, asıl amacı kendi kığını iyi korumak olan bir dalkavuk."

"Şey," diye devam etti, kelimeyi uzatarak, "telefonla size

ulaşamadığı için, Auclair, Louisiana Polis Departmanından Barker'ın neden aradığını , *Crisis Point* ile olan bağlantınızı doğrulamak ve o güzel şehirde ne yaptığınızı, baş belası ve huysuz bir dedektifiyle iletişime geçmeye çalışmanızın nedenini öğrenmek istedi."

"Ah."

"Evet. Ah."

"Ona ne söyledin?"

"Louisiana'dan geldiğinizi, eski arkadaşlarınızı görmek için biraz tatil yaptığınızı ve seyahatinizin dizideki çalışmanızla veya yaklaşan bölümle hiçbir ilgisinin olmadığını söylediniz. Tamamen tesadüfi bir zamanlamaydı."

"Bunu satın aldı mı?"

"Onun yerinde olsaydınız, aynı şeyi yapar mıydınız?"

Kaşlarının altından, alnından fırlamış gibi duran dağınık kaşlarının arasından Max'in ona öfkeyle baktığını hayal etti. "Özür dilerim Max. Brady ile ilişkinizin sorunlu olduğunu biliyorum ve seni benim için yalan söylemek zorunda bıraktığım için üzgünüm."

"Hâlâ o pozisyondayım, Beth. Sen orada olduğun sürece ben de bu pozisyonda olacağım."

"Bunun da farkındayım." Alnını ovuştururken bir yandan da sonraki adımının ne olması gerektiğini düşünüyordu. "Yarın ne olacağını göreceğim. Eğer Dedektif Bowie tamamen kapanırsa, tek kaynağımı kaybetmiş olacağım. Bu durumda, eve dönmüş olsam daha iyi olur."

"Uçuşunuzu bu gece ayırtın. Kızınızı buraya geri getirin ve Brady ile aranızı düzeltin."

"Bu hiçbir şekilde cazip gelmiyor."

"İşsizlikten daha cazip." Nefes almak için durakladı, nefesi boğuk bir sesle kesildi. "Akıl hocanız olarak, size artık pes etme zamanının geldiğini söylemekle yükümlüyüm. Bowie'yi yıpratamazsınız. Kendiniz de söylediniz, çekiç ve keski bile o adamı kıramaz."

"Ve Brady, polis teşkilatındaki iç yolsuzluk ve beceriksizlik hakkında her şeyi itiraf etse bile, onun izni olmadan bu konuyu gündeme getirdiğinizi unutmayacak. Zaten onun gözünden düştünüz ve kırmızı ay hakkındaki çılgın bir hayal uğruna programın itibarını riske attığınızı bile bilmiyor."

Bu canını yakmıştı. Max gerçekten ona bu kadar az mı güveniyordu? Omurgasını dikleştirdi ve olabildiğince net bir sesle, "Pes etmeye hazır değilim. Kanlı ay boyunca burada kalabilirim. Eğer kötü bir şey olmazsa, ki Tanrı'nın izniyle olmaz, o zaman hipotezimin tamamen saçma olduğunu kabul edeceğim ve sen de bana söylemiştin diyebilirsin. Eminim bundan zevk alacaksın. Şu anda çok yorgunum. Yatağa gidiyorum. İyi geceler." dedi.

John'un kulübede kaldığı zamanlarda kullandığı yatak odası ve banyo, Beth'i bıraktığı yatak odasının karşısındaki geniş oturma alanının diğer tarafındaydı. Beth nöbetteyken duş alıp kot pantolon ve eski bir tişört giymişti.

Beth yatak odasından çıktığında, adam en sevdiği koltuğuna yayılmış halde oturuyordu. "Kahve taze. Bir fincan ister misin?"

"Evet, teşekkürler, ama ben doldurayım."

Tam kalkmak üzereyken, kadın onu tekrar sandalyeye oturması için işaret etti ve mutfak bölümüne gitti. Elinde, adamın hazırladığı toz krema ve şekerle bolca tatlandırıldığı sert bir kahve fincanıyla geri döndü.

En yakınındaki döşemeli koltuğun üzerine rengarenk bir örtü sermişti. Kadın koltuğa oturduğunda, sandalyelerinin arasındaki masanın üzerinde duran tabancasına şüpheyle baktı. Adam, "Elimde olsun istedim," dedi.

"Kimsenin bizi burada bulamayacağını söylemişsiniz."

"Daha önce de yanılmıştım." Kahve fincanından bir yudum aldı. "Patronunuzla görüşmeniz nasıl geçti?"

"Kızgın. Beni New York'ta istiyor. Hem de hemen. Taktikleriniz onu tedirgin ediyor gibi görünüyor."

"Beni tedirgin ediyorlar."

Hafifçe güldü, sonra ciddileşti. "Bir gelişme oldu."

Konuşmalarının özetini bitirdiğinde, adam şöyle dedi: "Tom Barker'dan nefret etmem için bir neden daha ekle. Sadece o canavarı başımıza salmakla kalmadı, aynı zamanda seni de yeni patronun

nefret listesine ekledi."

"Eğer buraya yaptığım ziyaret Mellin hikayesine ağızları açık bırakacak bir sürpriz son getirirse, her şey affedilecek."

"Ya sonuç böyle olmazsa?"

"Bununla ilgili size daha sonra bilgi vereceğim." Acı bir gülümsemeyle, battaniyenin kenarlarını başparmağı ve parmakları arasında ovuşturdu. "El örgüsü mü?"

"Renk körü olması gereken teyzelerden biri yapmış. Çok çirkin, ama sandalyenin döşemesi kadar çirkin değil."

"Çok rahat." Battaniyenin ucunu ayaklarının üzerine örttü.

"Üşüyorlar mı? Bu konuda yardımcı olabilirim." Ayağa kalktı ve yatak odasından kalın beyaz bir çift çorap getirdi. Çorapları ona uzatırken, "Temizler," dedi. "Sana biraz büyük gelecekler ama sıcak tutacaklar."

Kahve fincanını bir kenara bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını giydi, sonra ayak parmaklarını oynattı ve içini çekti. "Çok daha iyi. Teşekkürler."

"Rica ederim."

Başını öne eğdi ve boğuk bir kahkaha attı. "Dün standa gelip bana kola için teşekkür ettiğinde, kısa süre sonra sana ödünç aldığım bir çift çorap için teşekkür edeceğimi hayal bile edemezdim." Başını yana eğdi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sen bana o tip biri gibi gelmemiştin."

"Ne tür?"

"Büyükannesinin gumbo tarifini saklayacak, hatta yapacak bir adam. Çoraplarını bile paylaşacak biri." Yerdeki katlanmış bir battaniyenin üzerinde kıvrılıp uyuyan Mutt'a baktı. "Köpeğine bu kadar düşkün biri. Çok... şey..."

"Anlam?"

Başını tekrar ona çevirdi. "O kadar ileri gitmezdim."

"Sorun değil. Kötü görünmeye çalışıyordum."

"Neden?"

"Görünüşe göre bunu başardım."

"Bana mı?"

"Kesinlikle senin suçun. Ama aynı zamanda barmenin ve atış sopası kullananların da suçu. Bir tuzağa düşüyor olabilirdim." Kaşını kaldırdı. "Tabii ki, senin dışında başka biri tarafından kurulmuş bir

tuzak."

"O dev gibi biri mi? Tom Barker?"

Aynen öyle , diye düşündü, ama bunu dile getirmedi. Huzursuz ve gergin bir halde parmaklarını iyice açtı ve ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdirdi, bu konuşmanın alacağı yönü dehşetle bekliyordu. Geldiklerinden beri ikisi de onları buraya getiren şeyden bahsetmemişti. Yemek, konuyu açmayı geciktirmişti. Sonra onun telefon görüşmesi. Bu konuyu konuşmayı yeterince ertelemişlerdi.

Adam, büyük koltukta kıvrılmış oturan kadına baktı. "Bana 2018'de yaşanan iki kaçırma olayından bahset."

Saçlarının uçlarını parmaklarının etrafına dolamayı bıraktı ve kucağına düşmesine izin verdi. "O yılın Ocak ayında, Jackson'da on dokuz yaşında bir kadın, Waffle House'daki vardiyasından eve bisikletle dönerken kayboldu."

"Temmuz ayında Shreveport'ta, yirmili yaşlarının başlarında bir kadın, apartman kompleksinin oyun alanında köpeğini gezdirirken son kez görüldü. Köpek, tasmaı takılı halde, zarar görmemiş bir şekilde dolaşırken bulundu. Kadın ortadan kaybolmuştu."

Dizüstü bilgisayarını sürekli üzerinde tuttuğu uzun katlanır masaya şöyle bir göz attı. Bilgisayarı açıp davaları araştırmak istiyordu ama daha da içine çekilmekten de korkuyordu. Ne kadar az şey bilirse, o kadar mesafeli kalabiliyordu.

"Bunlar bölgesel," dedi Beth.

"Bu biraz abartı." Ama o kadar da değil. Kafasında kabaca bir hesaplama yaptı. Bu noktalar arasındaki mesafeyi bir günde veya daha kısa sürede arabayla kat edebilirsiniz.

"Sanırım 2018'de başladı," dedi.

John sandalyesinden kalktı, boş kupasını aldı ve mutfağa yöneldi. Oraya vardığında kahvesini tekrar doldurmak istemediğini fark etti. Bunun yerine dolaptan bir şişe burbon aldı. Bir yudum doldururken şişenin ağzı içme bardağına çarptı. Tereddüt etti, sonra biraz daha doldurdu. "Bir tane ister misin?"

"Teşekkür ederim, gerek yok."

Bir yudum aldı, sonra bir yudum daha; o yanma hissini, keskinliği, ne yazık ki çok geçici olan o rahatlama hissini çok sevdi. Oturma odasına döndü ama odanın içinde dolaşıp kadehindeki içkiyi çevirdi.

"Onun o zaman başladığını nereden çıkardın?" diye sordu. "Peki ya üç buçuk yıl öncesi ve o iki kanlı ay?"

"O tarihlerle örtüşen kayıp kadın vakalarına dair herhangi bir bilgiye rastlamadım. Ve—"

"İsa'm, burada 've' mi var?"

"2018'deki iki tutulma özellikle önemliydi."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Bunlar neden özellikle önemliydi?"

Onun alaycı tavrından hoşlanmadığını anlayabiliyordu, ama kadın bunu görmezden geldi. "31 Ocak'taki de nadir görülen bir olaydı."

"Bunun ne anlama geldiğini unuttum."

"Bir ay içinde ikinci dolunay."

"Doğru," diye mırıldandı bardağından bir yudum alırken.

"Ocak 31'indeki tutulmaya 'süper mavi ay kanlı ay' adını verdiler. Kısaca süper ay."

Etkilenmiş gibi ısıklık çaldı.

Sonra da sinirli bir şekilde, "Sarhoş mu oluyorsun?" diye sordu.

"Belki. Ne olmuş yani?"

Kahve fincanını sehpanın üzerine sertçe bıraktı ve sanki kendini yukarı çekmek istercesine ellerini sandalyenin kollarına koydu.

"Olduğunuz yerde kalın. Bunu konuşarak çözmeliyiz," dedi anında.

"Eğer kaba davranacaksan, hayır."

"Özür dilerim."

Kadın sandalyesine geri yaslandı. Adam yemek masasına doğru yürüdü ve hâlâ yarısı dolu olan viski bardağını masaya bıraktı. Sonra elleriyle yüzünü kapattı ve avuçlarının içine fısıldadı: "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Neden bu kadar üzgünsün, John?"

"Çünkü bunu duymak istemiyorum. Hiçbirini." Bir an duraksadı, sonra ellerini indirdi, ona döndü ve inkârına rağmen sordu: "O yılın Temmuz ayındaki neden özeldi?"

Onu dikkatle izleyerek, neredeyse tedirgin bir şekilde, yumuşak bir sesle konuştu: "Tam güneş tutulması yüz üç dakika sürdü. Bu, yirmi birinci yüzyılın en uzun süren kanlı ay tutulması olacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"İnternet. Herkes bilebilir. Kanlı ay olaylarını araştırdığınızda, ne kadar çok bilgiye ulaşılabildiğini görmüşsünüzdür."

"O halde kimliği belirsiz şüphelinin bir gökbilimci, astronot veya fizikçi olmasına gerek yok. Sadece 31 Ocak 2018'de süper mavi bilmem ne ayda ulumaya giden, bir kızla tanışan, bundan hoşlanan ve bir sonraki kanlı ayı da aynı şekilde kutlayan bir manyak olabilir. Zavallı herif bir sonraki dozunu almak için 2022'ye kadar beklemek zorunda kaldı."

"Çok sinir bozucu davranıyorsun."

"En Cana Yakın İnsan unvanı için yarışmıyorum." Sandalyeye çöktü, başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı.

Beth uzun süren sessizliği bozdu. "Seri kaçırma teorisinin çok uçuk olduğunu mu düşünüyorsun? Benim hayalperest olduğumu mu düşünüyorsun? Deli olduğumu mu?"

"HAYIR."

"Daha sonra-"

Gözlerini açtı ve elini kaldırarak onu durdurdu. "Bu konuya olan isteksizliğim seninle ilgili değil, tamamen benimle ilgili. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Gözlemlerin ne kadar ilgi çekici olsa da –ki öyle , Beth– bana anlattığın her şey ilgimi çekiyor, ama daha fazlasını duymak istemiyorum. Sana yardım edemem."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmak istemiyor musun?"

"Alışkanlık."

"Mellin davası yüzünden mi?"

"Bu durum hayatım üzerinde hidrojen bombası etkisi yarattı."

"Evliliğiniz mi?"

Hayır, evlilik çoktan bitmişti, ama benim tıkanmış soruşturmaya olan takıntım ve sonrasındaki sarhoş gecelerim, Roslyn'e başarısız evliliğin sorumluluğunu, yaşadığı ilişkiye değil, bana yüklemek için ihtiyaç duyduğu bahaneyi verdi.

"Ne kadar süreliğine?"

"Bir yıl veya daha fazla."

"Bunu biliyor muydunuz?"

"Biliyordum ve umursamıyordum." Gözlerinin içine dosdoğru baktı. "Ben de bir aziz gibi yaşamıyordum."

"Anlıyorum." Aşağı baktı ve tekrar saçının bir tutamını eline aldı. "Neden evli kaldınız?"

"Bu konu tartışmaya açık değil."

"Pekala." Dudaklarını ıslattıktan sonra, "Seninle Tom Barker arasında tam olarak ne oldu?" diye sordu.

O da bu konuda tereddüt edecekti ki kadın, "Bu gece hayatımın neden tehlikeye girdiğini bilmeyi hak ediyorum. Eğer abartmıyorsanız tabii." dedi.

"Hayır, değildim." Oturdu, omuzlarını silktiler, sandalyede pozisyon değiştirdi. "Billy Oliver'ı hapishane hücrelerinde tavandan indirdiğimde, gömleğinin içine sıkıştırılmış bir intihar notu vardı. Barker'ın buna bakışı neydi? 'Crissy öldü gitti, ama en azından suçlu bizi onu idam etme zahmetinden kurtardı. Bu kutlanacak bir şey.' O çocuğun cesedi hala sıcaktı."

"Bu iğrenç bir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Billy Oliver'ın suçlu olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"HAYIR."

"Ve sen hâlâ anlamıyorsun."

"Hayır." Sandalyesinden tekrar kalktı ve elini ensesinde gezdirdi. "Ama dediğim gibi, daha önce de yanılmıştım."

Beth ayağa kalktı ve onu yemek masasına kadar takip etti. John viski bardağını aldı ve kalanını bir dikişte içti. "Yanılmıyorsun John. Bence Crissy'yi ve 2018'deki iki kızı kaçıran kişinin hâlâ dışarıda, Perşembe gecesini bekliyor olma ihtimali yüksek ve eğer durdurulmazsa bir kadın çok acı çekecek."

"Öyleyse onu durdurun. İyi şanslar."

Elini viski şişesine uzattı ama Beth şişeyi elinden düşürdü. Şaşkına dönmüş olmasına rağmen, hızlıca kurtardı. Yoksa şişe yere düşüp kırılacaktı. Şişeyi sertçe masanın üzerine bıraktı. "Bu da ne içindi?"

O da en az onun kadar öfkeli görünüyordu. "Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

"Pratik," diye karşılık verdi. "Bu da kendimi koruma taktiklerimden biri."

"Kendini koruma. *Kendini koruma* . Buradaki kilit kelime bu, değil mi? Mellin davası hayatınızı altüst etti. Ama başka bir kadının yeryüzünden silinmesini izlemeye hazır mısınız?"

"Eğer öyle olursa, yazık olur ama bu benim sorunum olmaz."

Göğsü adeta çöktü. Hıçkırarak ağladı. "Bence kötü niyetli

davranmıyorsun; bence gerçekten öylesin."

İşaret parmağını kaldırdı. "Çorap ödünç verme konusunda ve köpeğime olan sevgimde cimrilik etmeyin."

Acı bir kahkaha attı. "Tek savunma yönteminiz alaycılıksa, bu çok acınası. Bu akşam yaşadığımız her şeyden sonra, ve burada, ailenizin hatıralarıyla çevrili haldeyken, belki de sizi yanlış değerlendirdiğimi, belki de hassas bir yanınız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama ilk izlenimim doğruymuş. Kibirli umursamazlığınız her zaman yeniden ortaya çıkıyor."

"Özetle, hiçbir şeyi umursamıyorsun. Bunu o berbat bara girdiğin anda gördüm, bu sabah da beni havaalanından sürükleyip getirdikten sonra tekrar gördüm."

"Kayıtsızlık saçıyorsun. Hiçbir şey seni etkilemiyor. Mellin davası seni açtı ve içini boşalttı. Boşsun. Kalpsiz, ruhsuz ve hissizsin. Gerçekten hiçbir şey *hissetmiyorsun* , değil mi? *Değil mi?* "

Sınırlarına kadar zorlanan adam, neredeyse birbirlerine dokunacak kadar yaklaştı, yüzleri birbirine çok yakındı. "Beni duygusuz mu sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim. Üç yıldan fazla bir süredir pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim. Her sabah içgüdülerimi görmezden geldiğim için, Barker'a 'git kendini becer' demediğim ve Crissy'yi aramaya başlamadığım için kendimden nefret ederek uyanıyorum, hem de *saatler* önce."

"O kendini beğenmiş herife, komşu çocuğu Billy'nin bariz bir şüpheli, mükemmel bir günah keçisi, çok açık ve kolay olduğunu söyledim. Ona, kapsamımızı genişletmemiz, ağıımızı genişletmemiz, diğer insanlara bakmamız gerektiğini söyledim."

"Ama Barker bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Kendini iyi göstermek için hızlıca sonuçlanmasını istiyordu. O canavarı Billy'yi sorgulaması için görevlendirdi. Zavallı çocuğu iyice hırpaladı, kafasını karıştırdı, Barker'ın duymak istediği cevapları verdi. Ben bunu onlara anlattığımda, Barker bana alaycı bir şekilde baktı. 'Bana nasıl yöneteceğimi söyleme Bowie. Takım oyuncusu ol, yoksa asla takım lideri olamazsın.'

"Ben de ayak uydurdum ve prosedürü izledim, evet, homurdandım ama yanlış yerde ve yanlış adama baktığımız içgüdüme de kulak asmadım. Neden teslim oldum diye

soruyorsunuz? *Neden?* " Ona biraz daha yaklaştı. "Çünkü Barker ile aynı lanet olası terfi için yarışıyordum."

"Ve bunu çok istediğim için, maaş zammını çok istediğim için, hem Crissy'yi hem de Billy Oliver'ı hayal kırıklığına uğrattım. İnanın bana, Bayan Collins, ömrümün geri kalanında yetecek kadar *kendimden* tiksiniyorum."

Neredeyse bağırarak bitirdiği bu söz, ona nasıl baskı uyguladığının farkına varmasını sağladı. Nefes alışverişi zorlanıyor, o kadar ağırdı ki, sıcak rüzgarlar yüzünü çerçeveleyen soluk saç tellerini dalgalandırıyor.

Zorla kaslarındaki gerginliği bıraktı. Kendini geriye doğru eğdi. Şoktan kocaman açılmış gözleri, içtiği burbonun rengindeydi ve aynı derecede sarhoş ediciydi. Gözlerine odaklandı ve kendini kontrol altına almaya yoğunlaştı.

Ancak tam olarak başarılı olamadı. Sadece irade gücüyle her şeyin kontrolünü yeniden ele geçiremedi. Kanına yayılan ateşi, nereye yöneldiğini, onu dolduran, şişiren, sertleştiren miktarını kontrol edemedi. Onu gergin bedenine doğru çekme ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirme arzusuna da hakim olamadı.

İsa.

Alçak bir sesle, "Benden uzaklaş, Beth. Hemen şimdi. Ve bir daha asla beni duygusuz olmakla suçlama. Sana farklısını göstereceğim," dedi.

Bölüm 11

Pazartesi, 10 Mart

Parkı çevreleyen patika boyunca **koşarken** , omuzlarına düşen ara sıra yağmur damlalarını umursamayı reddetti. Yine de, attığı her adımda, Doğa Ana'nın kaprislerine lanet okuyordu.

7 Kasım 2022 gecesi kadar acımasız bir gece hiç olmamıştı. Bu tarih yüksek sesle söylendiğinde, zafer geçit törenindeki bir marşın coşkusu gibi neşeli bir ritme sahipti. Bu da yerinde bir durumdu. O gece, son kanlı ayın gerçekleştiği günde, sondan bir önceki manevi deneyimini yaşayacaktı.

Ancak, doğa ana yağmur, sis ve aşılmaz bulut örtüsüyle müdahale etmişti. O muhteşem kırmızı ayı bir an bile görememişti. Düşün gecesini şehvetle bekleyen, ancak gelinin çıplaklığını görmeden kör olan bir damat gibi hissetmişti.

Belki de kötü hava koşullarını bir işaret olarak görüp amacından vazgeçmeliydi. Ama bu, ertesi haftaya ertelenebilecek bir dış temizliği gibi değildi. Hayır. O tam ay tutulmasının tarihi, Büyük Patlama anında belirlenmişti.

Takvimi ezberlemişti, tutulmanın ne zaman başlayacağını, tam olarak ne zaman gerçekleşeceğini, ne zaman biteceğini tam olarak biliyordu. Bütün bu bilgileri yazacak ya da takviminde tarihi kırmızıyla işaretleyecek kadar aptal değildi. Ama zihnine kazınmıştı. Altı çizilmişti. Etrafına yıldızlar çizilmişti.

O güne kadar geçen haftalar boyunca, her günün, her saatin daha hızlı geçmesini, onu coşkuya ve kabullenmeye daha da

yaklaştırmasını dilemişti. Tek bir eylemle, ikisi de aynı anlama geliyordu.

Sürekli bir beklenti sersemliği içinde, günlerdir kötü hava koşulları olmasına rağmen, hava tahminlerine pek dikkat etmemişti. şiddetli yağmurlar yerel sellere ve beraberindeki tüm tehlikelere yol açmıştı. Ama sonuçta burası Louisiana'ydı. Sorumlu olan alçak basınç sisteminin yakında geçeceğini düşünmüştü.

7 Kasım öğleden sonra, fırında yemek pişerken karısıyla birlikte akşam yemeğinden önce bir kadeh şarap yudumlamıştı. Kızarmış tavuktu, diye hatırladı. Oğlunun cebir öğreteninin adaletsiz notlandırma eğrisi hakkındaki şikayetlerini anlayışla dinlemiş ve ona kendini geliştirmesi için cesaret vermişti; kısa süre sonra aklına takılan çözümler yerine oturacaktı.

Ancak bu normalleşme ortamında bile, içinde bir heyecan kıvılcımı çakıyordu.

Kasım ayında akşam karanlığı erken çökerdi. Akşam yemeği bitip mutfak temizlendiğinde, dışarıdaki koşulların iyileşmek yerine kötüleştiği ona açıkça belli olmuştu.

Bu beklenmedik engel onu duraksatmıştı. Bir saat kadar tereddüt etmişti. Ama sonunda bu kanlı ay boşa harcayamayacağına karar vermişti. Bir sonraki kanlı ay yirmi yedi ay sonra olacaktı. Delirecekti. Ayrıca, bu gece için yaptığı tüm hazırlıkların boşa gitmesine de izin veremezdi.

Bu yüzden, endişesini bir kenara bırakarak, aylar önce uydurduğu mantıklı bahaneyi karısına söylemiş ve gerekli yaş aralığında uygun bir kadın bulana kadar sokaklarda dolaşmak için evinden çıkmıştı. Onu bulduğunda da yanına almıştı. Bu kısım oldukça kolay olmuştu.

Ama neden olmasın ki? İhtiyaç duyulduğu anda orada olması tesadüf değildi. Kaderi, tıpkı onunki gibi mühürlenmişti. Kaderin düzenleyicilerini sorgulamayı kim hayal edebilirdi ki?

Ertesi gün, kaybolmasıyla ilgili medya haberlerinden adını öğrendi: Crissy Mellin.

Fermuarlı ceketinin kapüşonunu geri çektiği ve çilek sarısı saçlarının kanlı ay gibi turuncu bir renkte olduğunu gördüğü anı hatırladı. Bunu, seğiminin onaylandığının açık bir işareti olarak algılamıştı. Ama yanılmıştı. Yıkıcı, korkunç bir şekilde yanılmıştı.

Deneyim, umduğu heyecan dolu bir yolculuk olmamıştı. Aksine, çoğu Crissy'nin kendisinden kaynaklanan, önceden planlamadığı zorluklarla doluydu.

Onunla savaşıyordu. Onunla *savaşıyordu* . Aptal kız, tüm gücüyle onunla savaşıyordu. İkisi için de mutluluk olması gereken şey, çirkin, korkunç, onur kırıcı, dayanılmaz bir hale gelmişti.

Bu zorlu süreci yara almadan atlatmıştı, ancak özlem duyduğu heyecan verici deneyimden mahrum kalmıştı. Hayal kırıklığı ezici ve moral bozucu olmuştu. Daha da kötüsü, tüm varlığıyla arzuladığı onuru da kazanamamıştı.

Bir sonraki fırsatı için uzun ve sıkıcı bekleyiş başladı. Normal davranmak, sıradan bir hayatın günlük rutinlerini sürdürmek zorunda kalmıştı, oysa koşmak için doğmuş, ancak sakat bırakılmış ve ahıra kapatılmış bir safkan atın huzursuz öfkesini hissediyordu. Ama şimdi, fırsat gelmişti! 13-14 Mart gecesi. Bu Perşembe. Heyecanı, kurban seçiminde daha seçici olma kararlılığıyla gölgede kalmıştı. Seçilecek kişi, seçilmiş olmanın ne kadar özel olduğunu anlayan, itaatkâr olacak ve doğuş nedenini alçakgönüllülük ve minnetle kabul edecek genç bir kadın olmalıydı.

Crissy Mellin, ne yazık ki, bu ayının önemini kavrayamamıştı.

Bu sırada parkın etrafındaki turu tamamlamış ve günlük iki millik koşusunu bitirmişti. Sabahki antrenmanının istatistiklerini kontrol etmek için saatindeki uygulamayı kullandı ve memnun kaldı. Zihni meşgul olsa da, vücudu iyi performans göstermişti.

Arabasını park ettiği yere doğru yürürken serinledi. Tam içeri girecekken ön camın ıslak olduğunu fark etti. Gökyüzüne baktı ve yüzüne bir yas örtüsü gibi çöken yoğun sisi hissederek umutsuzluğa kapıldı.

Artık emindi ki, eğer 1922'deki o gece gökyüzü görünür olsaydı, eğer ayın kanlı ayın ışığında tamamlanmış olsaydı, her şey sorunsuz ilerlerdi. Şiddete başvurmaya gerek kalmazdı.

O gece doğanın neden ona lanet okuduğunu merak etmek için sekiz yüz günden fazla zamanı olmuştu. Şimdi ise bu meteorolojik yaramazlığın bu sefer de coşkuyu bozup bozmayacağından endişelenmek için iki günü vardı.

Bölüm 12

Beth , teneke çatıya vuran yağmurun sesiyle uyandı.

Uyumuş olması imkansız gibi görünüyordu, ama fiziksel ve duygusal olarak o kadar tükenmiş olmalıydı ki vücudu dinlenmeyi talep etmişti.

John'un Mellin soruşturması hakkındaki öfke dolu anlatımının ardından, tamamen başka bir şeyden kaynaklanan fısıltıyla yaptığı meydan okumadan sonra, ona sırtını döndü ve sert bir şekilde yatak odasına doğru işaret etti. "Biraz uyuyun."

Onun öfke dolu sözlerine ya da ona dokunmamış olmasına rağmen, farkında olmadan hissedeceği o yoğun dürtüye karşılık ne söyleyeceğini düşünmeye çalışmıştı.

Ama ortam adeta elektrik yüklü gibiydi. Yanlış bir şey söylemenin, onun öfkesini yeniden alevlendirecek ya da daha da patlayıcı bir gerginliğe yol açacak bir kıvılcım yaratabileceğinden korkmuştu.

En güvenli yolun hiçbir şey söylememek olduğuna karar vererek yatak odasına çekildi ve kapıyı kapattı. Ancak o zaman yeterince derin bir nefes alabildi.

Dakikalarca kapıya sırtını dönmüş, onun ana odada dolaşmasını dinlemişti. Yatak odasının kapısının altındaki incecik ışık, ışıklar kapatıldıkça giderek daha da sönükleşmişti. Sonra onun yatak odasının kapısının kapandığını duymuş ve o ışık şeridi tamamen sönmüştü.

Tuvalete gitmişti. Parmağıyla ve ilaç dolabında bulduğu diş macunuyla dişlerini fırçalamıştı. Ayakkabılarının diğer odada, sandalyenin yanında olduğunu fark edince, onları orada bırakmaya karar vermişti. Ayrıca soyunmamaya da karar vermişti.

Tavandaki iki ampullü lamba tek ışık kaynağıydı ve kapının yanındaki duvardaki anahtardan lambayı kapattığında oda tamamen karanlığa gömülmüştü. El yordamıyla yatağa doğru ilerledi. Yorganın altına girdiğinde yatağın altındaki metal yaylar gıcırdadı.

Sonra, rahatlamayan karanlığa bakıp neden bu kadar üzgün hissettiğini merak etti. Ama elbette nedenini biliyordu. O esirgenen öpücüğü istemişti. Şimdi istiyordu.

Onun neden kendisini bu kadar etkilediğini merak ediyordu. Max'in "erkek adam" diye tanımladığı tipe hiç ilgi duymamıştı. Bu, toplumun kurallarına isyan eden ve kendi onur kurallarına bağlı kalan, deri pantolon, etek veya zırh giyen erkekleri akla getiriyordu. Ama bunlar kurgusal kahramanlardı. Gerçek hayatta yoklardı. Ya da John Bowie o bara girene kadar öyle sanıyordu.

Ona keskin bir kavrayışla bakmıştı, sanki ilk göz göze geldiklerinde onun kendisine karşı kimyasal bir tepki verdiğini, derinden bir ürperti hissettiğini biliyordu. Bu kıvılcım onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Hala da korkutuyordu.

Onun çekiciliğinin büyük bir kısmının gizemliliğinden kaynaklandığını kabul etti. Yalnızlık havasını adeta ikinci bir deri gibi taşıyordu. Kadınların evcilleştirmek, kurtarmak, iyileştirmek istediği türden bir adamdı. Kadınların kalbini kıran türden bir adamdı.

Hafif yağmur damlalarının teneke çatıya çarpma seslerini dinleyerek, onun kendisi için neden yanlış biri olduğunu düşünerek uzandı ve sonunda rüyasız bir uykuya daldı.

Artık gün ağarmıştı ama yatak odası loştu. Pencereden ağaçların tepelerinin üzerinde alçakta asılı duran kurşuni gri bulutları gördü. Dün geceki hafif yağmur, ağır ve kasvetli bir hal almıştı. Oda soğuktu. Çoraplarına minnettar kaldı.

John'un onları kendisine uzatırkenki alaycı gülümsemesini ve çok büyük olacaklarını söylediği anı hatırladı.

Birlikte geçirdikleri akşamın çalkantılı doğası ve akşamın son derece cinsel bir tonda sona ermesi göz önüne alındığında, onunla bir sonraki yüz yüze görüşmesinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Kesinlikle bir gariplik olacaktı.

Ama kaçınılmaz olanı ertelemek sadece korkusunu artırdı. En iyisi bir an önce bitsin. Kalktı, banyoya gitti ve dişlerini tekrar fırçaladı,

sonra yatak odasının kapısına gidip yavaşça araladı.

Onu görmeden önce neredeyse Mutt'ın üzerine basacaktı. Kapı eşiğinde yatıyordu ve hemen ayağa fırladı. "Hey, oğlum." Kuyruğunu sevinçle sallayıp titreyerek, ona uzattığı avucuna sürtündü.

John'un yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü, ama ondan eser yoktu ve ışıklar da yanmıyordu. "Efendin nerede?" Mutt'ı yanına alarak ana odaya girdi ve hem karanlığı hem de artan endişesini hafifletmek için lambaları yaktı.

Yemek masasının üzerinde, tabancasıyla tutturulmuş, karalanmış bir not vardı.

Eşyalarını almaya gittim. Köpeğin karnı doydu ama tekrar dışarı çıkmak isteyebilir. Not: Tek yapmanız gereken silahı doğrultup tetiği çekmek. Tereddüt etmeyin.

Kağıdın en üstüne ayrılış saatini yazmıştı. Bir saatten fazla süredir yoktu. Köpeğe baktı. "Ne kadar süreyle uzakta olmayı planladığını söyledi mi?" Mutt, ay ışığından etkilenmiş bir gülümsemeye, dili dışarı sarkmış halde ona baktı.

Ocakta bir demlik kahve bırakılmıştı. Bir kupa doldurdu ve malzemelerini ekledi. Kahvesini yudumlarken, John'un yatak odasının açık kapısına doğru baktı. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver," dedi Mutt'a doğru yürüyüp içeriye göz atarken.

Oda dağınıktı ama diğer odalara göre daha düzenliydi. Dün giydiği kıyafetler katlanıp sallanan sandalyenin üzerine konulmuş, ayakkabıları da altına yerleştirilmişti. Yatağı toplamıştı ve bu hayal kırıklığı yaratmıştı. Uyuduğu buruşuk çarşafları görmekten rahatsız olmazdı, ama bunu itiraf etmek onu utandırıyordu.

Yatağın sol tarafında, mat siyah boyalı alçak bir sandık komodinin görevi görüyordu. Üzerinde dijital bir saat ve çerçeveli bir fotoğraf vardı. Fotoğraf onu adeta mıknatıs gibi kendine çekti. Yanına gidip eğildi ve daha yakından baktı.

Resimde John, sadece mayo ve ters takılmış bir beyzbol şapkasıyla duruyordu. Şapkanın altından saçları kulaklarının ve ensesinin etrafına kıvrılıyordu. Sürekli koşu yapan birinin kaslı bacaklarına sahipti. Göğüs kasları hafifçe tüylerle kaplıydı. Ve kasları çok belirgindi. Pazıları, karın kasları, her şeyiyle mükemmeldi.

Ama fotoğraftaki en şaşırtıcı şey onun geniş gülümsemesiydi.

Daha önce hiç böyle bir gülümseme görmemişti. Sert yüz hatlarının böylesine saf bir mutluluk ifadesi yaratabileceğine inanmazdı. Bunun yanındaki ergenlik öncesi kız çocuğuyla çok ilgisi olduğunu düşündü.

Üzerinde mütevazı tek parça bir mayo vardı. İncecik, uzun kolları, bacakları, dizleri ve dirsekleriyle dikkat çeken bir yapısı vardı. Gülümsemesi, iki sıra halinde takılmış diş tellerini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları iki yandan örgülüydü, ancak birkaç asi, kıvırcık tutam örgülerden kurtulmuştu.

İncecik sol kolu John'un beline dolanmıştı. John'un sağ kolu ise onun omuzlarına yaslanmıştı. Ufka kadar uzanan bir su kütlesinin içinde, ayak bileklerine kadar suya batmış halde, birbirlerine yaslanmış duruyorlardı.

Sahilde bir gün mü? Bu kız kimdi? Bu *adam* kimdi?

Beth, resimdeki John Bowie ile hiç tanışmamıştı ve bu çok üzücüydü çünkü onu tanımak isteyeceğini düşünüyordu.

Bu düşünceyle umutsuzluğa kapılan kadın, yatak odasına döndü. "Kal," dedi Mutt, peşinden içeri girdiğinde. Mutt tekrar eşiğe oturdu. Kadın ona "Aferin oğlum" diyerek ve hafifçe okşayarak teşekkür etti. Kapıyı kapatmak üzereyken tereddüt etti ve aralık bıraktı. "Şüpheli bir şey duyarsan tekrar hırla."

Banyoda soyundu, duş aldı ve saçlarını yıkadı. Harika hissettirdi ama fazla oyalanmadı. Çamur lekeli ve yıpranmış dünkü kıyafetlerini giymek istemeyen kadın, kapının arkasındaki askıda asılı duran pazen sabahlığı düşündü. Daha iyi günler, daha iyi *yıllar* görmüştü ama kurutma makinesi kokusu vardı. Sabahlığı giydi, sonra başına bir havlu sardı. Yatak odasına döndüğünde, Mutt'ın kapıyı burnuyla tam da geçebileceği kadar araladığını gördü. Yatağın ortasında kıvrılmış, uyukluyordu. "Bunun izinli olup olmadığından emin değilim," dedi.

"Öyle değil ve o da bunun farkında."

İrkilerek arkasına döndü. Yanında av tüfeği tutan John, kapıyı tamamen açmak için sadece işaret parmağının ucunu kullandı. O kadar hızlı kendine gelmişti ki, başındaki havlu gevşedi. Düşerken havluyu yakaladı.

John onu içeri aldı; çirkin bornozuyla, asi ıslak saçlarıyla.

Aynı şeyi ona da yaptı; siyah yağmurluğuna, asi ıslak saçlarına.

Birbirlerini görünce adeta donakaldılar, oldukları yerde kaldılar.

Mutt, John'u coşkulu bir şekilde karşılamak için yataktan fırladı. John selamı karşılık olarak parmak boğumlarıyla başını ovuşturuncaya kadar John'un ıslak pantolon paalarının etrafında dans etti.

Bunu dalgın bir şekilde, gözlerini Beth'ten ayırmadan yaptı. Beth de ondan gözlerini ayırmadı. Islak havluyu ellerinin arasında sinirli bir şekilde büküğünü fark edince, kendini durdurmaya zorladı.

John sonunda büyüyü bozdu ve bir anlığına gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında, av tüfeğı artık elinde değildi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet. Tamam."

"İyi uyudun mu?"

"Tıpkı bir bebek gibi."

"Güzel, güzel. İsterseniz kahve var—"

"Buldum. Teşekkür ederim."

"Hava hâlâ sıcak mıydı?"

Başını salladı.

"Güzel." Garip bir sessizlik uzadı. Mutt yatağı geri atladı ama John bunu fark etmemiş gibiydi.

Bornozu işaret ederek, "Banyoda buldum," dedi.

"Sanırım Gert Teyze'nin yeri." Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Sen onun yaptığından çok daha fazlasını yapıyorsun." Gözleri ıplak ayaklarına kadar indi ve bir süre başını öne eğip alnını ovuşturdu.

Beth nefesini tuttu.

Başını kaldırdığında başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Temiz kıyafetlerin olacak. Bavulunu getirdim. Çantayı da. Sanırım telefonun da içinde?"

"Evet. Teşekkürler." Pencereye doğru baktı. "Sağlam yağıyor."

"Tam bir... silah gibi."

"Tekneyle mi gittiniz? Bizim geldiğimiz yoldan mı? Bu yağmurda mı?"

"Daha önce onlarca kez yapmadığım bir şey değil. Eşyalarını örtmek için bir brandam vardı." Arkasını döndü, ama sadece görüş alanının hemen dışında bıraktığı bavulunu ve çantasını almak için kısa bir süreliğine.

Onları yatağın yanına taşıdı. "Mutt." Köpek yalvaran gözlerle ona baktı, sonra da Beth'e sanki onun adına araya girmesi için yalvarır gibi baktı, ama John parmaklarını şıklattı ve Mutt yataktan atladı. John, tekerlekli valizini ve çantasını valizin üzerine koydu.

"Yeni kıyafetler giymeyi dört gözle bekliyorum," dedi.

"Evet. Benim de üzerimi değiştirmem gerek. Hâlâ yağmur suyu damlıyor." Kapıya doğru gitti. Bir eliyle kapı pervazını tutarak geri döndü. "Kahvaltı ister misin?"

"Bir-"

"Dün gece burada olacağımı beklemiyordum, bu yüzden buzdolabında taze bir şey yok. Bir somun ekmeği çözüp kızartabilirim."

"Ha, zahmete girmeyin. Ben onlarsız da idare edebilirim."

Başını hafifçe salladı. "Hazır olduğunda gideriz. Sadece seni nereye bırakacağımı söyle."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yer, depremin ilk sarsıntıları gibi ayaklarının altında dalgalanıyormuş gibiydi. Demek ki işler böyle olacaktı: Kabul etmeyecekti. Onun düşünüp kararını değiştirebileceğini sanması ne kadar safça bir düşünceydi. Başından beri, o ve Max, kararının ne olacağı konusunda onu uyarmışlardı.

Hayal kırıklığını yutarak zar zor, "Sanırım dün çıkış yaptığım otele geri döneceğim," dedi.

Başını salladı ve gitmek için döndü.

"Tekneyle oraya gidemeyiz," dedi.

"Burada bir arabam var." Pencereden işaret etti. "Şuraya doğru. İki üç dakikalık yürüme mesafesinde." Yatağın üzerindeki bavula baktı. "Yağmurluğunuz var mı?"

Ona gururlu ve yılmaz görünmesi gereken ama titrek bir gülümseme verdi. "Ben bir New Yorkluyum."

Ormanda yürüyüşe çıktıklarında yağmur hafiflemişti. Sanki şiddetli bir yağmur yağıyormuş gibiydi. Altından geçtikleri her ağacın yaprağından büyük damlacıklar damlıyordu ve her damla, sanki

boynunun arkasından aşığı inip, hava koşullarına dayanıklı olduğı yalanıyla tanıtılan ceketinin içine giriyordu.

Ayakkabıları da yetersizdi. Ayakkabıları gece boyunca tamamen kurumamış, kısa sürede daha da ıslak ve rahatsız edici hale gelmişti. Her açıdan perişandı.

Neyse ki, John'un tahmin ettiğı kısa süre içinde, çevredeki ormanın içinden açılmış bir açıklıkta bulunan, prefabrik metal bir depo binası olan hedeflerine ulaştılar. Kamufraj boyası nedeniyle neredeyse fark edilemiyordu.

"Tam olarak uyum sağlıyor," diye belirtti.

"Arkadaşım Mitch ile birlikte kendimiz boyadık. Kendisi bir veteriner. Desenini onun askeri üniformasından kopyaladık."

Garaj kapısının her iki tarafında da birer asma kilit vardı. John kilitleri açtı ve kapıyı kaldırdı. İçeride, dışarıya doğru dönük küçük bir araba vardı. John yolcu kapısını açar açmaz Mutt içeri atladı ve arka koltuktaki bir battaniyenin üzerine yerleşti. Arabaya bindi. John arabayı dışarı sürdü. Araba garaj kapısından çıktıktan sonra, binayı güvenli hale getirmek için geri döndü.

Binadan uzaklaşan yol, yol olarak nitelendirilmeye bile zar zor layıktı. Araba lastiklerinin orman zeminine kazıdığı, birbirine paralel, çukurlu hendeklerden ibaretti. Sonunda dar bir devlet karayoluna çıkıyorlardı. Medeniyetin ilk kalıntılarına ulaşmadan önce beş mil yol kat ettiler. Balıkçı kampının ne kadar ıssız olduğunu fark etmek rahatsız ediciydi.

"Durup bir şeyler almak ister misin? Kahve? Çörek?" John, bir lokantaya doğru başıyla işaret etti.

"Teşekkür ederim, gerek yok."

Beth, varış noktalarına yaklaştıklarını görene kadar başka hiçbir şey söylemediler. "Bir sonraki çıkış," dedi.

"Tabelayı görüyorum. Güzel mi?"

"Tipik, birbirine benzeyen bir otel."

Çıkıştan döndü ve girişin yakınındaki bir park yerine yanaştı, motoru durdurdu ve sonra ön camdan dışarı bakarak oturdu.

Beth, kapı koluna uzanmadan önce yaklaşık yarım dakika boyunca gergin sessizliğe katlandı. "Beni bıraktığınız için teşekkür ederim."

"Beth—"

"Dün geceki misafirperverliğiniz için de teşekkür ederim. Çok güzeldi—"

"Bir dakika bekler misiniz?"

Ona beklentiyle baktı. "Ne?"

"Ne yapacaksın?"

"Kahvaltı yap." Kol saatine baktı. "Eğer hâlâ servis yapıyorlarsa."

Ona " *Çok komik*" der gibi bir bakış attı. "Bu öğleden sonra mı uçuyorsunuz?"

"Yapmalı mıyım?"

"Evet, kahretsin. Barker, senin ilgini kaybettiğine ya da Brady'nin sana sert davrandığına ve bir sınır çizdiğine ikna olmuş olmalı. Ne düşünürse düşünsün, buradan uzaklaşana kadar güvende olmayacağından korkuyorum."

"Olabilir. Ama eğer başıma korkunç bir şey gelirse, bu sizin sorunuz olmayacak, dün gece çok güzel ifade ettiğiniz gibi."

"Kahretsin," dedi kendi kendine. Sonra, "Belki daha az etkileyici bir şekilde söylediğim bir şey daha var: *Sana yardım edemem* . Etmeyeceğim."

Kadın, adamın sert çenesini ve kapalı gözlerini inceleyerek, komodinin üzerindeki resimdeki gülümseyen yüzle karşılaştırdı. "Resimdeki kız kim?"

Elmas gibi sert gözleri bir an için seğirdi. Ama hemen kendine geldi. "Hangi resim?"

"Gerçekten mi John? Bilmiyormuş gibi mi yapacaksın? O balıkçı kampındaki son on yılda çekilmiş tek fotoğraf bu."

"Gizlice etrafı mı araştırdın?"

"Evet."

Başını yana çevirdi ve yağmur damlalarının ön camdan aşağı süzülen incecik akıntılara dönüşmesini izledi. "Kızım."

Beth öyle tahmin etmişti. "Ne zaman çekildi?"

"Son on yıl içinde."

Bu esprili cevabı önemsemedi. "Annesi mi velayeti aldı?"

Ona keskin bir bakış attı, ama bu öfkeyi ifade etmiyordu. Ona tamamen kayıtsız ve sessizce geri çekilmesini emrederek baktı. Keşke öfkesini kaybetmiş olsaydı.

"Bu beni ilgilendirmiyor," dedi. "Eski yaraları yeniden açmak

istememedim."

Tekrar ön camdan dışarı bakmaya başladı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Kadın, araba kapısını açmakla, o onu dışarı çıkarana kadar ne diyeceğini veya yapacağını görmek için içeride kalmak arasında gidip geldi.

Tekrar kapı koluna uzanırken adam eğlenmiş bir ses çıkardı. Döndü ve ona, mizahtan çok hüznün içeren çarpık bir gülümseme verdi. "Beth, seninle tanıştığımndan beri yaptığın tek şey eski yaraları yeniden açmak oldu. Yine de," dedi derin bir nefes vererek, "bunu yapmazsam sonsuza dek pişman olacağım."

Onu tamamen hazırlıksız yakalayıp, konsolun üzerinden eğildi, sağ elini ensesine doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarının davetkar sıcaklığı altında, dudakları adeta eridi. Uyguladığı baskıya karşı esnekleştiler ve dilinin ilk dokunuşuyla aralandılar.

Ağzı, ilk çekingen ve arayış dolu hamlelerine boyun eğdi. Hiçbir dirençle karşılaşmayınca daha cesurlaştı ve ardından, daha güvenli bir uyum için başını yana eğdiğinde, dili derine indi ve karşılıklı etkileşimleri ustaca ve etkileyici bir hal aldı.

Sol elini belinin ve göğsünün alt kısmının arasına, kaburgalarının üzerine koydu, parmakları hafifçe bastırıp sıktı. Ceketinin astarının bu kadar kalın olmamasını diledi. Daha da iyisi, ceket giymemiş olmayı. Ya da hiçbir şey giymemiş olmayı. Elinin çıplak tenini, göğsünü okşamasını diledi.

Geri çekilmesi kademeliydi ama şüphe götürmezdi. Öpüşmeyi bitirdiğini fark ettiğinde, öpüşmeyi sürdürmek için öne doğru eğildi, ancak adam çoktan ulaşamayacağı bir mesafeye gelmişti.

Sürücü koltuğuna tekrar oturdu. "O uçağa bindiğinden emin ol." Bir an gözlerinin içine baktı, sonra arabadan indi, etrafından dolaştı ve arka koltuktan bavulunu aldı.

Birkaç dakika önce tahrikten kıpkırmızı olan yanakları şimdi utançtan yanıyordu. Adam yolcu kapısını açtığında, kadın kendini toparlayıp tekerlekli valizinin kolunu ondan alabilmişti.

"Hoşça kal, John. Kendine iyi bak." Mutt arka koltuk penceresinin arkasından ona sızlandı. "Sen de, Mutt."

Sonra arkasını dönüp otel girişine doğru yürüdü. Otomatik kapılar arkasından kapandıktan sonra, son bir kez bakmak için arkasına

döndü.

Ama o çoktan arabayla uzaklaşıyordu.

Bölüm 13

John ve dev aynı anda kör bir virajı döndüklerinde , birbirlerine çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

Kaza olmamıştı. John oraya ilk varmıştı ve diğer adamın koridordan kendisine doğru geldiğini görmüştü. Geriye doğru çekilip gözden kaybolmuş ve köşeyi dönmek için tam doğru anı beklemişti, bu da neredeyse bir çarpışmaya neden olacaktı.

"Hey Frank, nasılsın?"

John'un samimi tonu ve güler yüzlü tavrı karşısındaki adamı şaşırttı. "Şey, bilirsiniz, tipik bir sabah. Bir gün daha, bir dolar daha."

"Söyle bana," dedi John. "Evrak işlerine boğuldum." Adamın iri vücudunun etrafından görebilmek için yana doğru eğilen John, koridorda Tom Barker'ın ofisinin olduğu yöne baktı. "Barker burada mı?"

Frank'in ilk şaşkınlığı geçmişti. Et yığınlarının arasından, domuz gibi gözleri şüphe dolu kıskaçlara dönüştü. "Neden?"

"Önemli bir şey değil. Sadece onunla konuşmak istediğim bir konu."

"Bana da danış. Belki yardımcı olabilirim."

John'un yüzü aydınlandı. "Belki. Şanzımanlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Çekik gözler birkaç kez kırıştı. "İletimler?"

"Evet, patronun birine –şimdi kim olduğunu hatırlamıyorum– çok iyi bir şanzıman ustası olduğunu söylediğini duydum. Daha da iyisi," dedi göz kırparak, "polis memurlarına tamir veya değişimde indirim yapıyormuş. Son zamanlarda viteslerim gıcırdıyordu ve düşündüm ki —"

"Bu tamamen saçmalık, Bowie."

John şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Hangi bölüm? Patronun adamı yok mu? Yoksa adamı var ama indirim yapmıyor mu?"

Dev, ona kötücül bir bakış attı. "Yapmam gereken işler var." John'dan sıyrıldı ama geçerken kasten sol omzuna çarptı ve alçak sesle hırlayarak, "Seni çözdüm," dedi.

"İki yönlü de geçerli," dedi John, elindeki renkli kağıt parçasını devin yüzüne doğru fırlatırken. Kağıt tam geniş alnına isabet etti, sekip yere düştü.

Dev aşağı baktığında, top haline getirilmiş, yağmurda ıslanmış ve çamurlu bir sakız ambalajı gördü; ama bu, alışkanlık haline getirdiği şekilde çiğnediği markanın ambalajıydı.

Kocaman kafasını kaldırdı. İki adam birbirlerinin kötü niyetini tam olarak anlayarak göz göze baktılar. Dev, ilk ayrılan ve koridorda ilerlemeye devam eden oldu.

Daha önce, John Beth'in eşyalarını almak için evine döndüğünde, evi, kulübeyi ve araziye iyice incelemişti. Hatta SUV'sinde takip cihazı olup olmadığını bile aramıştı.

Çıkmaz sokağın girişine yakın bir yerde sakız ambalajını bulmuştu. Dev'in arabasını ana yolun kenarına bıraktığını, kendisinin ise çıkmaz sokağı yaya olarak keşfettiğini tahmin ediyordu.

Otel otoparkında Beth ile yaşadığı acı dolu vedalaşma sahnesinden sonra, taa balıkçı kampına kadar arabayla geri dönmüş, küçük arabayı kamufle edilmiş garaja bırakmış, kulübeyi emniyete almış ve ardından tekneyi kürek çekerek evine götürmüş ve orada saklandığı yere sürüklemişti.

Bu önleyici adımları atmak zaman alıcı olmuştu, ama gerekli olduklarını hissetmişti. Dev, nerede yaşadığını keşfettiğine göre artık daha da tetikte olması gerekiyordu. Hatta Mutt'ı evde yalnız bırakmak konusunda bile isteksizdi. Onu içeri kilitlemeden önce, "Sana tehdit oluşturan olursa, boğazını parçala," demişti.

En azından devin kendisinin farkında olduğunu anlamasını sağlamıştı.

CAP birimine girdiğinde, meslektaşlarını el kaldırarak veya kısa bir "merhaba" ile selamlıyor, ancak kimseyle sohbet etmek için

durmuyordu. Masasına ulaştığında bilgisayarını açıp e-posta kutusunu kontrol ediyor, ancak yalnızca acil olanlarla ilgileniyordu.

Ya da onlarla başa çıkmaya çalıştı. Bir cevap yazmaya çalışırken ellerinin klavyede hareketsiz kaldığını fark ederdi. Cümleler yarım kalırdı çünkü zihni sürekli Beth'le geçirdiği o son birkaç dakikaya geri dönerdi.

Ayrıldıklarında, gözlerindeki hayal kırıklığı ve suçlama onu suçluluk duygusuna boğmuştu. Öpüşmelerinin ardından sersemlemiş ve parıldayan o aynı gözleri hatırlamak, onu şehvetle doldurdu.

Onu *yeniden* şehvetle doldurdu. Çünkü o barda masaya oturup yüzüne baktığından beri aklı başından gitmişti. Onun sadece öğleden sonraki bir zevki uman huzursuz bir bar müdavimi değil, zeki ve hırslı bir kadın olduğunu öğrenmeden önce de onu istemişti... ve hayatını yeniden cehenneme çevirme potansiyeline sahipti.

En romantik olmayan ortamda bile, onu tam o anda istemişti. Şapkasının altında ne tür saçlar olduğunu görmek istemişti. Beyaz tişörtünün altını görmek istemişti. Onu altında, çıplak ve birbirine dolanmış halde görmek istemişti.

Hâlâ bunu istiyordu. Ama onun yanında olmak, içindeki boşluğu da uyandırmıştı. Mellin davası ve sonrasında yaşananlar onu içten içe *boşaltmıştı* . Bu konuda haklıydı ve o da bilerek kendini boş tutmuştu. Ama şimdi, onun yüzünden, yabancı bir özlem o boşluğa sızıyordu. Bunu kınadı. Ona yer veremezdi. Vermemeliydi.

"Olmayacak." En yakınındaki iş arkadaşı duymasın diye fısıltıyla konuştu, ama bunu teyit etmek, somut ve kalıcı kılmak için sesli olarak söylemesi gerektiğini hissetti.

Hem zaten, ona olan küçümsemesini açıkça belli etmişti. Müdahale etmeyi reddettiği için, onu kendi çıkarlarını gözetken bir korkak olarak görüyordu. Neyse, onun bu düşük görüşüyle yaşamak zorunda kalacaktı, çünkü reddi kesindi.

"Öyleyse bunu atlat artık, John."

Dirseğini masasının kenarına dayadı ve eliyle ağzını kapattı. Ekrandaki yazılara baktı; ne yazdığını hatırlamıyordu ve şimdi hiçbir anlam çıkaramıyordu. İmlecini yanıp sönmelerini izledi.

Ancak onun bu konuya odaklanması, Beth'in tutkulu sesini duymasına engel olmadı. "...Crissy'yi kaçıran kişi... hâlâ dışarıda..."

Perşembe gecesini bekliyor..."

"Şşşşş!"

Kendini ikna edip vazgeçirmeye fırsat bulamadan, sessizce masasının altına uzandı ve çizmesinin içine diktirdiği ince cebe uzandı. İçinden bir USB bellek çıkardı.

Barker CAP biriminin başına atandıktan sonra, John gizlice Mellin davasının tüm dosyasını iki USB belleğe aktarmıştı. Birini botunda saklıyordu. Mellin hakkında bir soğuk vaka soruşturması başlatılması ve tesadüfen John ve dosyanın departmandan aniden kaybolması durumunda, Mitch'in elinde ikinci USB bellek bulunuyordu.

Telefonunu bir porta taktı ve Galveston'da bir isim ve telefon numarası aramaya başladı. Bu bilgiyi bulması yirmi dakika sürdü ve bu da oldukça sinir bozucu oldu; ardından gizli telefonlarından birinden aramayı gerçekleştirdi.

"Dedektif Morris, lütfen," dedi telefonu açan kişiye. Kimliğini göstermesi istendiğinde gösterdi. "Burada bir dava üzerinde çalışıyorum ve Morris'in bana bir şüpheli hakkında bilgi verebileceğine inanıyorum." Beklemesi istendi.

Birkaç dakika sonra, bir kadın sesi "Gayle Morris" dedi.

John kendini tanıtırken avuçlarının nemli, ağzının kuru olduğunu fark etti. "2022 Mayıs ayında kayıp bir kişi vakasıyla ilgili arıyorum. Larissa Whitmore."

Onun iç çektiğini duydu. "Bunları unutamazsın."

Hayır, bilmiyorsunuz. Cesedi hiç bulundu mu?

"Hayır. Hiçbir iz yok."

"Patrick Dobbs'un durumu nedir?"

"Yasal tecavüz suçundan hüküm giydi ve şu anda cezasını çekiyor. Temyize başvurdu."

"Hangi gerekçeyle?"

"O, Larissa ile birlikte oldukları süre boyunca Larissa'nın yaşını yirmi bir olarak gösteren sahte bir kimlik kullandığını iddia ediyor. Bu durum hem barmenleri hem de onu kandırmış. Larissa'nın reşit olmadığını bilmiyordu."

"Bu argüman onun yargılamasında ortaya çıkmadı mı?"

"Evet, öyleydi ve birçok tanık da bunu destekledi. Ancak savcı bunu reddetti. Sanık ve Larissa uyuşturucu etkisindeydi, birbirlerine

çok yakınlardı, seks kesinlikle olacaktı. Bu nedenle, savcı, sanığın Larissa'nın yaşını *sorgulamamasının* kendi çıkarına olacağını savundu. Jüri de aynı fikirdeydi."

John, elindeki ataşla oynarken bu konuşmayı daha ileri götürmenin getirebileceği tepkileri düşündü. Boş ver gitsin. "Dedektif, lütfen beni deli sanmayın."

Gülümseyerek, "Söz veremem," dedi.

John ondan hoşlanmıştı. "Siz veya bu davayla ilgilenen herhangi biri, o geceki kanlı ay ile bir bağlantı kurmayı düşündünüz mü?"

"Elbette. Dobbs, Larissa'yı teknesiyle götürüp oraya baktırdı."

"Burada Crissy Mellin adında genç bir kadınıımız vardı. Bir sonraki kanlı ay gecesinde, yani Kasım ayında, ortadan kayboldu."

"Evet, biliyorum. Bunu öğrendiğimizde, sizin davanızla Larissa Whitmore davası ve ayrıca önceki iki dava arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını araştırması için birini görevlendirdim."

"2018'de mi? Jackson, Mississippi ve Shreveport?"

"Evet. Ama soruşturmalarımızdan hiçbir sonuç çıkmadı. Dobbs, 2018'deki kaçırma olaylarının yaşandığı gecelerde bu şehirlerin hiçbirinin yakınında değildi. Hatta olaylardan biri gerçekleştiğinde, Hırvatistan'da insani yardım göreviyle okul çocuklarına İngilizce öğretiyordu."

"Yani hiçbir bağlantı bulamadınız mı?"

"Hiçbiri. Peki ya sizin davanız? Hatırladığım kadarıyla, şüpheliniz gözaltındayken kendini astı."

"Doğru. Billy Oliver."

"İtiraf etmedi mi?"

"Bir itirafname imzaladı ve cesedini asla bulunamayacak bir yere attığını iddia etti. Tüm detayları televizyonda duyabileceksiniz." Ona *Crisis Point'in* yakında yayınlanacak bölümünden bahsetti.

"İzleyeceğimden emin olabilirsiniz. Siz de oynuyor musunuz?"

"Hayır. Ama Mellin soruşturma ekibindeydim. Yakın zamana kadar kanlı ay olayı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey. Sanırım kimse bunun önemli olduğunu düşünmedi çünkü Crissy'nin kaybolduğu gece ay bile görünmüyordu."

"Ama yakında yayınlanacak program beni o vakayı tekrar düşünmeye sevk etti. Kayıp dört kız, dört kanlı ay, asla bulunamayan

dört ceset. Ekibimizin ay bağlantısını gözden kaçırmış olması çok tuhaf bir tesadüf gibi görünüyor."

"İşte bu yüzden sana bahşış verdim," dedi.

John'un parmakları uyuştı. Ataçını düşürdü. "Bize bahşış mi verdiniz?"

"Evet. Sizin kaçırılma ihtimalinizi duyduğum ve o gece ayın Larissa Whitmore'un kaybolduğu geceki gibi kırmızı olduğunu fark ettiğim anda... Oliver'a çok baskı yapıyordunuz, değil mi? Ama o noktada o sadece şüpheli olarak sınıflandırılmıştı. Jackson ve Shreveport'taki vakalar o kadar bile ilerlememişti. İkisi de bir şüpheliyi kesin olarak tespit edememişti, bu yüzden o genç adam hakkında tartışılmaz bir kanıtınız olana kadar, muhtemelen o iki çözülememiş vakayı inceleyip, sizinkiyle bir bağlantı bulup bulamayacağınıza bakmak isteyeceğinizi düşündüm. Bunu uzun uzun konuştuk."

John başını klavyenin üzerine eğdi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Dedektif Morris, departmanımızda bu konu hakkında kiminle konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz? Uzun uzun konuştunuz."

John ofis kapısından öyle bir hızla fırladı ki, kapı iç duvara çarparak Tom Barker'ın adının yazılı olduğu camı çatlattı.

Masasının arkasında, ayaklarını masanın köşesine dayamış, deri koltuğunda tembelce ileri geri dönerek cep telefonuyla konuşuyordu. John'un üç adımda odayı geçmesini şaşkınlıkla izledi. Masanın etrafından dönerken Barker'ın ayaklarını yere düşürdü, ardından cep telefonunu elinden çekip bir dosya dolabına fırlattı.

"Bu da ne?"

"Seni şerefsiz!" John, gömleğinden bir tutamını kavrayıp onu sandalyeden sürükledi. Diğer yumruğunu da Barker'ın burnuna geçirdi ve kıkırdakların kırılma sesini ve burun deliklerinden fışkıran kanı zevkle izledi.

Barker çığlık attı.

John onu sandalyeye öyle bir kuvvetle itti ki, sandalye geriye doğru yuvarlanıp duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle piringten

yapılmış bir takdir plaketi yerinden fırlayarak yere düştü ve düşerken Barker'ın kafasını kıl payı iskaladı.

John ona doğru eğildi. "Biliyordun. Kayıp kişiler vakalarını, kanlı ay ile bağlantılarını biliyordun. Jackson, Shreveport, Galveston. Biliyordun, ama peşini bırakmadın çünkü Mellin'i kapatmaya ve terfi almaya çok fazla odaklanmıştın."

İşaret parmağını Barker'ın şişmiş burnuna doğru uzattı. "Seni yere sereceğim. Billy Oliver için. Crissy Mellin için. Ve kendi lanet olası zevkim için."

Elini geri çekti ve dik durdu. "Ve eğer gorilini tekrar evime gönderirsen, şişmiş karnından vuracağım. Ölmesi için değil, keşke ölmüş olsaydı diye dilemesi için. Kaslarını kaybedeceksin ve onsuz, güçsüz bir herif olacaksın."

Barker, kırık burnunun üzerine koyduğu eliyle John'a öfkeli bir bakış attı. "Seni saldırı suçundan yargılayacağım."

"Yap şunu! Mahkemede hakkımı aramayı dört gözle bekliyorum. Ama sonuçta bence yargılanacak olan sen olacaksın, ben değil."

"Rozetini ve hizmet tabancanı masamda istiyorum. Hemen şimdi!" diye bağırdı, sesi burundan geliyordu. "İşin bitti Bowie. Çık dışarı! Kovuldun!"

John başını geriye atıp kahkaha attı. Rozet cüzdanını masaya fırlattı. Hizmet tabancasını kılıfından çıkardı, şarjörünü çıkardı ve ikisini de masanın üzerine koydu. "Teşekkür ederim. İşsizlik maaşı alabilirim." Adama tekrar eğilerek, sakın bir ciddiyetle, "Artık prosedürel sınırlamalarım yok, kaybedecek bir işim yok ve bu da senin kışını büzmeye yetmeli," dedi.

Doğruldu, döndü ve ofisten çıktı. Olanları izlemek için kapının önünde toplanan personel, adımlarını yavaşlatmayınca ona yol verdi.

Devin yanından geçerken durdu ve adama gülümsedi. "Seni karnından vuracağım demiştim, şaka yapıyordum." Daha da yaklaşarak, "Bir daha benimle uğraşırsan, kafanı uçururum." dedi.

Bölüm 14

Beth telefonuna cevap verdi.

"Hangi odadasınız?"

"Neden?"

"Lobideyim. Siz hangi odadasınız?"

Beth telefonu yüzüne kapatmayı düşündü. "Çok kötü bir durumda gibisin."

"Evet, işsizim. Şimdi, Tanrı aşkına, ne tür bir oda bu—"

"Üç yüz yedi."

John telefonu kapattı.

Kendisi de çok kötü bir haldeydi. Ona yardım etmeyi reddettiği için ona çok kızgındı ve onu öyle öptükten sonra, sanki hiçbir etkisi olmamış gibi, onu yolcu etmesine daha da öfkelenmişti.

Bu iki hayal kırıklığıyla boğuşurken, kalıp kalmayacağına veya New York'a dönüp dönmeyeceğine henüz karar vermemişti. Tekerlekli bavulu, içeri girerken bıraktığı yerde, kapının yanında açılmamış halde duruyordu. Şimdi kapıyı çalmasına cevap vermek için bavulun etrafından dolandı. Adam içeri girdi ve bavulun yanından sıyrılıp geçti. İkisi de selam vermedi.

Kapıyı kapattı. "İşsizsin derken ne demek istiyorsun?"

"Aynen o."

"İşten kovuldun mu?"

"Evet."

"Barker?"

"Tek ve eşsiz."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Mini barın önüne çömeldi,

küçük bir şişe burbon çıkardı, kapağını açtı ve kadehini kaldırarak bir kadeh tokuşturdu. "Şerefe." Yarısını tek nefeste içti.

"Ne oldu?"

Bir ara ofis kıyafetlerini giymişti ama yağmurluğu hâlâ üzerindeydi. Yağmurluğunu yatağın üzerine fırlattı, koltuğa oturdu ve kravatının düğümünü çekti.

"Beni ilgilendiren geçmişte olanlar değil, gelecekte olacaklar. Yakın gelecekte sizi buradan çıkaracağım. Eğer Barker hastaneye gitmeden önce peşime birini taktıysa, burada olduğumuzu sanacaklar..." Yatağa doğru baktı ve viski şişesiyle selam verdi.

"Hastaneye mi gitti?"

"Acil serviste. Durumu pek iyi görünmüyor ve eminim çok acı çekiyor."

Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu, özellikle de onun içten gelen kahkahasına. Şimdiye kadar kahkahaları sadece hafif homurdanmalardan ibaretti, mizahı her zaman alaycı ve kinikti. Bu kahkaha derinden geliyordu ve sadece bir yudumda bitirdiği viskiden kaynaklanmış olamayacak kadar şeytaniydi. Boş şişeyi çöp kutusuna attı ve şişe gürültüyle yere düştü.

Sonra sağ elinin eklemlerinin kan içinde olduğunu fark etti. "Ne yaptın John?"

Anında ayıldı. "Başından beri benden yapmamı istediğiniz şey buydu. Köprüler yıkıldı. Yapılması gereken soruşturmayı yürütmeye kararlıyım."

Bu haberi duyduğuna duyduğu sevinci dile getiremeden kapı çalındı. "Mitch olmalı. Aradım ve oda numarasını verdim." Hızla kalkıp kapıya gitti. "Teşekkürler dostum."

"Sana bir iyilik borçluydum, hatırlıyor musun? Şimdi aramız düzeldi." İçeri girdi ve John'un yanından bakarak Beth'e, "Merhaba," dedi.

Onu hemen tanıdı. "Bardaydınız."

Ona başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi.

Dostça gülümsemesi, kirli bıyıklarıyla çerçevelenmişti. Kadın ona ve John'a baktı. "Bu senin arkadaşın Mitch mi?"

John omuz silkerek "evet" der gibi bir hareket yaptı.

" O mu? O, ölüm tehdidi altında bile sana ihanet etmeyecek eski

ortağın değil mi?"

"Bekle," dedi diğer adam elini kaldırıp John'a dönerek. "Ölüm tehdidi altında mı?" Bıyığını okşadı. "Bunu bilmiyorum."

John umursamaz bir ses tonuyla, "Kurşun delikleriyle dolu o berbat kamyonet senin miydi?" diye sordu.

"Hayır, ama elimde bunu yapabilen başka bir bok parçası daha var. Tam dışarıda. Hazır mısınız?"

"Durun bir dakika!" diye bağırdı Beth. İki adam ona doğru döndü. "Ne... Ben... Yavaşlayın ve neler olup bittiğini anlatın."

"Şu an buna girmeye vaktimiz yok," dedi John.

"Neye geçme zamanı?"

Ona hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla baktı. "Beth, biz..."

Sözünü kesti. "'Sana yardım edemem. Etmeyeceğim.' Beni kovmadan önce bunu defalarca söyledin. Şimdi de buraya dalıp, sanki saçların yanıyormuş gibi davranıyorsun ve..." Nefesi kesildi. "Neye girmeye hazırlanıyoruz?"

Arkadaşı, barda yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. "Bir açıklama almaya hakkı var. Bir dakika bekle. Eğer peşimizden biri çıkarsa, onu kaybederim. Sorun değil."

John ona tedirgin bir bakış attı, sonra Beth'e döndü. "Galveston Polis Departmanını aradım ve Larissa Whitmore davasının baş soruşturmacısı olan Dedektif Gayle Morris ile konuştum."

Dedektifin kendisine anlattıklarını aktardı. "Bunlar en önemli noktalar. Özetle, Barker o üç kadının da tıpkı Crissy gibi kanlı ay gecelerinde kaçırıldığını biliyordu. Bu bilgiyi sakladı."

Beth, Mitch'e baktı ve Mitch, "Galveston davasını biliyorduk ve çıkmaz sokak gibi görünüyordu. 2018'den beri o iki kişi hakkında hiçbir şey duymadık, bu yüzden kimse konuyu takip etmedi." dedi.

John, "Gayle Morris, Crissy hakkında bilgi edindiğinde iletişime geçtiyse, eminim Jackson ve Shreveport'taki departmanlar da aynısını yapmıştır. İkisi de henüz bir şüpheli bulamamış oldukları için bir bağlantı arıyorlardı. Ama Barker ile iletişime geçilirse bile, o harekete geçmedi. Mellin davasını kapatıp terfi almak istiyordu." dedi.

Beth derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve sordu: "Bundan sonra ne olacak?"

Ona doğru bir adım attı. "Yüzünü dağıttım ama bu bir şey değil.

Bundan sonra olacaklar yıkıcı olacak. Sonucun nasıl olacağını Tanrı bilir, ama hiç de güzel olmayacak. Tepkileri çekeceğim ve bu sorun değil. Hatta bir bakıma dört gözle bekliyorum."

"Ama inan bana, bunun bir parçası olmak istemezsin. Bugün New York'a geri dön. Yeni yapımcıyı o bölümün yayınını ertelemeye ikna et. Ona, eğer bölümü planlandığı gibi yayınlarsa ve hikayenin inanılan gerçeklerinin yanlış olduğu ortaya çıkarsa, programının tüm güvenilirliğini kaybedeceğini ve görev süresinin kanalın tarihindeki en kısa süre olacağını söyle. Mitch seni New Orleans'a götürecek ve saat dörtteki uçağa bindirecek."

"Asla olmaz."

Yere baktı ve şiddetle küfretti.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Mitch.

John ona bir kez daha ters ters baktı.

Beth, John'a, "Bak," dedi, "Bütün bunlar seninle iletişime geçtiğimde başladı. Benim hatamdan kaynaklanan bir sorunla seni yalnız bırakmayacağım."

"Bunu sen başlatmadın. Barker başlattı. Ve şimdi bunun bedelini ağır ödeyeceğini biliyor."

"Bunu sonuna kadar götüreceğim."

"Bu size pahalıya mal olabilir."

"Ya da başka bir kurbanın hayatına mal olmasın."

Yüzünü elleriyle ovuşturdu, sonra onu dik dik bakmaya çalıştı. Mitch'e baktı, o da sadece omuz silkti. Sonra tekrar ona döndü. "Pekala. Denemediğimi asla söyleme."

"Anlaşıldı. Şimdi, yakın geleceğe dönelim."

"Gözden kayboluyoruz. Balıkçı kampına taşınıyoruz ve hem benim hem de senin dosyalarını didik didik etmeye başlıyoruz. Tüm araştırma notların, ay fetişi olan bir seri suçlu hakkında aklından geçen her fikir, teori, tahmin... Eğer varsa, onu tespit edip bulmak için kırk sekiz saatten az vaktimiz var."

Konuşmak için ağzını açtı ama o ondan önce davrandı. "Evet demeden önce, bağımsız, resmi olmayan, özgür bir oyuncu olduğumu anlamanız gerekiyor."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Mitch, "Yani işler iyice karışacak demek," dedi.

«»

Asansörle aşağı inerken John, Mitch'in DEA'da çalıştığını ona açıkladı. "Aynı anda o barda bulunmamız tamamen tesadüftü."

"Neden kavga ettiniz?"

"Hiçbir şey. Hepsi gösteriş içindi. Mitch'in, birlikte olmak istediği o sapıkların gözünde havalı biri gibi görünmesini sağladı."

"John'un da stres atmaya ihtiyacı vardı," dedi Mitch.

Kadın John'a baktı. "Teslim olup gitmiştim. Rahatlamış olmalıydın. Neden öfkeni boşaltma ihtiyacı duydun?"

Mitch kıkırdadı, ama cevap veremedi. Asansör zemin katta durdu. "Kamyonu getireceğim ve kuzey tarafındaki çıkışta sizinle buluşacağım. Kısa bir duraklama olacak. Harekete geçmeye hazır olun."

"Güvenlik kamerası mı?" diye sordu John.

"Bir gölgelik tarafından kısmen gizlenmiş."

"Plaka numaranız ne olacak?"

"Sis nedeniyle görüş kısıtlı."

"Güzel. Hadi yapalım."

Mitch kapüşonunu başına geçirdi ve lobiye doğru koştu. John ve Beth ise ters yöne gittiler. Boş konferans salonlarının ve küçük bir spor salonunun yanından geçerken kimseye rastlamadılar.

Belirtilen kapıya vardıklarında, John uzanıp Beth'in ceketinin kapüşonunu çekti, ardından kendi yağmurluğunun kapüşonunu da aynı şekilde çekti. Saniyeler sonra, Mitch gerçekten de berbat bir kamyonetle geldi.

Adam, kadının tekerlekli valizini kamyonun kasasına hızla yerleştirip üzerini brandayla örterken, John da kadını sadece iki koltuğun bulunduğu kabine bindirdi. "Üzgünüm," dedi. "Konsolun üzerine oturmanız gerekecek."

"Peki ya emniyet kemeri?"

Mitch, arabaya binerken, vitesleri takıp hareket ederken onun sorusunu yanıtladı: "Uyuşturucu satıcıları bunlara inanmaz. John'a sıkıca tutun. Sakıncası olmaz, değil mi John?"

"Sür sadece, Mitch."

"Peki ya senin araban?" diye sordu Beth, John'a.

Ona, onu otelde bırakacağını söyledi. "Eğer departmandan takip ediliyorsam, ki şüpheleniyorum, uzun bir oturma eylemi yapacak."

Mitch, dikiz aynasına bakarak otoparktan çıktı. "Önce nereye?"

"Evim. Mutt'ı almam lazım. Tekneyi de geride bırakamam. Sonradan ihtiyacımız olabilir. Mutt ve ben su yoluyla gelip kulübede sizinle buluşacağız."

Beth, "Neden seninle kalamıyorum?" dedi.

"Malzemelere ihtiyacımız olacak. Mitch seni götürecektir." Temel gıda maddelerinin bir listesini hızla saydı. "Köpek mamasını unutma." Cüzdanından iki ön ödemeli kredi kartı çıkardı ve ona verdi. "Her birinde iki yüz dolar var." Ayaklarına bakarak, "Kendine çorap, daha sağlam bir çift ayakkabı ve ihtiyacın olabileceğini düşünebileceğin başka her şeyi al," dedi.

"Sanki bir kuşatmaya hazırlanıyormuşuz gibi konuşuyorsunuz."

Ciddi bir şekilde, "Umarım o noktaya gelmez," dedi.

Tom'un karısının en büyük endişesi, yüzdeki şekil bozukluğunun kalıcı olmasıydı.

Acil servise vardığında, onun yamuk burnunu ve kan çanaklı gözlerini çevreleyen patlıcan rengi morlukları görünce gözyaşlarına boğulmuştu. Aynaya baktığında ise o da neredeyse ağlayacaktı. Sadece görünüşü yüzünden değil, hayatın adaletsizliği yüzünden de.

John Bowie'nin morarmış gözü onu çapkın, yakışıklı, tehlikeli ve seksi göstermişti. Bu, onun kendine güvenli tavrına katkıda bulunmuştu. Burnunu yerinde tutan bandaj yığınının üzerinden bakan Tom, yürümeyi bırakın, kendine güvenli bir şekilde yürümeyi bile zar zor görebiliyordu. Devden bile daha çirkin görünüyordu.

"Cerrah halledecek," demişti ağlayan karısına. Karısının hıçkırıkları onu çıldırtmıştı, ta ki ağrı kesici iğne nihayet etkisini gösterip onu sersemletip karısını duymamazlıktan gelene kadar.

Acil servis doktorlarından biri ona ameliyat için New Orleans'a gitmeyi düşünmesini önermişti, ancak o zaman ve emek harcamak

istememişti. Yerel plastik cerraha güvenmişti.

Artık evdeydi ve yatağındaydı. Anestezinin etkisi geçmişti ama başucundaki komodinin üzerinde, elinin altında hapları vardı. Karısı onunla ilgileniyordu ama, sempati mırıltılarının ardında, bu tahribatın geçici olduğuna dair endişesini seziyordu.

Çocukları yatak odasına girdiklerinde, onu görünce alışılmadık bir şekilde sessizleşmişlerdi. Beklenen tatlı ve güzel şeyleri söylediler, ancak koridora çıktıklarında, kahkahalarla güldüklerini duydu.

Onu rahatsız eden şey, başkalarının da onu alay konusu olarak görme ihtimaliydi. Bowie'nin öfkesini serbest bırakmasını ofisinin açık kapısından izleyen astları muhtemelen içten içe gülüyor ve gizlice Bowie ile el sıkışıyorlardı.

"Bal?"

"Çekip gitmek."

"Bu Frank Gray."

"Ona geri arayacağımı söyleyin."

"Ön kapıda."

Tom şişmiş gözlerini zorla açtı. "Onu içeri gönderin."

Dev, yatak odasına daldı, Tom'a bir baktı ve "Çarmıha gerilmiş İsa!" diye kükredi.

"Bay Gray, lütfen, dilinize dikkat edin," diye fısıldadı Bayan Barker. "Çocuklar."

"Üzgünüm."

"Çık dışarı," dedi Tom ona. "Kapıyı kapat." Kadın söylenenleri yaptı.

Frank sallanan bir sandalyeye oturdu. Sandalyenin eklemleri protesto edercesine gıcırdadı. Sakızını şapırdatarak, jambon büyüklüğündeki ellerini sandalyenin pürüzsüz kolları üzerinde gezdirdi. "Güzel bir yüzey. Antika mı?"

Çocukları hiç umursamayan Tom, bir sürü küfür savurdu. "Antika mı? Kim bilir? Kimin umurunda? Ben neler olup bittiğini bilmek istiyorum!"

"Hiçbir şey yok. Bowie hâlâ otelde. Bütün öğleden sonra oradaydı."

"Onunla mı?"

"Tabii ki. Güvenlik görevlisine yirmi dolar borçlusun. Resepsiyon

görevlisine rüşvet vermek zorunda kaldı. Kadın henüz çıkış yapmadı. Ama elli dolara bile oda numarasını vermezdi."

"Emin misiniz, adamınız doğru arabayı takip etti mi?"

"Elbette, eminim. Bowie'nin lobiye girdiğini gördü. Tatmin oldun mu?"

"Pekala. Kimseyi kırmak istemedim. Sadece kendimi çok kötü hissediyorum, hepsi bu."

Dev adam sandalyede geriye doğru sallandı ve uzanmış pozisyonunu korumak için büyük ayaklarını yere bastı. "Biliyorsun Tom, Bowie'nin bizim bölümümüzde hayranları yok değil. Aslında, tüm departmanda. Bunu belli etmiyorlar çünkü seninle ters düşmek ve onun gördüğü muameleye maruz kalmak istemiyorlar. Ama oradalar."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Frank, burada bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun? Öyleyse, anlat bakalım."

"Pekala. Sanırım Bowie bugün taraftar grubuna yeni üyeler ekledi. Diğer dedektifler de zor vakalarda onlara yardım etmesi için onu görevlendirmenizi istediler. Siz bu istekleri reddettiniz ve onu ev temizliği ve diğer önemsiz işlerle uğraştırdınız. O harcandı gitti. Onu küçük düşürmeye çalışırken, asıl kötü görünen siz oldunuz."

Bowie, dün sabahki gergin anlarında da aynı şeyi söylemişti. Bunu bir müttefikinden tekrar duymak, Frank'in dişlerini sıkmak istemesine neden oldu. Ama bu da burnunun zonklamasına yol açtı. "Bowie'nin coşkulu tezahüratlarına mı katılıyorsun Frank? Bu ziyaretin amacı bu mu?"

"Hayır, asla. O heriften nefret ediyorum. Beni kulağınıza fısıldayan, sizi uyaran küçük bir kuş gibi düşünün. Bugün, size hesap veren hemen herkes Bowie'nin çirkin suçlamalarını duyduktan sonra, işler değişebilir. Saflarda daha fazla homurdanma olabilir."

"Bu söylentileri bastırabilirim."

"Tabii, tabii. Ama yukarıdaki halı kaplı ofislerdeki adamlar bundan haberdar olursa ve belediyeye falan sızarsa, birileri yöntemlerinizi bir proktolog titizliğiyle incelemeye başlayabilir. Bu durumda, edinebileceğiniz tüm arkadaşlara ihtiyacınız olacak." Bunu bir süre bekletti, sonra gülümsedi. "Sana söylemeye geldim, bana güvenebilirsin. Her zaman arkanda, yanında olacağım, Tom."

"Bunu biliyorum. Bilmediğimi sanma—"

"Ancak..." Dev ayaklarını hareket ettirdi ve sandalye o kadar öne doğru sallandı ki Tom'un üzerine eğildi. "Çevrendeki sıcaklık çok fazla yükselmedikçe. Ve düşünmeye başlamadıkça—Bak Tom, zihninin nasıl çalıştığını biliyorum.

"Ve sen de bir günah keçisi, suçlayacak biri bulman gerektiğini düşünmeye başlıyorsun..." İri eli havada bir spiral çizdi. "Yanlış uygulama, kötü yönetim... yanlış..." El spiral çizmeyi bıraktı ve Tom'un uyluğuna bir örs gibi indi. "İşlerin hakkında açıkça konuşalım. Senin yanlışların."

Tom yutkundu. Dev, sakızını şapırdattı, sonra elini Tom'un bacağından çekti ve sallanan sandalyeden kalktı. "İyi geceler."

Tom pijamalarının içinde soğuk terler döküyordu. Kapıdaki devi durdurdu. "Dinle Frank, benim de sadakatim tam. Seni asla yarı yolda bırakmam."

Frank sırtıttı. "Tom, geleceğin söz konusu olduğunda, *ben* otobüsüm."

Bölüm 15

John kulübenin kapısını **açtığı**nda , Mutt hızla yanından geçerek içeri girdi ve gruba katılan ilk kişi oldu.

Beth ve Mitch mutfaktaydı. Mitch portakalları havada çevirirken Beth onun söylediği bir şeye gülüyordu. Anlaşılan market alışverişini yerleştirmeye ara vermişlerdi. Yemek masasında hâlâ konserve yiyecekler, markalı yiyecek kutuları, bir palet şişe su, bir paket Mutt's marka ödül maması ve henüz boşaltılmamış çuvallar duruyordu.

Bütün bu olay John'u çok sinirlendirdi. Kapıyı sertçe çarptı.

İkisi de sesi duyup döndüler. Beth'in kahkahası aniden kesildi. Mitch portakallardan birini düşürdü. Yankılanan bir sessizlik anından sonra Mitch eğilip portakalı yerden aldı ve Beth, kulaklarının arkasını kaşıyarak çok mutlu olan Mutt'ı karşıladı.

John içeri girerken yağmurluğunu çıkardı ve çirkin bir şekilde sandalyeye fırlattı. "Tom Barker'ın önderliğindeki bir ordu bile buraya gelseydi, sesini bile duymazdın." Mitch'e dönerek, "Kapıdan kim girerse girsin, silahını hazır tutmalıydın. Benim olmam senin için büyük bir şans." dedi.

Beth, onun ses tonuna şok içinde baktı. Mitch ise eğlenmiş bir ifadeyle ona baktı, bu da onu daha da öfkелendirdi.

"Geldiğini duydum," dedi Mitch. "Senin olduğunu biliyordum. Ve silahım da elimin uzanabileceği mesafede." John'un dün gece kendi tabancasını koyduğu rafa işaret etti.

Gözlerini öfkeden kızarmış bir sis tabakasından arındırmak için kırptırdı. Şimdilik, böylesine neşeli bir aile ortamına girdiğinde hissettiği duygu patlamasını ve tansiyon yükselmesini böyle adlandıracaktı.

"Evinizde her şey yolunda mıydı?" diye sordu Beth.

"Bu sabah ayrıldığımdan beri oraya giden olduysa, anlayamadım. İkiniz nasıldınız?"

"Kimsenin bizi takip etmediğinden emin oldum," dedi Mitch. "Kamyonetimi kamuflaj garajında bıraktım. Bütün bu eşyaları buraya taşımak iki seferimizi aldı." Kalabalık yemek masasına doğru işaret etti.

John oraya doğru yürüdü. Market poşetlerinin yanı sıra, bir sandalyenin üzerine beyaz plastik poşetler de yığılmıştı. Birinin saplarını geriye doğru katladı. İçinde kadın giysileri vardı.

"Kredi kartıyla harcadığım parayı sana geri ödeyeceğim," dedi Beth. "Yanımda çok fazla yedek kıyafet getirmedim ve çoğu da—"

"Sorun yok."

"Kendimize bir çalışma alanı oluşturma özgürlüğünü kendime tanıdım." Dizüstü bilgisayarını onunkinin yanına yerleştirilmişti. "Ne zaman hazırsanız ben de başlayabilirim, ama önce Max'i aramam gerekiyor."

"Elbette. Ama kendi telefonunuzdan daha fazla arama yapmasanız daha iyi olur."

"Bunu tahmin etmiştim. Mitch benim için pili çıkardı."

John, Mitch'in bu önlemi almasından dolayı ona karşı pek de kızgınlık duymuyordu. Telefonların bulunduğu çekmeceye doğru yürüdü, birini çıkardı ve Beth'e uzattı. Beth ona teşekkür etti ve yatak odasına doğru yöneldi.

Mitch, "Bak, artık gitmem gerekiyor, o yüzden şimdi veda ediyorum," dedi.

Gülümsedi ve sağ elini ona uzattı. "Yolculuk için, beni buraya güvenli bir şekilde getirdiğiniz için, her şey için teşekkür ederim."

"Kesinlikle."

"Angela çok hoş biri gibi görünüyor. Bebeğiniz için bol şans."

"Teşekkürler. Kendinize iyi bakın."

"Sen de," dedi John'a, "Çok uzun sürmeyecek." Yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

İki arkadaş arasında nadir ve garip bir sessizlik yaşandı; ardından Mitch buzdolabını işaret etti. "Sana altılı bira aldım."

John cihaza doğru baktı. "Düşüncen için teşekkürler, ama bundan

sonra aklımı başımda tutmam gerekiyor."

Mitch beş saniye saydıktan sonra, "Bak, John—" dedi.

"Söyleme."

"Ne?"

"Söylemek istediğin şey buydu."

"Ha, yani artık zihin okuyabiliyor musun?"

John derin bir nefes aldı. "Peki, ne diyecektin?"

"Ne yaptığınızın farkında mısınız?"

John arkadaşına sert bir bakış attı. Mitch ise ifadesiz kaldı. Ardından John başını eğdi ve orta parmağıyla başparmağını kullanarak alnını ovuşturdu. "Biliyorum, biliyorum. Onu bu işe karıştırmamalıydım."

Mitch hafifçe güldü. "Bence tam tersi. Eğer o olmasaydı, o davaya bir daha dokunmazdınız."

"Doğru değil."

"Kardeşim, hadi ama. Az önce içeri girdiğinde yüzünü görmeliydin. Hayatımdan korktum. Beni sopayla dövüp, onu saçından sürükleyerek mağarana götürüp orada kalmak istedim herhalde."

John elini yüzünden indirdi ve Mitch'e bıkkınlıkla baktı. "Bu da neyin nesi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Tereddütlü bir şekilde, Mitch devam etmeden önce birkaç kez bıyığını okşadı. "O harika. Muhteşem. Ama bu kadar ince ve istikrarsız bir yola girmenin sebebi o mu? Yoksa...? Bunu sadece..."

"Onu yatağa mı atayım? Eğer böyle düşünüyorsanız, hem ona hem de bana hakaret ediyorsunuz."

"Özür dilerim. Ama arkadaşımın, o yüzden sormak zorundaydım. Kendine cehennemini yaşıyorsun John. Yine. Sadece bunu doğru bir sebeple yapıyor olmanı istiyorum."

"Adaletin yerini bulmasını istiyorum."

"Anlıyorum. Ama o davadan neredeyse kurtulamayacaktınız."

"'Neredeyse' yok, Mitch. Bunu atlatamadım. Hâlâ atlatmaya çalışıyorum. O kıza karşı doğru davranmadım ve bu suçluluk duygusunu bir pranga gibi üzerimde taşıyorum. Peki ya Billy Oliver?"

"Yaşanan hiçbir şey senin suçun değildi."

"Öyle hissediyorum."

"Sadece sana özel."

"Önemli olan benim. Eğer o zamanlar sormam gereken soruların cevaplarını alabilirsem, eğer başka bir kadını aynı kaderden kurtarabilirsem, o zaman belki, *belki* kendimle barışık yaşayabilirim."

Mitch çenesini yatak odasının kapısına doğru uzattı. "Ya yanılıyorsa ve ortada ay tutulmasından kaynaklanan korkunç bir hayalet yoksa?"

"O halde bu cehennem yağmurunun bana maliyeti, nefret ettiğim bir iş durumu oldu. Kendin de çoktan ayrılmam gerektiğini söylemiştin. Neden kaldığımı sormuştun. İşte sebebi bu."

Mitch hâlâ şüpheli görünüyordu. John, "Size bir soru sorayım. Ya Beth'in tahmini doğru çıkarsa ve başka bir kadın kaçırılırsa ve ben bunu önlemek için hiçbir şey yapmamış olursam?" dedi.

Mitch iç çekti. "Lanet olsun. Bunu neden yaptın? Cesaret konusunda itiraz edecek bir nedenim yok." Burnunu çekti, sonra tabancasını raftan aldı. Eskimiş kot pantolonunun içine gizlediği kılıfına yerleştirirken, kapalı yatak odası kapısına baktı. "İznim var." John gücendi, ama bir şey söyleyemeden Mitch ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

John küfürlü bir söz mırıldandı, ama birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Mitch ona döndü. "Bana ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkür ederim, ama ben de senin başına cehennemi yağdırmak istemiyorum."

Mitch göğsüne dürttü. "Beni ara." Sonra arkasını dönüp ön basamaklardan aşağı koştu.

"Mitch."

Mitch durdu ve arkasına baktı; birkaç saniye boyunca ikisi sadece gözleriyle iletişim kurdu. Sonra Mitch, "Sen de, dostum," dedi.

Ve başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Beth, Max'e o gün olanları eksiksiz ve dürüst bir şekilde anlattı. Bu sefer hiçbir şeyi gizlemedi veya yumuşatmadı. Özür dilemeden, John Bowie ile birlikte bir bataklıktaki balıkçı kampında saklandığını

söyleyerek sözlerini özetledi.

"Aman Tanrım," dedi Max. "Bu gerçekten var olan bir şey mi?"

"Bu gerçekten eşsiz bir şey. Bu ev nesillerdir ailesinin mülkiyetinde. Çok özel sergileri olan bir müze gibi."

"İzlemek için para ödeyeceğim hiçbir film yok."

Güldü. "Hayır, yapmazdın," dedi, iki ucundan duvara bağlı bir ipi fark ederek. İpten bir sıra eski Noel kartı sarkıyordu. "Daha önce, seni üzmemek istemediğim için gerçeği gizleyerek yalan söyledim. Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum. Onaylamadığını ve..."

Boğulma sesi onu alarma geçirdi ve sözü kesildi. "Boğuluyor musun?"

Korkutucu ses devam ediyordu. Yatakta dizlerinin üzerine doğruldu. "Max? *Max!* " Sonra boğulmadığını fark etti. "Gülüyor musun?"

"Şey, bu komik."

"Komik mi? Beni ölesiye korkuttun. Neye gülüyorsun?"

"Ne kadar süredir benimle çalışıyorsunuz?"

"Ne?"

"Bana cevap ver."

"Beş yıl."

"Doğru. Beş yıldır toplantılara katıldınız, telefon görüşmelerimi dinlediniz, beni en kötü halimde gördünüz ki aslında en iyi halim de o zamandı."

"Evet, peki ne olmuş yani?"

"Benim yaptığım manipülasyonu nasıl görmezden gelebildiniz?"

Kadın kalçası üzerine düştü ve yatak yayları gıcırdadı.

Hâlâ boğuk bir kahkaha atıyordu. "Bunu binlerce kez masum insanlara yaptığımı gördün. Postacılardan yapımcılara, politikacılara kadar. Ama sana yaptığım, hiçbir şey fark etmedin."

Konuşamayacak kadar üzgün bir halde yatağın yastıklarına yığıldı.

"Ofisime yanaklarınız kızarmış bir şekilde geldiniz, bir dakika istediniz ve ardından otuz dakika boyunca Mellin soruşturmasında bir gariplik olduğu ihtimalini öne sürdünüz. Beceriksizlik, örtbas etme veya her neyse."

"Siz, bu olayın, dolayısıyla onu belgeleyen haberimizin, yeniden

incelenmeyi hak ettiğinde ısrar ettiniz. Peki neden? Asıl sebep neydi? Kanlı ay olayı yüzünden; gizem ve batıl inançlarla dolu bir olgu." Bir an duraksadı. "Çok ilgimi çekti."

"Ne?"

"Çok heyecan verici. Kan dondurucu. Ama ürkütücü ay olayları bir şeye dönüşmese bile, o polis teşkilatındaki yolsuzluk kokusunu buradan taa hissedebiliyorum. Sana karışmaman konusunda ne kadar çok uyarsam da, Bowie ile konuşmak için oraya uçmaya o kadar çok kararlı oldun."

"Seni şerefsiz."

"Sizi bu konuda zorlamamış olmamı mı tercih ederdiniz?" diye sordum. Bir süre bekledi, sonra "Öyle düşünmemiştim," dedi.

"Neden Brady ile görüşmediniz? Bu daha kolay olmaz mıydı? Ona yayını şu tarihe kadar ertelemesini tavsiye edebilirdiniz—"

"Çünkü o dalkavuk benim önerdiğim hiçbir şeye razı olmazdı. Ve daha fazla araştırma yapana kadar beklemeyi kabul etse bile, oraya başka birini gönderirdi. Onun adamlarından birini, seni değil. Herkesin kaçırdığı o cazip noktayı sen keşfettin; onu takip etmeyi hak eden sendin."

"Pekala. Bunu bildiğinize göre, neden 'İşte biletiniz Beth, bir sonraki uçakta olun' demediniz?"

"İnancınızı test etmeliydim. Eğer hayal gücünüzü harekete geçiren sadece hayali bir fikirse, bunu bilmeliydim. Sizi mesleki intihardan kurtarmalıydim."

"Ve bu süreçte kendi kışınızı da koruyun."

"Kesinlikle haklısın. Ben de kendi çıkarlarımı düşünen biriyim. Hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Ama seni ne kadar zorlasam, sen de o kadar sert karşılık verdin. Sonunda, bir sonraki kanlı ayın genç bir kadın için kıyamet günü getireceği teorisine inanarak işini ve itibarını riske atmaya razı oldun."

"Ya hiçbir şey olmazsa ve yanıldığım ortaya çıkarsa?"

"Ne zararı var ki? Biraz pişmanlık duyabilirsin, ama sadece benim önümde ve ben kimseye söylemem. Brady'ye eski arkadaşlarıyla yaptığın tatil yalanını anlatırız ve o hiçbir şeyden haberdar olmaz. Zaten baştan beri pek de akıllı biri değil," diye ekledi kendi kendine.

"John Bowie'yi hesaba katmıyorsunuz," dedi usulca. "Haklı olsam

da olmasam da, benim müdahalem yüzünden zaten ciddi sonuçlar yaşadı."

"Doğru. Patronunun burnunu kırarak muhtemelen o polis teşkilatındaki geleceğini mahvetti, ama senin ima ettiğin kadar azimliyse, sonunda ayaklarının üzerinde duracaktır."

Umarım haklısınızdır.

Bir an düşündükten sonra, "Bu davayı bir olay olarak ele almaya başladığımızda onun hoşnutsuzluğuna daha çok dikkat etmeliydim" dedi.

"Bu da başka bir manipölasyon mu?"

"Hayır. Bir sonraki sigaram üzerine yemin ederim. Sanırım bir fırsatı kaçırdım. Eğer Bowie ile kendim iletişime geçseydim ve ona doğru davransaydım, o—"

"Onunla doğru şekilde başa çıktın mı? Denemeni izlemek için bilet bile satabilirdik."

Kahkaha attı, öksürdü ve tükürdü. "Şey, eğer onu konuşturmayı başarabilseydim, farklı bir sonla biten başka bir hikayemiz olurdu."

John da öyle düşünürdü , diye düşündü. Belki daha mutlu bir şekilde.

Max boğuk bir sesle birkaç nefes aldı. "Bana ne kadar kızgınsın?"

"Olmak istiyorum ama nasıl olabilirim? Senin manevraların beni buraya getirdi. Blöfünü göremediğim için kendime kızıyorum."

"Kendine biraz tolerans göster. Ben, onlarca yıldır dolandırıcılık yapan, ilkesiz, kurnaz bir herifim." Sonra da ciddi bir şekilde, "Burada harika bir hikayenin malzemeleri var. Tom Barker, tam bir pislik, yaptığı kötülüklerin ortaya çıkarılması gerekiyor. Bowie, sert, gönülsüz ama dürüst bir kahraman. Artı bir kanlı ay ve onun yarattığı ürkütücülük. Aman Tanrım, sadece düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor." dedi.

"Kanlı ay mı, yoksa hikaye mi?"

"Emmy ödülü. Onu benim için al, Beth."

Bölüm 16

John arkasındaki yatak odası kapısının açıldığını duydu. Ortak çalışma masası olarak kullandıkları katlanır masanın başındaki sandalyesinde döndü. "Nasıl geçti?"

Yanına doğru yürürken Beth dalgın bir şekilde saçlarını atkuyruğu yaptı ve lastik bir toka ile sabitledi. Yanındaki sandalyeye oturdu. "İlginçti."

"Bu ilginç bir sıfat."

"Beni çok şaşırttı." Max Longren ile yaptığı konuşmayı anlattı ve kendini küçümseyen bir kahkahayla sözlerini bitirdi. "Önemli, güçlü insanların onunla bir toplantıyı bitirirken, ne kadar kurnazca manipüle edildiklerinin farkında olmadan safça davrandıklarına şahit oldum. Bana ters psikoloji uyguladığına ve benim de buna kandığıma inanamıyorum."

"Ona kızgın mısın?"

"Bunu bana sordu."

"Ve?"

"Dün gece bana sanki emir veriyormuş gibi eşyalarımı toplayıp en kısa sürede New York'a dönmemi söyledi. Bu da kalıp bu işi sonuna kadar götürme kararlılığıma daha da artırdı."

"Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?"

"Bekleyip göreceğiz."

Bunu sıradan, neredeyse umursamaz bir şekilde söylemişti, ancak sonraki anlarda bu ifadenin tonu değişti ve önem kazandı. Omuz omuza oturuyorlardı, ama başları birbirine dönüktü. Birbirlerine *çok yakındılar* .

Dağınık oda giderek küçülüyor gibiydi. Bataklıktaki her canlı sanki

faaliyetini durdurmuş ve hareketsiz, nefessiz bir bekleyiş içinde askıda kalmıştı. Yerdeki battaniyesinin üzerinde yatan Mutt, sanki havadaki ani bir değişikliği hissetmiş gibi, tüylerinin kabardığını fark ederek inledi.

John, Beth'in gözlerinin yüz hatlarını tek tek inceliyormuş gibi süzmesini izledi. Boğuk bir sesle, "Adın geçti," dedi.

Kaşlarını kaldırdı, onların onun yerine konuşmasına izin verdi.

"Max, seninle çalışma fırsatını kaçırdığı için pişman olduğunu söyledi."

"Ne yapmak için?"

"Soruşturmayla ilgili hoşnutsuzluğunuzdan bahsedin. O, sizin konuşmanızı sağlamış olabileceğine inanıyor."

"Hayal görüyor."

"Esasen, ona tam olarak bunu söyledim." Gülümsedi, ama gülümsemesi çok küçük ve o kadar kısaydı ki, dudakları gevşemeden önce neredeyse hiç gülümsememişti.

John hiç gülümsemedi. Dudaklarına bakıyor ve bu sabah öpücüğüne ne kadar sıcak karşılık verdiğini düşünüyordu; şimdi onu öpse aynı şekilde, hatta daha da sıcak karşılık verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Gözlerinin içine dikkatlice bakarak, usulca, "John?" dedi.

İyimser bir şekilde öne eğildi. "Hım?"

"Yapacak işimiz var."

Arkasına yaslandı ve içini çekerek, "Evet," dedi.

Bilgisayarına doğru işaret etti. "Şu ana kadar herhangi bir ilerleme kaydedildi mi?"

"Bugün öğleden sonra evimdeydim, Galveston, Jackson ve Shreveport'taki polis departmanlarını aradım. Barker'ın onları işten çıkarılmam konusunda bilgilendirmeden ve onlara masal uyduran eski bir polis olduğumu söylemeden önce onların güvenini kazanmayı umuyordum."

"Daha önce konuştuğum ve benim hakkımda olumlu bir izlenim edinmiş gibi görünen Dedektif Morris ile Galveston'da görüşmeye başladım. Tabii ki, eğer hapse girersem bu durum değişecektir."

" *Hapishane?* "

"Barker suç duyurusunda bulunabilir, Beth. Tutuklanmaktan

kaçınmak, bu sabah buradan aceleyle ayrılmamızın sebeplerinden biriydi. Neyse, tüm bunlardan habersiz olan Morris, Jackson ve Shreveport'taki davaların baş dedektiflerinin isimlerini bana vermekte hiç tereddüt etmedi.

"Jackson'daki Roberts adlı adam, düzgün bir adama benziyordu, işine bağlı bir polisti, genç kadının hala kayıp olarak sınıflandırılmasından nefret ettiğini söyledi. Gerçek bir ipucu yok, kalıntı yok, bir sonuca ulaşılmadı. Ve bu arada, programınızın Crissy Mellin davasını istismar etmesini de onaylamadı."

"Bu, sömürücü bir amaç taşıyor. Aksine, empati kurmayı amaçlıyor."

"Bunu görmeden tartışamam."

"Son sürüm dizüstü bilgisayarımda mevcut."

"Bir göz atabilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz."

"Daha sonra. Bu arada Roberts bana dosyasını göndermeyi kabul etti. Ama çok heyecanlanmamam konusunda beni uyardı. Özetle, genç kadının onu öldürmek için bir nedeni olan düşmanı, sevgilisi veya eski sevgilisi yoktu.

"İlgilendikleri tek kişi, çalıştığı Waffle House'daki kısa sipariş aşçısıydı. Ona karşı bir ilgisi vardı, ancak kız onun romantik ilgisine karşılık vermemiştii, bu da bir sebep gibi görünüyordu. Ancak gece boyunca çalışmış ve kızın kaybolduğu oda arkadaşı tarafından bildirildiğinde hala vardiyasındaydı. Bisikleti, restoran ile dairesi arasında yaklaşık olarak yolun kenarında bulundu."

"Peki ya onu tanıyan müdavimler? Ya da tesadüfen içeri girip gördüklerinden hoşlanan herhangi bir müşteri?"

"Her şey doğrulandı. Polisin yedi günlük güvenlik kamerası kaydı vardı. Araç plaka numaraları ve kredi kartı fişlerini kullanarak, o hafta restorana girip çıkan herkesi tespit edip sorgulayabildiler. Bu görüşmelerden hiçbir sonuç çıkmadı."

"Onun bisikleti mi?"

"Olay yerinde herhangi bir mücadele izine rastlanmadı. Araştırmacılar, onu kaçıran kişi yaklaşıncı durduğunu düşünüyor. Eğer olası bir tehlikeyi sezdiyse, bu çok geç oldu."

"Peki ya Shreveport?"

"Cougar lakaplı bir dedektif. Hırıltılı bir ses tonuyla konuşuyor ama işbirlikçiydi. Oradaki kız köpeğini tuvaletini yapması için dışarı çıkardı, hiçbir mücadele belirtisi yoktu, apartman kompleksindeki hiç kimse köpeğinin havladığını bile duymadı."

"Güvenlik kameraları onu oyun alanında görüntülemişti, ancak binalardan birinin arkasındaki karanlık bir alana girdi. Köpeği kamerada tekrar görüldüğünde tasmağını sürüklüyordu. Bu da bana, zanlının onun rutinini, kameraların nerede olduğunu ve onlardan nasıl kaçınacağını bildiğini düşündürüyor."

"Bu sitede yaşayan biri mi?"

"Herkesi incelediler. Hatta şüpheli görünen birkaç adam için arama emri bile aldılar. Tek bir delil bile bulamadılar, dolaylı kanıt bile. Hâlâ onları izliyorlar, ancak şimdiye kadar hiçbir alarm vermedi."

"Perşembe akşamı onları izleyecekler mi?"

"Cougar bana bunu yapacaklarına dair güvence verdi. Galveston ve Jackson'daki departmanlar da teyakkuzda olacak, ancak Galveston'da Dobbs hapiste, Jackson ve Shreveport'ta hiçbir zaman şüpheli bulunamadı ve bizimki intihar etti. Kısacası, bu dört kayıp arasında kesinlikle hiçbir bağlantı yok gibi görünüyor."

"Ay hariç."

Yüzünü buruşturdu. Meslektaşlarının tepkilerini ona anlatmak zorunda kalmaktan çok korkmuştu. "Hiçbiri bunun bir etken olduğunu düşünmüyor Beth, Dobbs'un Larissa'yı teknesine bindirip kıyıdan uzaklaştırmak için ayı kullandığı dışında."

"Cougar özellikle şüpheliydi. Gayle Morris'ten ilk duyduğundan beri bu açıdan yumuşak davrandığını itiraf etti. Onun davasıyla Morris'in davası arasında üç buçuk yıl geçmişti. Seri katillerin genellikle bu kadar uzun süre tetiklenmeden duramayacaklarını söyledi ve ben de katılıyorum."

"Kanlı dolunayların ilgi çekici bir unsur olduğunu kabul ediyorum, ancak dolunaylar bile insanları çılgın şeyler yapmaya itiyor. Herhangi bir kolluk kuvveti mensubuna veya hastane acil servisinde çalışan herhangi birine sorun. İnsanlar halka açık çeşmelerde çıplak dans ediyor, hamile kadınlar doğum yapıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Neyse, o üç dedektif kibarca ve dikkatle dinlediler, beni

geçitirmediiler ama ben onların yerinde olsaydım muhtemelen geçitirirdim. Artık rozetim olmadığını öğrenirlerse benden daha da şüphe duyacaklar. En önemlisi, bana dosya kayıtlarını göndermediiler ve bence bunlar ilerlememiz için çok önemli."

"Bence başaracaklar," dedi içtenlikle.

John ise o kadar ikna olmamıştı. "Barker onlara ulaşmış, sağlayabilecekleri her türlü yardımı engellemiş olabilir."

"İyimserliğimi koruyorum. Peki bu arada ne yapacağız?"

"Sen dışarı çıktığında, Carla Mellin ile yaptığım son röportajdan aldığım notları okuyordum. Röportaj düşmanca bir şekilde sona ermişti. Şimdi ona nasıl yaklaşmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Kapısına öylece dayanmanın beni pek bir yere götüreceğini sanmıyorum."

"Artık o kapının önünde yaşamıyor."

"Ne? Emin misin?"

Ona Carla'nın eski adresindeki karşılaşmasını anlattı. "Kapıyı yüzüme çarptıktan sonra diğer komşulara sordum, ama nafileydi. Sana ulaşamayınca ve oradan da eli boş ayrılınca, New York'a geri dönmem gerektiğine karar verdim."

"Kahretsin." John ellerini başının üstüne koydu ve geriye doğru yaslanarak teneke tavana baktı. "Hiçbir şey kolay olamaz mı? Carla ile başlamayı umuyordum."

"Ben de öyle düşündüm. Aradan geçen bu yıllarda ondan haber almış olabileceğinizi tahmin etmiştim."

Hayır. Onunla davayı yürüten bizler arasında hiçbir sevgi bağı yoktu.

"Bu düşmanlık röportajında açıkça görülüyor. Polisin kendisini ve Crissy'yi hayal kırıklığına uğrattığını söyledi."

"Buna itiraz edemem."

"Bölümde Carla 'çalışan bekar bir anne' olarak tanımlanıyor. Crissy'nin babasından ise hiç bahsedilmiyor."

"Vefat etti. Gezici bir askerdi. Bir keresinde uzaktayken, Carla'ya Missouri'deki yetkililer tarafından trenle ölümcül bir kaza geçirdiği bildirildi. Bana hayatının en güzel günü olduğunu söyledi."

"Daha önce bir kredi birliğinde çalışıyordu. Bu öğleden sonra aradım ve Crissy'nin kaybolmasından kısa süre sonra işten ayrıldığını

söylediler. O zamandan beri kimse ondan haber alamamış."

"İletişime geçebileceğimiz herhangi bir akrabası var mı?"

"Bir kız kardeşim var. İletişim bilgileri burada bir yerlerde var," dedi, dizüstü bilgisayarındaki USB belleğe işaret ederek. "Yardım etmeye istekli olabilir. Ya da, aynı derecede muhtemel olarak, bana cehenneme gitmemi söyleyecektir." Sandalyesinde döndü, Beth'e daha rahat hitap edebilmek için pozisyonunu değiştirdi. "Biraz yardım almamız gerekiyor."

"Mitch?"

"Yardım etmek isterdi ama zaman kısıtlamaları var. Ayrıca, konsantrasyonunu tehlikeye atmak istemem. Çalışırken ufak bir hata yapsa ölür. Sadece kesinlikle gerekli olursa yardımını isteyeceğim ve o zaman bile müsait olmayabilir."

"Peki kim?"

"Bölüm içinde güvendiğim birkaç kişi var. Adres ve telefon numarası aramak gibi angarya işleri onlara yaptırmayı öneriyorum."

"Onların güvenilir olduklarından emin misiniz?"

"Bundan olabildiğince eminim. Onlar Barker hayranı değiller ve bunu da belli ettiler, bu da terfilerini kaybetmelerine neden oldu."

"Onları arayın. Kararlarınıza güveniyorum."

"Hepsi gündüz vardiyasında. İş bitince onları aramaya başlayacağım. Bunu departmanın içinde herhangi bir yerde yapmalarını istemiyorum."

Bilgisayarına döndü ve bir belge açtı. "Görüşmemiz gereken önemli kişilerin bir listesini yaptım. Bir göz atın. İsterseniz eklemeler yapabilirsiniz. Siz bunları yaparken ben de Mutt'ı dışarı çıkarıp arazide biraz dolaşacağım."

Adı ve " *yürümek* " kelimesi anılınca Mutt uyandı, silkelendi ve kapıya doğru yöneldi. John, duvara monte edilmiş raftan av tüfeğini aldı. Hala dolu olduğundan emin oldu ve kitaplıktaki eski bir puro kutusundan aldığı iki fişeği daha cebine koydu.

Beth, "Av tüfeği gerekli mi?" diye sordu.

"İçimin rahat etmesi için, evet." Bilgisayarının yanındaki masada bıraktığı tabancasına doğru başını salladı. "Nişan al, tetiği çek." Kadının isteksizce verdiği onayını bekledi. Ardından Mutt'ın peşinden kapıdan çıktı.

Bir tur atarak hem kamuflajlı garajı hem de tekneyi sakladığı yeri kontrol etti. Sonra bir ağaç gövdesine yaslandı ve telefon görüşmeleri yapmaya başladı, her birine "Bu Bowie. Bugün ne olduğunu biliyorsunuzdur eminim." diyerek başlıyordu.

Konuştuğu herkes yardımcı olmaktan memnuniyet duydu. Yapılması gereken temel araştırmayı açıkladı ve bunun kişisel bir bilgisayar kullanılarak gizlice yapılması gerektiğini vurguladı. Herkese geçici bir telefon numarası verdi. "Telefonumu değiştirirsem sizi bilgilendireceğim. Bu arada, bana ulaşabileceğiniz tek yol bu, ancak bir şey bulur bulmaz, gece yarısı bile olsa, bana geri dönün. Bu son derece acil bir durum."

Her biri ona Tom Barker'ın ihanetini hafife almaması konusunda uyarıda bulundu.

Kulübeye döndüğünde Beth mutfaktaydı, elinde kasap bıçağı vardı. "Yürüyüşün nasıldı?"

"İyi ki zamanında içeri soktuk. Yine yağmur yağacak." Mutfığa onun yanına gitti ve Mutt'in mama ve su kaplarını doldururken, onun taze sebzeler doğradığını gördü. "Ne pişiriyorsun?"

O da bir soruyla karşılık verdi: "Omlet olur mu?"

"Pekala. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkür ederim, gerek yok." Tezgahtan bir bira şişesi aldı. "Kendime aldım. Sen de ister misin?"

"Çok isterdim ama şimdilik katılmıyorum. Mitch'e kafamı toplamam gerektiğini söyledim."

"İletişime geçmemiz gereken kişilerin listesine birkaç isim daha ekledim."

Geçici olarak kurduğu masaya oturdu, bilgisayarını açtı ve kadının eklemelerini okudu. Özellikle bir tanesine dikkat ederek, "Gracie Oliver öldü," dedi.

Billy'nin büyükannesi Gracie, onu tek başına büyütmişti. Annesi babasının adını hiç söylememişti, muhtemelen tanımadığı için. Billy daha bebekken uyuşturucu doz aşımından ölmüştü. Gracie, hiç tereddüt etmeden ve şikayet etmeden onu yanına almıştı. Ona

sevgiyle bakmış ve onu sevmiştii, sevgisi de karşılık bulmuştu.

Crissy kaybolduğunda, John ve Mitch, Gracie'ye torununun komşularıyla olan ilişkisi hakkında birkaç kez soru sormuşlardı. John, Gracie'nin endişeyle işlemeli bir keten mendili buruşturup defalarca, "*Onlar arkadaş, Bay Bowie. Oğlum o kıza zarar vermez,*" dediğini hatırlıyordu. John ona inanmaya meyilliydi. Tom Barker ise inanmamıştı.

Beth doğramayı bırakıp sandalyesinin arkasına geçti. "Öldüğünü duymamıştım. Ne zaman?"

"Birkaç ay önceydi. Bir huzurevindeydi. Mitch'in karısı, kilisenin çevrimiçi bülteninde bununla ilgili bir duyuru gördü. Beni arayıp haber verdi."

Dün gece Beth onu duygusuz, hiçbir şeyi umursamayan bir adam olmakla suçlamıştı. Bilmediği, hatta tahmin bile edemeyeceği şey ise, duygularının eskiden çok yoğun olduğuydu. Öfkesinden pişmanlığına kadar hiçbirinin ılımlı bir seviyesi olmamıştı.

Bu durum, Gracie Oliver'a çok sevdiği torunu Billy'nin hapisane hücrelerinde kendini astığını söylemek zorunda kaldığı gece değişmişti.

O korkunç sahnenin ve Barker'ın iğrenç, duyarsız sözlerinin hemen ardından, o ve Mitch, medyanın haberi yayınlamasından önce Gracie'ye ulaşmayı umarak birlikte Gracie'nin evine gitmişlerdi. Barker'ın televizyonda böbürlenerek bu açıklamayı yapmasını Gracie'nin görme düşüncesine katlanamıyordu.

John ona olabildiğince nazıkçe haberi verdiğinde, kadın yere yığılmıştı. John ve Mitch, kiliseden arkadaşlarına haber verilene kadar beklemişlerdi. Kalabalık halinde gelmişler ve kısa sürede mütevazı karavanı doldurarak onunla birlikte yas tutmuşlardı. Ardından John ve Mitch, ona acınası ve faydasız başsağlığı dileklerini iletmiş ve vedalaşmışlardı.

John, boğulma tehlikesi geçirmeden kapıdan zar zor çıkmıştı. Billy'nin intiharını kutlamaları gerektiğini söylediği için Tom Barker'ı öldürmeye hazır bir şekilde evinden fırlamıştı. Eğer Mitch, onu tutmak için kelimenin tam anlamıyla onunla boğuşmasaydı ve sakinleşene kadar sarsınsaydı, dürtüsüne kapılıp hareket edebilirdi.

Hayatının altüst olmaya başladığı gece o geceydi.

Aynı zamanda Beth'in hemen fark ettiğı kayıtsızlığı da o gece

üstlenmişti. O gece, Mitch onu Gracie Oliver'ın evinden uzaklaştırırken, duygularını dondurmuş ve zırh gibi geçilmez bir "siktir git" tavrı takınmıştı. Bir daha asla çok derin, kişisel, incitici, yıkıcı duygular hissetmemek için hâlâ o tavrı takınıyordu.

Şimdi dalgınlığından sıyrılıp dikkatini işe verdi ve Beth'in iletişime geçilecek kişiler listesine eklediği isimleri okuyarak konuya odaklandı. "Victor Wallace kim?"

Akşam yemeğini hazırlamaya devam etmek için mutfağa geri dönmüştü. "New York'tan ayrılmadan hemen önce, yazdığı bir çevrimiçi makaleye rastladım. Orleans bölgesindeki bir meslek yüksekokulunda sosyoloji dersi veriyor, ancak ders programında okültizm, fantezi, gotik gibi konularda ek puan kazandıran dersler de var. Bunun gibi şeyler. Kanlı ay ile ilgili batıl inançlar hakkında söyleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için onunla iletişime geçebileceğimi düşündüm."

Eklediği bir diğer isim de dikkatini çekmişti. Bu isim, Billy'yi hapishane hücreesindeki su borusuna asılı halde bulan şerif yardımcısının ismiydi. "Isabel Sanchez," diye yüksek sesle okudu.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet. Görevi sırasında yaşananlar onu travmatize etti. Olanlara izin verdiği için kendini suçladı. Psikolojik destek aldı, ancak suçluluk duygusuyla başa çıkamadı ve sonunda görevinden istifa etti."

"Programa röportaj verme talebimizi reddetti, ama yine de onu listeye ekleyip sizin ne düşündüğünüzü görmek istedim."

Hiç düşünmeden, "Bence onu rahat bırakmalıyız," dedi.

E-posta kutusunu onuncu kez kontrol etti. Umduğu e-postaların hiçbiri gelmemişti. Ayağa kalkıp mutfağa gitti; Beth, eski propan yakıtlı ocaktaki tavanın altındaki alevi ayarlıyordu.

Atkuyruğu kaymış ve ensesine yamuk bir şekilde sarkmıştı. Tavandaki aydınlatma armatüründeki akkor ampul, gözlerini bir kuyumcunun vitrinindeki cilalı topaz gibi parlatıyordu. Alt dudağı da bu parıltıyı yansıtıyordu. Işık ayrıca göğüslerinin yarım ay şeklindeki gölgelerini karnına düşürüyordu.

"Her şey sizin hoşunuza gitti mi?"

Gözlerini birden onun gözlerine dikti. "Ha?"

Kasap bıçağının ucuyla doğradığı ve yığınlar halinde ayırdığı

malzemeleri işaret etti. "Beğenmediğin bir şey var mı?"

Boğuk bir sesle, "Hayır. Hepsini seviyorum," diye yanıtladı.

Bölüm 17

Birkaç dakika sonra yemek masasında karşılıklı oturuyorlardı. John çatalını eline alırken, kadın, "Bu senin büyükannenin yaptığı gumbo değil," dedi.

Omletten bir ısırık aldı ve takdirle başını salladı. "Güzel." Masanın ortasındaki Tabasco sosu şişesine uzandı ve omletinin üzerine bolca sos serpti. "Kusura bakma."

"Sorun değil," dedi gülerek. "Louisiana'da beş temel besin grubundan biri olarak kabul edilmiyor mu?"

Birkaç lokma daha aldı, Mutt'a yalvarmanın doğru olmadığını bildiğini söyledi ve yatmasını emretti. Mutt sessizce uzaklaşırken Beth'e, "Gerçekten lezzetli. Seni aşçı sanmazdım," dedi.

"Omlet pişirebiliyorum ve idare eder bir spagetti bolonez yapabiliyorum. Tek kişilik yemek pişirmek pek motive edici değil."

"Yemek pişirecek kimsen yok mu?"

"Şu anda değil."

"Boşanmak?"

"Hiç evlenmedim. Sadece ilişki diyebileceğim bir hayatım oldu."

"Ne kadar ciddi?"

"Bir süre birlikte yaşadık. *Kısa* bir süre."

"Ne oldu?"

Tabağındaki omlet parçasını iterek, dağılmış domates ve biber parçalarını topladı. "Taşındıktan kısa bir süre sonra, uzlaşmaz bazı farklılıklarımız olduğunu keşfettik."

"O hiç koltuğu indirmede mi?"

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Tek eşliliği bekliyordum. O, bu kavramı tam olarak kavrayamadı."

Sadakat konusunda başka bir erkeği yargılayacak durumda değildi. Öte yandan, ilk ilişkisi eski eşinin ikinci ilişkisine karşılık bir intikamdı. O noktada, kurtarılacak pek bir evlilik kalmamıştı. Yine de, Roslyn'in ihaneti canını yakmıştı.

"Eğer o adam bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorsa ve yine de seni aldattıysa, onsuz daha iyi olursun," dedi.

Çatalının uçlarını ona doğru uzattı. "Onu dışarı atmadan birkaç dakika önce vardığım sonuç tam olarak buydu."

"O zamandan beri kimse yok mu?"

"Önemli biri yok."

"Bolca zamanın var." Durakladı, sonra sordu: "Peki, kaç yaşındasın?"

"Otuz üç."

"Kahretsin." Çenesini göğsüne indirdi ve kendi kendine, "Biliyordum," dedi.

"Ne?"

İçini çekti. "Sen benim için çok yaşlısın."

Güldü. O da güldü. Gülüş dindiğinde, daha önce girmesinin yasak olduğunu düşündüğü bir alana girmeye karar verdi. "Ben tek çocuktum. Ya sen?"

Yüzündeki neşe yerini umutsuzluğa bıraktı. Masanın üzerine baktı ve işaret parmağının ucuyla ahşabın dokusunu takip etti. "Benden iki yaş küçük bir kız kardeşim vardı."

Kadının geçmiş zaman kipini kullandığını fark etti. Bekledi. Eğer "daha fazla bir şey istemiyorum" derse, ısrar etmeyecekti.

Yutkunarak, "Sanırım babam, içimizden birinin erkek olmamasına hayal kırıklığına uğramış olmalı. Ama ben, çalışkan, hatta biraz kitap kurdu olan ben, aksine Adele inanılmaz bir atlet çıktı ve babam da onunla daha iyi iletişim kurabildi." dedi.

"Hangi spor?"

"Tenis. Ortaokuldayken, yaşına göre çok daha üst bir seviyede oynuyordu. Potansiyeli apaçık ortadaydı. Gerçekten de inanılmazdı." Sanki sözünü vurgulamak istercesine ona baktı. "Onunla gurur duyuyordum."

Sonra tekrar başını eğdi. Bu sefer kullanılmamış kaşığıyla oynadı. "Aile hayatımız onun dersleri, antrenmanları, turnuvaları ve elit eğitim

kampları etrafında dönüyordu. Anne babamın odak noktası onun sürekli olarak başarılı olması ve sonunda profesyonel olmasıydı."

"Öyle mi?"

"Hayır. Beyin tümöründen öldü. Teşhis konulduktan sadece üç ay sonra. On altı yaşındaydı. Ben lise son sınıftaydım." Tekrar ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Zor bir yıld." "

"Üzgünüm."

Mecburi bir şekilde başını salladı. "Ailem, özellikle de onun geleceğine çok önem veren babam, yıkılmıştı. LSU'ya gitmek için evden ayrıldığımda, evimizin dönüştüğü Adele tapınağından bir kaçış gibiydi. Paradoksal olarak, onların kederi onları tüketen canlı bir şeydi."

"Üniversiteden mezun olmama bir hafta kala, endişeli bir komşu onları yataklarında yan yana ölü halde buldu. İki kurşun yarası vardı. Tabanca babamın elindeydi. Buna cinayet-intihar dediler. Ama ben bir anlaşma yaptıklarına inanıyorum. Yaşamak için hiçbir sebepleri kalmamıştı."

"Seni ele geçirmişlerdi."

Omuz silkerek pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Dediğim gibi." dedi. Gözleri birbirine kenetlendi, ta ki aniden sandalyesini geri çekip tabağını lavaboya götürene kadar. "Tatlım var. Bir kutu dondurma, bir kutu sorbe. Bunları buraya daha yeni getirdim..."

Bilgisayarından bir ses gelince sözünü kesti. Ayağa kalkıp aceleyle yanına koşarken neredeyse sandalyesini devirecekti. Oturmadan önce bile e-postalarına baktı. "Evet!" Beth'e gülümsedi. "Roberts ve Cougar'ın ikisi de cevap verdi."

Sonraki birkaç saatini kendisine gönderilen belgeleri, notları ve görüşme kayıtlarını okuyarak geçirdi. Ancak bu materyalleri incelemek, dedektiflerin kendisine daha önce söylemediği hiçbir şeyi ortaya çıkarmadı. İlk heyecanı söndü, sonra da tamamen kayboldu.

Son yarım saattir, koltuğuna yığılmış, uzaklara dalmış, somurtkan ve sessiz bir halde oturuyordu. Beth dondurma ikram ettiğinde

reddetmişti. Mutt yanına gelip okşanmak istediğinde, John kulaklarının arkasını okşamıştı ama pek ilgilenmemişti. Mutt pes edip Beth'in ayaklarının dibine uzanmıştı.

Shreveport'taki dedektifin hazırladığı sıkıcı bir raporu incelerken, uzun ve kasvetli bir sessizliği cesurca bozdu. "Gerçekten de ellerinde çok az şey var."

John homurdanarak, "Bunda değerli bir şey yok," dedi.

"Whitmore davasını göz ardı edebiliriz," dedi. Galveston'daki Gayle Morris'ten gelen dosya, John'un diğer iki dosyayı aldıktan kısa bir süre sonra e-postasına düşmüştü. "Dedektif Morris titizdir, ancak bu dava konuyla ilgili değil."

"Larissa Whitmore'un cesedi hiçbir zaman bulunamadı."

"Ama suçlu hapiste."

"Dobbs çok dikkat çekiyor gibi görünüyor."

"Billy Oliver gibi."

"Aynen öyle. Eğer Dobbs o kızı denize attıysa, sonra da ranzasına kıvrılıp uyuması bana mantıklı gelmiyor. Billy öldü, Dobbs hapse atıldı. İkisi de ortadan kaldırıldı. Bunun olma ihtimali ne kadar?"

"Onların günah keçisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ne düşüneneğimi bilmiyorum." Sandalyeden kalktı ve ileri geri yürümeye başladı. "Şimdilik Whitmore davasını göz ardı etmeyelim."

"Neden?"

"Coğrafya. Kaçırımların bölgesel olduğunu kendiniz de söylediniz."

"Öyle olmadıklarını söylemişsiniz."

"Kaba davranıyordum, gitmeni istiyordum. Ama sonradan haritaya baktım. Dört şehir, doğudan batıya uzanan iki paralel otoyol ve kuzeyden güneye uzanan diğer iki paralel otoyolla sınırlanan bir alan içinde yer alıyor."

"Galveston'ı da dahil ediyor musunuz?"

"45 numaralı eyaletlerarası yoldan kısa bir mesafede. Tam kare değil ama eğer suçlu o bölgenin içinde bir yerde yaşıyorsa, o şehirler avlanmak için uygun yerler olurdu. Kanlı ay öncesinde oraya yerleşti."

"Kirli işlerini yapacağı bir yer mi? Hiçbir şekilde bir yapı sahibi olamazdı ya da kiraya veremezdi, ardında hiçbir belge bırakmadan."

Kollarını iki yana açarak kabini işaret etti. "Evet, bende var."

"Ama o senin kadar zeki olmayabilir."

"Ya da o çok daha zeki. Sen de öyle, çünkü iyi bir noktaya değindin. Tamam, diyelim ki bu şehirleri seçti çünkü onları iyi tanıyor, ana yolları ve tali yolları biliyor. Kanlı ay gecesinde şehre giriyor, sokaklarda dolaşüyor ve savunmasız bir hedef görüyor. Köpeğini gezdiren genç bir kadın. Bisiklet süren bir kadın."

"Crissy bir marketten çıkıyordu."

"Onları kolayca kapıp bir dakikadan kısa sürede gidebilirdi."

"O kadınların hiçbirinin isteyerek onunla gittiğinden şüpheliyim. Onları nasıl alt etti?"

Beth karşıt görüşü savunuyordu, ama John ona sinirlenmek yerine diyalogu memnuniyetle karşılamış gibiydi. Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek ona enerji vermişti. Kaşları çatık, parmakları ensesinde kenetlenmiş, dirsekleri uzatılmış halde dar bir daire çizerek yürüdü.

"Kurbanı etkisiz hale getirmenin her türlü yolu var," dedi. "Şu anda, kadının onun eline düştükten sonra ne olacağına odaklanalım. Sonra ne olacak? İşi orada ve hemen halledip kadını ortadan kaldıracak mı? Yoksa onu önceden hazırladığı bir yere mi götürecekt?"

"İkincisi doğru derdim."

"Ben de öyle yapardım. O dürtüsel biri değil. Bu herif çok sabırlı. Heyecanını yaşamak için kanlı ay evrelerini bekliyor. Tahminimce onları bir yere götürüyor. Bir kupa gibi." Elini duvardaki korkunç dikenli sırtlı yılanın başına doğru salladı.

"Onun bir sığınağı var," diye devam etti. "Ama her şehirde bir tane değil. Hayır, burası evinin yakınlarında, düzenli olarak gidebileceği bir yer. Oraya zaferlerinin tadını çıkarmak ve övünmek için gidiyor. Eğer onu ve sığınağını bulursak, Tanrı bilir başka neler bulacağız."

Hareket etmeyi bıraktı ve ona baktı. "Haklı olduğunu kanıtlamak korkunç şeyler gerektirebilir, Beth. Buna kendini alıştırman gerekiyor. Onu yakalarsak, her şeye hazırlıklı olmalısın ve bu, en kötü hayallerinin bile ötesinde olabilir. Üç ceset bulabiliriz. Belki Larissa Whitmore da."

"Dobbs ile birlikte Meksika Körfezi'nde, bir teknedeydi."

"O bile bunu inkar etmiyor."

"Kendisinin iddia ettiği gibi, farkında olmadığı bir kaza olmuş olabilir."

"Ya da başka biri yaptı." Dikkatlice kaşlarını çattı ve tekrar volta

atmaya başladı. "15 Mayıs, değil mi? Üniversite sınavları bitmişti, Galveston'daki sahil şeridi ve Pleasure Pier, yaz tatiline hazır insanlarla doluydu. Kim olursa olsun, araya karışmıştır. Larissa'yı bir barda görmüştür. Tekila içip esrarın etkisi altına girmişti."

"Dobbs'la öpüşüyorum."

"Bizim adamımız için bir sorun. Kesinlikle. Ama ne zamana kadar vakti var? O geceki tutulmanın zaman aralığı neydi?"

Notlarını kontrol etti. "Orta saat diliminde, Teksas kıyılarında, akşam 9:28 ile 11:11 arası."

"Pekala. Acele etmeden ve fark edilmeden, onu bütün gün takip edebilirdi. Sonra... sonra... Kahretsin. Onu o tekneden nasıl indirecekti?"

"Onlarla birlikte teknede olabilirdi."

"Üçlü ilişki mi? Dobbs öyle derdi. Peki suçlu kıyıya nasıl geri dönebilirdi?"

"Tabii ki," dedi, yüzü asık bir şekilde. "Ne düşünüyordum ki?"

Elinin topuğunu alnına bastırdı. "Kendini bu kadar suçlama. Benim de beynim yanmış durumda."

"Biraz ara vermek ister misin?"

"Zamanım yok," dedi inatla başını sallayarak. "Buraya kadar bir mil yürüdüm ama başladığım yere geri döndüm. Seçimi rastgele mi? Yoksa onları takip edip, onları götürdüğü gece nerede olabileceklerini mi biliyor?" Uyku moduna geçmiş olan bilgisayarına baktı. "Lütfen resimlerini tekrar açın."

Daha önce, ekranını dört genç kadının yakın çekim fotoğraflarıyla doldurarak, bir nevi ilan panosu oluşturmıştı; ikisi üstte, ikisi altta.

"Beth, onlara iyice bak ve ortak noktalarının ne olduğunu söyle."

Onları tek tek inceledi, sonra arkasına yaslanıp topluca baktı. "John, hiçbir şey göremiyorum."

"Bu doğru."

Ona doğru döndü.

"Onu cezbeden şey her neyse, fiziksel bir özellik değil. Uzun sarı saçlar, mavi gözler ya da belirli bir vücut tipi de değil."

"Yani rastgele seçiyor."

"Ya da görünmeyen ortak bir özellikleri vardır."

"Ne gibi?"

Keyfini çıkardı. "Bakalım bakalım." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Güzel şarkı söyleme yeteneği, katı dini inançlar veya ateizm. Aynı doğum günü. Amigo kızlık. Hepsi kötü kızdı, hepsi onur listesine girdi."

"Her şey olabilir diyorsunuz."

"Her şey." Soğuk ışık gözlerini ve gözlerinin ardındaki, bir şeyler öğrenme umuduyla duyduğu yoğun çaresizliği vurgularken, monitöre dik dik baktı.

"Diğer dedektifler kurbanlarının özelliklerini karşılaştırdılar ama hiçbir bağlantı kuramadılar. Bu kadınların yanlış zamanda yanlış yerde bulunma talihsizliğine sahip olduklarına ve ortak noktalarının sadece kanlı ay gecesinde kaçırılmış olmaları olduğuna inanıyorlar."

Arkasını döndü, ama birkaç adım attıktan sonra durdu, sonra aniden geri döndü. Yavaşça, "Bu kadar, Beth," dedi.

"Ne?"

Hızlıca konuşarak, "Günümüzde, özellikle gençler arasında, okültizm, fantezi, büyücülük gibi konulara büyük ilgi var. E-oyunlar, Cadılar Bayramı kostümleri. Hatta tüm bu Gotik akım. Belki de kanlı ay olayına takıntılı olanlar suçlu değil, *kurbanlardır*." dedi.

Beth'in içini bir iyimserlik kapladı. "Sanırım doğru yolda olabilirsiniz."

"Ben de öyle düşünüyorum." Yumruğunu avucuna vurdu. "Diyelim ki suçlu, mistik veya doğaüstü her şeyin kötü olduğuna ve buna inanan herkesin kötü olduğuna inanan dindar bir fanatik—"

"Şeytanın bir müritidir."

"Evet. Şeytanın hizmetkârı. Onları doğru yola getirmek için çağrıldı. Onları öldürmekle görevlendirildi—"

"Onları cezalandırın."

"Ya da onları arındırmak ve kurtarmak için."

"Peki ya Crissy Mellin?" diye sordu Beth. "O da böyle şeylerle ilgileniyor muydu?"

"Sormayı hiç akıl edemedim ama Carla ile konuşma fırsatımız olursa ona sorarız." Not defterlerini, kalemlerini, boş su şişelerini, bilgisayar başında geçirdikleri saatlerin artıklarını karıştırıyordu. "Telefonum nerede?"

"Yan sehpa. Kimi arıyorsun?"

"Galveston'daki Morris. Barker'a ve diğer iki dedektife kanlı ay olayını haber veren oydu." Son aramalarını açıp numarasını tıkladı. Birkaç kez çaldıktan sonra, arka plandaki gürültüye rağmen dedektif telefonu açtı.

"Gayle, ben John Bowie. Konuşmak için kötü bir zaman mı?"

"Banyo zamanı. Bir küvet, üç kardeş. Hakemliği kocama bırakırken lütfen bekleyin."

Beklerken John, Beth'in de dinleyebilmesi için telefonu hoparlöre aldı.

Dedektif geri döndüğünde, kadının e-postayla gönderdiği dosyayı alıp almadığını sorarak söze başladı. "Aldım. Teşekkür ederim."

"Yeni bir şey ortaya çıktı mı?"

"Yeni bir şey değil ama ben suçlunun kanlı ay takıntısı olan kişi olduğunu düşünüyordum. Peki ya takıntısı olan kadınlarsa? Bu yüzden onları hedef alıyor."

"Dinliyorum."

"Dobbs'un mistisizm, okültizm, astroloji veya benzeri konularla ilgilendiğine dair hiçbir şey bulamadığınızı söylediniz."

"Hiç bir şey."

"Peki ya Larissa'nın kendisi? Bu alana ilgisi var mıydı? Burç dövmesi? Buna benzer bir şey?"

"Böyle bir şeyin belirtisini görmedim. Ailesine ve arkadaşlarına ilgi alanları, hobileri hakkında sordum. Böyle bir şeyden bahsedilmedi. Yatak odasındaki posterlerde tanga giymiş yakışıklı erkekler ve Beyoncé gibi idoller vardı. Cadılıkla ilgili ya da sıra dışı hiçbir şey yoktu. Larissa'nın o kadar entelektüel olduğunu sanmıyorum. Üzgünüm, John."

Hayal kırıklığı açıkça belli olan adam, Beth'e baktı. "Umutsuz bir girişimdi."

"Yine de iyi bir fikir."

"Öyle düşünmüştüm. Her bir kadının ay ışığına bakarken habersizce kaçırıldığını hayal etmiştim."

"Jackson veya Shreveport'ta böyle bir şey yapıyor olabileceklerinden şüpheliyim."

"Neden?"

“2022'deki kanlı ay tutulmamız gece gökyüzünde görüldü. Ancak 2018'deki tutulmalar bu bölgede o kadar da hayranlık uyandırıcı değildi. Ocak ayındaki tutulma sabah saat sekiz civarında gerçekleşti. Ve Dünya'nın konumundan dolayı sadece kısmi bir tutulmaydı.”

“Shreveport'taki 2018 Temmuz'undaki kanlı ay da kısmiydi. O da gündüz vakti gerçekleşti. Dünyanın diğer bölgelerinde bu kanlı aylar muhteşemdi. ABD'nin güneyinde ise o kadar değil.”

Bölüm 18

Beth uyandı. Yatak odası kapısının altından gelen ışığı fark edince yataktan kalktı ve Gert Teyze'nin sabahlığını giydi. Kemerle bağladıktan sonra tereddütle kapıyı açtı. Odada yanan tek ışık, Mardi Gras boncuklarıyla süslenmiş duvardaki aplikti.

John'un sırtı ona dönüktü. Yemek masasında, tamamen giyinik halde, dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

Dedektif Morris'in açıklaması duymak istediği veya beklediği şey değildi, ancak açıklama için kibarca teşekkür etmiş ve onu rahatsız ettiği için özür dilemişti. Ardından aramayı sonlandırmış ve abartılı bir kontrolle, sanki telefonu el yapımı camdan yapılmış gibi, masanın üzerine koymuştu.

Beth elini ona doğru uzatmıştı, ama o kolunu hızla geri çekti. "John, notlarımda yazıyor."

"Ben görmedim."

"Onun-"

"Şimdi değil."

Çenesi kaskatı, gözleri acımasızca dikilmiş bir halde kapıya gitti, yağmurluğunu askıdan kaptı ve tek kelime etmeden dışarı çıktı. Mutt da peşinden koştu, kapı kapanırken kuyruğu neredeyse kapıya sıkışacaktı.

Mutt şimdi battaniyesinin üzerinde kıvrılmıştı. Kadın yatak odasından çıktığında, gözlerini açıp ona baktı ama kadın yalınayak odanın karşısındaki yemek masasına doğru yürürken kıpırdamadı. "John?"

Ellerini başından indirdi ve daha dik oturdu, başını omuzlarının

üzerinde çevirdi. "Hey. Ne işin var uyanık?"

"Neden ayaktasın? Hiç uyudun mu?" Cevap vermeyince, "Ne kadar zamandır dışarıdaydın?" diye sordu.

"Ta ki ışığın sönene ve uyuyor olacağını düşünene kadar."

Masada erimiş dondurma dolu bir kase ve bir şişe burbon viski vardı. Yanındaki içki bardağı boştu. "Hangisi önce geldi? Dondurma mı, viski mi?"

"Bir geçit töreni aracı yaptım."

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Mitch'e cinsel ilişkiye girmeyeceğini söylemiştin."

"Biradan içtim. Viski hakkında hiçbir şey söylemedim." Parmaklarını göz çukurlarına soktu. "Sadece bir yudum aldım."

Kadın bunun sadece bir sıçramadan daha fazlası olabileceğini düşündü, ama adam sarhoş değil, bitkin görünüyordu. "2018'deki tutulmaların zamanları notlarımda vardı."

"O yılın her ikisinin de özellikle önemli olduğunu duymuştum. Süper mavi... ve benzeri şeyler. Yerel olarak zamanlamalarıyla ilgili bilgiyi kaçırmıştım. Ve bunu duymak, tam da bir şeyleri bir araya getirmeye çalışırken, kötü bir zamana denk geldi."

"Elbette biliyorum ki her türlü güneş tutulması dünyanın her yerinde aynı görünmüyor. Ama geçen akşam televizyonda gördüğüm, hava durumu spikerinin bahsettiği o canlı kanlı ay görüntüsü, aklımda kalan görüntü oldu."

"Her şeyin bu kadar açık ve net olmayacağı aklıma gelmemiştir. Gelmeliydi ama gelmedi. Jackson ve Shreveport'taki dedektiflerin bana karşı soğuk davranmalarına şaşmamalı. Yoktan bir mesele çıkarıyordum."

"Bu 'hiçbir şey' değil. Ay görünmüyor diye orada olmadığı anlamına gelmez. Bunlar yine de kanlı aylardı."

Ona ilk kez tüm yüzüyle baktı ve alaycı, mizahsız bir sırıtışla karşılık verdi. "Harika bir fikirmiş. Dışarıdayken bunu kendi kendime anladım. Ay'a lanet okumak için gökyüzüne baktım, ama neredeyse dolunay olmasına rağmen, onu sadece biraz daha açık renkli bir bulut kümesinden görebildim. Yine de lanet okudum. Ve iyi hissettirdi," diye ekledi vurguyla.

"İşte o zaman anladım. O dört genç kadın muhteşem bir ayın

varlığından haberdar olmayabilirlerdi, ama o biliyordu. Göremese bile, kanlı ay onun sapkın dürtülerini besliyordu."

"Bu doğru."

"Roberts ve Cougar'a bu yönde e-postalar gönderdim. Belki bu onların bir şeyler öğrenmesine yardımcı olur." Şişeyi eline aldı, ama sadece kapağını kapatmak için. "İyi haber şu ki, tüm bunları kafamda oturttum. Kötü haber ise, bunun bize hiçbir faydası yok. Perşembe gününü bekleyen kişinin kim olduğunu veya nerede olduğunu bize göstermiyor."

Beth, eğer o anda her şeyi iptal etseydi yıkılacaktı ama şaşırmayacaktı. Ancak tereddütle yarınki gündemlerinin ne olduğunu sorduğunda, "Carla Mellin, eğer onu bulmaya çalışan polisten haber alırsam," dedi.

"Sence bizi göreceksin mi?"

"Önce sorarsak, hayır."

"Biz sadece gelip mi gidiyoruz?"

"Bu kibar bir davranış değil, ama oyalanacak vaktimiz yok. Ona seçenek sunmamak daha iyi."

"Onu bizimle konuşmaya zorlayamayız."

"Ben bir polis memuruyum."

"Bu sabahtan beri değil."

"Evet, ama o bunu bilmiyor."

Gülümsedi ve mutfak saatine baktı. "Şafak sökmeye birkaç saat var. Bu saatleri uyumak için kullanmalısın." Ayağa kalktı. "Ne zaman hazır olmalıyım?"

Sandalyesini geriye itti, cüppenin kemerini kavradı ve onu açık bacaklarının arasına çekti. Kadın hazırlıksız yakalanmıştı ama adam belindeki düğümü çözüp, başını eğerek cüppenin içine sokup göbeğine kadar indirdiğinde onu durdurmadı. "Artık hazırım."

"John..."

"Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar büyük bir cehennem olduğunu biliyor musun?" Ellerini elbisenin içine sokup kalçalarına yerleştirdi.

"Yanılmıyorsam, bu sabah beni iyice öptükten sonra, bir an önce gitmek isteyen sendin."

"Kendi iyiliğin için, Beth."

"Öyle hissetmedim."

"İnan bana, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi." Göğsünün yan tarafına sürtündü. "Tanrı biliyor ki, kalıp seni tekrar öpmek ve orada durmamak istedim." İncecik askılı tişörtünün içinden sızan nefesi nemli ve sıcaktı.

Ellerini hafifçe başına koydu. Ama sonra ağzı memesinin üzerinde açılıp kapanmaya başladı ve saçlarını kavradıkça parmakları arasında saç telleri birbirine dolandı.

Başını kaldırdı ve ona baktı. Duvar lambasının ışığı doğrudan gözlerine vuruyor, onları değişken ve ateşli gösteriyordu. Geniş kollu elbisesinin geriye düşmesiyle ortaya çıkan sakalı, kollarının üzerinde sert bir şekilde duruyordu.

Başını çevirip dilini kadının bileğinin iç kısmındaki nabız noktasına değdirdi, sonra da oraya fısıldadı: "Birlikte uyuyacağız."

Parmakları kalçalarına doğru kasılıp gevşedi, onu kendine daha da yaklaştırdı. "Bu sadece zaman meselesi. O koltuğun dolu olup olmadığını sorduğumdan beri sadece zaman meselesiydi. Sen biliyordun. Ben de biliyordum."

Başını tekrar eğdi ve kalçalarını yukarı ve daha da yakına doğru eğerek, göğsünün ortasına öpücükler kondurdu, ta ki üstünün alt kısmı ile pijamasının lastikli bel bandı arasındaki açıkta kalan ten şeridine ulaşana kadar. Dişleriyle hafifçe ısırды, sonra dilini aşk ısırıklarının üzerinden geçirdi.

Dudaklarından özlem dolu bir iç çekiş süzüldü.

"Böyle mi?"

"Hı hı."

Adam parmağını kemerin içine sokup aşağı doğru çekerken, kadının teninde onun gülümsemesini hissetti.

Sonra cep telefonu çaldı. Donakaldılar. Adam elini çekerken küfretti. Lastik, karnına doğru hızla kapandı. Kadın geriye doğru sendeledi, kemerin halkalarından sarkan kravatına takıldı.

"Bunu almam lazım," dedi kısık bir sesle. "Büyük ihtimalle Carla hakkında bilgisi olan adamım odur."

"Elbette." Elbisesinin kemerini yeniden bağlamaya çalışırken beceriksizce davrandı.

Telefonu eline aldı ve gözlerini, ağzının göğsünün ucunda bıraktığı

ıslak lekeye dikmiş bir şekilde, telefonu açtı. "Bowie."
O, onun adamı değildi. Herhangi bir adam da değildi.
Genç ve titrek bir kız sesi, "Baba?" dedi.

Bölüm 19

Salı, 11 Mart

"Sıçradılar," dedi dev. "Nereye gittiklerini bilmiyorlar."
"Affedersin?"
"Bizden kaçtı."

Ayrıntıya girmedii. Gerek de yoktu. Bu iki kelime, zaten gergin olan patronunun moralini daha da bozmaya yetmişti. Doktorunun birkaç gün dinlenmesi yönündeki tavsiyesine rağmen Tom, Frank'i erkenden arayarak uyandırmış ve ofisine çağırmıştı.

Telefonu kapatmadan önce, "Yarım saat içinde," demişti.

Frank, arabayla gelirken, Bowie ve kadının birlikte kaldığı otelde gece nöbeti tutan adamla görüşmüştü. Adam, Bowie'nin arabasının hiçbir yere gitmediğini ve kendisinden hiçbir iz bulunmadığını bildirmişti.

"O kadın mı?"

"Hayır. İkisi de değil."

Bunu duymak Frank'i huzursuz etmişti. Bowie en son neredeyse yirmi dört saat önce otele girerken görülmüştü. Seks maratonu sırasında bile, bir ara nefes almak için durmaları gerekiyordu.

Frank adamına hâlâ otelde olduklarını teyit etmesini emretti.

"Resepsiyon görevlisi, kadının henüz çıkış yapmadığını söylüyor."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Yangın alarmını çalıştır. Bir hizmetçiye rüşvet verip odasına gir. Son çare olarak polis kartını oyna. Barker şimdilik bunu gizli tutmak istiyor. Ne yaparsan yap, çabuk ol."

On beş dakika sonra adam onu geri aradı. Otelin temizlik

görevlilerinden birine, sık sık alkol komasına giren kız kardeşi Beth hakkında acıklı bir hikaye anlatmıştı. Temizlik görevlisi, Bayan Collins'in hala otelde kaldığını doğruladı. Ardından adam, kız kardeşinin durumunu kontrol etmek için 307 numaralı odaya girmesine izin vermesi için temizlik görevlisini ikna etmişti.

Frank'e kapı kolunda "Rahatsız Etmeyin" işaretinin asılı olduğunu söylemişti. Yatak hâlâ toplanmıştı. Havlular kullanılmamıştı. Mini bardaki boş bir burbon şişesi çöp kutusunda idi.

Frank, bu haberi Tom Barker'a vermek zorunda kalacağını bilerek, "*Kahretsin!*" diye düşünmüştü.

Şimdi olmuştu ve Tom öfkeyle yumruğunu masasına vuruyordu. "Hepimizi aptal durumuna düşürdü."

"Çok kurnaz."

"İnatçı herif. Bu saklanıp durma oyunundan bizim kadar o da zevk almıyor olmalı."

Frank hiçbir şey söylemedi ama içinden, "*Kızı kaptı,*" diye düşündü.

"Şu kahrolası Mellin davası. Neden bir türlü bırakmıyor bunu?"

Soru retorik bir soru olduğu için Frank buna da cevap vermedi. Bunun yerine, "Patron, benden ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi.

"Onun evine geri dön ve—"

"Zaten birini gönderdim. Yeri bulması biraz zaman alacak ve bulduğunda da Bowie'yi orada bulacağından şüpheliyim."

"Yardım almadığı sürece o otelden fark edilmeden kaçamazdı." Dev adamın yanından kapının ardındaki ekip odasına baktı. Odanın penceresinde Bowie'nin açtığı girintili çıkıntılı bir çatlak vardı. "Dışarıda kimse bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Frank yerinde kıpırdandı. "Muhtemelen hayır, ama dün sana şunu söylemiştim ki—"

"Bowie'nin bir taraftar grubu var, bunun farkındayım. Ama kenardan tezahürat yapmakla oyunu oynamak iki farklı şey."

"Sanırım mesele, ondan korkmaktan çok onu sevip sevmediklerine bağlı."

Tom kaşlarını çattı. "Benden korkuyorlar, doğru."

Dev, konuyla ilgili yorum yapmadı.

"Mitch Haskell'e ne oldu peki?" diye sordu Tom. "Hâlâ kalın kafalı

mı?"

"Bilmiyorum."

"Anlamak."

"Bu kolay olmayacak. O, federal ajanlar için gizli görevde çalışmıyor mu?"

"Bunu öğrenin. Ayrıca, oteldeki güvenlik kameralarını, özellikle de arka çıkışları kontrol ettirin."

Frank içini çekti. "Bakın patron, eğer kameralara yakalanırlarsa, muhtemelen bir Uber arabasına binerken görüneceklerdir."

"Eğer durum böyleyse, o aracı ve sürücüyü tespit edin ve ne zaman ve nerede bırakıldıklarını öğrenin."

"Bowie'nin de tam olarak bunu yapmamızı bekleyeceği kesin. Artık bırakıldığı yerde olmayacak." Frank derin bir nefes aldı. "Bence ne yapalım? Bence geri çekilip Bowie'nin saklanıp eğilmesini bekleyelim, o da başını gösterene kadar."

Tom, rahatsız edici bir hal alana kadar hiçbir şey söylemeden onu dikkatlice inceledi.

Frank, kavgacı bir tavırla, "Ne?" dedi.

"Bana kalırsa ondan korkuyorsun, Frank."

Bundan hiç hoşlanmadı. Özellikle de işin içinde bir nebze doğruluk payı olduğu için. Fiziksel olarak Bowie'yi paramparça edebilirdi. Ama Bowie ondan daha zekiydi ve kafa uçurmakla tehdit ederken sergilediği soğuk gülümseme, bunu gerçekten yapacağını ve bundan zevk alacağını düşündürüyordu.

Tom hâlâ ona hafif bir sırtışla bakıyordu.

"Bowie'den mi korkuyorsun?" diye alay etti. "O gün gelecek."

"Öyle gibi geliyor kulağa," dedi Tom.

İkisi birbirine dik dik baktı ve Tom'un ilk gevşeyip göz temasını kesmesi Frank'i memnun etti. Tom, "Sen buraya gelmeden önce müdürle görüştüm. Ona onay vermesi için bana bir bakışı yetti. Bunun yaratacağı olumsuz kamuoyu tepkisinden endişeliydi, ama olayı yumuşatacağını söyledi. Kötü bir elma gördüğünde, tüm fıçıyı bozmasın diye onu ortadan kaldırdığını söyledi." dedi.

"Ne için yetkilendirme?"

"John Preston Bowie'nin tutuklanması için bir yakalama emri. Saldırı, darp ve bir polis memuruna karşı işlenen çeşitli daha hafif

suçlar. Resmi emir bu." Masasının üzerinden öne eğildi ve sesini alçalttı. "Ama Frank, asıl istediğim şey, o şerefsizi bulman ama onu getirmekle uğraşmaman. Anladın mı?"

Açık ve net bir şekilde . "Peki ya o?"

"Bir bataklığa iki tane atılması, bir tane atılması kadar kolay."

Frank anlayışla homurdandı ve kendini yukarı çekti.

Kapıya doğru yönelirken Tom, "Başarınızın veya başarısızlığınızın ne kadar önemli olduğunu size hatırlatmama gerek yok sanırım," dedi.

Dev adam döndü ve iğrenç sırıtışını sergiledi. "Esas olarak senin kığın, Tom. Esas olarak senin kığın."

Dün gece, kızının gözyaşlı sesini duyar duymaz John, hoparlörü kapatmış, Beth'ten özür dilemiş ve cevaplama gereken bir telefon görüşmesi olduğunu söylemişti. Ona hızlıca iyi geceler dilemiş, sonra da yatak odasına çekilip kapıyı kapatmıştı.

Kadın ana odaya girdiğinde, adam mutfakta kahve yapıyordu. "Günaydın."

Ona günaydın dedi ve ardından, "Kızımı görmeye gitmem gerek," dedi. Cevap vermesine fırsat vermeden, sert bir sesle devam etti: "Carla Mellin'in adresini bulmakla görevlendirdiğim polis memuru geldi. Bu yüzden birlikte şehre gideceğiz. Molly ile konuştuktan sonra onu görmeye gideceğiz."

"Pekala." Kızına ilk kez adıyla seslenmesinin bu olduğunu belirtmedi.

Belli ki üzgündü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Okuluna yürüme mesafesindeki bir kafede onunla buluşacağım. Üzgün. Anlayacağınız üzere, tanışma için uygun bir zaman değil. Çok uzun sürmez."

"Arabada beklemekte bir sakınca görmüyorum."

"Teşekkürler. İlk dersi saat dokuzda, yani..." Duvar saatine doğru işaret etti ve Beth mesajı anladı.

"Bana on dakika ver."

Auclair'e doğru giderken pek konuşmadı. Kaşlarının arasındaki o artık tanıdık çukur, kızıyla ilgili her ne yaşıyorsa onu çok rahatsız ettiğini gösteriyordu.

Eğer meraklılık ettiğini düşünürse sinirlenebileceğinden endişelenerek, usulca sordu: "Molly kaç yaşında?"

Sanki uzun süre düşüncelere dalmış gibi kıpırdandı. "On altı. Sahilde gördüğünüz o fotoğrafta, onun on ikinci yaş gününü kutluyorduk. Her şey altüst olmadan önceydi."

"İle ilgili...?"

"Her şey."

Beth, konuşmanın orada bitmesine izin verdi. Yolculuğun geri kalanında adam gözlerini yoldan ayırmadı ve ikisi de kahve dükkanının otoparkına girene kadar hiçbir şey söylemedi. "İşte o."

Kız, girişin önünde durmuş, otoparka gelenleri gözetliyordu. John'un komodininin üzerindeki fotoğraf çekildiğinden beri biraz kilo almıştı ama hâlâ uzun boyluydu. Koyu renk saçları vahşi bir şekilde kıvrılıyordu. Beth'in görüşüne göre oldukça sevimliydi. Geniş paçalı kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve kendi kuşağının sevdiği kaba spor ayakkabılar giymişti. İnce omuzlarından bir sırt çantası sarkıyordu.

"İyileşeceğinden emin misin?" diye sordu John.

"Ben iyiyim. Hadi gidin."

Kızına doğru yürürken, kız ona çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi ve usulca, "Merhaba baba," dedi.

Onu sıkıca kucakladı ve hafifçe salladı. Uzun süre birbirlerine sarıldılar. Onu bıraktığında, kadın arabaya doğru baktı.

"Bu, balıkçı kampındaki araba mı?"

"Evet."

"Yanınızdaki kim?"

"Hiç kimse."

"Birisi."

"Sana içeride anlatacağım."

İçeri girdiler ve bir garson tarafından bir masaya yönlendirildiler. Karşılıklı oturarak yerlerine yerleştiler. Molly bir smoothie sipariş etti. Adam ise sade kahve sipariş etti. Molly'nin dersleri, arkadaşları ve genel olarak ebeveynleriyle ilgili konular hakkında sorular sordu; Molly ise genel, tek heceli, ergenlere özgü cevaplar verdi.

"Sanat projesi nasıl gidiyor?"

"Tamam aşkım."

Her şeyin yolunda olmadığı apaçık ortada olmasına rağmen, adamın tüm sorularına kayıtsızca "tamam" diye yanıt vermişti.

Siparişleri geldi. Pipeti ağzına doğru götürdü ve uzun bir yudum alarak, bardağın üzerinden onu inceledi. Arkasına yaslanınca, "Gözün morarmış mıydı?" diye sordu.

"Mitch'e teşekkürler."

"Mitch Amca?" diye haykırdı, ilk defa biraz neşelenmişti. Hatta güldü. "Neden kavga ediyordunuz ikiniz?"

"Sadece şakalaşıyorduk. Karnı biraz morardı."

"Bebekleri ne zaman gelecek?"

"Birkaç ay daha. Erkek olduğunu öğrendiler."

"Harika. Ona isim verdiler mi?"

"Sormayı unuttum."

Bu affedilmez ihmale gözlerini devirdi, sonra pencereden arabasına doğru baktı. "Sevgilin var mı?"

"Hayır. Şey, iş ile ilgili." Ona Beth'in *Crisis Point* ile olan bağlantısından bahsetti. "Burada çekim yaptıklarını hatırlıyor musun? Bölüm gelecek hafta yayınlanacak."

"Peki o zaman şimdi burada ne yapıyor?"

"Görevinin bir parçası da her şeyin doğru olduğundan emin olmak. Yayın öncesinde haberin birkaç önemli unsurunu tekrar kontrol ediyor."

Kızı, gençliğine meydan okuyan bir zekâyla babasına baktı. "Neden sana soruyor?"

"Çünkü daha önce bu konuda konuşmayı reddetmiştim. O da nedenini öğrenmek istedi."

"Neden her şeyi tekrar gündeme getirdiğini öğrenmek istiyorum. Çok kötü durumdaydın."

"Bunu kabul ediyorum. Bu konunun tekrar gündeme

getirilmesinden nefret ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, gerekliydi." Daha fazla bir şey söylemek üzereydi ki adam elini kaldırdı. "Bir dakika dinleyin. Ayrıntılara giremem ama durum karmaşıklaşabilir."

"Senin için?"

"Evet. Beth sorguluyor—"

"Adı Beth mi?"

"Beth Collins. Onun sorgulamaları bir kaplanın kuyruğunu kopardı. Polis departmanındaki bazı kişiler onunla konuştuğum için benden pek memnun değiller." Henüz işten çıkarıldığını söyleyip onu daha da üzme istemiyordu. Onu korkutmak da istemiyordu ama uyarılması gerekiyordu.

"Ortam sakinleşene kadar çevrenize dikkat edin. Etrafta gizlice dolaşan birini görürseniz veya olağan dışı bir şey fark ederseniz bana bildirin. Tamam mı?"

"Pekala," dedi endişeyle.

Uzandı ve elini okşadı. "Ben ilgileniyorum, ama sen sadece etrafında olup bitenlere dikkat et. Bir şeylerin ters gittiğini hissedersen, içgüdülerine kulak ver. Anladın mı?" Kadın başını salladı. "Güzel. Şimdi biraz da senden bahsedelim. Neler oluyor?"

"Bir şey yok. İyiyim."

"Bu yüzden mi beni gecenin geç saatlerinde arayıp hıçkırığa hıçkırığa ağladın? Çünkü iyisin, çünkü hiçbir sorun yok mu?"

"Yeni bir şey yok." Gözleri yaşlarla doldu ve fısıltıyla, "Ondan nefret ediyorum!" dedi.

"Molly—"

"Baba, sen bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden onunla birlikte yaşamak zorundayım?"

"Çünkü hakim öyle söyledi."

"O tam bir cadı. Onunla nasıl evli kaldın? Aptal, bencil ve sığ biri. Yeni bir erkek arkadaşı var. O da iğrenç." Kadın ürperdi.

John'un tansiyonu fırladı. "Seni kandırmaya kalkışmaz, değil mi?"

"HAYIR."

"Eğer onun erkek arkadaşlarından herhangi biri bir şey yaparsa bana söyleyeceğine yemin etmiştin—"

"Hiç kimse yapmadı ve o da yapmıyor. Hatta sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyor."

Rahatladı. "Onun neresi iğrenç?"

"Gelip gidiyor. Taşınıyor, çıkıyor. O yokken kadın sızlanıyor. O varken kavga ediyorlar. Kadın onu başka bir kadınla birlikte olmakla suçluyor ve muhtemelen de öyle. Bütün bunları dinlemek zorundayım."

John burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Biliyorum, tatlım. Senin adına çok üzülüyorum. Kendi adıma da çok üzülüyorum. Ama sen durumu değiştiremezsin, ben de değiştiremem. Sen reşit olana kadar buna katlanmak zorundayız."

"O benim onunla birlikte yaşamamdan hoşlanmıyor, tıpkı benim orada olmaktan hoşlanmadığım gibi. Belki ona tekrar benimle birlikte yaşamama izin vermesini rica edersen, o..."

"Asla kabul etmez. Bunu biliyorsun. Seninle hiçbir ilgisi yok. Bana kin besliyor. Ve onunla mahkemede mücadele etmeyi göze alamam. Ayrıca, tüm evrakları doldurup mahkeme tarihi alana kadar sen on sekiz yaşında olacaksın."

"O kadar uzun süre bekleyebileceğimi sanmıyorum baba. Gerçekten sanmıyorum."

"Anlaştık."

"Biliyorum."

"Karşılıklı sözler verdik."

Kadın başını salladı, o kadar kederli görünüyordu ki, adam devam etmekte tereddüt etti ama etmesi gerektiğini biliyordu.

"Eğer bana verdiğin sözü tutmazsan, Molly, anlaşma bozulur. Ciddi söylüyorum. Eğer beni bir daha böyle bir duruma sokarsan, pazarlık yok, uzlaşma yok, 'Özür dilerim baba, bir daha asla yapmayacağım' yok. Anladın mı?" Dudakları titriyordu ama başını salladı. "Hadi söyle bakalım."

"Anladım."

"Sen kendi üzerine düşeni yap, ben de sana yemin ederim ki kendi üzerime düşeni yapacağım." Elini uzattı ve sıktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Keşke..."

"Ne istediğini biliyorum. Ben de aynısını istiyorum. Ama aynı çatı

altında olmasak bile, her zaman senin için buradayım. Beni istediğin zaman, hatta gecenin geç saatlerinde bile arayabilirsin."

"Gözlerimden yaşlar sel gibi aksın mı?"

"Özellikle bunun için. Hiç sakıncası yok." Elini bir kez daha sıktı, sonra saatine baktı. "Saat dokuzda on kala. Acele etme zamanı. Ve işin bittiğinde o sanat projesinin özel bir gösterimini istiyorum."

"Bir tane alacaksın."

Dışarı çıktıklarında tekrar kucaklaştılar; sonra kadın arabayı işaret etti. "Onunla tanışabilir miyim?"

"Şu an pek uygun bir zaman değil. Senin dersin var, bizim de randevumuz var."

"New York'ta mı yaşıyor?"

"Evet."

"Çok tatlı. Genç mi, yaşlı mı?"

"Gençler yaşlılardan daha çok."

"O havalı biri mi?"

"Havalı olmanın ne demek olduğunu tanımlayın."

"Güzel mi?"

"Önce soğuktu, şimdi sıcak. Neden bütün bu soruları soruyorsunuz?"

Gülümsedi. "Çünkü ondan bahsederken çok tuhaf davrandın."

"Hepsi tuhaf mı?"

Güldü. "Geç kalacağım. Hoşça kalın." Adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve koşarak uzaklaştı, binanın köşesini dönerken bir kez dönüp el salladı.

Arabaya doğru yürüdü ve içine bindi.

Beth, "Çok sevimli," dedi.

"Teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?"

"Şu an için."

Beth bilgi peşinde koşmadı ama adam ona bir açıklama borçlu olduğunu düşündü. "Ergenlik bunalımı, ama haklı bazı şikayetleri var. Daha iyi ebeveynleri hak eden harika bir kız. Roslyn, özellikle Molly'yi, ilişkileri konusunda kimseyi kandıramadı. Olağanüstü sezgisel biri."

"Bunu nereden öğrendiğini merak ediyorum."

Ona bir bakış attı ve o da arsızca gülümsedi.

Sonra gözlerini yola çevirdi ve devam etti. "Boşanma, Mellin davasının hemen ardından geldi. Ayrılık çekişmeliydi, tam bir felaketti. Perişan haldeydim. Çok fazla içki içiyordum. Sürekli öfkeliydim."

"Molly annesi tarafından ihanete uğradığını hissetti ve benimle kalmak istedi, ancak hakim ortak velayet bile vermedi. Annesiyle gitmek zorunda kaldı. Sonra, yeni normalin başlamasından birkaç ay sonra Molly kaçtı."

"Aman Tanrım, John."

"Evet. On dört yaşındaydı. Zar zor. Okula gelmedi, o öğleden sonra eve de gelmedi. Roslyn aradı ve beni onu saklamakla, şımartarak baştan çıkarmakla suçladı.

"Elbette, endişeden delirdim. Mitch ile birlikte bütün gece sokaklarda onu aradık. Ertesi sabah, 24 saat açık bir benzin istasyonunun müdürü onu kadınlar tuvaletinin zemininde uyurken buldu. Onu ikna ederek telefon numaramı aldı."

"Çok paniklemiş olmalısınız."

"Saçlarımı yoluyordum. Sonra yaklaşık bir yıl önce yine yaptı. O zaman üç gün ortadan kaybolduktan sonra beni aradı, ağlayarak gelip onu almamı istedi. Gündüzleri sokaklarda dolaşıyor, geceleri bir yardım kuruluşuna gidiyormuş. Orada dolaşan bazı insanlardan korkmuş."

Beth kederli bir ses mırıldandı.

"İşte o zaman onunla bir anlaşma yaptık. Çok sanatçı ruhlu biri. Kalem eline alabildiği zamandan beri tek istediği şey çizim ve resim yapmaktı. Onu o misyondan aldıktan sonra, sert bir şekilde azarladım ve ona eğer kendini böyle tehlikeye atmayı bırakır ve annesinin yanında kalırsa, onu Manhattan'daki bir sanat konservatuvarına göndereceğimi söyledim." Adını da kendisi koydu.

"Biliyorum. Çok meşhur."

"Ve inanılmaz pahalı. Özellikle işsiz olduğum şu dönemde bunu nasıl halledeceğimden hala emin değilim, ama onunla anlaşmamız bu. Dün gece o kadar üzgündü ki, bu sabah gelmeyeceğinden neredeyse korkuyordum. Onu görünce kalbim sıkıştı. İyi polis tarafım onu tutmak ve bırakmamak istedi. Kötü polis tarafım ise, eğer tekrar

kaçarsa anlaşmamızın bozulacağını vurguladı."

"Sanmıyorum ki öyle yapsın."

"En azından iki kere düşünecek. O, ıslıl ıslıl parlayan, büyük şehir okulunu istiyor."

"O da sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor."

"Sence?"

"Evet, John. Bana anlattıklarına göre, sen onun en yakın arkadaşısın. O dağıldığında, toparlanmak için sana yöneliyor. Bu da seni iyi hissettirmeli."

"Öyle." diye duraksadıktan sonra ekledi, "Dün geceki zamanlaması berbat olsa bile." Ona anlamlı bir bakış attı.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Oldukça berbattı."

"Muhtemelen en iyisi böyle oldu," dedi gözlerini yola çevirerek. "İçtiğim içeceğin içine biraz fazla viski katmış olabilirim."

"Ha, demek ki bana viskinin etkisiyle bakıyormuşsun."

"Çok iyi görünüyordun. Kendimi daha da iyi hissettim." Trafik ışığında fren yaptı ve başını ona doğru çevirdi. "Kızımın yardım çağrısı dışında hiçbir şey beni durduramazdı."

"Doğru değil. Seni *durdurabilirdim*."

"Siz de ister miydiniz?"

"Milyonda bir ihtimal bile değil," diye fısıldadı.

Cinsel organı, kadının ona verdiği baştan çıkarıcı bakışın ardındaki davete göre hareket etmenin zamanı olmadığını anlamadı. "Önceden uyardım, Beth. Bunu söylediğini unutmayacağım." Konsolun üzerinden uzanıp elini kadının uyluğuna koydu. "Bu arada, Bowie ailesinin dramına katlandığın için teşekkürler."

"Rica ederim." diye fısıldadı ve ışık yeşile dönene kadar birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Tekrar hareket etmeye başladıklarında, "Sizi beklerken birkaç telefon görüşmesi yaptım. Biri ev sahibimi arayıp banyomdaki sızdıran musluğun tamir edilip edilmediğini sormaktı. Ayrıca sosyoloji profesörü Victor Wallace'ı da aradım. Numarasını üniversite ofisinden almıştım. 'Kriz Noktası' kelimeleri 'açıl susam' kadar etkili." dedi.

"Ya da 'polis memuru.'" Kadın gülümsedi ve adam sordu: "Profesör sizinle konuşmaya açık mıydı?"

Gülerek, "Evet. Röportajımızın televizyonda yayınlanıp

yayınlanmayacağını öğrenmek istedi. Ona nazikçe reddetmek zorunda kaldım. Derse gidiyordu ve o sırada konuşamadı. Bu öğleden sonra için bir Zoom görüşmesi ayarladık." dedi.

"İlerleme," dedi.

"Öyleyse neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Çok yavaş ilerliyor."

Tam o sırada bir telefon çaldı. Arabanın döşemesinde, kilitli bir poşet içinde bir sürü gizli silahı vardı. Poşetin içinde arama yaptı ve çalan telefonu buldu. Gizlice birlikte çalıştığı polis memurlarından biriydi. Hemen cevap verdi. "Buradayım."

"Barker senin için tutuklama emri çıkardı. O ve dev ayrıca kapalı kapılar ardında bir görüşme yaptılar. Dev ağzının suyu akarak oradan ayrıldı. Arkana dikkat et."

"Teşekkürler. Bu numarayı bir daha kullanmayın. Başka bir numaradan arayacağım."

Telefonu kapattı ve Beth'e, "Hiç sıkıcı bir an yok," dedi.

Bölüm 20

Artık çok iyi bildiği, derin çukurlardan kaçınmak için nerede manevra yapması gerektiğini de bildiği yolda **ilerliyordu** . Dalları yolun üzerinde birbirine dolanmış ağaçların oluşturduğu bu doğal tünelin içinde sadece loş bir ışık vardı. Gökyüzü inatla açılmayı reddediyordu.

Ama Perşembe gecesi ne yağmur ne de bulut olacaktı. Bundan emindi. Bu sefer her şey mükemmel olacaktı.

Parlak altın sarısı saçlarına rağmen Crissy Mellin doğru kişi değildi. Bu kadar basitti. Töreni onun için mahveden genç kadına karşı güçlü bir tiksintiden başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Ancak, polislerin onun kaçırılmasından sorumlu tuttuğu genç adam yüzünden zaman zaman pişmanlık duyuyordu. Onun intihar haberi onu üzmüştü.

Peki, bu onu neden rahatsız etmişti ki? Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Polis korkunç bir hata yapmıştı, ama Kaderin de bunda payı vardı. Şartlar ne kadar talihsiz olsa da, Billy Oliver'ın o hapishane hücrelerinde ölmesi kaderinde yazılıydı.

Yine de, Oliver'ın işlemediği bir suçu itiraf etmesinin nedenini anlamakta güçlük çekiyordu. Bunu öğrenince şok olmuştu. Bunun *sebebini* anlamakta zorlanıyordu. Ama eğer bir açıklaması olsaydı, bu bir gizem olmazdı, değil mi?

Varış noktasına ulaştığında, düşünceli halinden sıyrıldı ve sadece geleceği düşünmeye karar verdi. Artık geçmişe değil, geleceğe odaklanacaktı. Arabasından inerken kalbi hızlandı.

Takmış olduğu asma kilit binaya göre çok gösterişliydi ama en iyisi olarak tanıtılıyordu. Şifreyi girdi, mekanizmanın içindeki metalin güven verici tıkırtısını duydu ve kapıyı iterek açtı. Mentешeler iyi

yağlanmıştı ve hiç gıcırdamadı.

Tavan lambasını açtı; spor salonlarında kullanılanlara benzer, tel kafes içine yerleştirilmiş bir lambaydı. Çirkin ama işlevsel olan bu lamba, açık alanı göz kamaştırıcı bir ışıkla doldurdu. Geçen seferden daha fazla watt'a ihtiyacı olduğunu öğrenmişti. Daha parlak ışık, böylesine kutsal bir ritüel için o kadar hoş bir ortam yaratmazdı, ama daha pratikti ve bu sefer estetikten ziyade pratik düşünmesi gerekiyordu.

Ortamın, her iki yanında yivli sütunlar bulunan ve işlemeli ipeklerle kaplı bir sunağı olan bir tapınağa daha çok benzememesine üzüldü. Onun sunağı, cilasız ahşaptan yapılmış el yapımı bir çalışma tezgahıydı. Onu bir hurda deposundan, tavuk kümesine yem atan bir adama nakit olarak ödeyerek almıştı.

Oluklu sacdan yapılmış, eziklerle dolu duvarlar yerine, sedefli fayanslarla kaplı duvarlar hayal ediyordu. Çirkinliği hafifletmek için göksel temalı posterler yapıştırmayı düşünmüştü, ancak ritüelle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey satın almak riskliydi. En ufak bir şey bile yakalanmasına neden olabilirdi. Duvarlar süssüz kaldı.

Ayrıca ses yalıtımlı da değillerdi, bu da bir endişe kaynağıydı, ancak gürültü yaparak keşfedilme ihtimali çok düşüktü. Buradan en az bir mil yarıçapında kimse yoktu.

Bir gün arabayla gezerken yanlış bir yola sapınca tamamen tesadüfen binaya rastlamıştı. Bina, sadece yolunu kaybetmiş kişilerin geçtiği dar bir toprak yolun oldukça gerisinde yer alıyordu; tıpkı kendisi gibi.

Yoldan binaya giden patika otlarla kaplıydı. Otlar ve çalılıklar dış duvarların yarısına kadar uzanıyordu. Bir meşe ağacından sarkan kalın, yapraklı bir sarmaşık, yoldan en çok görünen bina tarafını sararak doğal bir kamuflaj sağlıyordu.

Yapıyı keşfettikten sonra sık sık oraya geri dönmüştü. Sonunda amacına ideal olduğunu anlamıştı. Belli ki yıllardır kullanılmamıştı. Bir yer, geri dönme planı olmayan bir sahibi tarafından terk edilmedikçe bu kadar harap hale gelmezdi. O da orayı sahiplenmişti ve hiç kimse ona karşı çıkmamıştı.

İç mekan 15'e 26 fit boyutlarındaydı. Bir köşede derin bir lavabo vardı. Paspas, çamaşır suyu ve diğer endüstriyel güçlü temizlik

maddeleri, ayrıca bir kutu lateks eldiven kolayca ulaşılabilir mesafedeydi. Bunlardan asla fazla olmazdı.

1922'deki fiyaskodan beri, beton zemini kapladığı plastik örtüyü yenisiyle değiştirmişti. Bu sefer kullandığı malzeme çok daha kalındı ama yine de esnekti ve esneklik önemliydi. Ölü ağırlığı taşımak zahmetli olabiliyordu.

Çalışma tezgahı ve sunağın üzerinde, sağlam braketler ve vidalarla duvara sabitlediği iki raf vardı. Alt raf, lekesiz beyaz bir bezle kaplıydı. Bez üzerinde, en kısıdan en uzuna doğru, düzgün bir şekilde dizilmiş bir dizi cerrahi alet duruyordu. Bunları defalarca sterilize etmişti, ancak Perşembe gününden önce muhtemelen birden fazla kez daha sterilize edecekti.

Üst raf boştu. O alan özel bir şey için ayrılmıştı. Onu oraya törensel ve saygılı bir şekilde yerleştirecekti. Bu son adım olacaktı. Sonra her şey hazır olacaktı.

Bu sefer hiçbir şey ters gitmeyecekti.

Sadece iki gün kaldı! Bunu düşündükçe göğsü heyecandan sıkıştı.

Bölüm 21

Carla Mellin'in taşındığı **orta** sınıf mahallesi, en az elli yıllık bir toplu konut projesiydi. Evlerin bazıları yenilenmişti; çoğunun ise yenilenmeye ihtiyacı vardı.

Carla'nın evi de bunlardan biriydi. Ev aşırı derecede bakımsız değildi, ancak sanki içindeki kişinin acı mutsuzluğu duvarlarından dışarı sızmış gibi bir ıssızlığı işaret ediyordu.

John için araştırma yapan polis memuru, Carla'nın şu anda 24 saat açık bir acil tıp merkezinde kabul masasında çalıştığını söylemişti. Vardiyası öğleden sonra saat 4'ten gece yarısına kadardı.

İş saatleri nedeniyle muhtemelen geç uyuyan birini aramak için erken bir saatti, ama o ve Beth için asla sıcak bir karşılama olmayacaktı ve bu, onu evde bulmaları için en iyi şanslarıydı.

Arabayı durdurdu. "Pekala, deneyelim bakalım."

"Belki de önce ben gitmeliyim. Tek başıma. Tamamen hazırlıksız yakalanacak. Daha az—"

"Kötü bakışlı."

Gülümsedi. "Korkutucu."

Ona evi işaret etti ve iyi şanslar diledi.

Kadın kaldırımdan yukarı doğru ilerlerken, adam plastik poşetten bir telefon çıkardı ve Mitch'i aradı. Arkadaşı telefonu açar açmaz John, "Tahmin et kim?" dedi.

"Adaletten kaçan bir firari."

"Yani duymuşsun?"

"Anladım. Kaçak mısınız? Polis departmanından biri ofisimi aradı, durumun acil olduğunu söyledi ve geri aramam için bir numara bıraktı. Henüz aramadım. Onlara ne söylememi istiyorsunuz?"

"Defol git."

"Memnuniyetle."

Mitch'in o korkunç bıyığının ardındaki sırıtışını hayal etti ama ciddiyetle, "Tutuklama emri saldırı suçundan. Sanırım bu bir formalite. Barker canavarı serbest bıraktı. Dikkatli olun," dedi.

"Aynı şey senin için de geçerli, dostum."

"Daha sonra."

Aceyley gerçekteşen konuşma sırasında John, Carla'nın ön kapısında olup bitenleri izlemişti. Beth'in kapı zilini çalmasıyla kapının açılması arasında sanki çok uzun bir süre geçmiş gibiydi.

Carla kapıyı sadece dörtte bir oranında araladı. Aralıktan Beth'e kaşlarını çatarak baktı. Beth kendini tanıttığı anda Carla'nın tepkisi hızlı ve düşmancaıdı. Beth'in yüzüne kapıyı kapatmak üzereydi ki, Beth'in söyledikleri onu tereddüte düşürdü.

Dinledi, sonra Beth'in söylediklerinin ötesine, arabaya doğru baktı. Beth daha fazla konuştu, Carla bir şeyler söyledi ve kapıyı kapattı. Beth arabaya döndü ve içeri girdiğinde biraz nefes nefese kalmıştı.

"Sabun yok mu?" dedi.

"Bizimle görüşmeyi kabul etti ama sanırım onu uyandırdım. Giyinmemiş. Ona birkaç dakika vermemiz gerekiyor. Bize haber verecektir."

"Beklediğimden daha iyi."

"Evet, ama sizi uyarıyorum, kavga çıkarmaya can atıyor. Hem benimle, hem de 'beceriksiz soruşturma' dediğı şey yüzünden sizinle."

"Her türlü hakkı var."

"Aslında sana değıl, Tom Barker'a çok kızıyor. 'Hâlâ o ahmak için' çalışıp çalışmadığını sordu."

"Onun bu endişesini giderdiniz mi?"

"Hayır. Bunu sana bıraktım, istersen sen söylersin."

"Tutuklama emri haberi yayıldı. Mitch'e beni arayacaklarını ve onunla iletişime geçeceklerini bildirmek için aradım. Zaten geçmiş bile."

"John, tutuklanamazsın."

"İşin garibi, yapabilirim. Umarım bundan kaçınmayı başarırım." Başını eve doğru kaldırdı. "Bizi içeri davet ediyor."

Ön kapıya vardıklarında Carla onları, "Bu sabah saat ikiye kadar uyuyamadım ve öğlen işe geri dönmem gerekiyor," diyerek karşıladı.

John, "Vardığınızın dört ile on iki arası olduğunu sanıyordum," dedi.

"Değiştirdiler. Bugünden itibaren öğlen 12'den akşam 8'e kadar." Sonra onlara sırtını döndü ve loş bir koridorda yürümeye başladı.

80'ler tarzı bir eşofman giymişti, ayaklarında havlu kumaştan terlikler vardı. Kendine hiç özen göstermemiştir. Evin her yerini taze kahve kokusu sarmıştı. Elinde bir kupa kahve vardı, ama onlara kahve ikram etmedi. Onları küçük bir oturma odasına götürdü ve kaba bir şekilde bir kanepeye doğru yönlendirdi. Yatar koltuğa oturdu ama dik tutmaya özen gösterdi.

John söze başladı: "Sizi erken uyandırdığım için özür dilerim."

"Ben ayaktayım, sen buradasın, ne istiyorsun?"

"Önemli olduğunu düşünmeseydik sizi hiç rahatsız etmezdik."

"Crissy'yi buldunuz mu?"

"HAYIR."

"O halde, benim için ilgi çekici olabilecek ne söyleyeceğinizi bilmiyorum."

Bunu da boş ver. Onunla tartışmaya vakti yoktu. "Crissy'nin kaçırıcısının, eğer zamanında tespit edilip durdurulmazsa, yarın gece tekrar saldırma ihtimali var." Durakladı ve kayıtsızca ekledi, "Eğer bu seni ilgilendiriyorsa."

Bakışlarını ikisi arasında gezdirdi, sonunda tekrar John'a baktı. "Bu fikri nereden edindin?"

"Bayan Collins'ten. Açıklamayı ona bırakacağım."

Beth, aralarındaki mesafeyi kısaltmak ve bir bağ kurmaya çalışmak için kanepenin minderinde öne doğru kayd. "Bayan Mellin, kanlı ayın ne olduğunu biliyor musunuz?"

Carla, John'a sanki doğru duyup duymadığını soruyormuş gibi baktı, sonra Beth'e döndü. "Turuncu bir renge dönüşüyor. Bunun nesi var?"

"Crissy'nin kaçırıldığı gece kanlı ay vardı."

"Öyle mi? Benim için yeni bir bilgi."

"Burada hava bulutluydu ve güneş tutulması sabahın erken

saatlerinde gerçekleşti."

Beth sonraki birkaç dakikayı bu olayın neden önemli olabileceğini açıklamakla geçirdi. John sadece birkaç yorumda bulundu. Carla hiçbir şey söylemedi ama dikkatle dinledi, özellikle Beth ona Crissy gibi ortadan kaybolan diğerkadınlardan bahsetmeye başladığında.

Beth sözlerini şöyle tamamladı: "Louisiana, yarın geceki kanlı ay tutulmasının tam bir tutulma olacağı ABD bölgesinde yer alıyor ve hava şartları elverişli olursa, izlemesi ideal olacaktır."

Carla, John'a baktı. "Diğershehirlerdeki meslektaşlarınızla konuştunuz mu?" John başını salladı. "Tahmininize tepkileri ne oldu?" "şpheciyim."

"Beni şaşırtmadı. Bu ay meselesi gerçekten çok uçuk geliyor."

"Beth bunu ilk bana söylediğinde ben de öyle düşünmüştüm," dedi, tam şeffaflığın en iyi yol olacağına karar verdikten sonra. "Dedektifler tutulmaları tamamen göz ardı etmediler, ancak tesadüfi olduklarına daha çok inanıyorlar. Ayrıca, seri suçlular için genel bir kural olan, dört kurban arasında ortak bir özellik de tespit edilemedi."

"Bu davalarla ilgilenenler için daha da büyük bir sorun şu ki, Galveston'daki suçlu, Crissy kaçırıldığında olduğı gibi hapiste. Bizimki ise intihar ederek öldü. Bu da onları Jackson ve Shreveport'taki olası şüpheliler listesinden karıyor."

"Billy suçlu değıldi," dedi kesin bir dille. "O aptal Barker'a sürekli suçlu olmadığını söylüyordum. O zavallı ocuk, istese bile böyle bir şeyi başaracak kadar zeki değıldi ve istemezdi de. O ve Crissy arkadaştı ve onun için arkadaş bulmak zordu. Gracie onu evde eğıtmişti, bu bazı yönlerden iyiydi ama onu sosyal açıdan beceriksiz yapmıştı."

"Bunların hepsinin farkındaydık," dedi John. "İnanın bana, Barker'ın Billy'nin suçlu olduğına dair inatçı inancını savunmuyorum. Sadece biz araştırmacılar olarak göz ardı edemeyeceğimiz gerçeklere işaret ediyorum."

"Billy'nin büyükannesi, davranış sorunları nedeniyle onu ikinci sınıfın ortasında okuldan aldı. Devlet okulu kayıtlarında öğretmenlere ve sınıf arkadaşlarına karşı saldırganlık, genel olarak yaramazlık yaptığına dair çok sayıda rapor vardı. Sizin ve Crissy'nin yanında yaramazlık yapmamış olabilir, ama—"

"Hayır, yapmadı. Neden mi? Çünkü ona nazik davrandık, onunla alay etmedik, aptal demedik. Bütün o olaylar, zorbalığa maruz kalmasına verdiği tepkilerdi. *Bunu* lanet olası raporlarına yazmayı unuttular."

John sabırla devam etti: "Başka bir şüpheli durum daha vardı. Billy'nin bilgisayarında yer imlerine eklenmiş bir dizi pornografi sitesi keşfettik. Bazıları oldukça açık içerikliydi."

Carla, "O yaştaki erkek çocukların tipik dürtülerine sahipti," dedi. "On altı yaşındayken çıplak kadın resimlerine bakmaktan hoşlanmıyor muydun?"

"Hâlâ öyleyim."

Beth ona keskin bir bakış attı.

Carla homurdandı, ama adam ona tepeden bakmadığı için ilerleme kaydettiğini anlayabiliyordu.

"O sizin yan komşunuzdu. Bu yakınlık göz ardı edemeyeceğimiz bir diğer faktördü. O hafta birkaç kez onların evindeydim. Billy'nin odasından Crissy'nin yatak odasının penceresini görebiliyordunuz. Crissy size onun kendisini rahatsız ettiğini, onu izliyor olabileceğini veya buna benzer bir şey söyledi mi?" dedi.

"Asla. Bir kere bile. Eğer tuhaf biri olsaydı, onu yanına alıp bir yerlere götürür müydü? Walmart'a, market alışverişine, bazen sinemaya. Bunun gibi küçük gezilere."

Gracie Oliver da John'a aynı şeyi söylemişti. *Billy o kıza hayranlık duyuyor çünkü kız onunla arkadaş oluyor ve ona saygıyla davranıyor*

Billy ile yaptığı röportajda, kendisi ve Mitch, Crissy'nin o gece kendisini markete birlikte yürümeye davet ettiğini anlattı. Ağlayarak, "Yağmur yağıyordu, bu yüzden gitmedim. Neden gitmedim? Keşke gitseydim..." dedi.

Carla, "Billy canı isteseydi, Chrissy'ye istediği zaman kötü bir şey yapabilirdi. Ona asla el kaldırmadı. Ölene kadar bunun arkasında duracağım. Billy kimseye zarar vermedi." dedi. Dudakları titredi. "Kendisi hariç. Ve zavallı Gracie, o öldükten sonra bile onun hakkında söylenen tüm o korkunç şeyleri duymak zorunda kaldı."

John, bu sert mizaçlı kadından böylesine hassas bir duygu gösterisi beklemiyordu. Beth'e baktı ve onun da aynı derecede

şaşırdığını gördü.

"Carla, 'Biz de Billy'nin yaptığını düşünmüyoruz. Suçlu kişinin cezasız kaldığına ve bu durumun ona tekrar yapma özgüveni vereceğine inanıyoruz. Onu teşhis etmek için bile zamanımız tükeniyor' dedi."

"Pekala, bu konuda benden ne yapmamı bekliyorsunuz bilmiyorum." Duvar saatine baktı. "Ve burada daha fazla boş konuşamam. Eğer zamanında gelmezsem, yerime geçeceğim kişiyi kızdırırım."

Ayağa kalkmak için hamle yaptığında, Beth onu durdurmak için elini kaldırdı ve devam etti. "Şimdilik, aynı kişinin dört kızı da kaçırdığını varsayalım. Güneş tutulmalarının onun için önemli olduğunu, bir batıl inanca bağlı kaldığını veya dini bir ritüeli yerine getirdiğini varsayalım. Crissy, bu tür şeylerle ilgilenen veya bunlara takıntılı olan biriyle tanıyor muydu?"

"Arkadaşlarının çoğu kiliseye gidiyor."

Beth gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Aklımda biraz daha geleneksel olmayan bir ritüel vardı."

"Yıldız gözlemi mi? Ay döngüleri mi? Ya da voodoo? İşte size bir meşguliyet."

John, "Carla, lütfen. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama —" dedi.

"Tamamen çılgınca geliyor. Dinlemekten daha iyi işlerim var." Ayağa kalktı.

Bir saniye sonra Beth de ayağa kalktı. "Peki ya burçlar?"

"Peki ya onlar?"

"Crissy burç yorumunu okudu mu?"

"Birçok insan öyle yapıyor."

"Yani öyle mi yaptı? Bu konuda takıntılı mıydı? Bunu planlamış mıydı? Doğum haritasını birine hazırlatmış mıydı?"

"Bu da neyin nesi?"

"Bu, bir kişinin doğum anındaki güneşin, ayın ve gezegenlerin konumunu gösterir. Bazıları bunun geleceği tahmin etme aracı olduğuna inanıyor—"

Carla, sanki bir sineği kovalıyormuş gibi elini yüzünün önünde salladı. "Böyle bir şey hiç duymadım ve Crissy'nin böyle bir tablosu

varsa, bundan haberim yok. Açıkçası, Bayan Collins, bunların hepsi televizyon programınız için uydurduğunuz bir sihirbazlık numarası gibi geliyor. Bu arada, ben bunun bir parçası olmak istemedim ve trajedimin televizyon karşısında oturanlar için eğlenceye dönüştürülmesinden rahatsız oldum."

"O röportajı vermeyi kabul etmemin tek sebebi, sizi başımdan atmaktı. Beni bir sandalyeye bağlayıp göz kapaklarımı kürdanlarla açık tutsanız bile o programı izlemezdim. Ve *sen ...*" John'a döndü. "Kızımı kaçıran kişiyi bulma şansın vardı. Ama bulmadın."

"Doğru," diye karşılık verdi. "Aramayı bırakmam için baskı gördüm ve bıraktım. Bu, sonsuza dek pişman olacağım bencilce bir karardı."

"Pişman olmak için üç yıldan fazla geç kaldınız, değil mi?"

"Crissy için çok geç, evet. Billy için de çok geç. Başka biri için de çok geç kalmak istemiyorum."

"Bağışlanıp bağışlanmamanız umurumda değil, Bay Bowie." diye alay etti, "O sahte itirafı sallayıp dururken kendinizle ne kadar da gurur duyuyordunuz."

"Bundan gurur duymuyorum, Carla. Bence Billy, onu sorgulayan adamlar tarafından o itirafı yazmaya zorlandı."

Gözleri kötü niyetli bir memnuniyetle kısıldı. "Billy o itirafı hiç yazmadı, aptal. Yazamazdı. Disleksikti." Kıkırdadı ve ekledi, "Sürpriz!"

Bölüm 22

Beth **hayretle** , "Billy okuma yazma bilmiyor muydu?" dedi.

Carla, "İdare edecek kadar iyiydi," dedi, "ama stres altında kaldığında donup kalıyordu. Hayal kırıklığı doruk noktasına ulaştığında ise taşkınlık yapıyordu."

John kadına o kadar kızgındı ki, neredeyse kontrolünü kaybedecekti.

"Billy neden özel sınıflara yerleştirilmedi?" diye sordu Beth.

"Sorunu ancak on yaşına geldiğinde fark ettiler. O zamana kadar Gracie onu birkaç yıldır evde eğitiyordu. Disleksi hakkında araştırmalar yaptı ve ona yardımcı olmanın yollarını öğrendi."

"Bunu kendi başına mı halletti?"

"Özel dersler onun parasına mal oluyordu ve Billy'yi okula geri göndermek ve onunla alay edilmesini istemiyordu."

John'a dönerek, "Sizin polislerin uyguladığı baskı altında, o itirafı kesinlikle yazamazdı. Mektupları karmakarışık olurdu," dedi.

John çenesini gevşetti. "Bu beni şaşırtıyor. Tamamen şaşırtıyor. Tanrı aşkına, neden bize söylenmedi?"

"Gracie anlattı."

"Mitch Haskell'e ve bana söylemedi. İntihar haberini duymanın bir gece için yeterli olduğunu düşündük, bu yüzden nottan ona bahsetmedik."

"Şey, Barker arkanızdan geldi ve ona söyledi. Kadın, Billy'nin bunu yazmadığını, yazmış olamayacağını ısrarla söyledi. Barker ne yapıyor musunuz? Ona güldü ve 'Güzel deneme, hanımefendi' dedi."

"Onu, Billy'nin adını temize çıkarmak için disleksiye uydurmakla suçladı. Billy'nin disleksik olduğunu kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu

Çünkü ona resmi olarak teŖhis konmamıŖtı ve okul kayıtlarında da bu bilgi yer almıyordu."

"Neden bana, birine, *herhangi birine* söylemedin Carla?"

"Gracie bana yalvardı, yapmamamı istedi. Barker tarafından aŖağılandıktan sonra pes etti. Yas tutuyordu. Ayrıca, onun kuŖağındaki bir kadın 'yerini bilirdi'. KarŖı koymak onun doğasında yoktu. Benim gibi değil. Ben karŖı koyarım, hem de kirli bir Ŗekilde."

"Gerçekten çok kirli, Carla. Gerçekten çok kirli."

"Kesinlikle haklısınız, Dedektif. Ay tapıncına meraklı bir suçlunun üzerine yıkmaya alıŖtıęınız özlmemiŖ bir suçla karŖı karŖıyasınız."

Kadın küçümseyerek homurdandı, sonra Beth'e döndü. " *Gerçek* suları konu alan televizyon programınızda tamamen kurgu olan bir bölüm yayınlanacak. Bu da sizin için bir sorun teŖkil ediyor, değil mi? Önümüzdeki birkaç gün boyunca ikiniz de çok meŖgul olacaksınız. Ŗimdi, evimden ıkın."

Odayı terk etti, ön kapıya gitti ve kapıyı açtı, ardından eŖikten geçer geçmez kapıyı arkalarından sertçe kapattı.

Aralarında tek kelime bile konuŖmadan arabaya bindiler. John, arabayı belediyeye ait bir rekreasyon kompleksine sürdü ve yağmur sularıyla dolu, ıslak bir futbol sahasının karŖısına park etti.

KarŖıdaki manzaraya bakarak, "Carla ile Billy'nin okuldaki zorlukları hakkında konuŖurken neden bize o zaman söylemedi? Neden ay ve benzeri konulardan bahsetmemize izin verdi, sonra da disleksiye sanki kazanılmıŖ bir kozmuŖ gibi kibirli bir Ŗekilde kullandı?" dedi.

"Bununla bize sert bir darbe indirmek istedi."

"Muhtemelen içeri girmemize izin vermesinin tek sebebi bu."

"Belki," dedi Beth, "ama bence Billy hakkında bilgi sahibi olmamızı istedi ki gerçek suçluyu aramaya devam edelim."

"Öyleyse neden doğrudan söylemedi?"

"Onun tarzı değil."

"Haklısın." aresizliği apaçık ortadaydı, yağmur izleriyle kaplı ön camdan dıŖarı baktı. "Bize nasıl anlattığının önemi yok. Bu yeni bilgiyle ne yapacağım ben? Birileri o itirafı yazdı ve Billy'nin üzerinde bulunacağından emin oldu."

"Tom Barker."

"Kendisi bunu yapmazdı."

"Eğer bunu o planladıysa, suçu işlemiş sayılır."

"Kesinlikle, ama eğer karargaha dalıp suçlamalarda bulunursam, burnunu yeniden şekillendirmekle suçlayarak beni anında tutuklatır."

"Öyleyse onu atla. Besin zincirinin en tepesine çık."

"Müdür mü?" Yüzünü buruşturdu. "Bu riskli olurdu. O soruşturma sırasında hakkımda kötü şeyler söylediğim için zaten kızgındı ve Barker da onu bana karşı daha da soğuttu."

"Peki ya savcılıkta çalışan biri?"

"İlk soracakları şey, 'Kanıtınız nerede?' olurdu. Bende hiç yok. Elimde sadece itirafın fotoğrafı var. Gerçek itiraf, eğer gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadıysa, üzerinde bazı adli tıp kanıtları olabilir, ama o da delil odasında kilitli ve ben binaya bile giremiyorum."

"Disleksi iddiası, PD'ye karşı duyduğu nefret iyi bilinen bir kadın tarafından bana anlatılan bir söylenti. Carla'nın bize anlattıklarının hiçbirisi doğrulanamaz. Bir savcı için bu, iddialarımın Barker'ın beni işten çıkarmasının intikamı gibi görünecektir."

"Peki, o zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Devam edeceğim ama Barker'ın radarına olabildiğince uzun süre takılmayacağım. Şimdi bile, dev gibi köpekleri beni koklayıp bulmaya çalışacak." Durakladı, sonra ekledi, "Korkarım Carla bazı aksiliklerle karşılaşabilir."

"Barker'dan mı?"

"Şimdiye kadar onu açık sözlü ve baş belası biri olarak görüyordu, ama eğer Billy'nin disleksisinden ve sahte itirafından haberdar olduğunu öğrenirse, onu bir tehdit olarak görmeye başlayacak."

"Ona ne yapabilirdi ki?"

"Sırtı duvara dayandığında ve konumu tehlikede olduğunda ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyorum. O, zehirli bir akrep gibi, ama kim onu suçlayabilir ki? Kızı iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Çocuğunuzun birkaç günlüğüne bile kayıp olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Birkaç saat bile, hiçbir ebeveynin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir işkence. Carla en sevdiğim insan değil, ama ona daha fazla zorluk yaşatmak istemiyorum."

Bu sözler, Beth'in kimseye veya hiçbir şeye karşı duygusu olmadığını iddia ettiği adamdan geliyordu. Keşke o sert sözlerini geri

alabilseydi. Keşke ona öğüt verebilseydi, ama onun bu çıkmazından bir çıkış yolu da göremiyordu.

Ayrıca, Carla'nın da belirttiği gibi, kendisinin de bir sorunu vardı. "Bunu öylece bırakıp programın gelecek hafta yayınlanmasına izin veremem. Winston Brady'ye bölümün yeniden düzenlenmesi veya tamamen iptal edilmesi gerektiği kötü haberini nasıl iletmemiz gerektiği konusunda Max ile görüşmem gerekiyor. Her iki durumda da Brady mutlu olmayacak. Muhtemelen haberciyi vurmak isteyecek. Beni."

"Telefonunu aç. Ben biraz hava alacağım." Arabasının kapısını açtı. "Yağmur yağıyor."

"Erimeyeceğim. Bana ihtiyacınız olursa korna çalın." Arabadan indi, kapüşonunu kaldırdı ve su birikintilerine aldırmadan futbol sahasında yürümeye başladı.

Max'in sesli mesaj kutusuna ulaştı ve iyi olduğunu ancak oldukça şaşırtıcı bir gelişme olduğunu belirten bir mesaj bıraktı. "Bu her şeyi değiştirecek bir durum, bu yüzden en kısa sürede beni geri ara." Ayrıca ona bu yönde bir mesaj da gönderdi.

Sahanın diğer tarafında, John elinde telefonla saha kenarında yürüyordu. Yağmurluğunun kapüşonunu kaldırarak arabadan indi ve sahanın karşısına doğru koşmaya başladı. John onu gelirken gördü ve telefon görüşmesini sonlandırdı. Kadın yaklaşıncaya, "Longren ne dedi?" diye sordu.

"Ona ulaşamadım ve sesli mesajında çok telaşlı görünmemeye çalıştım. Richard'ı aramayı düşündüm ama yapım ofisinde yaygara koparmayacağından emin değilim." Telefonunu işaret etti. "Kimle konuşuyordun?"

"Kimse cevap vermiyor. Roberts ve Cougar'a Billy hakkında mesaj bıraktım."

"Sizce bundan ne çıkaracaklar?"

"Eğer zekilerse, ben de aynı şeyi çıkarıyorum. Eğer Billy burada suçlu olarak elenirse –ki bence bunu söylemek güvenli– hepimizin aynı kimliği belirsiz şüpheliyi arıyor olma olasılığı daha da artar. Merak olsun diye, Galveston'daki Gayle Morris'i de aradım ve ona da aynı mesajı bıraktım."

Adam tekrar ileri geri yürümeye başlayınca Beth de ona ayak

uydurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Barker'ın o itirafı yazmaları ve Billy'nin kolayca bulabilmesi için oraya yerleştirmeleri için rüşvet vermiş veya zorlamış olabileceği kişilerin listesini gözden geçiriyorum."

"O gece hapishanede ne yapıyordunuz?"

"Barker ve o canavar Billy'ye o kadar sert davranıyorlardı ki, mahkeme tarafından atanan avukatına, onların duymayacağı şekilde hapishanede tekrar görüşme yapıp yapamayacağımı sordum. Orada bulunması şartıyla itiraz etmedi. O ve ben hapishaneye yeni varmıştık ki, tam bir kaos yaşandı."

"Isabel Sanchez, Billy'yi keşfettiğinde, itirafı uydurması için rüşvet almış olabilir miydi?"

John kaşlarını çattı. "Böyle bir şey düşünmek bile istemem. Billy'yi bulmanın travmasının onun kaygılanmasına ve SO'dan istifa etmesine yol açtığını düşünmüştüm, ama belki de suçluluk duygusuydu."

"Sebebi ne olursa olsun, yaşadığı bu sinir krizi gerçektir. Onu rahatsız etmeyi planlamamıştım, ama bu iş çok büyüdü. Barker ve ekibinin hesap vermesi gerekiyor. Her şey bu kadar tehlikede iken, iyi adam rolü oynamaya devam edemem. Onu o gece hapishanede neler yaşandığı hakkında konuşurmalıyım."

Artık motive olmuş bir şekilde, tarlayı geçerek arabaya doğru geri dönmeye başladılar.

Beth kapüşonunun altından ona baktı. "Bana eskiden ne kadar iyi bir insan olduğuna hatırlatır mısın?"

"Sana karşı her zaman kirli düşünceler besledim ama bunları eyleme dökmedim." Ona doğru eğik bir bakış attı. "Neredeyse bir azizim."

Arabaya bindiler. Adam motoru çalıştırdı ama vitesle takmadı. "Azizlik hakkında şöyle bir şey var," dedi, "hiç de abartıldığı gibi değil." Konsolun üzerinden uzanıp elini kadının ensesine doladı. Kadın ne olacağını tahmin etmeye bile fırsat bulamadan, adamın dudakları kadınınkine değdi. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı; bir birleşmeydi. Yarım dakika boyunca, doyumsuzca birbirlerine teslim oldular.

Dilini nemli alt dudağının üzerinden geçirerek bitirdi, sonra alnını onun alnına dayadı. Nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde yüzüne çarptı.

"Tadına bakmak zorundaydım." Sonra onu bıraktı, koltuğuna geri yaslandı ve arabayı geri vitese taktı.

John'un rehberinde eski yardımcısı Sanchez'in numarası vardı, ancak telefon numarasının hala geçerli olup olmadığını bilmiyordu. Tanımadığı bir numaradan arayan kişinin telefonu açmayacağından korkuyordu, ancak beşinci zil çalmasından sonra titrek bir kadın sesi "merhaba" dedi.

"İsabel? Bu John Bowie."

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni duyabiliyor musun?"

"Evet."

"Uzun zaman oldu." Buna da cevap vermedi. "Nasılsın?"

"İyiym."

Sesi titreyerek aksini söylüyordu. Devam etmek konusunda tereddüt etti, ama amacını kendine hatırlattı. "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ve sana yük olmak istemiyorum, ama seni ziyaret edebilir miyim diye merak ettim."

Bu onu iyice kızdırdı. "Gelip beni mi göreceksin? Hayır! Kesinlikle hayır."

"Lütfen. Önemli olmasaydı sormazdım. Vaktinizi fazla almayacağıma söz veriyorum. Sadece..."

"Yapamam... Seninle konuşamam." Sesi titredi; burnunu çektiğini duydu. "Lütfen anla. Kocam, çocuklarım. Onları düşünmem gerekiyor. Üzgünüm John, şimdi gitmem gerek."

"Bir dakika!" *Peki ya kocası ve çocukları?* O zaman anladı. "Benimle konuşmamanız konusunda uyarıldınız mı? Tehdit edildiniz mi?"

Cevap vermedi, ama düzensiz nefes alışы yeterli bir cevaptı.

Beth'e baktı; yüzündeki ifade onun da aynı endişeyi paylaştığını gösteriyordu. "İsabel, en son isteyeceğim şey seni ve aileni riske atmak. Seninle yüz yüze görüşmek zorunda değiliz ama—"

"Şimdi telefonu kapatıyorum."

"—Lütfen birkaç soruyu yanıtlayabilir misiniz?"

"Lütfen beni bir daha arama."

"Onlara evet veya hayır soruları soracağım."

"Billy Oliver hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok." Daha fazla yalvarmasına fırsat bulamadan telefonu kapattı. "Kahretsin!"

"Bu da ne, John?" dedi Beth. "Ölümden korkmuş gibiydi."

"O idi."

"Senden mi?"

"Benimle konuşmaması konusunda birileri onu uyardı."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmak zorundaydı." Telefonunu eline aldı ve başka bir numarayı açtı. "Billy Oliver'dan hiç bahsetmedim bile. O bahsetti."

Beth bunu sindirdikten sonra, şimdi kimi aradığını sordu.

"Molly. O dev ve adamları şaka yapmıyorlar. Şimdi aile üyelerini tehdit ediyorlar. Molly'ye tetikte olmasını söyledim. Bunu özellikle vurgulamam gerekiyor."

Tom Barker masasının arkasından, "Sanchez evde yalnız mıydı?" diye sordu.

"Anlayabildiğim kadarıyla," diye yanıtladı dev.

"Seni kapısında görünce nasıl tepki verdi?"

"Ağlamaya başladı."

Tom güldü, sonra burnunun çok acıdığını hatırladı. "Annen seni ilk gördüğünde o da ağlamış olmalı."

Frank, gücenmek yerine sırtıttı. "Sanchez adlı kadına çocuklarının kaç yaşında olduğunu sorduğumda aklını kaçırdı. İnanın bana, Bowie ile konuşmayacak."

"Bowie, Billy Oliver'ın avukatıyla iletişime geçebilir. O yaşlı bunak olay sırasında oradaydı."

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedi Frank. "Şanslıyız. O yaşlı bunak ölmüş."

"Mitch Haskell'e ne olacak peki?"

"Sonunda beni geri aradı. Bowie'yi aylardır görmediğini söyledi. O

kadar uzun zaman önceydi ki tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Bowie'nin aşırı alkol tüketimi yüzünden araları bozulmuştu."

"Buna inanıyor musun?"

"Bunu düşünmezdim, ancak karısının ona Bowie'den uzak durması, aksi takdirde kadınlarla birlikte olamayacağı konusunda kesin bir kural koyduğunu söyledi. Bowie ve karısı arasında, karısı kazandı."

Tom, Haskell'dan hâlâ şüphe duyuyordu ama konuyu değiştirdi. "Otelden nasıl çıktıkları hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

Dev başını salladı. "Güvenlik kamerası kayıtları, üzerine yeni kayıt yapılmadan önce sadece on iki saat geçerli. Onun lobiye girdiğini bile kaydetmedik."

"Harika." Tom masasının üzerindeki bir kalemi alıp onunla oynamaya başladı. "Bowie başka kiminle iletişime geçmeye çalışırdı ki?"

"O Mellin cadısı. Adamlarımdan birini yaşadığı karavan parkına gönderdim. Artık orada değil. Onu bulmaya çalışıyor."

"Çok uzakta olamaz. *Crisis Point*'e röportaj verdi."

"Röportajı Key West'te ya da Anchorage'da da kaydedebilirlerdi. Üstelik Bowie'ye hiç yüz vermezdi. Kızını bulamadığı için ondan nefret ediyor."

"Sanırım öyle." Tom'u zonklayan burnundan daha da mutsuz eden şey, John Bowie'nin onu alt etme düşüncesiydi. "Biliyor musun, ne yardımcı olurdu?"

"Bowie'ye bir kamyon mu çarptı?"

"Eğer Mellin kızının cesedi bulunursa."

Dev, dalgın bir şekilde sordu: "Onu kimin kaçırdığını ve başına ne geldiğini hiç merak ettin mi?"

"Aslında hayır, pek sayılmaz. Ama keşke bir gün biri sığ bir mezara girse ya da oltası koluna veya bacağına dolanıp onu bataklıktan çıkarsa. Kimliği tespit edildikten sonra, kalıntılarını gösterip, 'İşte Billy Oliver onu buraya atmış' diyebiliriz. Büyükannesi artık aramızda değil, suçluluğunu tartışacak kimse yok."

"Herkes üzüntüyle başını sallardı," diye devam etti hüzünlü bir şekilde. "Sonra da bir daha asla bu konuyu düşünmezlerdi. Davayı

tamamen kapatabilirdik ve hayal kırıklığına uğramış eski dedektif John Bowie, bana karşı yaptığı değersiz iddialarla birlikte alay konusu olurdu."

Frank kıkırdadı. "Ne büyük bir hayalperestsin Tom."

"Bu benim ıslak rüyam."

Bölüm 23

John ve Beth'in balıkçı kampına dönüşü Mutt'ı büyük bir sevinç krizine soktu. John, "Eğer biraz enerjisini atmazsa bizi çıldırtacak," dedi.

O, dışarıda kalıp sopayla oyun oynadı. Beth bilgisayarının başına oturdu ve Profesör Wallace'a Zoom görüşmesi için bir davetiye gönderdi, ardından Max'i aradı. Ne yazık ki, sesli mesajına ulaştı. Ona geri aramasını rica eden ikinci bir mesaj bıraktı.

Yine Richard'ı arayıp Max'i bulmasını istemeyi düşündü, ancak aynı sebeple bu fikri reddetti: Brady'yi nasıl kandıracağı konusunda Max'le görüşmeden önce alarm zillerini çalmak istemiyordu.

John ve Mutt içeri girdiler. John, Mutt'ın su kabını doldurdu ve buzdolabından kendine bir şişe su aldı. Beth'e, "Bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Max'e ulaşmak konusunda hayır. Bulunmak istemediğinde, kazaen ya da bilerek telefonunu nereye bıraktığını unutuyor. Profesörle Zoom görüşmesi saat 17:15'te. Katılır mısın?"

"Kanlı ay gizemi hakkında ne söyleyeceğini duymak isterim."

"Acele ediyordu, bu yüzden neden iletişime geçtiğimi özellikle söylemedim, sadece '*Kriz Noktası*' adlı programın bir bölümü için araştırma yaptığımı belirttim."

John, dinlerken aynı zamanda çeşitli telefonlarındaki mesajları da kontrol ediyordu. "Gayle Morris beş dakika önce mesaj attı. Aramamı söyledi."

"Muhtemelen Billy hakkında ona anlattıklarınıza karşılık olarak."

Telefon numarasını buldu. Kadın hemen cevap verdi. Kısaca selamlaştılar; sonra John, "Beth de dinlesin diye seni hoparlöre

alıyorum. Billy Oliver'ın sahte itirafı hakkında ne düşündün?" dedi.

"John, eğer bu bir hile ise, sizin departmanınız polis yolsuzluğu konusunda çıtaı yükseltmiş demektir."

"Artık bu benim sorumluluğumda değil, Gayle."

"Bağışlamak?"

"Barker beni dün işten çıkardı. Size daha önce söylemediğim için özür dilerim, ama bilmeniz gerekiyor. Ayrıca şunu da bilmeniz lazım ki, bunu geçiştirip sessizce uzaklaşmıyorum. Şimdi telefonu kapatmayı seçerseniz, hiçbir sorun yok."

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Ne kadar yükseğe çıkıyor? Barker'la başlayıp onunla mı bitiyor?" diye sordu.

"Henüz belirlenmedi."

"Bunu İçişleri Bakanlığı'na ilettiniz mi?"

"Hayır, çünkü aralarından kime güveneceğimi bilemezdim. Barker'ın bazı düşmanları var, ama aynı zamanda korkudan ya da çıkar sağlamak için ona boyun eğenler de var."

"Peki ne yapacaksınız?"

"Biraz kanıt toplamaya çalışın. Şu ana kadar beni destekleyecek kimse yok. Isabel Sanchez onu bulduktan sonraki doksan saniye içinde Billy'nin hücresinde sadece üçümüz vardık. Ben, Billy'nin artık ölmüş olan avukatı ve herkesin canavar diye çağırdığı Barker'ın bir numaralı adamı."

"Peki ya Sanchez? Bu konuda onun da fikrini aldınız mı?"

Ona, polis memuruyla konuşma girişimini anlattı. "Birileri onu korkutup susturdu."

"Tanrım, kirli polislerden nefret ediyorum."

"Ben de."

Morris derin bir nefes aldı ve ardından, "Şimdilik senin haydut olduğunu bilmiyorum, tamam mı?" dedi.

"Anladım. Teşekkürler."

"Şimdi bu konu çözüldüğüne göre," dedi, "aramamın sebebi şu. Size Larissa Whitmore'un okültizm, astroloji vb. konularla ilgilendiğine dair hiçbir şey bulamadığımızı söylemiştim."

"Farklı bir şey mi öğrendiniz?"

"Patrick Dobbs'tan."

John ve Beth şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Beth, "Bu nasıl oldu?"

diye sordu.

"Bildiğimiz gibi, Larissa özgür bir hayat yaşıyordu, ancak ailesi dindar Katoliklerdi. Onlar böyle bir şeyi tabu olarak görürlerdi. Larissa böyle bir şeye bulaşmış olsa bile, bunu onlardan gizli tutardı."

Beth, "Ama etkilemeye çalıştığı daha yaşlı, daha sofistike bir genç adama bunu hava atıyordu," dedi.

"Tam olarak benim de düşündüğüm buydu," dedi Morris. "Dobbs'un avukatını aradım ve hapishaneden müvekkiliyle telefonla görüşmek için izin aldım. Tek şartı, görüşmeyi dinleyeceği ve Dobbs'un söylediklerinin temyiz başvurusunu tehlikeye atma potansiyeli varsa cevap vermemesi konusunda onu uyaracığıydı."

"Pekala," dedi John.

"Dobbs'a Larissa'nın onunla okültizm gibi bir şey hakkında konuşup konuşmadığını sordum. Hayır, dedi, *ama* sol kolunun altındaki kaburga kemiğinde bir dövmesi vardı. Ona, dövmeyi sütyen askısının altında olduğu için yaptırdığını ve böylece ailesinin görmeyeceğini söylemişti. Ama Dobbs'un çözdüğünü itiraf ettiği minicik bikini üstünde, işte oradaydı."

"Gayle, burada ölüyorum," dedi John. "Dövme neydi?"

"Kırmızı hilal."

"Luna," diye fısıldadı Beth kısık bir sesle.

"Ne? Kim?" dedi John.

"Roma ay tanrıçası," dedi Beth. "Hilal ay ile sembolize edilir."

"Haklısın John," dedi Morris telefonda. "Araştırdım. Eğer bu işlerle ilgileniyorsan, Luna çok önemli biri."

Profesör Victor Wallace, sonunda Luna hakkında konuşmaya başladıklarında, "Ah, kesinlikle," diye belirtti; bu konuşma John'un tercih ettiğinden çok daha uzun sürmüştü.

Onunla tanışmaları, onun kitabından bahsederek kendisini çeşitli konularda uzman olarak kabul ettirmesiyle eşdeğerdi.

"Bayan Collins, internette okuduğunuz makale, onun bir bölümüydü," demişti monitördekilere gülümseyerek. "Daha çok

okültizm ve bunun tarih boyunca medeniyetler üzerindeki etkisine odaklanıyor, ancak ben folklora, batıl inançlara, paranormal olaylara da değindim. Her türlü mistik şeye." Ellerini başının iki yanına götürüp parmaklarını salladı. "İnsanlığın astrolojik olaylara olan hayranlığı da dahil."

"Bizi en çok ilgilendiren şey bu," demişti John ona. "Kanlı ay olaylarını çevreleyen gizem."

"Gerçekten de büyüleyici bir konu. Binlerce yıldır insanları büyülemiş bir konu."

Profesöre neden özellikle Luna ile ilgilendiklerini söylememişlerdi, ancak Beth, Gayle Morris'ten alıntı yaparak ay tanrıçasının adını sohbe dahil etmişti. "Eğer ay ile ilgili her şeye meraklıysanız, Luna'nın çok önemli bir şey olduğunu anlıyorum."

Profesör, onaylayıcı sözlerinin ardından devam etti: "Rivayete göre Romalılar MÖ altıncı yüzyılda Luna'ya bir tapınak inşa etmişler. Ama bu yaşlı kız çok daha öncesinden beri var. İyi korunmuş ve hala çok popüler. Kitabımda ondan sayfalar..." Eskimiş bir cep kitabını eline aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı.

Profesör, John'un bir profesörden beklediği kadar eski püskü değildi, ancak ofisi Indiana Jones filminin setine benziyordu. Arkasındaki kitaplıklar eski görünümlü kitaplar ve çeşitli malzemelerden yapılmış eşyalarla doluydu.

John, bunların çoğunun neyi tasvir ettiğinden emin değildi, ancak bir tanesi kolayca penis olarak tanımlanabiliyordu; şüphesiz hayalperest bir heykeltıraş tarafından yapılmıştı. Erkek mi yoksa kadın mı olduğu ise spekülasyon konusuydu.

Ona göre her şey berbat görünüyordu, ama arkasındaki duvardaki dikenli sırtlı ejderha resminin profesörün hoşuna gitmeyeceğini düşündü.

"İşte," dedi. "Eski Roma'nın festivalleri ve kutlamalarıyla ilgili bir bölümde, 162 ile 64. sayfalar arasında. Luna'nın da kendi onuruna bir kutlaması vardı."

John, Luna'nın festivali hakkında uzun bir nutuk çekmeye başlayacağından korkuyordu; adamın alakasız konulara sapma eğilimi vardı. Beth onun sabırsızlığını hissetmiş olmalı ki, profesör

fazla sinirlenmeden önce sözünü keserek, "Luna ile ilgili dövmeleeri araştırdım," dedi.

"Dövmeler mi?"

"Evet. En popüler olanı şöyle görünüyor." Elinde, ona göstermek için çizdiği bir resmi tuttu. İnternetteki görsellerden kopyalamış ve Gayle Morris'e, Patrick Dobbs'un tarif ettiği Larissa'nın dövmesiyle eşleştğini doğrulatmıştı.

Profesör öne eğildi. "Evet, bu Luna için yaygın bir sembol. Ve bazen hilalin üzerinde başka bir hilal daha olur. Ben hep bunun bir çift boynuz gibi göründüğünü düşünmüşümdür." Gülümsedi. "Bunu bir keresinde bir derste söylemiştim ve dinleyiciler arasında bir iki mürit beni yuhalamıştı."

John'un ilgisi uyandı. "Bu konuda ders veriyor musunuz?"

"Ve ilgili konular da, evet."

"Bu etkinlikleri nerede düzenliyorsunuz? Kimler katılıyor?"

"Davet edildiğim her yerde sunum yapıyorum. Genellikle üniversite kampüslerinde ve tipik olarak sosyoloji veya beşeri bilimler alanındaki çalışmalarla bağlantılı olarak. Dinleyici kitlem büyük ölçüde öğrencilerden oluşuyor, ancak birçok kişi sadece geçmiş ve günümüzle ilgili mistik her şeye duydukları tutkulu ilgi nedeniyle katılıyor."

"Bu işe tutkuyla bağlı bu kadar çok insan mı var?"

"Bence sandığımızdan çok daha fazlası var, Bay Bowie. Birçok meraklı, özel ilgi alanlarının şeytani olarak görülebileceği endişesiyle gizli kalıyor. Örneğin, yirmi binden fazla öğrencisi olan tanınmış bir üniversitede bir konferans verdim. Sadece altmış kişi katıldı.

"Ama sonrasında geçen haftalarda konuşmamın kaydının iki yüzden fazla indirmesini sattım. Çevrimiçi kulüpler, sohbet odaları ve benzeri şeyler olduğunu biliyorum ve bunların çoğundaki insanlar gerçek isimlerine hiç benzemeyen bir isim kullanıyorlar. Komik veya alaycı isimler bunlar."

Göz kırptı. "Biliyorum çünkü bazen gizlice takip ediyorum. Şu anki popüler konuların ne olduğunu bilmek istiyorum ki derslerimi ona göre uyarlayabileyim. Bu ay ne popüler? Ejderhalar mı? Hayaletler mi? Cadılık mı yoksa kurt adamlar mı? İlgi alanları ay gibi yükselip alçalıyor."

Başını yana eğerek merakla kamerasına baktı. "Bu arada, tüm bunlarla neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim? Özellikle de kanlı ay olaylarıyla? Bayan Collins, bana televizyon programınız için araştırma yaptığınızı söylemişsiniz."

"*Crisis Point*, genç bir kadının kayboluşunu konu alan bir bölüm yayınladı." Ona Crissy Mellin'in hikayesinin sansürlenmiş bir versiyonunu verdi.

"Olay yaşandığında hatırlıyorum," dedi. "New Orleans televizyon kanalları olayın her yönünü ele almıştı. Siz de bundan bir televizyon programı mı yaptınız?"

"Evet. Ama bu olaydan sonra, ülkenin bu bölgesinde daha önce de kaybolma vakaları yaşandığını ve bunların hepsinin kanlı ay gecesinde gerçekleştiğini öğrendim. Bu kadar büyük bir tesadüf olması fazla gibi geldi."

"Katılıyorum. Peki ya siz, Bay Bowie? Sizin bağlantınız nedir?"

Polis departmanından atılmasını Morris gibi bir meslektaşıyla paylaşmak bir şeydi, ama profesörün bu konuya girmesini istemiyordu. Soruyu geçiştirdi. "Derslerinize dönecek olursak, insanlar derse sadece gelip mi katılıyorlar yoksa önceden kayıt mı yaptırıyorlar?"

"Kayıt oluyorlar. Yer varsa, gelenleri de kabul ediyorum. Genellikle yer oluyor," dedi üzülerek. "Ama yine de kayıt olmalarını rica ediyorum ki onları posta listeme ekleyebileyim."

"E-posta listeniz var mı? Bizimle paylaşabilir misiniz?"

"Elbette. Bayan Collins'in e-posta adresine sahibim. Görüşmelerimiz biter bitmez göndereceğim."

John'un içini bir iyimserlik kapladı. Bir davada ne zaman bir gelişme olacağını kimse bilemezdi. Daha önce fark edilmemiş küçük bir ayrıntının keşfi, arzulanan altın anahtar olurdu.

"Posta listenizdeki isimler nasıl kategorize ediliyor?" diye sordu.

"Alfabetik sırayla."

"Harika. Bu harika." Listenin e-postayla gönderilmesini beklemek istemedi. "Şimdi erişebilir misiniz?"

"Şey..." Masasının üzerindeki kağıt yığınlarını yeniden düzenlemeye ve dağınık sayfaları karıştırmaya başladı. "Bir yerde çıktısı var." Sonra, "İşte burada."

"Lütfen bu isimleri kontrol eder misiniz, listede olup olmadıklarına bakar mısınız?" Profesör okuma gözlüğünü taktı. John, Crissy'den başlayarak geriye doğru, Mississippi, Jackson'da kaybolan ilk kıza kadar baktı.

Profesör tüm isimleri kontrol etti, ancak her birinden sonra başını salladı. "Hayır," dedi ve John'un anlık iyimserliğini söndürdü.

"Bu çok kolay olurdu," dedi John ve Beth'e buruk bir gülümseme verdi, sonra masanın üzerindeki telefonunun titrediğini fark etti. "Özür dilerim. Bir arama geliyor." Ekrandaki bilgilere baktı. "Molly," dedi Beth'e. Sonra profesöre, "Zamanınız ve görüşleriniz için teşekkür ederim. Lütfen o listeyi bize gönderebilir misiniz...?"

"Hemen."

"Eğer sakıncası yoksa, o sohbet odalarının bağlantılarını bize gönderebilir misiniz?"

"Hiç sorun değil."

"Çok teşekkür ederim, Profesör." John yatak odasına doğru ilerlerken telefonuna cevap verdi. "Merhaba."

"MERHABA."

"Eve sağ salim ulaştın mı?"

"Evet. Ve sevinç! O burada."

"Kavga mı ediyorlar?"

"Hayır. Ama annem bana kızgın çünkü akşam yemeğinde masaya oturmadım. Tabağımı odama götürdüm."

"Senin burada olmana sevindim. Seni takip eden birini fark etmedin mi?"

"Hayır, baba. Ve baktım."

Kadının sinirli tonu onu da sinirlendirdi. "Molly, bu uyarıyı hafife alma. Bunu keyfim için yapmadım. Bunu küçümseme."

"Hayır, öyle değilim. Söz veriyorum. Özür dilerim. Sadece huysuzum."

"Dayanın."

"Mutt'ı özledim. Nasıl?"

"Onu bugün çok yordum."

"Tenis toplarını mı getiriyorsun?"

"Sticks. Şu an işten çıkarıldı."

"Bayan Collins nasıl?"

"Dinle, bu gece tekrar dışarı çıkma. Tamam mı? Sabah görüşürüz."

"O da seninle birlikte, değil mi?" Sonra da neşeli bir ses tonuyla, "Biliyorum, öyle." dedi.

"İyi geceler," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Tatlı uyuyun."

Gülümseyerek telefonu kapattı ve ana odada Beth'in yanına döndü. Beth, Molly'nin nasıl olduğunu sordu.

"Hayattan nefret ediyorum. Roslyn'in erkek arkadaşı da orada. Tanıdık bir nakarat." Yanındaki sandalyeye oturdu. "Profesör hakkında ne düşündün?"

"Evet, posta listesini gönderdi. E-postasındaki eki açtım."

"Üzerinde kaç isim var?"

"Birkaç yüz kişi gibi görünüyor."

"Birkaç yüz mü ? Aman Tanrım. Kadınları saymasak bile, kontrol edilmesi gereken çok sayıda erkek var. Hemen elli kişiyi görevlendirsek bile, yine de haftalar sürebilir. Ve suçlunun Wallace'ın konferanslarından birine katılıp katılmadığını kim söyleyebilir ki? Bana para verseniz bile söylemem. Ve paraya ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve sandalyesinin etrafında döndü. "Peki başka neyimiz var? Hiçbir şey."

"Ayrıca sohbet odalarına ait linkler de gönderdi. Belki de birden fazla sohbet odasında bulunan isimleri aramaya başlayabiliriz. Ve düzenli olarak ortaya çıkan isimleri. Bu, arama alanını daraltacaktır."

Yorgun bir şekilde, "Bunun için adamlarımdan bazılarını görevlendireceğim. Ayrıca bağlantıları Gayle, Roberts ve Cougar'a da göndereceğim ve onları da bu işe insan göndermeye teşvik edeceğim. Ama insan gücü az, bunlar çözülememiş davalar ve ben artık polis değilim. Beth, korkarım ki—" dedi.

"Söyleme."

Bunu sesli söylemedi ama ikisi de zamanın daraldığının farkındaydı. Kadın, "Bugün yemek yedik mi?" diye sorarak kasvetli sessizliği bozdu.

Hafifçe güldü. "Şimdi düşününce..."

"Lazanya mı?"

"Lazanya yapmayı biliyor musun?"

"Dondurucudan nasıl çıkaracağımı ve fırını nasıl açacağımı

biliyorum."

"İyi."

Bilgisayarının başına oturdu ve Mellin davasıyla ilgili dosyasına erişti. Dondurulmuş yemek fırına girdikten sonra Beth yanına oturdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Şöyle açıkladı: "Crissy hakkında görüştüğü herkesle konuşan her dedektif ve devriye polisinin aldığı notları kopyaladım. Bir isim bulduğumda, Wallace'ın listesine başvuruyorsunuz."

Yaklaşık yirmi dakika konuşmuşlardı ki John'un telefonlarından biri çaldı. Ekrandaki sayıyı kontrol etti, telefonu kaptı ve kulağına götürdü. Cevap verirken Beth'e hayretle bakıyordu. "Isabel?"

Bölüm 24

John , "Beni geri aradığınız için teşekkür ederim," dedi.

Yardımcı Şerif Sanchez'in sesi nefes nefese ve zayıftı. "Kocam işten eve geldiğinde ne kadar üzgün olduğumu gizleyemedim. Ona bugün olanları anlattım. Doğrudan polise gitmek istedi." Titrek bir şekilde güldü. "Ona bunun yapmamız gereken en son şey olduğunu söyledim. Sizinle görüşmem konusunda ısrar etti. Şu anda benimle birlikte."

John telefonunu hoparlöre aldı ama Beth'e varlığını belli etmemesi gerektiğini söyledi. Onu şimdi tanıtmak ve Auclair'de bulunma nedenini açıklamak Isabel'i tedirgin edebilirdi. Telefonu kapatmasına sebep olacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

"Sana kim bulaştı Isabel?" diye sordu.

Soruyu anlamamış gibi yapmadı. "Frank Gray."

"Bu beni şaşırtmadı."

"O adamın daha tek kelime etmeden ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorsunuz. Kapıyı açtığımda onu görünce irkildim."

"Kapınızı neden açtınız ki?"

"Bunu yapmamak kötü bir karar olurdu dedi."

"Yani üstü kapalı bir tehditle başladı."

"Evet, ama ben itaat ettikten sonra rahat ve konuşkan bir hale geldi. Nasıl olduğumu sordu. Eski işimi ve şeriflik ofisindeki tüm dostlarımı özleyip özlemediğimi sordu. Sonra, sanki laf arasında, çocuklarım hakkında sorular sordu. Kaçınıcı sınıftalar, sporu, müziği seviyorlar mı, ne tür şeyler? Bu beni çok korkuttu. Bir şeylerin peşinde olduğunu anladım."

"Sonra işten çıkarıldığınızı duyup duymadığımı sordu. Hayır dedim.

Nasıl duyabilirdim ki? Yıllardır sizinle iletişimim yoktu. Bunun iyi olduğunu söyledi, çünkü Tom Barker'a karşı intikam tehdidinde bulunmuştunuz ve sizin herhangi bir arkadaşınız Barker'ın ve dolayısıyla tüm polis teşkilatının düşmanıydı. Bana akıllı davranmamı ve sizinle konuşmamamı tavsiye etti. *Aksi takdirde* bir aksilik olacağını ima etti. Sonra gitti. Bundan kısa bir süre sonra siz aradınız. Hala titriyordum."

"Bana ne hakkında konuşmamam gerektiğini söyledi mi? Billy Oliver mıydı?"

Kadın ağlamaya başladı. Arka planda kocasının yumuşak bir sesle onu cesaretlendirdiği duyuluyordu.

John sesini yumuşak tuttu. Isabel'in kendini baskı altında hissetmesini istemiyordu. "Isabel, Billy'nin disleksik olduğunu biliyor muydun?"

"Disleksik miyim? Hayır."

"Bunu bugün Carla Mellin'den öğrendim. Billy'nin o itirafı yazmış olma ihtimali neredeyse sıfır."

"Shakespeare olsaydı bile bunu yazamazdı," dedi. "Yazacak hiçbir şeyi yoktu."

"Bu konu, intiharını araştırırken gündeme geldi," dedi John. "Billy nasıl oldu da kalem ve kağıda erişebildi? Sunulan tek açıklama, tüm gardiyanların gözünden kaçırarak gizlice içeri soktuğuydu."

"John, hayır, yapmadı. Ben ve nöbetçi diğer tüm polis memurları çok titiz davrandık. Billy, kayıp arkadaşı ve onu kaçırmakla suçlanması yüzünden çok üzgündü, kendine zarar vereceğinden korkuyorduk. Dışarı çıktıktan sonra hücreesine her geri getirildiğinde, içeriye bir şey sokmadığından emin oluyorduk."

"Neden intihar gözetimi altında değildi?"

"Önerdik, sonra talep ettik, ama hiçbir zaman uygulanmadı."

"Aman Tanrım," dedi John kendi kendine. Beth ise inanmazlıkla başını sallıyordu.

"Ama her şey bundan önce başladı," dedi Isabel.

"Ne başlattı?" diye sordu John.

"Usulsüzlükler."

Bana bir 'örnek' verin.

"Billy'nin hücresi de dahil olmak üzere birkaç hücreyi izleyen

kamera çalışmıyordu. Bunu bildirdim. Bir gün geçti. Kimse gelip kontrol etmedi. Tekrar bildirdim ve tamir edilene kadar Billy'nin başka bir hücreye taşınmasını önerdim.

"Bina bakım görevlilerinden biri nihayet geldi. Baktı, biraz tamir etti, bana bir parçaya ihtiyaç olduğunu ve onu ancak ertesi gün temin edebileceğini söyledi. Billy kendini o gece astı."

"O gece neler oldu, Isabel, bana detaylıca anlat. Acele etme."

Kocasının yine yumuşak bir sesle ama ısrarla konuştuğunu duydu. Kadın, "Billy akşam yemeğinden sonra sorgulanmak üzere dışarı çıkarıldı," dedi.

"Dev adına mı?"

"Tom Barker için onu getireceğini söyledi. Billy saatlerce yoktu. Geri döndüğünde ağlamıyordu bile. Gözleri bomboştu. Sanki ruhu emilmiş gibiydi." Birkaç saniye durakladı. "Onu hücreesine götürdüm ve kilitledim. Kısa bir süre sonra onu kontrol etmeye gittim. İşte o zaman onu buldum. Gerisini biliyorsunuz. Hemen oradaydınız."

"O zavallı çocuk Barker ve o canavar karşısında hiç şansı yoktu. Ona fena bir oyun oynadılar."

"Sorgulama seansları kaydedildi, değil mi?" diye sordu Isabel.

"Evet, onları gördüm," dedi John. "Hepsinde de devin çocuğu zorbalıkla taciz ettiği, sonunda pes edip istedikleri cevapları verene kadar korkuttuğu açıkça görülüyor."

"Bunun durmasını sağlamak için," dedi.

"Evet." John kaldığı yerden devam etti. "Carla, Gracie Oliver ve Billy'nin kendisiyle günlerce konuştuktan sonra, Mitch Haskell ve ben, onun bu kadar kusursuz bir kaçırma eylemini gerçekleştiremeyeceğinden neredeyse emindik. Bunu Barker'a söylediğimizde, bize korkak dedi ve Billy'yi o canavara teslim etti."

Bir an duraksadı, sonra usulca sordu: "Isabel, o son sorgudan döndüğünde, onu hücreesine götürmeden önce üstünü aradın mı?"

"O zaman yapmadım. Çok acınası bir durumdaydı." Bunun üzerine gözyaşları sel gibi aktı. Dinlemesi zor, hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Beth çok üzgün görünüyordu. John, Isabel'in kesintisiz ağlamasına izin verdi ve ağlama dindikten sonra bile kendini toparlaması için ona zaman tanıdı.

Sonunda, titrek bir sesle, "Üzerini aramadım çünkü ona acıdım ve

onun aşığılanmasına katkıda bulunmak istemedim," dedi.

"Anlıyorum," dedi John. "Ruhu adeta *emilmişti* , Isabel. Üzerine bırakılan intihar notunu bile okuyamadı. Sanırım bunu kimin yaptığını hepimiz biliyoruz."

Tiksintiyle, "O canavar!" dedi.

"Tesadüfen, Billy'yi öldürdükten sonra notu bulan da o oldu."

"Bunu hatırlamıyorum. Çok paniklemiştim."

"Canavar rekor sürede hücreye ulaştı. Aceleyle avukatı neredeyse yere devirecekti."

"Sanki bir kriz çıkmasını bekleyerek kenarda durmuş gibiydi."

"Evet, aynen öyle." John, Isabel'in yaşadığı karmaşayı yeniden gündeme getirdiği için kendini çok kötü hissetti. "Affet beni, Isabel."

"Ne için?"

"Dev sana bunun nasıl başladığını anlattı mı?"

"HAYIR."

"Barker'ın burnunu paramparça ettim." Kadın gerçekten güldü, ama John ekledi: "Onun koruması bugün benim yüzümden evinize gönderildi."

"Tanrım, John, özür dileme. Sana gerçeği söylemek, yıllarca süren terapiden daha çok işime yaradı. Korku, o iki kişiyle ilgili duygularımı içime atmama neden oldu. Bu arınmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden seni suçlamıyorum. Sana teşekkür ederim."

"Sana yemin ederim ki o şerefsizlerin hakkından geleceğim."

"Nasıl?"

Kuru bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Ama dinleyin, uzaktan yakından bağlantısı olan herkes için işler karışabilir, bu yüzden tetikte olun."

"Aslında birkaç günlüğüne şehirden ayrılıyoruz."

"İyi fikir. Ama eğer o dev ve Barker bir gün suçlanırsa, desteğinize ihtiyacım olabilir. Bana anlattığınız her şeyi bir savcıya anlatmaya razı olur musunuz?"

"Memnuniyetle."

Isabel'in Billy Oliver'in son birkaç saatine dair anlattıklarını dinledikten sonra, ne John'un ne de Beth'in iştahı kalmamıştı, ancak lazanya hazır olunca masaya oturdular ve yemek yeme ritüellerini gerçekleştirdiler.

Yemeğinin yarısı hâlâ dururken, tabağını kenara itti, dirseklerini masaya dayadı ve on parmağını da saçlarına sokarak başını avuçlarının arasına aldı. "Billy'nin disleksisini öğrendikten sonra bu sabah yaşadığım aynı sorunla karşı karşıyayım. İntiharına yol açan şey hakkındaki bu bilgiyi kime anlatmalıyım?"

"Barker ve o devle yüzleşirsem, konuşanın Isabel olduğunu bilecekler ve bu onun için ciddi sonuçlar doğurabilir. Carla'nın güvenliğiyle ilgili endişelerime ek olarak, şimdi Isabel'in ailesinin güvenliği konusunda da endişelenmem gerekiyor. Boynuma, yaklaştığım herkesi biyolojik tehlike olduğuma dair uyarın uluslararası bir işaret takmalıyım."

"Bütün bunları tek başına halledemezsin John. Başka birini de ekibe dahil etmelisin."

"Kimi önerirsiniz?"

"Emniyet müdürü."

"Ona güvenmiyorum."

"Sonra da FBI."

Alaycı bir şekilde güldü. "Federal yetkililer benim söylediklerime pek itibar etmezler. Ben, amirine saldırmış, öfkeli ve tükenmiş biriyim ve her türlü mistik şeyden zevk alan kimliği belirsiz bir şüphelinin peşindeyim." Profesörün parmak sallamasını taklit etti. "Eminim bu, federal yetkililerin güvenini kazanır."

Sandalyesini iki ayağı üzerine yasladı ve tavana baktı. "Ne büyük bir karmaşa. Barker kendi canını kurtarmak için her şeyi yapar. Hiç vicdan azabı duymaz. Ve o dev de kelimenin tam anlamıyla acımasız. Başkalarını tehlikeye atmadan bir çıkış yolu göremiyorum."

Kadın, kutusundaki resme hiç benzemeyen lazanya tabağına baktı. Yavaşça, usulca, "Eğer her şeyi yeniden yapma şansınız olsaydı, beni New York'a geri götürecek o uçağa binmekten alıkoyar mıydınız?" dedi.

Sandalyesinin ön ayakları yere çarptı. "Hayır. Hayır. Bu değil—"

"Ya da daha geriye gidersek, yatakta kalmayı ve benimle barda

buluşmaktan vazgeçmeyi mi tercih ederdiniz?"

"Beth, bu lanet olası davayı kapatamadığım ve hak eden insanlar için adaleti sağlayamadığım için pişmanım. Ama o görüşmeden pişman değilim."

Daha da yavaş ve yumuşak bir sesle, "Sanırım haklısın John. Sanırım *haklıyım* çünkü seni bu lanet olası karmaşaya ben sürükledim," dedi. Telefonunu eline aldı ve sandalyesini geriye itti. "Daha fazla vakit geçmeden Max'i bir kez daha deneyeceğim."

Odayı terk etmesini engellemek için hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Bu çok şey anlatıyordu. Pişmanlık duymadığını inkâr etmişti, ama nasıl olur da kendi görüşünde ısrar edip olaya karışmamayı dilemezdi ki? Ona Crissy Mellin davasının hayatında H-bombası etkisi yarattığını söylemişti. Olay yerine geldiğinde işler pek iyi gitmiyordu, ama onun müdahalesinden sonra durumu bin kat daha kötüleşmişti. Bu onu çok üzmüştü.

Yatak odasında yatağa oturdu ve kişisel ikilemini bir kenara bırakıp *Kriz Noktası* bölümü hakkındaki düşüncelerini toparlamak için bir an ayırdı. Eğer Max'e ulaşabilirse, ona anlatacak çok şey vardı. Önce ona maddeler halinde özetler vererek başlamaya karar verdi, böylece hemen tüm resmi görebilecekti, sonra da o sordukça detayları verecekti.

Telefon numarasını tuşladı. Adam telefonu açar açmaz, daha konuşmasına fırsat vermeden, "Neden beni geri aramadın?" diye sordu.

"Beth?"

"*Richard?*"

"Bu numara kime ait?"

"Seni ilgilendirmez. Max'in telefonuyla ne yapıyorsun?"

Bölüm 25

Sen tam bir aptalsın. Tam bir eşeksin.

Mutt, John'un kendini suçlayan uzun uzun sözlerine aldırmadan, ağacın dibinde etrafı koklamaya devam etti.

Mutfağı temizledikten sonra, Mutt'ı gecenin son kez dışarı çıkarmaya ve etrafı da bir gözden geçirmeye karar vermişti. Bugünkü olaylar ışığında, Barker ve dev onu bulurlarsa hedef tahtasına oturacağından daha da emindi.

Etrafı dolaştı, garajı ve teknenin saklandığı yeri kontrol etti. "Dev teknemi batırırdı ama bataklıkta başka insanlar da arıyor olabilir. Sence bizi bulabilirler mi?" Köpek ona baktı, sonra arka patisiyle kulağını kaşımak için oturdu. "Doğru. Neden endişelenelim ki?"

Güvenliğinden endişe duyduğu tüm insanları sıralarken, Beth'e listenin başında onun olduğunu söylemeye vakit bulamamıştı. Aptalca bir şekilde, Beth hayatına girdiğinden beri hayatının ne kadar karmaşıklaştığından bahsetmişti. Bunu o şekilde kastetmemişti ama ona nasıl geleceğini çok geç fark etmişti. Onu incittiğini biliyordu.

"Geri dönelim, ne yaptığını görelim."

Mutt kaşınmayı bıraktı ve birlikte kulübeye doğru geri döndüler. Oraya vardıklarında, yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı.

Âdem'den beri her insan bunun asla iyi bir işaret olmadığını biliyordu.

John kapıyı sürgüledi ve av tüfeğini rafa geri koydu. Mutfakta, Mutt'ın su kabını doldurdu ve iyi bir şişe burbon içmeyi düşündü. Hatta şişeyi dolaptan aldı, ama sonra vazgeçip yerine koydu. Ellerini yıkadı. Kuruladıktan sonra havluyu aşırı özenle astı. Bütün bu eylemlerin kaçınılmaz olanı ertelemek için yapılan korkakça girişimler

olduğunu kabul etti.

Yatak odasının kapısına gitti ve parmağıyla hafifçe vurdu. "Beth?"

Hiçbir yanıt yok. Tekrar denedi, bir kez daha dokundu ve adını tekrarladı. Yine de sonuç yok. Karnından göğsüne doğru bir korku dalgası yükseldi. "İyi misin?"

Kapıyı hızla açtı. Uzun süredir ağladığı hemen anlaşıldı. "Hayır, iyi değilim. Max öldü."

Ona sırtını döndü ve yatağa doğru yürüdü, cenin pozisyonunda uzandı ve yorganı beline kadar çekti. Bir kolunu başının altına koydu ve boş boş hiçbir yere bakmadı.

Bir an için söyleyecek söz bulamadı, ama sonra sordu: "Neden gelip bana söylemedin?"

"Bunun için hiçbir sebep yoktu."

Bıçak darbesi canını yakmıştı. Ama arkasını dönüp onu böyle bırakamazdı. İçeri girdi, ancak kapı ile yatak arasında durdu. "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Çok üzgünüm."

Başını hafifçe salladı.

"Ne oldu?"

"Telefon ettim. Richard cevap verdi. Max'in telefonuyla ne yaptığını sordum. Bana anlattı." Son cümlesini bitiremeden sesi titredi.

"Kalp krizi mi geçirdi? Hastanede miydi?"

Hafifçe güldü. "Hayır, masasındaydı. Bu sabah her zamanki saatinde gelmişti. Richard'a kahve yapmayı beceremediğinden şikayet etmiş. Ona, benim nasıl yaptığımı izleyerek doğru şekilde demlemeyi öğrenmesini öğütlemiş. Tabii, eğer Louisiana'dan geri dönersem." Bunu söylerken gözleri kısa bir an onun gözleriyle buluştu.

"Bir süre sonra Richard onu masasının üzerinde yığılmış halde buldu; son nefesini verirken olmak istediği yer orasıydı. Bana, kendisi için planlanan emeklilik partisine katılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi." Kadın solgun bir gülümsemeyle, "Dileği gerçekleşti" dedi.

Mutt içeri girdi ve John yatağa doğru yürürken bacaklarına çarptı. John onu geri çağırdı.

"Hayır, sorun değil." Mutt çenesini yatağın kenarına yasladı. Beth

boşta kalan eliyle başını okşadı. "Richard elbette beni bilgilendirmeye çalıştı, ama bildiğin gibi kendi telefonumu kullanmıyorum. Gizli numarayı tanımadı, aramalarımın spam olduğunu dűřündű ve bıraktığım sesli mesajları bile dinlemedi. O zamandan beri hiç boş vakti olmadı..."

Yutkunup yastık kılıfının köşesiyle yeni akan gözyaşlarını sildi. "Bana, sanki şebeke binasına bir tsunami gelmiş gibi olduğunu söyledi. Son aradığımda, beni tanımadığı için sinirlenerek telefonu açtı. Gűnűnűn çok yoğun geçtiğini, sinirlerinin yıprandığını söyledi."

John, Richard'ın çılgın gűnűnű ya da sinirlerini hiç umursamıyordu. Aklından onlarca soru geçiyordu. Sabah onu havaalanına götürerek miydi? Yoksa bu gece mi gitmek isteyecekti? Ne zaman dűnecekti? Geri dűnecek *miydi* ? Bu durum her řeyi nereye götürerecekti? Bu durum *onları* nereye götürerecekti?

Bunların bencilce kaygılar olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda haklı da olduklarını. Onun da ayaklarının altındaki zemin kaymıştı.

Cenaze töreniyle ilgili detayları henűz biliyor musunuz?

"Cenaze töreni olmayacak. Max bunu řart kořmuřtu. Bana bir keresinde, orada bulunan neredeyse herkesin yas tutmak yerine kutlama yapacađı bir medya sirkini istemediđini söylemiřti. Ođlu bile. Max dindar deđildi. Avukatına, yakılıp iřin bitmesini řart kořmuřtu. Ne veda, ne de hűzűnlű bir veda." Kadın hıçkıra hıçkıra ađlamaya bařladı.

"Beth." John yatađa dođru yűneldi, ama Beth elini uzattı.

"Lűtfen, sadece..." Kapiya dođru iřaret etti.

"Size bir şey getireyim mi?"

"Teřekkűr ederim, gerek yok. ıkarken kapıyı kapatın lűtfen."

"Seni bűyle bırakamam."

"Sana söylűyorum."

"Hadi ama. Bırak da—"

"Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Lűtfen gidin." Arkasını dűndű, onu gűrmekten bile kađındı.

Adam tam bir dakika boyunca olduğu yerde kaldı. Kadın hiç kıpırdamadı.

Mutt'ın adını iki kez söylemek zorunda kaldıktan sonra, isteksizce itaat etti ve onu yatak odasından çıkardı.

Beth tarafından dışlanmak onu zaten olduğundan daha da moralsiz bırakmıştı, ama kendini zorlayarak Crissy Mellin'in dosyasını incelemeye devam etti. Dosyadaki her şeyi neredeyse ezberlemişti ve kısa süre sonra konsantre olmadığını fark etti. Zihni sürekli dağılıyordu.

Hayal kırıklığı içinde dosyayı kapattı ve dört kadının fotoğraflarını açtı. Saatlerce o fotoğraflara bakmış olmasına rağmen, şimdi onları yeni bir gözle ve farklı bir bakış açısıyla görmeye çalıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra, karnında tanıdık bir gıdıklanma hissi duydu. Buna güvendi, çünkü geçmişte bu, yeni bir fikrin kıvılcımını müjdelemişti. Bir kez, sonra bir kez daha düşündü, ardından telefonuna uzanıp Mitch'i aradı. Mitch telefonu açtı ve "Hâlâ hayatta mısın?" dedi.

"Şimdilik öyle. Sizi gelişmelerden haberdar etmek istedim."

"Hızlı konuş. Her an harekete geçme çağrısı bekliyorum."

John, Carla Mellin'in açıklamasıyla başladı: "Billy Oliver disleksikti. O şerefsizler itirafı yazıp ona sızdırdılar." Ardından Isabel Sanchez'in anlattıklarını özetledi: "Ogre'nin örtülü tehditleri çocuklarını da kapsıyordu."

"O şerefsiz ölmeli."

"Öneriyi destekliyorum."

"Beth tüm bu süreçte nasıl dayanıyor?"

"Şey, bir de bu var." Ona Max Longren'den bahsetti. "O, onun akıl hocasıydı. Bence bir baba figürüydü, gerçi kendisi bunu böyle ifade etmedi."

"New York'a geri mi dönüyor?"

"Konuşmuyor. Bu kanlı ay meselesiyle ilgili çözmemiz gereken çok şey var, ama çok üzgün. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Belki. Karanlık ağ hakkında ne biliyorsun?"

"Bunun çeşitli nedenlerden dolayı son derece korkutucu olabileceğini biliyorum."

"Bunu gözetlemekte uzmanlaşmış federal ajanlar tanıyor

musunuz?"

"Bir avuç kadar." diye kıkırdadı. "Ayrıca çok korkutucular. Neden soruyorsun?"

Ona Victor Wallace'tan bahsetti. "Bize, paranormal olaylarla ilgilenen insanların sıkça ziyaret ettiği kulüpler, web siteleri, sohbet odaları olduğunu söyledi. Her şey mistik şeylerdi."

"Bu, ay gözleminden çok daha fazlasını kapsayan birçok farklı grubu içeriyor."

"Biliyorum, ama bugün bu konuda daha fazla bilgi edindik." Ona Larissa Whitmore'un dövmesinden bahsetti. "Bu tanrıçanın adı Luna. Hilal şeklinde bir ay ile sembolize ediliyor."

"Bu inanılmaz bir tesadüf," dedi Mitch.

"Birine fazla düşkün. Bence Patrick Dobbs, başka bir adamın suçunun bedelini ödüyor."

"Bahse girerim."

"Peki, tüm bunlarla nereye varmak istiyorum... İnternette sohbet odaları varsa, karanlık ağda da benzerleri olmalı diye düşündüm. Ama Crissy'nin bilgisayarında buna benzer bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt görmedik, değil mi?"

"HAYIR."

"Diğer şehirlerdeki dedektiflere kadınlarının da böyle bir şey yapıp yapmadığını kontrol ettirdim, ama eğer yapmışlarsa, kanlı ay olayını anlattığım anda hatırlayacaklarını düşünüyorum." Burada durdu, bu aşamada sadece belirsiz bir fikir olan şeyi açıklamaktan çekiniyordu.

Mitch, "Kardeşim, ne düşündüğünü gayet net duyabiliyorum. Anlat bakalım, çünkü her an kaçmak zorunda kalabilirim," dedi.

"Gülebilirsiniz."

"Olabilir, ama olmayabilir de."

John yeni keşfini paylaştı. Mitch gülmedi. Hatta John konuşmasını bitirdiğinde Mitch, "Beğendim. Çok beğendim, John. Devam et—Ah, kahretsin. Telefon çalışıyor. Gitmem lazım. Karanlık ağdaki köstebeklerden bazılarına baktıracağım. Kendine dikkat et." dedi.

Ve böylece Mitch gitti, ama John bu yeni fikri onunla paylaşma fırsatı bulduğu için memnundu. Mitch'in fikrine değer veriyordu ve onun kahkaha atmamış ya da fikri mantıklı bir şekilde çürütmeye çalışmamış olmasından dolayı da tatmin olmuştu.

Bunu Beth'e danışmak istedi. Arkasına, onu dışarı gönderdiğinden beri hiçbir ses duymadığı yatak odasına doğru baktı. Ağlıyorsa da sessizce ağlıyordu, bu da hıçkırarak ağlamasından daha kötüydü. Umarım uyuyabilmiştir.

Her halükarda, bu gece onunla konuşmayacaktı. Bu da iyi oldu, çünkü beyni sanki bir günde iki kez Everest'e oksijen takviyesi olmadan tırmanmış gibi hissediyordu.

Dosyalarını kapatmaya başladı ve bilgisayar masasından ayrılmak üzereyken Beth'in dizüstü bilgisayarından yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir ses geldi. Meraklılık edip bakmak istemese de, e-postanın Victor Wallace'tan geldiğini gördü.

Mesajda şöyle yazıyordu: *"Sizin için faydalı olabilecek bir şey keşfettim. On dakika bekleyeceğim. Aramazsanız, belki yarın ararım."* Telefon numarasını da eklemişti.

John çok yorgundu. Gözlerini kapattı ve kendini ikna etmeye çalıştı. Ama yine de aradı. Profesör telefonu açınca, "Ben John Bowie. Bayan Collins müsait değil," dedi.

"Geç kaldığın farkındayım. Bu yarın da bekleyebilir."

"Hayır, madem seni elde ettim, sen bana ne vereceksin? Biz," dedi ve omzunun üzerinden yatak odasına doğru bir kez daha baktı.

"Kayıp kadınların isimlerini posta listemle karşılaştırırken gözümünden kaçan bir şeyi fark ettim."

Eğer bu ifadede bir "işte bu !" *nidası* varsa, John bunu algılayamayacak kadar yorgundu. "Tamam."

"Bu, onların isimlerinin kendileriyle ilgili bir durum."

"Peki ya onlar?"

"Hepsinde çift harf var. Anna, Allison, Larissa ve Crissy. Crissy'nin soyadı Mellin'de de çift harf var. Hiç fark etmediniz mi?"

Hayır, bilmiyordu. Jackson'da kayıp olan kız Anna'ydı, Shreveport'ta ise Allison. İki gün öncesine kadar adlarını bile duymamıştı. Keşfetmeyi umduğu ortak özellik bu muydu acaba?

"Çift harflerin ne anlamı olabilir ki?" diye sordu.

"Bunlar, bir numerolog dışında hiç kimse için önemli olmayabilir. Ancak onun ilgisini kesinlikle çekeceklerdir."

"Bir numerolog mu?"

"Numeroloji hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Sıfır."

"Ha! İyi espri," dedi ve hafifçe güldü. "Gerçi sıfır nadiren devreye giriyor. Sadece birden dokuza kadar olan rakamlar."

John elini alnına bastırdı ve zaten beyin ölümü noktasına yaklaşmışken bu kadar geç saatte bu aramayı yapmayı yeniden düşünmemiş olmayı diledi. "Bana acemiler için numeroloji açıklaması yapar mısın?"

"Ben de uzman değilim ama temelde, alfanümerik bir sisteme dayalı bir kehanet yöntemidir. En yaygın kullanılan sayısal tablo Pisagor tablosudur."

John çoktan yolunu kaybetmişti. "Bu harita ne işe yarıyor?"

"Bu tablo, alfabenin her harfini birden dokuza kadar bir sayıyla eşleştirir. Her sayı belirli karakter özelliklerini temsil eder. Adınızdaki ve/veya doğum tarihinizdeki harfleri ve karşılık gelen rakamları kullanarak beş temel numaranızı hesaplarsınız. Temel numaralarınızın her biri hayatın hayati bir yönüyle ilgilidir. Meslek, ilişkiler vb. Bu nedenle, sisteme güvenenler temel numaralarını yaşam yolları için yol haritası, büyük veya küçük kararları etkileyecek kılavuzlar olarak kullanırlar."

"Tıpkı bir burç işareti gibi."

"Evet, benzerler. İkisi birbirini dışlamaz."

"Peki, bir kişinin ismindeki çift harfler neden tahrik edici olsun ki?"

"Tahmin ettiğiniz gibi. Harfin sayısal karşılığı ve işaret ettiği özellik, o bireyin yapısında iki kat daha güçlü." Durakladıktan sonra, "Elbette, birçok insan bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Ama failiniz öyle düşünmeyebilir. En azından dikkatinizi çekmek istedim." dedi.

"Teşekkür ederim. Beth'in konuyla ilgili görüşünü yarın sabah alacağım. Sorularımız olursa sizi arayabilir miyiz?"

"Buyurun, yapabilirsiniz. İyi geceler, Bay Bowie."

"Tekrar teşekkürler."

John yatak odasına girerken ışıkları söndürdü. Hızlıca duş aldı ve yatağına uzandı. Yatmak iyi geliyordu ama beyni yavaş yavaş gevşiyordu. Sonunda uykuya dalmış olmalıydı çünkü omzuna yumuşak, serin bir elin dokunmasıyla uyandı. "John?" Yan yattığı yerden sırt üstü döndü. Beth yatağın yanında duruyordu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Elini omzundan çekti ve tereddütle ona bakarak öylece durdu. "Az önce sana kaba davrandım. Yardımcı olmaya çalışıyordun ama ben o kadar sinirliydim ki..." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi.

"Bana anne babanın senin için endişelendiğini söyledin. Molly için endişeleniyorsun. Kimse benim için hiç endişelenmedi. İlk doğan çocukları olmama rağmen, anne babam için ben ikinci plandaydım, hatta beni hiç düşünmediler bile. Yanlış kız öldü. Bunu sana acıman için değil, Max'in benim için ne ifade ettiğini anlaman için anlatıyorum."

"Hiçbir şekilde baba değildi. Kendi öz oğluna bile babalık yapmadı. Ama beni düzeltmek, azarlamak, övmek için yeterince benimle ilgileniyordu. Başarılı olmamı istiyordu. O benim... benim Yoda'mdı. Benim yol gösterici yıldızımdı."

"Ölümünden kurtulacağım. Ama yasını tutacağım." Gözlerini yumruklarıyla sildi. "Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Sizi geri çevirdiğim için özür dilemek istedim sadece." Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ben sadece—"

"Şşş." Elini uzatıp onun elini tuttu.

Yorganı üzerinden attı ve onu yanına çekerek sıkıca kucakladı. Çıplak olduğunu fark ettiyse de, yorum yapmadı veya direnmedi. Aksine, ona sokuldu. Başını çenesinin altına yerleştirdi ve sırtını okşadı. Nefesi göğsüne karşı kesik kesik çıktı. Duygularını kontrol altına alırken küçük, kesik kesik sesler çıkardı.

"Şşş, şşş." Çenesini başının tepesine ileri geri sürttü, sonra öptü ve dudaklarını saçlarının üzerinde tuttu. Kadın sustu ve bir süre sadece birlikte uzanıp, aynı anda nefes alıp vererek, kalpleri birbirine çarparken, adamın eli de teselli edercesine sırtında yukarı aşağı hareket etmeye devam etti.

Sonra başını geriye doğru eğerek adamın pazularına baktı. Elini uzatıp parmaklarıyla hafifçe dudaklarına dokundu.

Ağızından nefesini üfleyerek parmak uçlarına doğru üfledi ve yalvarır gibi görünmemesini umduğu, ama aslında yalvarırcasına olan bir bakışla ona baktı. "Beth?"

"Evet," diye fısıldadı. "Evet."

Şükürler olsun.

Onu sırt üstü çevirdi, dizini bacaklarının arasına soktu, kalçasını

kullanarak onu yatağa sabitledi ve öperken başını yerinde tutmak için parmaklarını saçlarının arasından yukarı doğru kaydırđı.

Konuşmaktan, düşünmekten ve daha çok konuşmaktan bıkmıştı. Zihninin boşalmasına ve şehvetin kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Tanrım, ona karşı büyük bir açlık duyuyordu ve şimdi doyamıyordu.

Ağzı tatlı, sıcak, lezzetli ve cömertti, ama aynı zamanda kendi içinde açgözlüydü. Zarif dili onun diliyle flört etti ve o da bu oyuna izin verdi. Bir süreliğine. Sonra ağzını tamamen erkeksi bir şekilde yeniden sahiplendi ve bu da ondan muhtaç bir ses çıkmasına neden oldu.

Dudaklarının köşesini öpmek için biraz ara verdi, dilinin ucuyla o çekici noktaya dokundu. Alnını, gözyaşlarından ıslanmış yanağını öptü. Çene hattı boyunca kulağının altındaki yumuşak deriye kadar öptü. Boynunu ve boğazının dibindeki üçgen şeklindeki çukuru öptü, orada nefes almak için durdu.

Sonra tek eliyle şınav çekti ve diğer eliyle kadının askılı tişörtünü başından çıkardı. Tişörtü çıkarmasına yardımcı olması için kadın kollarını kaldırdı. Kollarını indirdiğinde, bir kolu tembelce adamın omzuna yaslandı. Diğer kolunu ise alnına koydu ve gözlerini kapatarak bedenini bir adak haline getirdi ve adam da buna sarıldı.

Göğüslerini okşadı. Pürüzsüz kıvrımları, dolgun alt kısımları, büyüleyici tepeleri. Ağzını birine indirdi. Dilinde kadifemsi bir doku hissetti, ama sert duruşu Beth'in bunu istediğini, onu istediğini gösteriyordu. Bu yüzden diliyle okşadı, ağzına çekti, nefesiyle yelpazeledi, sonra aynısını diğerine yaptı.

Bu bir fantezinin gerçekteşmesi idi. Uyanıp rüya gördüğünü fark etmeyeceğini umarak kendini şımarttı. Ama eğer rüya görüyorsa, bu oldukça çarpıcı bir rüyaydı. Beth'in nefes alışverişi artık yumuşak hıçkırıklarla kesiliyordu. Alnına koyduğu eli kasılıp yumruk haline geldi. Huzursuzlanmaya başladı, kalçaları onun baskısı altında hareket etmeye, ereksiyonu ile vajinası arasında sürtünme yaratmaya çalışıyordu.

Başını göğüslerinden kaldırdı. Beth gözlerini açtı, kolunu alnından indirdi ve boynuna doladı. Onu kendine çekti ve dudaklarının buluşabileceği kadar başını kaldırdı. Öpüşürlerken, elini pijamasının bel kısmına doğru kaydırđı. Onu okşadı, sıvazladı, aradı, ıslaklığını

buldu. Nemi topladı, sonra parmağını yukarı ve vücudunun tamamında elektrik çarpması gibi bir tepkiye neden olan noktaya doğru çekti.

Uyku şortu da, askılı tişörtü gibi, tarihe karıştı.

Bacakları birbirine sürtünerek pozisyonlarını değiştirdiler, onunkiler aralandı, onunkiler daha da açıldı. Sonra, kararlılıkla içine girdi. Tamamen içine girdiğinde, başını eğdi ve açık ağızla ama şefkatle onu öptü.

İçine girmeye başladıkça tutku yoğunlaştı. Öpüşme bitmedi; nefes nefese bir öpüşmeye dönüştü. John bunun hiç bitmesini istemiyordu. Aynı zamanda, bitişe doğru aceleyle yaptığı itişler daha da hızlandı.

Beth çoktan oradaydı. Parmakları kalçalarına saplanmış, sırtı bükülmüş bir halde çığlık attı.

Derinlere daldı, kadın onu sıkıca kavradı ve adam boşaldı. Boşaldı. Boşaldı.

Tamamen bitkin düştüğünde, üzerine çöktü ve onu altına alarak sardı. Yüzünü boynuna bastırdı ve ona özgü o eşsiz kokuyu içine çekti. Gerginlik yavaş yavaş azaldı. Bacakları gevşedi ama yine de uyluklarını kucaklamaya devam etti, sadece birkaç dakika öncekinden daha gevşekti. Parmak uçları sırtında ve aşağı doğru, belinin ötesine doğru ilerledi. Beli'nin çok ötesine. Bu yavaş keşif, onun içindeki yumuşamasını geciktirdi.

Uzun süre öyle kaldılar.

Sonunda onları ayırdığında, onu kendine yaklaştırdı ve üzerlerine battaniyeyi örttü. Kadın onun göğsüne sokuldu, adını fısıldadı ve anında, huzur içinde uykuya daldı.

Bölüm 26

Çarşamba, 12 Mart

John uyandı ve hemen, Beth ile uykuya daldıklarından beri pozisyonlarını değiştirmediklerinin farkına vardı. Beth'in başı hala onun göğsündeydi, eli göğüs kasındaydı, dizleri ise kucağına kıvrılmıştı.

Başını çevirip komodinin üzerindeki saate baktı. Çok erkendi ama soğuk gerçekliğe geri dönme vakti çoktan gelmişti.

Sağının bir tutamını çekti. "Beth?"

"Hmm?"

"Kalkmalıyız."

"İstemiyorum." Ona daha da sokuldu.

Cinsel organı ona çok sıkıntı veriyordu. "Bu böyle olmayacak. Burada çıplak yatıp bir şeyler olmadan duramayız ve bunun için vaktimiz yok. Bugün halletmemiz gereken çok şey var."

"İstemiyorum," diye inleyerek tekrarladı. Ama ondan yüzünü çevirdi, yatağın kenarına doğru ilerledi ve ayaklarını yere koydu. Adam uzanıp sırtını okşadı; kadın orada otururken sırtını gerdi ve esnedi, zihnindeki karmaşayı gidermeye çalıştı.

Tamamen uyandıktan sonra, omzunun üzerinden ona baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın."

Ona attığı bakış, bir buzdağını on saniyede eritebilirdi; sonra yataktan kalktı ve onun fırlattığı iki giysisini, düştükleri yerden aldı.

Kapıyı açarken, "Ana salona geçerken Mutt'ı dışarı bırakır mısın?"

dedi.

"Çıplakım."

Gülümseyerek, "Sanırım bunu sorun etmeyecektir," dedi.

Dışarı çıktı. John, Mutt'a aklına yeni fikirler gelmemesi konusunda uyarıda bulunarak onu selamladığını duydu ve bu da John'un gülümsemesine neden oldu.

Ve o yapmacık gülümseme onu şaşkına çevirdi. *Tanrım, ne yapıyorum ben?* Yüzünü hızla kuru bir bezle ovdu, kalktı ve banyoya gitti. Lavabonun üzerindeki aynaya baktığında, o aptalca gülümseme gitmişti.

Aynadaki yansımasında, yoğun bir cinsel deneyimin koşulları değiştirmeyeceğini bilen, kasvetli bir kabulleniş vardı.

"*Bu işe yaramayacak*," demişti Beth'e, yorganın altında sarılmaları hakkında konuşurken.

Ama geleceklerinden de bahsediyor olabilirdi. Ya da geleceksizliklerinden. Onun hayatı çok uzaktaydı. Onun hayatı ise tam bir felaketti ve enkaz giderek büyüyordu. Üstelik, her halükarda, onun için çok yaşlıydı.

Bu iş bittiğinde, nasıl biterse bitsin, o New York'a geri dönecekti ve o da eski haline, hiçbir şeyi umursamama ustasına geri dönecekti.

Beth'siz, parçalanmış bir hayata yeniden başlamak mı? Bu kasvetli bir ihtimaldi ve nedenini anladı; bu farkındalık onu güçsüzce lavaboya yaslanmaya itti.

"Bowie, aptal herif, bunun başına gelmesine nasıl izin verdin?"

Bu aydınlanma onu bunaltmıştı. Mutt'ın yanına dışarı çıktı ve ona birkaç sopa attı, ama gönlü bu işte değildi. Mutt bunu hissetti ve ondan önce davrandı. İçeri geri döndüğünde, Mutt'ın mama kabını doldurdu. Köpeği yemeğini yerken, kahve yaptı, sonra Molly'yi aradı.

Neşeli görünmeye çalışarak ona günaydın diledi.

O da babası kadar neşeliydi. "Merhaba, Baba."

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Sanat projem üzerinde çalışmak için erkenden kalktım."

Gelecek hafta teslim etmem gerekiyor."

"Bana ne olduğunu söylemedin."

"Bu bir sürpriz. Notumu aldıktan sonra size özel bir gösterim düzenleyeceğim."

Kadının keyifsiz olduğunu anlayabiliyordu ve bunun sanat projesiyle bir ilgisi olmadığını tahmin etti. "Evde işler nasıl gidiyor?"

"Onlar berbat. Bir süre önce *çıktığını* duydum, en azından kahvaltıyı bozmayacak. Ama annemle dün gece fena bir kavga ettik. Onlarla akşam yemeği yemediğim için hâlâ bana kızgın bir şekilde odama daldı. Bana şımarık küçük velet dedi, 'Kendini kim sanıyorsun?' dedi ve ne zaman büyüyeceğimi sordu. Ona, o büyüdüğü anda ben de büyüyeceğimi söyledim."

"Üzgünüm canım."

"Biliyorum. Durum bu."

"Şimdilik sadece. Sonsuza dek değil. İşler kötüye gittiğinde bunu hatırla. Ve dinle, aklını başından kaybetme." Dün onu uyardığı her şeyi tekrar vurguladı. "Eğer bir şeylerin ters gittiğini, olağan dışı bir şey olduğunu hissedersen, hemen beni ara."

"Söz veriyorum."

"Bana ulaşamazsanız, Mitch'i arayın."

"Yemin ederim."

"Aslında, okul çıkışında beni arayın."

"Ciddi misin baba?"

"Sadece haber vermek istedim. Tamam mı?"

"*Tamam! Aman Tanrım.*"

Bu, şımarık bir veletin tavrına benziyordu ama adam bunu önemsemedi ve ona veda etti. O sırada kahve de hazırды. Beth, barda tanıştıkları zamanki gibi giyinmiş ve kendine gelmiş bir şekilde geri döndü.

Kot pantolon ve beyaz tişört onu şimdi o zamankinden daha çok heyecanlandırmıştı, çünkü artık onu bu kıyafetler olmadan nasıl göründüğünü biliyordu. Bu da, on beş dakika önce yapmaya karar verdiği gibi, sakinleşmesini zorlaştırıyordu.

Ona bir fincan kahve uzattı. Kadın kahvenin aromasını içine çekti. "Ahhh. Teşekkürler."

"Dün gece Longren için ne kadar üzgün olduğumu sana gerçekten

anlatamadım."

"Sözlerinizden çok eylemlerinizi konuştunuz," dedi usulca.

Vay canına. O *bakış* ... Acaba prova mı yaptı?

Hiçbir şey söylemeyince, kadın odanın etrafına göz gezdirdi. "Sanırım burada, tamamen farklı bir ortamda olmak ve ölümünün gerçekliğinden uzaklaşmak, acıyı bir nebze olsun hafifletti."

"Bu da beni kaçınılmaz soruya getiriyor, Beth. Geri mi dönüyorsun, yoksa kalıyor musun?"

"Burada mı kalacaksınız? Yani Perşembe gününden sonra mı?" Elini yanağına götürdü. "Aman Tanrım. O yarın."

"Sağ."

"Elbette kalıyorum. Görkemli bir cenaze törenini kaçırsam bile, Max geri dönersem çok kızardı. Ayın etkisiyle olsun ya da olmasın, kalıp bu işi bitirmemi neredeyse emretti. Bana verdiği son görev, haberi almak, onun Emmy ödülünü almaktı."

John, belli etmese de aslında çok rahatlamıştı. "Pekala o zaman, henüz bilmediğin çok şey var konuşacak."

Kahvaltıda hızlıca mısır gevreği ve taze meyve yediler, ardından bilgisayarlarının başına oturdular ve adam ona Victor Wallace ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

"E-postalarınızı gizlice kontrol etmiyordum, yemin ederim. Bilgisayarı kapatırken birden karşıma çıktı. Adını gördüm."

"Ne istiyordu?"

Elindeki not defterine ve kaleme uzandı. Tüm isimleri yazdıktan ve çift harflere dikkatini çektikten sonra, profesörün ortaya attığı hipotezi anlattı. "Kendisi uzman olmadığını itiraf etti, ama bana hızlı bir eğitim verdi."

Yüz ifadesini anlayarak, "Buna pek itibar etmiyor gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Yapıyor musun?"

"Şahsen ben yapmazdım ama müritler yapardı. Üniversitede bir arkadaşım vardı, sadece temel numarasını daha avantajlı olduğunu düşündüğü bir numaraya değiştirmek için adına sessiz bir harf eklemişti."

"İnsanlar bunu bu kadar ciddiye mi alıyor?"

"Evet. Dünyanın her yerinden insanlar."

"Tamam. Henüz hiçbir şeyi göz ardı etmeye hazır değilim. Bunu diğerlerine de iletacağım. Belki numeroloji içlerinden biri için bingo gibi gelir."

"Başka ne var?" diye sordu. "Konuşacak çok şey olduğunu söylemiştin."

"Bu biraz uçuk kaçık bir fikir ama deneyeceğim. Dün gece aklıma yeni bir düşünce geldi. Bir süre üzerinde düşündüm ve sonunda bunun etrafında bir teori geliştirdim, bunu da Mitch'le paylaştım."

"Ve?"

"Şey, buna gülmedi. En azından sesli olarak gülmedi. Çalışıyordu ve aceleyle görüşmeyi bitirmek zorunda kaldı, bu yüzden tam olarak ne olduğunu anladığından emin değilim."

"John, ne?"

"Hepimiz—sen, ben, diğer dedektifler—kurbanlar arasında ortak bir özellik aradık. Bulamadık. Hiçbir şey. Sıfır. Peki ya ortak özellik kurbanlarda değilse? Ya suçlulardaysa?"

"Suçlular birden mi?"

"Suçlular çoğul."

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Coğrafya benim için her zaman bir sorun olmuştur. Nedenini bilmiyorum, sadece doğru gelmiyordu. Eğer bir seri katil bölgesel davranıyorsa, genellikle bir hırsız gibi vurup kaçır. Fırsatçıdır. Görür, ister, alır. Girer ve çıkar. İş biter. Kurbanın cesedi genellikle daha erken bulunur ve çoğu zaman, kurbanın -veya katilin- en son görüldüğü yere yakın bir yerde bulunur."

Beth, " *Crisis Point* birçok adam kaçırma ve cinayet vakasını belgeledi ve bu vakalar sizin az önce söylediklerinizi doğruluyor" dedi.

John, ekranında dört kızın fotoğraflarının olduğu monitöre işaret etti. "Bu dört vaka o kalıba uymuyor. Cesetlerin hiçbiri bulunamadı. Yüzde olarak bakıldığında, en az birinin bulunmuş olması gerekirdi diye düşünürsünüz." Ellerini dizlerine dayadı ve öne eğildi. "Sadece ihtimali göz önünde bulundurarak, birden fazla fail olduğunu varsayalım."

"Jackson davasından beri üç taklitçi mi ortaya çıktı?"

"Olabilir."

"Olabilir," dedi, "ama yüz ifadenizden *hayır* diye düşündüğünüzü anlıyorum."

Başını eğip bir an yere baktıktan sonra doğrudan ona hitap etti: "Şunu anla ki, bu tamamen benim tahminim ve ikna etmesi zor olacak."

Ona doğru eğildi, dikkat kesilmiş ve ilgili görünüyordu.

"Profesörün bahsettiği sohbet odalarını düşünün. Gizli ilimlere ortak bir ilgi duyan insanlar, internette bir araya gelip fikir, bilgi ve kişisel deneyimlerini paylaşıyorlar."

Başını salladı.

"Şimdi de bu tür toplantıların karanlık ağda gerçekleştiğini düşünün. Ya karanlık ağın *derinliklerinde* , son derece gizli, son derece sapık bir yeraltı kulübü varsa? Ve suçlularımız da bu kulübün üyeleriye?"

Bölüm 27

"Karanlık web'deki bir sohbet odasının kanlı ay takıntısı olan **üyeleri** ," dedi Beth kısık bir sesle. John'un görmesi için kolunu uzattı. "Bu bana tüyler ürpertici geldi."

"Bunu düşündüğümde içgüdüsel bir tepki verdim. Bu yüzden geçerliliği olduğunu düşünüyorum."

"Ve sizce onların tüm toplantıları çevrimiçi mi yapılıyor?"

"Evet, öyle düşünüyorum. İster sapıklar olsun ister din adamları, özellikle kostüm ve maske takıp dövme, kan akıtma veya kurban verme gibi ritüeller gerçekleştiriyorlarsa, törensel toplantılar düzenlemekten çok çekinirlerdi. Bu bir kitap kulübü veya örgü kulübü gibi değil."

"Karanlık web'de insan organı satan bir grup hakkında bir *Kriz Noktası* bölümü yaptık. Max, anonimliklerini korumak için, sadece kolluk kuvvetlerinden değil, birbirlerinden de saklanmak için, kullanıcı adlarını çoraplarından daha sık değiştirdiklerini tahmin etti."

"Doğru. Ve gerçekten karanlık işlerle uğraşan bazı kişilere katılmak için, bu işin içinde pay sahibi olmanız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüksek risk faktörü olan bir şey yapmalısınız. Ortaya çıkarsa mahvolmanıza neden olacak bir şey. Açığa çıkma korkusu sizi dürüst tutacak, başkalarını ele vermenizi engelleyecektir. Bu tür bir taahhütte bulunmadan içeri giremezsiniz."

Beth düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Yani Crissy ve diğerleri kimdi...?"

"Bilmiyorum, ama diyelim ki bunlar bir tür giriş töreniydi. Gerçekten seçkin gruba girmeyi hedefleyen hevesli kişi için birer bilet

gibiydi. Yaptığını kanıtlamak için fotoğraflar paylaşırdı. Alçakça eylemiyle ilgili haberlere bağlantılar paylaşırdı. Kabul edilmeye layık olduğunu kanıtlamış olurdu."

Beth ellerini birleştirip ağzını kapattı. "Bunu söylemekten, hatta düşünmekten bile nefret ediyorum ama o kadar korkunç ve tuhaf geliyor ki, doğru olabilir."

"Bilmiyorum," diye iç çekti. "Gizli bir örgüt sadece bir tahmindir ve tamamen yanılıyor olabilirim. Dört kadını da kaçıran ve Patrick Dobbs ile Billy Oliver'ı bu kaçırmalardan ikisinin günah keçisi yapan zeki bir psikopat olabilir."

"Belki de bir topluluk vardır ve tıpkı bir kitap kulübü gibi toplanırlar. Şarap içip sarhoş olurlar ve Luna'ya aşk dolu övgüler yağdırırlar. Bir sonraki kanlı ayda kimin şerefli olacağına karar vermek için taş-kağıt-makas oynarlar ve karanlık ağ hakkında hiçbir şey bilmezler." Kaşlarını çatı ve kendini küçümseyerek başını salladı. "Bunu sesli söylemek saçma geliyor."

"Mitch'in bunu baştan savma bir şekilde geçiştirmediğini söyledin."

"Bana, karanlık ağda araştırma yapmaları için bazı muhbirler görevlendireceğini ve bir şey bulurlarsa bana haber vereceğini söyledi. Bu arada, tüm bunları Galveston, Jackson ve Shreveport'taki meslektaşlarıma ileteceğim. Ama halüsinojen kullandığımdan şüphelenmezlerse şaşırıyorum. Ve haklı da olurlar. Bu noktada her şey uydurma."

"Gerçek, kurgudan daha tuhaftır," dedi Beth. " *Crisis Point*'te belgelediğimiz bazı vakalar bunu kanıtlıyor. Görünüşte normal insanlar her şeyi yapabilir." Ayağa kalkarken omzuna hafifçe vurdu.

"Diğer dedektifleri ara, John. Şüpheliyseler, daha iyi bir teori ortaya atmaları için onlara meydan oku." Yatak odasına doğru yöneldi. "Sen bunu yaparken, ben de New York'u aramalıyım."

Tom Barker'ın devle iletişim kurmak için kullandığı gizli telefon masasında titredi. Telefonu kapı. "Bana güzel bir şey söyle."

"Ondan hiçbir iz yok."

"Beth Collins?"

"Ayrıca ortadan kaybolma numarası da yaptı."

"Mitch Haskell?"

"Üzerine taktığım kuyruğu fark etti. Trafik şeridini geçerek, orta refüje çarparak ve yoğun bir otoyola U dönüşü yaparak kuyruktan kurtuldu."

"Onu takip eden herkesi kovun."

"Kesinlikle hayır. O benim en iyi adamlarımdan biri. Haskell sadece daha şanslıydı."

"Daha şanslıymış, daha zekiymiş. Onu ara. Bir şeyle tehdit et."

"Bunu denedim. Gizlice bulduğum cep telefonu numarasını aradığımda, Haskell'in sesinden bir kayıt çıktı: 'Merhaba, burası Domino's. Siparişinizi verin ve sonra defolun.' Ofisinden, görevde olduğunu ve birkaç gün sürebileceğini söylediler. Lütfen aramayı bırakmamızı, en kısa sürede bizimle iletişime geçeceğini söylediler."

"Saçmalık."

"Ben de öyle dedim."

Tom ardı ardına küfürler savurdu. "Frank, bana söylediklerinin hiçbirini iyi değil."

"En iyisini sona sakladım. Bowie'nin çocuğunu okula kadar takip ettim."

Tom'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Söyle bana."

"Eski eşi boşanma sonucunda evi aldı. Oraya vardığımda erkek arkadaşının evden ayrıldığını gördüm. Yaklaşık bir saat sonra da kızı okula götürdü."

"Kız nasıl biri?"

"Koyu, kıvrıkcık saçlı. Uzun boylu. Benim zevkime göre fazla zayıf. Arabamı biraz ileride park ettim ama annesinin onu bıraktığı yeri net bir şekilde görebiliyorum. Talimatlarınızı bekliyorum, patron. Daha iyi hissediyor musunuz?"

Pek de öyle değil. Burnu hâlâ şişmiş, rengi değişmiş ve çok acıyordu. Bu sabah karısı, burnunun bir daha normal görünüp görünmeyeceğini sorma cüretini göstermiş ve plastik cerraha bir ziyaret daha gerekebileceğini öne sürmüştü.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Frank.

"Düşünüyorum."

"Şey," dedi dev, sakızını şapırdatarak, "hazır eliniz değmişken, şunu da bir düşünün. Eğer onun çocuğuna dokunmaya kalkarsanız, Bowie sizi öldürür."

"Yıllardır onun baş belası oldu. Kaçıp gittiğinde onu aramak için izin günlerini kullanmak zorunda kaldı. Ona sadece üzüntü verdi."

"Belki de onun göz bebeği değil ama prensip gereği kendi adını taşıyan bıçaklarından biriyle peşine düşüp seni paramparça ederdi. Rambo'nun insafına kalmak daha iyi olurdu."

Bu senaryonun çok da uzak ihtimal olmadığını bilmesine rağmen, Tom yine de bundan rahatsız oldu. "Uyarı için teşekkürler Frank," dedi kuru bir sesle. "Düşünürken bunu aklımda tutacağım. Olduğun yerde kal. Kız okuldan ayrılırsa, onu takip et."

"Peki sonra ne olacak?"

"Henüz kesinleşmedi. Planımla size geri döneceğim."

"Onunla konuşmamın ne kadar acil olduğunu vurguladınız mı?" Beth, demir yatağın ayak ucunda bir aşağı bir yukarı yürüyor, huzursuzluğunu bastırmaya ve deli gibi görünmemeye çalışıyordu. Yönetici yapımcı Winston Brady'nin asistanı ise yerinden kıpırdamıyordu.

"Bunu size ilettim Bayan Collins, ancak Bay Brady de bugün acil işlerle ilgileniyor. Eminim ki, programı müsait olur olmaz sizinle iletişime geçecektir. İyi günler." Telefonu kapattı.

Telefonu kapattı! Beth, Max artık orada olmazsa *Crisis Point*'teki durumunun ne olacağı konusunda herhangi bir tahminde bulunmuşsa, cevabını almıştı.

Brady'ye atıfta bulunarak, "Kendini beğenmiş ahmak," diye mırıldandı. Resmi olarak hâlâ kendi ofisi olan (her ne kadar uzun süre olmasa da) numarayı aradı. Richard, "Bayan Collins'in ofisi," diye cevap verdi.

"Bu Bayan Collins."

"Beth! Aman Tanrım! Bay Longren hakkında sana anlattığımda

çok üzülmüştün, bütün gece senin için endişelendim. Nasılsın? Çok zor atlattın."

"Hâlâ öyleyim. Ancak şu anda çok öfkeliyim. Brady telefonumu açmayı reddetti."

"Ne zaman?"

"Az önce oldu. Asistanına onunla konuşmamın ne kadar acil olduğunu söylememe rağmen, 'Müsait değil' cevabından vazgeçmedi."

"Dürüst olmak gerekirse Beth, onun sana vakit ayırmamasına şaşırmadım. Adam tam anlamıyla çıldırmış durumda. Bay Longren hayatta olduğu sürece, kanalın en yüksek reytingli programının baş yapımcısıydı. Şimdi herkes, ani yokluğunun buradaki pozisyonlarını nasıl etkileyeceği konusunda endişeli ve paranoyak, buna Brady de dahil."

"Endişelenmesi gerekiyor. Şimdiye kadar ters giden her şeyden o bunak yaşlı tiran Max Longren'i suçlayabiliyordu," dedi acı bir şekilde. "Artık onun güvenlik ağı yok."

"Çok doğru. Yemin ederim, o kadar çok popoyu öpmekten dudakları çatlamış olmalı. Kanal yöneticileri ve programın sponsorları, Longren'in ayrılmasının *Crisis Point'in* kalitesini olumsuz etkilemeyeceğine dair bir garanti vermesi için ona baskı yapıyorlar."

"İşte tam da bu yüzden onunla konuşmak için can atıyorum," diye haykırdı Beth. "Mellin bölümünün yayınını *mutlaka* iptal etmeli."

Richard kekeledi. "Ona bunu mu söylemek istiyordun? O zaman seni onunla görüştürmeyen cadı asistanına Allah razı olsun."

"Lütfen açıklayın."

"Brady, Bay Longren için bir video ölüm ilanını bitirmek için herkesi çılgıncasına zorluyor; bu ilan bölümün sonuna eklenecek. İki sponsor reklam sürelerini buna ayırdı. Şu anda, uzun ve şanlı kariyeri yüz yirmi saniyeye indirgeniyor."

Beth volta atmayı bıraktı ve yatağa çöktü. "Ciddi olamazsın."

"Bunu uydurur muydum?"

"Max dehşete düşerdi. Cenaze bile istemiyordu. Brady neden bunu yapıyor?"

"Sanırım kendini iyi göstermek istiyor."

"Eğer amacı buysa, feci şekilde başarısız olacak. O bölümü

yayınlamak onu mahvedecek. Kanal yöneticileri ve sponsorlar onu Times Meydanı'nda kukla olarak asacaklar."

"Övgü töreni yüzünden mi?"

"Çünkü Mellin'in hikayesi tam da bunu anlatıyor."

"Sorun ne?"

"Bunun hayati yönleri tamamen gerçek dışı."

"Nereden biliyorsunuz?"

Tam zamanında, John'u kaynağı olarak adlandırmaktan kendini alıkoydu. "O davayla ilgili gerçeğin çarpıtılmasıyla ilgili şüphelerim, olaya yakın kişiler tarafından doğrulandı. İnanın bana, hazırladığımız hikaye gerçeklerden çok uzak ve eğer olduğu gibi yayınlanırsa, Brady bu sektörde bir daha asla çalışamayacak. Jenerikte en üst sırada yer almak istedi. İşte, aldı. Ama o güne pişman olacak. Önce alay konusu olacak, sonra da dışlanacak."

Richard cevap vermedi. Bugün, özellikle de bugün, onun somurtkan hallerinden biriyle uğraşacak sabrı yoktu. "Ne oldu Richard? Konuş benimle."

Boğazını temizledi. "Duyduğuma göre Brady, o bölümü Bay Longren'e ithaf etmekle kalmıyor, aynı zamanda ona yönetici yapımcı olarak da kredi veriyormuş. O, işin büyük kısmını üstlenmişti ve o sağlık sorununu yaşamasaydı onaylayacaktı. Brady, ona en üst sırada yer vermeyi adil buldu."

"Aman Tanrım," diye inledi. "Bu bir felaket. O bölüm tamamen yalan. Eğer bu Max'e atfedilirse, itibarı yerle bir olur. Ölümünden sonra evet, ama mirası kalıcı olarak lekelenir."

Görmezden gelerek, karşı duvara tutturulmuş ipte sallanan Noel kartlarına baktı, bu felaketi önlemenin bir yolunu aklından çıkarmak umuduyla başparmağının eklemiyle alnına vurdu. Tek bir yol vardı.

"Richard, bunun olmasına izin veremem. Brady'yi benimle konuşmaya ikna etmelisin."

" *Ben mi?* " diye çığlık attı. "Winston Brady üzerinde hiçbir etkim yok. Muhtemelen varlığımdan bile haberi yok."

"Ona bunun acil bir durum olduğunu söyleyin."

"BEN-"

"Daha da iyisi, ona kariyerinin tehlikede olduğunu söyleyin. Bu onun dikkatini çekecektir."

"Beth—"

"Ona çok büyük bir iyilik yaptığımı ve bunun için bana daha sonra teşekkür edeceğine yemin ederim."

"Beth!"

"Yalvar, pazarlık yap, yalan söyle, ne gerekiyorsa yap. Ve oyalanma. Hemen şimdi ofisine git."

" *Beth!* "

" *Ne?* "

"Aklınıza gelmemiş olabilecek bir şey var... eğer bölüm yayınlanırsa ve dediğiniz kadar gerçek dışıysa, sizin de itibarınız yerle bir olacak. Brady, cömert davranarak adınızı yardımcı yapımçı olarak jeneriğe ekledi."

Gayle Morris cevap verir vermez John, "Müsait misin?" diye sordu.

"Çok uzun sürmeyecek."

Roberts ve Cougar ile konuştuktan sonra onu en sona bırakmıştı. Bu görüşmelerin sonucu karışık olmuştu. Cougar, başından beri genç kadının kaybolmasıyla ayın bir ilgisi olduğuna dair en iyi ihtimalle ılımlı bir tavır sergiliyordu.

John'un numeroloji hakkında verdiği yeni bilgiler ve karanlık ağdaki gizli bir topluluk hakkındaki spekülasyonları, diğer araştırmacıyı daha da şüpheli hale getirmişti. Ancak isteksizce de olsa dosyalarını tekrar gözden geçirmeyi ve ay tanrıçasıyla ilişkisi olan tuhaf bir kişiyi gözden kaçırmış olup olmadıklarını kontrol etmeyi kabul etmişti.

John, adamın alaycı tavrından dolayı onu gerçekten suçlayamazdı.

Jackson'daki Roberts biraz daha anlayışlıydı. John'un anlattıklarını dinledikten sonra, kurbanlarıyla tanışıklığı olan ve daha önce teşhir suçundan tutuklanmış bir adamı sorguladıklarını hatırladığını söyledi. "Sorgulama sırasında, karanlık ağdaki pornografik siteleri düzenli olarak ziyaret ettiğini itiraf etti. 'Düzenli olarak' ifadesi günde üç kez anlamına geliyordu."

"Onu akladınız mı?"

"Eşi, Anna'nın kaçırıldığı gece için ona bir alibi sağladı. Ancak bana anlattıklarınız ışığında, onu araştıracağım ve bir şey bulursam size geri döneceğim."

"Yarın akşam onu birinin gözetmesi akıllıca olabilir."

"Kesinlikle."

John ona teşekkür etmişti ve şimdi, şans eseri Gayle Morris'i birkaç dakika boş vaktinde bulabilmişti. "Benim de zamanım kısıtlı, ama bunu seninle paylaşmak istedim. Bir uyarıda bulunayım. Kulağa çılgınca gelecek ve aklımı kaçırdığımı ya da çoktan çıldırmış olduğumu düşündürecek."

"Keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım," diye iç çekti. "İçmeye devam et."

"Numeroloji."

"Aman Tanrım, bu çok kalın kafalılık."

"Çok, ve ben sadece yüzeyini kazıyorum." Ona Victor Wallace'tan bahsetti ve sistemin nasıl çalıştığına dair temel bir ders verdi. "Dört kızın da isimlerinde çift harf var. Profesör bunun bir numeroloğun ilgisini çekeceğini söyledi."

"Aradığımız ortak nokta bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu ihtimal dışı bırakmıyorum. Beth de bırakmıyor."

"Ancak?"

"Ama belki de ortak noktayı yanlış yerde arıyoruz." Ardından teorisini ortaya koydu.

Sözünü bitirdiğinde kadın hızla şöyle dedi: "Vay canına. Dört suç, dört fail, ama temelinde Roma mitolojisi ve mistisizmi yatan tek bir motif."

"Bacakları var mı?"

"Sarsıntılı olanlar, John. Deprem gibi sarsılanlar."

"Dürüstlüğünüze hayranım."

"Orası çok uzaklarda."

"Biliyorum. Çok şey istediğimin de farkındayım, ama Larissa'nın ailesine bir kez daha geri dönebilir misiniz? Arkadaşlarından, akrabalarından, numerolojiye veya herhangi bir paranormal olaya ilgi duyan herkesten bilgi alabilir misiniz? Belki de karanlık ağda benzer düşünen insanları arayan biri olabilir. O kişi hiçbir şeyden suçlu olmayabilir, ama suçlu olan erkeklerle aynı çevrede bulunuyor olabilir

ve bizi o yöne doğru yönlendirebilir."

"John, yardım etmek isterdim ama şu anda ebeveynlerden birinin iki aylık kız bebeklerini pembe küvetinde boğmuş olabileceği bir davayla ilgileniyorum. Birbirlerini korumak için yalan söylüyorlar ve işin içinde bir de metres var. Çok yoğun bir dönemden geçiyorum."

"Anladım."

"Larissa Whitmore'un kaybolması, çözülememiş bir dava."

"Hiyerarşiyi anlıyorum Gayle. *Gerçekten anlıyorum* . Ama bir anlığına Patrick Dobbs'un Larissa'yı Körfez'e atmadığını, başka birinin attığını varsayalım."

"Katılıyorum. Ama patronum, onun patronu ve savcı, Dobbs'un suçlu olduğuna inanıyor. Eğer hepsini bir odaya toplayıp, eski Roma ay tanrıçası Luna'ya karşı cinsel saplantısı olan, isimlerinde çift harf bulunan kızları kaçıran, muhtemelen insan kurbanı olarak kullanan ve toplantılarını karanlık ağda yapan gizli bir erkek topluluğundan bahsetmeye başlasam, muhtemelen beni trafik polisliğine indirirlerdi."

Tekrar iç çekti. "Sana yardım etmek istiyorum John, gerçekten istiyorum. Ama polis teşkilatlarının siyasetini biliyorsun. Bazen akışa ayak uydurmak zorundasın. Eğitmem gereken üç oğlum var."

"Bunu da anlıyorum," dedi, Molly'nin gönlünü kaptığı sanat okulunu düşünerek. Ama bir keresinde akışa kapıldığını ve bunun nasıl sonuçlandığını da düşündü. İşte hala Crissy Mellin'in kaçıracısının peşindeydiler.

"Teşekkürler Gayle. Bana karşı sabırlı oldun ve zamanın ve ilgin için minnettarım. Umarım bu kanlı ay olayı açıklanamayan bir tesadüften başka bir şey değildir."

"Söylemeye gerek bile yok."

Telefon görüşmesini birbirlerine iyi şanslar dileyerek bitirdiler. Beth'in sandalyesinin arkasına doğru yaklaştığını duymamıştı ama orada olduğunu hissetmiş ve arkasını dönmüştü. Yüzüne bir baktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

"Bu korkunç."

Richard ile yaptığı konuşmayı anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu, Max'in mirası için yıkıcı, kariyerim içinse ölümcül olacak."

"Öyleyse bana tavsiye ettiğiniz şeyi yapın. Komuta zincirini atlayın."

Brady'nin bir üstündeki kişiye gidin ve yaklaşan felaketi ona bildirin."

"Artık bunun için çok geç."

"İşleri yoluna koymak için bir haftanız var."

Kadın, acı bir kahkaha attı. "Aslında bilmiyorum. Bu, Richard'ın bana ilettiği ikinci haber bülteniydi. Görünüşe göre Max'in cesedi götürüldükten sonra, üzerinde çalıştığı evraklar masasından kaldırılmış ve bir şekilde -Richard nasıl olduğunu bilmiyor- Brady'nin eline geçmiş."

"Max, her zamanki gibi, Kasım 2022'deki kanlı ay ile Crissy Mellin'in kaybolması arasındaki olası bağlantı hakkında notlar almıştı. Benimle konuştuğu her şeyi detaylandırmıştı. Birisi—Richard kim olduğunu bilmiyor—Brady'nin dikkatini yarın gece o zamandan beri ilk kanlı ayın görüleceği gerçeğine çekti."

"Brady bunun ideal bir bağlantı olacağını, anlatıcının programın başında bundan bahsetmesinin harika bir 'numara' olacağını düşündü. Bu yüzden, planlandığı gibi önümüzdeki hafta bölümü yayınlamak yerine, yarın geceye aldılar. Kanlı Ay ile aynı zamana denk gelsin diye."

Bölüm 28

John'un tavsiyesi **üzerine** Beth, Max kadar yakın arkadaşı olan televizyon yöneticilerinden birini aramak için yatak odasına çekildi. Ona yöneticinin dışarıda olduğu söylendi. Asistanına geri aramasının ne kadar önemli olduğunu vurgulasa da, Beth kadının isteği ileteceğine dair verdiği tatlı dilli sözüne pek güvenmiyordu.

Sonra, Max'in bundan ne kadar nefret edeceğini ve bunu düşünmesinden bile nefret edeceğini bilmesine rağmen, oğlunun çalıştığı yapım şirketini aradı ve onu istedi. Max'in tek kan bağı olan akrabası olduğu için, ağ üzerinde ondan daha fazla nüfuz sahibi olacaktı. Onu müdahale etmeye ikna etmeyi umuyordu.

Kadın, asistanına kendini tanıttı ve beklemeye alındı. Asistan geri döndüğünde, "Kendisi müsait değil Bayan Collins, ancak size bir mesaj iletmemi istedi. Size başsağlığı dileklerini iletiyor, ancak sizin ona iletmek isteyeceğiniz herhangi bir başsağlığı dilemenizi istemiyor." dedi.

Bu reddediş, onu Max'in eski eşlerinden herhangi biriyle iletişime geçmekten caydırdı. Richard'dan henüz bir yanıt almamıştı, ancak onun adına Winston Brady'ye yaklaşma cesaretini göstereceğinden şüpheliydi. Şovla bağlantılı başka birinden onun bayrağını devralmasını istemek de anlamsız olurdu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Personelde bir değişiklik olduğunda, yakın bir müttefik bile aniden rakip haline gelirdi.

Ana odaya geri döndü ve şimdi Crissy Mellin'in dava dosyası olduğunu anladığı belgeyi karıştıran John'un yanına oturdu. "Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Billy Oliver'in otopsi raporunu kontrol ettim, dövme olup

olmadığına bakmıştım. Hiçbir dövme tespit edilmemişti."

"Carla'ya Crissy'nin böyle bir şeyi olup olmadığını hiç sordun mu?"

"Evet. Hayır dedi. Bu, Mitch ve benim onunla yaptığımız ilk görüşmenin notlarında var; o görüşmede bize Crissy'nin ayrıntılı fiziksel tanımını vermişti."

"Bazı insanlar dövmeye karşı olumsuz bakıyor, bu yüzden Crissy'nin dövmesinden haberdar olmanızı istememiş olabilir. Onu arayıp tekrar soracağım."

"Daha iyi bir fikir," dedi. "Kendisine bizzat soralım. Birkaç konuda onu bilgilendirmemiz gerekiyor."

Beth saatine baktı. "İş yerinde olacak."

"Güzel. Bizi içeri almak zorunda ve bizi dışarı atamaz."

Acil servisin girişinden içeri girdiklerinde, Carla bilgisayar ekranından başını kaldırıp onları görünce kaşlarını çattı. "Eğer takviye aşısı için geldiyseniz, şu anda elimizde yok. Eğer hastaysanız, bir buçuk saat beklemeniz gerekiyor. Şu formu doldurun." Birini tezgâhın üzerine fırlattı ve yanına bir kalem koydu. "Başka bir nedenle geldiyseniz, arkanıza dönüp gitseniz daha iyi olur."

John, "Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var," dedi.

"Çok yazık. Bir dakikam bile yok, olsa da sizinle konuşarak geçirmezdim. Söyleyeceklerimin hepsini söyledim."

John bekleme odasına göz gezdirdi. Birkaç kişi onları izliyordu; bunlardan biri, çok gürültü yapan ve ağlayan bir bebeği sakinleştirmeye çalışan genç bir anneydi. "Konuşabileceğimiz boş bir oda var mı?"

" *Meşgulüm* ."

İçeri girdiklerinde sırtı ona dönük olan bir iş arkadaşı, şimdi merakla omzunun üzerinden bakıyordu. "Seni ben koruyacağım, Carla."

John gülümsedi ve ona teşekkür etti, ardından Crissy'nin annesine, "Carla, senin yerini dolduracak," dedi.

Sinirle homurdandı. "Şu kapıdan geçin." Kapı lobiden bir koridora

açılıyordu. Onları boş bir muayene odasına götürdü, orada düşmanca bir tavır takındı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala, bir dakikalığına benimlesiniz."

Beth, "Isabel Sanchez'in Billy'nin kendini astığı geceyle ilgili bize anlattıklarını duymak isteyeceğinizi düşündük," dedi.

İkisi birlikte eski yardımcının kendilerine anlattıklarını özetlediler. Beth, "Billy'nin o notu hücrelerine geri gönderildikten sonra yazdığına hiçbir zaman ikna olmadı. Bizim gibi o da notun zaten ona yerleştirildiğinden neredeyse emin. Sorumluları işaret etmekten çok korkuyor." dedi.

"Haklı olarak," dedi John. "Dün Tom Barker'ın adamlarından biri evine geldi ve benimle konuşursa çocuklarını tehdit etti."

"Şey, bu da bir şey sayılır sanırım," dedi Carla. "Onun hikayesi Billy'nin aklanmasına yardımcı oluyor, ama sadece yardımcı oluyor. Hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Bu, *Kriz Noktası* bölümünün içeriğini değiştiriyor. Büyük bir kısmı apaçık gerçek dışı." Beth, yayının bir hafta öne alınmasının doğuracağı sonuçları ona açıkladı. "İptal edilmesi konusunda henüz bir ilerleme kaydedemedim."

Carla, "Televizyon programınızın mahvolmasından en ufak bir endişem yok," dedi. "Crissy hakkındaki hikâyeyi ilk başta Max Longren'in fikri değil miydi?" Beth üzülenek bunun doğru olduğunu kabul etti. "Öyleyse mirasının lekelenmesinden neden endişeleneyim ki?"

John, "Buna önem vermelisiniz çünkü Yardımcı Şerif Sanchez'den gelen bu bilgi sadece Billy'nin aklanmasına yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda Tom Barker'ın yolsuzluğunu da gün yüzüne çıkarıyor. Onun hırsı soruşturmayı baltaladı ve Crissy'yi kaçıran kişiyi yakalamamıza engel oldu. İşte bu yüzden buradayız, Carla. O adam hala dışarıda ve yarın gece yine kanlı ay var." dedi.

"Yine mi bu saçmalık?"

John onun göz devirmesine aldırmış etmedi. "Belki sana ve bana saçma gelebilir ama o bunu ciddiye alıyor. Luna'yı hiç duydun mu?"

Bir an ona boş boş baktı, sonra "Elbette," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Beth. "Hangi bağlamda?"

"Luna, tıpkı *luna* -tic kelimesindeki gibi."

John ve Beth birbirlerine baktılar, ama John kadının alaycı sözlerinden etkilenmedi. "İyi iş çıkardın, Carla."

"Öyle tahmin etmiştim. Hepinize iyi günler." Yanından geçmek için hamle yaptı ama adam kenara çekilerek yolunu kesti.

"Sayın Bowie, vaktiniz fazlasıyla doldu."

"Crissy numerolojiyle ilgileniyor muydu?"

"Bu da ne?" Beth'e küçümseyerek baktıktan sonra tekrar ona döndü. "Burç yorumunu okudu. Ne olmuş yani?"

"Adı ve soyadındaki çift harflere hiç değindi mi? Billy değindi mi? Onun da adında çift harfler vardı."

"Bu saçmalıklarla neden vaktimi boşa harcıyorsun?"

John beyaz eldivenlerini çıkardı. "Çünkü Carla, bu Crissy'yi kaçıran ve büyük olasılıkla öldüren kişiyi bulmamıza yardımcı olabilir." Sanki tokat yemiş gibi irkildi, ama John devam etti. "Kızınız için adalet sağlamak, kıymetli zamanınızdan birkaç dakika ayırmaya değmez mi?"

Ondan uzaklaştı. "Bu gereksiz ve acımasızcaydı."

Öne doğru bir adım attı ve tam yüzüne yaklaştı. "Crissy'ye yapılanlar acımasızcaydı. Sana da acımasızca yapıldı ve suçlu cezasız kaldı. Şimdi, konuş benimle, lanet olsun!"

Dudaklarını inatçı bir ifadeyle büzdü.

İki taraf arasındaki düşmanlığı yatıştırmak amacıyla Beth, "Lütfen, Carla. Sorularımızı yanıtla." dedi.

Cevap vermedi ama çıkıp da gitmedi. John geri adım attı. Aşırı sabır ve nezaketle tekrar sordu: "Crissy'nin numerolojiye ilgisi var mıydı, ya da bu konuyla ilgilenen tanıdıkları var mıydı?"

"Onun o kelimeyi ağzından hiç duymadım bile. İşte, sorunuzu yanıtladım. O masa çok yoğun oluyor. Geri dönmem gerekiyor."

"Bir sorum daha var."

"BEN-"

"Bir soru daha," dedi John. "Crissy'nin dövmesi var mıydı?"

"Onun kaybolduğu günün ertesi sabahı bana bunu sormuştunuz. Size ve diğer dedektife onun fiziksel özelliklerini tarif etmiştim."

"O zaman da sana sormuştum, biliyorum. Bu sabah notlarıma geri döndüm ve orada yazdığım şey buydu. Dövme yok. Ama merak ediyorum, Beth de merak ediyor, Crissy'nin senin bilmediğin bir

dövmesi olabilir mi?"

Beth, "Bunu sormamızın sebebi, Crissy'den birkaç ay önce kaybolan kızın ailesinden gizlediği bir dövmesi olmasıydı. Dün kaybolmasından sorumlu tutulan genç adam bunu söyleyene kadar kimse bilmiyordu. Kolunun altında, sütyeniyle örtülüydü. Ay tanrıçasının sembolü olan kırmızı bir hilaldi." dedi.

Carla homurdandı. "Luna'ya geri dönelim." İkisi arasında küçümseyici bir bakış paylaştı. "Crissy asla dövme yaptırmazdı."

"Belki de sizin haberiniz olmadan."

"Hayır."

"Belki de akran baskısı—" diye başladı Beth, ancak sözü kesildi.

"Hayır. Onaylasam da onaylamasam da, gizli olsa da, alnının ortasında olsa da, iğne yüzünden hiçbir koşulda dövme yaptırmazdı. Eşi benzeri olmayan bir iğne fobisi vardı. Çığlık çığlığa bağıırdı. Ne zaman iğne yaptırması gerekse, onu neredeyse bağlamak zorunda kalıyordum."

Her birinin gözlerinin içine sertçe baktı, sonra şöyle dedi: "Kızımı kaçıran o şerefsizi yakalarsanız beni arayın. Onu kelepçeli, zincirli ve boynunda demir bir tasma ile görmek istiyorum. Yoksa beni rahat bırakın."

Carla'nın sert uyarıları hâlâ kulaklarında yankılanırken, John geç bir öğle yemeği için paket servis alıp, park edecek bir yer bulup yemek yemeyi önerdi. "O yakalama emri hâlâ ortadan kalkmadı, bu yüzden bir restorana girme riskini almak istemiyorum."

Beth, ödünç aldığı telefondaki mesajları kontrol ederken dalgın bir şekilde, "Aslında aç değilim," dedi.

"Şey, kahvaltımın etkisi geçti. Ayrıca, bundan sonra ne yapacağımızı anlamamız için de bir fırsat olacak. Bir sonuç aldın mı?" Elindeki telefona doğru çenesini uzattı.

Hayır. Keşke Richard biraz cesaretini toplasa ve Brady'nin ofisine dalıp benimle konuşmasını talep etseydi.

"Bunun olma olasılığı ne kadar?"

"Carla'nın bizi öğleden sonra çayına davet etmesi kadar olası."

Arabayla sipariş verdiği bir lokantadan kendine bol malzemeli bir hamburger, Beth'e de salata aldı, sonra sakın bir mahalleden geçerek bir belediye parkına gitti. Hurda araçlarla dolu alana girdi, arabayı durdurdu ve öğle yemeklerini yemeye başladı.

İlk lokmasını aldıktan kısa bir süre sonra, "Carla'nın bize karşı olan düşmanlığını anlamıyorum," dedi.

Beth salatasının üzerine sos sıkıyordu. "Hâlâ seni ve polis teşkilatındaki herkesi Crissy'yi bulamamaktan sorumlu tutuyor."

"Elbette, ama tüm hatalarımı kabul ettim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için özür diledim ve şimdi Crissy ve Billy için adaleti sağlayarak telafi etmeye çalışıyorum. Bunların hiçbirisi Carla'yı etkilemedi. Hatta şimdi daha da huysuzlaştı—"

Telefonlarından biri çaldı. Ekranı baktı. Beklemediği Morris'ti arayan. Telefonu açıp hoparlöre aldı. "Merhaba, Gayle."

"Seni şerefsiz."

"Üzgünüm?"

"Bana suçluluk duygusu yaşattınız. Whitmore'larla konuşabilmek için öğle yemeğimi atladım ve onlarla bir konferans görüşmesini yeni bitirdim. Onlara numeroloji konusundan bahsettim ve Larissa'nın veya tanıdıklarından herhangi birinin, sizin de belirttiğiniz gibi, paranormal olaylarla ilgilenip ilgilenmediğini sordum."

"Bana bunu daha önce onlara sorduğumu hatırlattılar. Özür diledim ama biraz daha düşüncelerini söyledim. Larissa'nın çevresinde biraz 'tuhaf' olan biri var mıydı? Bir an düşündükten sonra babası, 'Şu ağaç budayıcısı,' dedi. Bahçelerinde bazı işler yapması için onu tutmuşlardı ve işini iyi yapmıştı, bu yüzden komşuları da onun hizmetlerinden yararlanıyordu."

"Bu da onu bir süre Larissa'ya yakın tuttu."

"Doğru anladın. İkisi konuştular, flört ettiler ve bir iki hafta birlikte vakit geçirdiler. Ama sonra Larissa ilişkiyi bitirmeye çalıştı. Ailesine onun 'garip şeylerle' ilgilendiğini söyledi. Üstelik bu, adı çıkmış bir parti kızı için geçerli."

"Bu da 'şeylerin' gerçekten çok tuhaf olduğunu gösteriyor," dedi John. "Sence hilal dövmesini etkilemiş olabilir mi?"

"Sordum. Bilmiyorlardı, çünkü dövmeden haberleri bile yoktu."

Ama mümkün."

"Adını öğrendin mi? Hâlâ hayatta mı?"

"İlkine evet, Beaumont'ta yaşıyor. Daha önce iki sabıkası var. İkisi de tacizden, bu yüzden uzaklaştırma kararı çıktı. Dobbs'u çıplak ve uyuşturucu etkisinde bulduğumuz ve Larissa'nın DNA'sı hem onun hem de teknesinin üzerinde olduğu için ona hiç bakılmadı bile. Bu da beni en iyi kısma getiriyor."

John, "Takipçinin bir teknesi var," dedi.

"Evet efendim. Beaumont Polis Departmanından onu gözetim altında tutmalarını isteyeceğim, ancak Teksas ve Louisiana kıyı şeridinin en az yüz mil uzunluğundaki tüm marinalardan seyir defterlerini alana kadar onu korkutmamalarını sağlayacağım. Bakalım teknesi 16 Mayıs 1922'de bunlardan birinden denize açılmış mı."

"Ve sormadan önce söyleyeyim," diye devam etti, "Kasım ayındaki randevunuzu zaten kontrol ettim. Bu adam, takip ettiği kurbanlarından birini taciz ettiği için otuz gün hapis cezası çekiyordu. Crissy'nin kaçıracısı değil. Ama sanırım doğru bir noktaya değindin John. Birden fazla fail var. Ortak nokta kadınlar değil, failer."

Gayle, sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

"Bana teşekkür etme. Eğer Larissa'yı kaçıran buysa, tamamen hata yaptık ve Patrick Dobbs'u şüpheli bir katil haline getirdik. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim, ama şu an gidip işimi halletmem gerekiyor. Seni pislik, iş yükümü ikiye katladın."

O, adamın karşılık vermesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Bilgisayarı kapattı ve Beth'e baktı. "Bununla ne yapacağız?" diye sordu Beth.

"Öncelikle, Jackson'daki Roberts'ı arayın, durumu bildirin ve kendisini ifşa ederek zevk alan karanlık ağdaki adamı daha yakından incelemesi için onu teşvik edin."

John hamburgerini hızla bitirdi. Beth salatasını bitirirken, John Roberts'ı aradı ve şans eseri onu masasında yakaladı. John, Gayle Morris'ten öğrendiklerini anlattı ve tahmin ettiği gibi, bilgiler onu harekete geçirdi. Dedektif, "Hemen ilgileniyorum," dedi.

"Eşine de tekrar sor. 'Yardım ve yataklık', 'suç ortaklığı' ve 'komplo' gibi kelimeler o geceye dair anılarını değiştirebilir."

"Tamam. Teşekkürler, Bowie."

Telefonu kapattı. Beth çöplerinin geri kalanını da torbaya doldurdu. "Şimdi ne yapacağız?"

Ona yavaş ve imalı bir şekilde gülümsedi. "Bir odaya geçmek ister misin?"

Ona şaşkınlıkla baktı ve dumanlı gözlerle, seksi bir gülümsemeyle cevap verdi: "Evet."

"Ve birbirlerinin kıyafetlerinden kurtulsunlar mı?"

"Kesinlikle. Mümkün olan en kısa sürede."

"Tanrım, keşke başka bir zaman olsa," diye inledi. "Başka bir zaman."

Tabancasını kılıfından çıkardı. "Ama peşimizde biri var ve arabayı kaputundaki dolu hasarından tanıyorum. Bu araba, devin kullandığı adamlardan birine ait. O yüzden beni öp. Güzelce. Önemli bir öpücük gibi olsun. Gerisini ben hallederim."

Bölüm 29

"F rütbesi, bu beceriksizler kim? Mitch Haskell, onu ele veren kuyruğunu silkeledi, şimdi de Bowie elinden kaçırdı. Bu geri zekalıları nereden buldunuz?"

Barker'ın soruları bağırarak sormamasının tek nedeni, CAP biriminde çalışan herkesin ofis kapısının hemen ötesinde meşgul görünmeye çalışıyor olmasıydı. "Bowie onu nereden buldu acaba?"

"Bana Bowie ve Collins kadınının bir belediye parkında, bir arabanın içinde (kendi kamyonunda değil) öpüştüklerini söyledi."

"Öpüşüyor musunuz?"

"Tıpkı ergenler gibi," dedi. "Her neyse, birdenbire araba çalıştı ve adamım büyük boy içeceğini bardak tutacağına geri koyamadan oradan hızla uzaklaştı."

"Yani öylece hızla uzaklaştılar mı?"

"Özetle, peşlerinden gitti ama bir daha onları göremedi. Ancak plakasını almıştı. Ben de sorguladım. Araba Charlie Lamont adına kayıtlı. Yani ya Bowie o arabayı çaldı, ya ödünç aldı, ya da... anlıyorsunuz işte."

"Aslında Frank, hayır bilmiyorum. Çok az şey biliyorum çünkü bir grup izci bile senin o sözde sert adamlarından daha iyi iz sürebilir."

"Pekala, Bowie ondan kurtuldu. Bir ara evine geri dönmesi gerekiyor. Orada hâlâ nöbet tutan bir adamım var."

"Acaba o diğer ikisinden daha mı zeki? Lütfen, Tanrım."

"En iyilerimden biri. Onu oraya koydum çünkü Bowie ortaya çıktığında ve bir tartışma çıktığında, bu adam kimseye acımıyor. Bu kadınlar için de geçerli. Acımasız. Tamam mı? Bu konuda rahat olabilirsiniz."

Tom kulağında tanıdık ıslak, şapırdatma sesini duydu ve devin iğrenç ağzını düşündü.

"Ama asıl ilginç kısım şu," diyordu dev. "Şey, ergenler gibi arabada öpüşmeleri hariç, asıl ilginç kısım bu. Tahmin et bakalım, benim adamım onları nereden aldı?"

"Tahmin yürütmek istemiyorum."

"Carla Mellin'in çalıştığı kutu içindeki belge."

Tom elindeki Bic marka kalemı düşürdü. "Bu nasıl oldu?"

"Çünkü zekiyim, işte böyle. Onu oraya, sevimli Bayan Mellin ile sohbet etmesi, kızıyla ilgili televizyon programında onu görmeyi dört gözle beklediğini söylemesi ya da buna benzer saçma sapan şeyler söylemesi için gönderdim, sonra da bunun her şeyi bir an önce bitirmesi gerektiğini, bunu geride bırakması ve soruşturmadan, Billy Oliver'dan ya da bununla ilgili herhangi bir şeyden bir daha bahsetmemesi gerektiğini söylemesi için. Bu arada, Isabel Sanchez tavsiyemi ciddiye aldı. Oradan çekip gittiler."

Bu iyi bir haberdi, ancak Sanchez, huysuzluğu yeni bir seviyeye taşıyan Mellin kadından daha uysaldı. "Peki, sevimli Bayan Mellin nasıl tepki verdi?"

"Onunla konuşma fırsatı hiç bulamadı. Sahte bir bağırsak sorunu bahanesiyle kliniğe gitti. Başka bir kadın onu hasta olarak kaydetti, ancak Mellin de resepsiyonda çalışıyordu. Lobide oturmuş, ona yaklaşmak için fırsat kolluyordu ki Bowie, Beth Collins ile birlikte içeri girdi. İnanamadı."

"Bowie onu tanımadı mı?"

"Hayır. O, polis departmanında çalışmıyor. Bana ödediğiniz fazla mesai ücretlerinden sadece bir buçuk katı."

"Peki, ne oldu?"

"Bana Mellin'in onları görünce hiç de mutlu görünmediğini söyledi, ama üçü de on dakika boyunca –zamanı tuttu– arkada kaldılar. Sonra Bowie ve kadın ayrıldı. O da dışarı fırlayıp onları takip etmeyi başardı. Hızlı yemek alıp parka gittiler."

"Orada kimseyle görüştüler mi?"

"Hayır. Bu kadar. Gerisini biliyorsunuz."

Tom sandalyesine yaslandı ve sandalyesini dar bir yay şeklinde çevirdi. "Bowie neden Carla Mellin'i görmeye gitsin ki?"

"Vay canına, aklıma bir şey gelmiyor," dedi dev. "Acaba ikisinin de ortak noktası kızının kaybolması ve sonrasında yaşananlar mı? Sadece bir tahmin yürütüyorum."

"Bana böyle konuşma, Frank."

"Bu bir şakaydı."

"Komik değil."

"Tamam. Özür dilerim."

Tom bundan ciddi anlamda şüphe duydu, ama üzerinde durmadı. Kalemi tekrar eline aldı ve klipsi parmağıyla iterek tık sesini çıkardı. "Bowie'nin kullandığı araba. Ruhsatta kayıtlı ev adresi neydi?"

"Boşanmadan önceki evi. Kurnaz herif."

O canavar Bowie hakkında kısmen bile olsa övgü dolu bir şey söylediğinde Tom'un canı çok sıkılıyordu. "Onun evine gittin," dedi. "Çok sıra dışı olduğunu söylemiştin."

"Hiçliğin öbür tarafı. Issız yerler."

"Oraya geri dönmek için vakti oldu mu?"

"Tam olarak değil. Her neyse, orada değil. Sizi aramadan hemen önce olay yerindeki adamımla görüştüm."

"Şu anda neredesin?"

"Size söylediğim yerdeyim. Hala lisenin biraz ilerisinde park halindeyim. Bütün gün buradaydım. Hematom oluştu."

"Bowie'nin kızından hiçbir iz yok mu?"

Birkaç tokat sesi, zoraki bir iç çekiş. "Patron, bana güveniyorsunuz, değil mi? O yüzden size karşı dürüst olmalıyım. Bu konuda kötü bir hissim var."

"Nasıl?"

"Bowie'nin her fırsatta bizi alt ettiğini fark etmedin mi? Sanki... son üç yıldır aranızdaki tüm bu sorunların doruk noktasına ulaşacağı günü bekliyormuş gibi."

Tom'a da öyle görünüyordu ama bunu itiraf etmektense kendi dilini kesmeyi tercih ederdi. "Yine ondan korkuyormuş gibi konuşuyorsun, Frank," dedi.

"Tek istediğim bir tuzak kurmak değil."

"Okulundan çıkış saati kaç?"

"Patron-"

"Lanet olsun! Sızlanmayı bırak da okulunun çıkış saatini söyle!"

"Yemin ederim bilmiyorum."

"O zaman geldiğinde, orada ol."

"Elbette. Peki ne yapacaksınız?"

"Bunu gerçekten açık açık anlatmam mı gerekiyor, Frank?"

Dev sessiz kaldı.

"*Frank!* Bunu gerçekten açık açık anlatmam gerekiyor mu?"

"HAYIR."

"Güzel. İşlem bittiğinde sizden haber bekleyeceğim." Telefonu kapattı.

Dev, telefonunu etli avucunda tuttu ve parmaklarını etrafına kenetleyerek, Teğmen Tom Barker ile yaptığı tüm konuşmaları günler öncesinden kaydetmeye başlamanın ne kadar iyi bir fikir olduğunu düşündü.

John, dolu hasarı görmüş arabayı taşıyan adamı geride bıraktıklarından ve başka kimsenin onları takip etmediğinden emin olduktan sonra Beth'e rahatlayabileceğini söyledi. Parktan hızla çıktıklarından beri Beth, yolcu tarafındaki aynaya bakıyor ve sık sık başını çevirip arka camdan dışarı bakıyordu.

"Şimdi iyiyiz," dedi.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Öyleyse neden hâlâ tabancanı taşıyorsun?" Kadın, adamın sağ elinde, uyluğunun üzerinde tuttuğu tabancaya baktı.

"Çünkü yanılıyor olabilirim."

"Bu artık tanıdık ve rahatsız edici bir nakarat haline geldi," dedi ama koltuğuna daha rahat bir şekilde yerleşti. "Onun orada olduğunu nereden biliyordunuz? Onu ne zaman fark ettiniz?"

"Acil servis kliniğinin bekleme odasıydı."

Çenesi gevşemiş bir halde ona baktı. "Hiçbir şey belli etmedin."

"Yapmamaya çalıştım."

"Neden seni görür görmez tutuklamadı?"

"Çünkü o polis değil ve benim onu tanıdığımı bilmiyor. O, canavarın adamlarından biri. Onların mümkün olduğunca çoğunu tespit etmeye çalıştım. Bu adam çoğunlukla gözetleme işi yapıyor."

"Daha önce hiç kimseyi öldürdü mü?"

"Sanmıyorum. O dev onu bunun için kullanmazdı. Çok zeki olmadığını biliyor. Aslında, bana bir suikastçı atansaydı, daha zeki, daha yetenekli ve daha verimli birini tercih ederdim. Ben farkına bile varmadan her şey biterdi."

Dirseklerini kucakladı. "Öyle konuşma." Sonra, neredeyse kendi kendine, "Gerçekten de kiralık katillerin verimlilik seviyeleri hakkında konuşuyor olduğuma inanamıyorum," diye ekledi.

"Beth." Dönüp ona bakana kadar bekledi. "Balıkçı kampına ilk vardığımız gece sana söylemiştim, burada kendini yabancı hissediyorsun, benim gibi bir adama alışık değilsin."

Birbirlerine kasvetli gözlerle baktılar. Adam uzanıp kadının koluna dokunmak ya da dizini sıkmak istedi ama elindeki .45'lik tabanca, verebileceği her türlü güvenceyle doğrudan çelişiyordu.

Gözlerini tekrar yola çevirerek, "Kliniğe bizim için gelmemiştii. İçeri girdiğimizde şaşkınlığını belli etti. Tahmin yürütüyorum ama bence muhtemelen Carla'yı, tıpkı o canavarın Isabel Sanchez'i korkuttuğu gibi, korkutmak için oraya gönderilmişti. Bizimle konuşursa başına gelecekler konusunda onu uyarmak için." dedi.

"Billy'ye ne kadar kötü davranıldığı ve Barker'ın soruşturmayı nasıl berbat ettiği konusunda her zaman açık sözlü ve eleştirel olmuştur. Emin olun, onunla özel bir görüşme yaptığımızı zaten duymuştur. Bu onu daha da tedirgin edecek."

"Belki de çaresiz?"

Cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu. Tabanca yeterli bir cevaptı.

Kamp alanına başka bir olay yaşanmadan ulaştılar ve John'un artık

hasar gördüğünü fark ettiği arabayı garaja geri götürdüler. Mutt onları görünce elbette çok sevindi. John birkaç dakika boyunca onunla dışarıda oynadı.

İçeri geri döndüğünde Beth telefonda konuşuyordu. "Richard, Brady'nin durumu anlamasının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Lütfen elinden geleni yap. Hoşça kal." Üzgün bir şekilde telefonu kapattı ve masanın üzerine fırlattı.

John, "İkna olmadı mı?" dedi.

"Telefonlarıma cevap bile vermiyor. Beni tamamen görmezden geldi. Sesli mesaj bıraktım."

"Korkak herif."

"Evet, ama anlıyorum John. Sektörümüzdeki işler çok rağbet görüyor. O da kaçınılmaz olan bu değişimde işini kaybetmekten korkuyor."

Saatine baktı. "Okul bitti ve Molly aramadı." Onu ısrarla arayıp söz verdirmişti, ama bugün takip edildiğini öğrendikten sonra, onu rahatsız etmeye devam edecekti.

Telefon numarasını tuşladı ve kadın hemen cevap verdi. Adam, "Beni araman gerekiyordu," dedi.

"Baba, zil çaldığından beri tam üç dakika geçti. Az kalsın..."

"Neredesin?"

"Dışarıda otobüsü bekliyorum."

"Etrafta başka birçok insan mı var?"

"Evet. Etrafım sarılı. Ama..."

"Ne?"

"Panik yapma."

"Bunu söylediğin için şimdiden çok korktum. Ne?"

"Bu sabah otobüsten indiğimde, bana söylediğiniz gibi etrafa baktım ve caddenin ilerisinde park etmiş bir araba gördüm. Hala orada duruyor."

Yedi saat sonra ... Elini başına götürdü ama sesini sakın tutmaya çalıştı. *Kendini* sakın tutmaya çalıştı. "İçeride kimse var mı anlayabilir misin?"

"Hayır, ön cam yansıma yapıyor. Muhtemelen bir şey yok."

"Muhtemelen, ama binaya geri dönmeni, sana verdiğim kredi kartını kullanarak bir Uber çağırmanı ve—"

"Evet."

"Beni dinle," dedi sert bir şekilde. "Bu konuda pazarlık yok. Seni kendim gelip alırdım ama bir saatlik mesafedeyim ve orada o kadar uzun süre kalmanı istemiyorum."

"Uber'in sizi binanın karşı tarafındaki, arabanın görüş alanının dışında bir kapıdan almasını sağlayın ve Uber gelene kadar dışarı çıkmayın. Şoför sizi doğrudan eve götürsün ve arka camdan dışarı bakmaya devam edin, o arabanın sizi takip edip etmediğine bakın. Tamam mı?"

"İsterseniz ben size gelebilirim?"

"Molly—"

"Lütfen, baba."

"Sevgilim, işlerin şu an ne kadar zor olduğunu sana zaten söylemiştim. Bu yüzden tüm bu önlemleri almanı istedim. Seni güvende tutmak istiyorum."

"Evde güvende olmayacağım. Annemle *ölümüne* kavga edebiliriz." Sesi titredi ve kırık bir sesle ekledi, "Bir dakika bekleyin lütfen."

John, endişeyle kaşlarını çatmış olan Beth'e baktı. "Onunla ilgili bir şeyler oluyor," dedi.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Henüz bilmiyorum." Molly, "Tamam, okula geri döndüm. Herkesin önünde kendimi kaybetmek üzereydim." dediğinde adam parmağını kaldırdı.

"Neler oluyor? Roslyn ile aranızdaki ölümüne kavganın sebebi ne? Dün gece yemek masasında oturmadığın için mi?"

Sesinde bir hüznle, "Bunu sana bu sabah söylemek istemedim," dedi.

"Bana ne söyleyeceksin?"

"*Evleniyorlar*." Son kelimeyi söylerken ağlamaya başladı. "O aptal kaybedenle evleniyor. Dün gece bana söyleyeceklerdi. Bu yüzden onlarla yemek yemediğimde çıldırmıştı. Bu akşam yemeğe çıkıyoruz, böylece yeni üvey babamı daha yakından tanıyabilirim."

"*Ölmeyi* tercih ederim. Onu daha yakından tanımak istemiyorum. Onu hiç tanımak istemiyorum. Annem bu akşamki kutlama yemeğinin zorunlu bir davet olduğunu ve eğer iyiliğimi biliyorsam, hoşgörülü olmam gerektiğini söyledi."

Hıçkırarak ağladı. "Baba, lütfen, lütfen, lütfen yanıma gelmeme izin ver. Her Şeyi yaparım. Söz veriyorum. Sadece beni eve geri gönderme. Dayanamıyorum. Gerçekten dayanamıyorum."

Bu ricanın ardında ergenlik dönemine özgü birçok dramatik olay vardı. Yine de, kızının bu kadar mutsuz olması kalbini burkmuŐ ve içini acıtmıŐtı. Ayrıca, Roslyn'in yaklaşan evliliğini duyurmak için daha diplomatik bir yaklaŐım kullanmak yerine diktatörce davranmasına da çok kızımıŐtı.

Eski eşine duyduğu öfkeyi bastırdı ve kızına yumuşak ve içten bir sesle konuştu: "Molly, normalde evet derdim ve Roslyn'in bir süre benimle kalman hakkındaki düşüncelerini umursamazdım. Ama durumum tehlikeli bir hal alabilir. Bunun olacağını bilmiyorum ama olma ihtimali var ve seni riske atmayacağım."

"İŞleri yoluna koymak için bana bira gün verin, sonra annenizle yüz yüze görüŐüp haftada bira gün benimle vakit geçirmenizi sağlayacak bir düzenleme yapıp yapamayacağımıza bakacağım. Evleneceği için belki daha sıcak bakar. Bu ona damadıyla daha fazla mahremiyet sağlayacaktır."

"Aman Tanrım, sakın midem bulanmasın."

"Bazı meseleleri halletmeye çalışırken bira gün daha bekleyebilir misiniz?"

"Bu konuların Mellin davası ve Beth Collins hakkındaki programla bir ilgisi var mı?"

Yalan söylemeyi düşündü, sonra "Evet" dedi.

Ağ ile verdiği cesur mücadeleyi kaybeden Beth'e baktı. Bildiği kadarıyla, bira gün içinde işler Şu ankinden çok daha kötüye gidebilirdi, ama kızına Şu anda neden onu koruyamayacağına dair bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Beth'in görevinin her Şeyin doğru ve gerçeklere dayalı olmasını sağlamak olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Programın bazı bölümleri öyle değil mi?"

"Buraya geldiğinden beri, birçok Şeyin yle olmadığını keŐfetti. O bölümü onaylamadığı sürece, kanalın bölümü ertelemesi gerekiyor. Bunun yerine, bir hafta ne alındı. Yetkilileri ertelemeye ikna edemedi. Kısacası, Mellin davasını tekrar kurcalayarak Beth ve ben ortalığı karıŐtırdık. Her yönden öfkeli insanlar bize saldırıyor."

"Benim için endişeleniyorsunuz, peki ya siz? Güvende misiniz?"

"Kulübede kalıyorum ve kendi başımın çaresine bakabiliyorum."

"Peki ya Beth?"

"O... çok güçlü bir yapısı var ama evet, onun güvenliği konusunda da endişeliyim. Bu yüzden bu durum geçene kadar annenle kalmanın neden daha iyi olduğunu anlayabilirsin. Tamam mı?"

Uzun bir sessizliğin ardından, "Pekala," diye mırıldandı.

"Benim için yapabileceğin en iyi şey eve gitmek. Onlarla akşam yemeğine çık ve hoş davranmak. Bu, Roslyn'in seni rahat bırakmasını sağlayacak."

"Kolay olmayacak."

"Hayat kolay değil sevgilim. Hiçbir yanı kolay değil. Şimdi, kredi kartın sende mi?"

"Evet."

"Aracı çağırın. Sürücünün kimliğinin fotoğrafını çekip bana mesaj olarak gönderin."

"Dadaad."

"Yap gitsin. Ve arkana bakmayı unutma. Ayrıca, eve girer girmez bana mesaj at. Dikkatli ol. Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Molly, senin bana gelme teklifini reddetmemin tek sebebi seni çok sevmem."

"Biliyorum baba. Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Bölüm 30

Carla , istenmeyen ziyaretçileri klinikten ayrıldığından beri çok sinirliydi. Hastalar kayıt formlarını doldururken, kaçınılmaz onlarca soruyu sorarken onlara ters davranmıştı. Hatta Dedektif Bowie'nin can sıkıcı sorularıyla uğraşırken masayı devralan iş arkadaşına bile kaba davranmıştı.

İşten eve dönerken, demiryolu tarihindeki en uzun yük treni olabilecek bir tren için demiryolu geçidinde durmuştu. Vagonların salyangoz hızında geçişini izlerken, o lanet olası televizyon programına lanet etti. Yarın akşamki yayın, Crissy'nin kayboluşuna dair aylardır bir koku gibi kalan çılgın merakı yeniden alevlendirecekti.

İşlediği suçun kendisi ve polisin olayı çözmemesine karşı açık sözlülüğü, ona ne beklemediği ne de arzuladığı bir ünlülük kazandırmıştı. Aylarca gazetecilerden ve meraklı bakışlardan kaçtıktan sonra, iş değiştirmiş ve Crissy için bırakılan anıtların ıslak, çirkin bir çöp yığına dönüştüğü mobil ev parkından uzaklaşmıştı. Amacı, kamuoyunun gözünden kaçmak, unutulmak ve sonunda anonimliğe kavuşmaktı.

Şimdi o "*Kriz Noktası*" bölümü her şeyi altüst edecekti ve o yine merak ve spekülasyon konusu olacaktı. Röportaj vermeyi kabul ettiği için kendine kızabilirdi. Ama vermişti ve geri alamazdı.

Hatta onların üyelerinden Beth Collins bile, yayınlanmasını engelleme girişimlerinin sonuçsuz kaldığını söylemişti. Elbette, onun endişesi bölümün yanlış bilgiler içermesi ve kariyerleri mahvedip itibarları zedeleyecekti.

Pekala, güzel. Carla'nın umurunda bile değildi. Bırakın Max

Longren'in mirasını lekelesin. Bırakın—

Bu düşünceyle aniden frene bastı. Az önce aklına gelenleri tekrar tekrar gözden geçirdi ve vagon görüş alanından geçerken, hepsinin hak ettiği cezayı alacak bir intikam planı kurmuştu bile.

Demiryolu raylarını geçer geçmez, arabasını yol kenarına çekti ve telefonuna uzandı.

John, Beth'in oturduğu masaya doğru getirdiği bardakta bir parmak kadar viski vardı. Beth, sandalyesinden öne doğru eğilmiş, dizüstü bilgisayarının monitörüne bakıyordu. John bardağı masaya koydu. "Bir yudum al."

"Neye içiyoruz?"

"Molly sağ salim eve dönüyor."

"Her şey yolunda mı?"

"Aptal kaybedenle akşam yemeğine gitmek zorunda kalması dışında. Eğer '*üvey baba*' kelimesi geçerse, kusmayacağına söz veremez."

Beth buna gülümsedi ve bir yudum viski içti. "Hım, güzel. Teşekkürler."

Viskiyi ona geri verdi ve adam bardağı kullanarak monitöre doğru işaret etti. Ses kısılmıştı, bu yüzden *Crisis Point'in* kibar anlatıcısının ne dediğini duyamıyordu. "Bu bölüm mü? Henüz izlemeye fırsat bulamadım."

"İlk reklam arasından yeni çıktık. Tom Barker birazdan tanıtılacak."

"Bu iyi olacak." John, onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Sesi sonuna kadar açtı ve Barker'ın iki dakika boyunca kendini övmesini dinlediler. "Mide bulandırıcı," dedi. "Yeterince dinledin mi?"

"Fazlasıyla yeterli."

Videoyu durdurdu. "John, bunda çok fazla yanlışlık var ve bunun yayınlanmasını engellemek için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Ben de çaresizim. Ne sizin sorunuz hakkında, ne de benim sorunum hakkında. Tüm bu yeni bilgilere sahibiz, ama şimdiye kadar hiçbir faydasını görmedik. Başladığımız zamanki kadar bile faili tespit

etmeye yaklaşamadık."

"Belki herkes haklıdır ve ben yanılıyorum," dedi. "Yarın geceki ayı bekleyen, aya takıntılı bir hayalet yok. Olmasını da istemiyorum ama —"

"Eğer öyle olursa, onu kaçırmış olacağız."

"Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum."

"Ben de değil."

"Kanlı ay olayıyla ilgili olarak yalnızca üç kolluk kuvveti birimini uyardık. Kaç tane var?"

"Bakanlıklar mı? Kurumlar mı?" diye sordu John keyifle. "Mississippi ve Louisiana içinde kalırsanız yüzlerce. Teksas'ı da eklerseniz binlerce olur. Ve onun bölgesel bir kurum olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Bu kurumlara gönderilecek bir tür duyuru yayınlayabilir miyiz?"

"Resmi kanallar artık bana kapalı. Kapalı olsalar bile, kime dikkat etmeleri gerektiğini söyleyeceğiz?" Kaşlarını kaldırdı. "Ufak tefek bir çocuk da olabilir, profesyonel bir güreşçi de. Aile babası da olabilir, mağarada yaşayan ve kamp ateşinin etrafında vücut boyasıyla dans eden bir münzevi de olabilir."

"Hiçbir şeyimiz yok, Beth. Bize inanılabilirlik kazandıracak sağlam bir itibarımız bile yok." Ona işaret etti. "Şimdi gerçek olmadığını iddia ettiğin bir suç olayını konu alan bir bölüm çektiğin için sana itibar veriliyor." Kendi göğsüne işaret etti. "Ben, omuzlarında yük taşıyan, işten atılmış ve hakkında tutuklama emri çıkarılmış bir polis memuruyum. Bizden gelen bir bülten anında çöpe atılırdı."

İki elinin parmaklarıyla şakaklarını ovdu, sonra parmaklarını saçlarının arasına doğru itti. "Öyleyse ne yapacağız?"

"Ne yaparsam yapayım, Barker'ın peşine düşeceğim. Zaten hapse gireceksem, önce ona olabildiğince çok zarar vermek istiyorum."

"Bugün daha önce tüm bunları savcılığa götürmeyi reddettiniz. Belki de fikrinizi yeniden gözden geçirmelisiniz."

"Pekala," dedi. "Ben savcı rolünü oynayacağım. Sen de ben olacaksın."

Başını salladı ve daha dik oturdu. "Teğmen Barker ve Frank Gray, Billy Oliver'ın ölümüne sebep oldular."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Öyle yapıyorum işte."

"Çarşafın kenarlarını bağladılar mı?"

"Hayır, ama—"

"Kendini astı, Dedektif Bowie. Oradaydınız. Gördünüz. Onu aşağı indirdiniz."

Beth dudaklarını ıslattı. "Isabel Sanchez, daha önce yaşananlar hakkında ifade vermeyi kabul etti. Anlattıkları oldukça ikna edici."

"Ama bu spekülatif bir durum. Mahkemede, çapraz sorgulama sırasında, onun ifadesi geçerliliğini yitirecektir."

"Peki ya not?" dedi Beth. "Notta, kimin yazdığını kanıtlayacak adli deliller olabilir."

"Ya Billy'nin yazdığı kanıtlanırsa?"

"Baskı altında kalmış olmalıydı."

"İtirafların çoğu baskı altında yazılır." John ellerini yanlarına doğru uzattı. "Aşağı yukarı böyle olur."

Sesi kısılmış monitörde Barker, kameraya gülümseyerek, oldukça etkileyici bir şekilde konuşuyordu. John, "Ve diyelim ki, ilahi bir müdahaleyle ikisi de mahkum edilip Billy'ye ömür boyu hapis cezası verilse bile, Crissy'yi kimin kaçırdığını ve onunla ne yaptığını hala bilmiyoruz" dedi.

"Kendine çok fazla yükleniyorsun, John. Senin hiç umursamadığını nasıl düşünebilirdim ki?"

"O bara girdiğimde öyle değildim. Beni çoktan tanımıştın." Gözlerinin içine baktı, oradaki endişeyi gördü. "Daha doğru soru, seni bu işe nasıl sürüklemiş olabileceğim olurdu."

Cevap veremedi, gizli telefonu çaldı. Aşağı baktı ve nefesi kesildi, "Aman Tanrım, Brady arıyor." Hızla cevap verdi. "Winston? Beni aradığın için teşekkür ederim. Bir saniye bekle. Kapatma." Telefonu göğsüne bastırdı. "Bunu açıklamak biraz zaman alacak. Yatak odasına gidiyorum."

"Gitmek!"

Kadın hızla yatak odasına koştu ve kapıyı kapattı. Adam viskiyi tek bir yudumda bitirdi, sonra bardağı mutfığa götürdü; Mutt da umutlu bir şekilde ona katıldı. "Özür dilerim dostum. Akşam yemeği saatinizin geçtiğini fark etmedim."

Mama kabını doldururken Mitch için kullandığı telefon çaldı.

Sakarca kabı yere koydu, içindekilerin yarısı döküldü, sonra aceleyle telefonu almaya koştu. "Buradayım."

"Nefes nefese konuşuyorsun. Cinsel ilişkiden sonra mı yakaladım seni?"

Keşke. "Köpek maması kabını döktüm. Ne oluyor?"

"Bu sabah takip edildim. O pisliği atlattım ama bu beni tetikte tuttu. Angela'yı hazırlayıp, her şey yoluna girene kadar ailesinin yanında kalması için Lafayette'e gönderdim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Beth ve ben de bugün takip edildik. Barker'ın Molly'yi gözetleyen biri olması da mümkün."

"İsa."

"Bu doğrulanmadı ama ondan her şeyi beklerim." Mitch'e günlerinin özetini verdi; bu özet, Carla Mellin ile yaşanan tartışmalı karşılaşmayı da içeriyordu. "O hâlâ bir yılan."

"İyi misiniz?"

"Şimdilik. Beth ve ben kamptayız. Molly ise annesi ve yakında üvey babası olacak kişiyle birlikte."

"Affedersin?"

"Doğru duydunuz. Roslyn evleniyor. Molly'nin anlattığına göre, birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

"Zavallı çocuk." Mitch iç çekti. "Neyse, benim haberlerim seninkinden daha iyi. Karanlık ağdaki köstebekler tanıdık bazı kullanıcı adlarıyla ortaya çıktılar."

"Öyle mi?"

"Daha da iyisi, kime ait olduklarını biliyorlar ve bazıları bölgesel. Bölgesel sayılır. Çocuklar bunları sizin için ayırdılar. Onlara mesaj atacağım. Anlayın ki, sizin adamınız bu isimlerin ardındaki insanlardan çok daha derin bir kişiliğe sahip olabilir."

"Ama bu bir başlangıç noktası. Teşekkürler Mitch. Köstebeklere de. Yakında hepsine birer bira ısmarlayacağım. Eğer hapiste olmazsam."

"John." Mitch stratejik bir şekilde duraksadı. "Bütün bunların nasıl sonuçlanacağını nasıl düşündüğünü sormamda sakınca var mı?"

"Beth ile olası sonuçları tartıştık. Hiçbiri olumlu değil."

"Bundan korkuyorum. Nasıl?"

"Zorlukları hissediyor ama pes etmedi."

"Peki ya siz ikiniz...?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Ah, kesinlikle evet." diye kıkırdadı, ama sonra ciddileşti. "Önümüzdeki iki gün izinliyim. Angela gitti. Eğer bir sorun yaşarsanız, bir telefon uzağınızdayım."

"Teşekkür ederim, ama sizi daha fazla bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Başından beri işin içindeydim. Barker beni de mahvetti, bunu unutma. Bu rezalet soruşturma yüzünden kendini kötü hisseden tek kişi sen değilsin."

Vedalaştılar. Saniyeler sonra John, uzun bir sosyal medya kullanıcı adı listesi içeren bir mesaj aldı. Hemen fark etti ki, bunların çoğu zekice veya ilginç bir şekilde paranormal olayların bir koluyla ilgiliydi.

Listenin bir kopyasını diğer üç şehirdeki meslektaşlarına mesajla gönderdi ve onlara bunların ne olduğuna dair kısa bir açıklama yaptı. Bunları nasıl elde ettiğini ise açıklamadı.

Sadece mama kabını değil, yeri de temizleyen Mutt, dışarı çıkmak için yavaşça yaklaştı. John arkasından kapıyı kapatırken telefonlarından biri çaldı. Jackson'daki dedektif arıyordu. "Mesajımı aldın mı?" diye sordu John.

"Az önce. Seni aramak için telefonum elimdeydi. Yıllar önce baktığımız adam?"

"Mazereti olan o salak mı?"

"Bugün onu görmeye gittim. Çok nazlıydı, biliyor musun?"

"Yumuşak olduğunu biliyorum."

"Dövmesi olup olmadığını sorduğumda daha da yumuşadı."

John'un kalbi davul gibi atmaya başladı ve dedektif konuşurken bu durum birkaç dakika boyunca devam etti. John onunla vedalaşırken yatak odasının kapısının açıldığını duydu. Döndü ve Beth'e gülümseyerek başparmağını yukarı kaldırdı.

Diğer dedektif, "İlk başta biraz deli olduğunu ve bu kanlı ay olayının saçmalık olduğunu düşündüm. Teşekkürler Bowie. Bizim çözülememiş davamızı yeniden aydınlattın." diyordu.

"Bana o adam hakkında elinizde olan her şeyi gönderin ve beni bilgilendirmeye devam edin. Ben de aynısını yapacağım." Telefonu kapattı, yere bıraktı ve yumruğunu başının üstüne doğru salladı.

"Roberts'tı. Şüphelinin omzunda kırmızı hilal şeklinde bir dövme var. Onu gözaltına aldılar."

Telefonunu tekrar eline aldı ve Morris ile Cougar'a bir mesaj yazmaya başlarken Beth'i de gelişmelerden haberdar etmeye devam etti. "Ve hepsi bu değil. Mitch ve karanlık ağdaki köstebekler de işin içine girdi." Ona bu haberi verdi. "Sanırım yapacağımız şey şuydu..."

Ancak o zaman, bu gelişmelerin gerektirdiği coşkuyla tepki vermediğini fark etti. "Özür dilerim," dedi. "Peki ya Brady? Ona kariyerini bitirmek üzere olduğunu söylediğinde nasıl tepki verdi?"

"Beni işten çıkardı."

John dehşet içinde ona baktı. "Seni *işten mi çıkardı* ?"

Dizüstü bilgisayarının önündeki sandalyeye çöktü. "Hemen, anında. Derhal yürürlüğe giriyor. Gerçi Max'in ve benim adlarımızı jenerikte bırakacak kadar nazik davranıyor."

"Ciddi olamazsın."

"Brady kesinlikle öyleydi. Richard, ofisimdeki tüm kişisel eşyalarımı alıp, başka bir adres belirtmediğim sürece daireme göndermekle görevlendirildi."

John elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Onu tanımıyorum bile, yine de penseyle testislerini koparmak istiyorum."

"Onu tanısaydınız, daha da çok isterdiniz."

"O bölümde yürütülmüş tüm gerçekleri nasıl göz ardı edebilirdi?"

"Bana onlardan bahsetme şansı bile vermedi! Ağzımdan tek kelime bile çıkmadı. Beni kovmakla o kadar meşguldü ki, söylediklerimi duymadı bile. Tabii ki, eski rejimin bir üyesi olduğum için, beni kovmak için geçerli bir bahane bekliyordu. Carla Mellin ona bir bahane verdi ve bu da tam bir saçmalık."

"Carla?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Onu bugün öğleden sonra aradı ve 'bölüme yaptığı dokunaklı katkı' nedeniyle bağlandı. Bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Ona yöneltilen soruların yarısını cevaplamayı reddetti."

"Ancak bugün, görünüşe göre daha konuşkandı. Brady bana referans mektubu istememem konusunda uyardı, çünkü rahmetli büyük akıl hocam bile bir *deliyi* desteklemezdi."

John küfretti. "O lafı mı kullandı?"

"Bunu ayrıntılı bir şekilde anlattı. Kısacası, ona yarın akşamki programı, kanlı ayın doğaüstü güçlerine olan inancım yüzünden sabote etmeye çalıştığımı söyledi. Onu iki kez ziyaret ettim, her iki seferde de ona okültizm, numeroloji, astroloji, Roma tanrıçalarını simgeleyen dövmeler ve benzeri konularda sorular sorarak onu rahatsız ettim. Gizemli dünya ile kızının kaybolması arasında bir bağlantı kurmaya çalıştım ki bu sadece yanlış değil, aynı zamanda hakaret niteliğinde."

"Ve tüm bu çılgınlıkta ortağım kim mi? Tabii ki beceriksiz dedektif John Bowie. Onun, benim onunla yakın bir ilişki içinde olduğumdan şüpheleniyor." Konuşmasına devam etmeden önce, biraz çekingen bir şekilde ona baktı.

"Başlangıçta kızını bulamamanızın sorumluluğunu polis teşkilatındaki yolsuzluğa yüklemiştiniz. Şimdi ise sizi bu mistisizm saçmalığına inandırdım." Tişörtünün kolundaki gevşek bir ipliği çekti. "İşin komik yanı—"

"Bu, Beth, karakter suikastı. Bunda komik hiçbir şey yok."

"İşin komik yanı," diye tekrarladı vurgulayarak, "bu şekilde ortaya konulduğunda, Carla'nın ona anlattığı her şey doğru. Kendimi savunamam, yoksa onun tarif ettiğinden bile daha akıl hastası görünürüm."

"Peki neden yaptı bunu?"

"Başka ne sebep olabilir ki? İntikam. Trajedisini 'koltukta oturan tembel insanlar için eğlence' haline getirmemize içerlemişti, hatırlıyor musun?"

Alt dudağını çekti. "Bilmiyorum. Özellikle sana karşı olan düşmanlığı hâlâ aşırı görünüyor. Neden birazını Tom Barker'a yöneltmiyor? *Crisis Point* ile bağlantılı herkesten daha çok ondan nefret etme sebebi var."

"Röportajında ondan intikamını alıyor. İzlediğinizde göreceksiniz. Hem yetkinliğini hem de dürüstlüğünü sorguluyor. Doğrudan değil, ama izleyicilerin zihninde şüphe ve ona karşı hoşnutsuzluk tohumları ektir."

"Bölümü izledi mi henüz?"

"Sanmıyorum. Bölümler yayınlanmadan önce gizli tutuluyor. Mellin'in bölümüne sahip olmamın tek nedeni, o bölümde çalışmış

olmam."

"Barker bunu gördüğünde, onun peşine düşebilir."

"Ne anlamda?"

"Bilmiyorum, tahmin etmeye bile kalkışmam." Sandalyesinde geriye doğru yaslanarak ona döndü ve elini uzatarak yanağını okşadı. Yumuşak bir sesle sordu: "Brady'nin bölümü iptal etme ihtimali var mı?"

"Hayır. Nefes almak için durduğunda, yarın gece bunu yayınlamasının ne kadar felaket olacağını ona anlatmaya çalıştım. Güldü ve kötü ruhları uzaklaştırmak için ay tanrıçasına tütsü yakmamı önerdi." Hafifçe güldü. "Bu kötü bir fikir değil. Zararı olmaz. Elinizde tütsü var mı?"

Yaptığı espri girişiminin, sergilediği cesur tavrın bir parçası olduğunu biliyordu. "İyi olacak mısın?"

"Evet."

Ona şüpheyile baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, iyiyim. Carla'nın müdahalesi olsun ya da olmasın, er ya da geç olacaktı," dedi. Derin bir nefes aldı. "Bana bundan sonra ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü söylemek üzereydin."

"Pekala. Profesör Wallace. Ona bu kullanıcı adları listesini gönderebiliriz, daha önce takip ettiği sitelerden tanıdığı herhangi bir kullanıcı adı olup olmadığına bakabiliriz."

"Belki de aynı ilan birkaç farklı sitede yayınlansaydı, fark eder ve hatırlardı."

"Benim düşüncem de buydu. Neden arayıp açıklamıyorsunuz? Kabul ederse, listeyi mesajla gönderirim. Ama nasıl elde ettiğimizi sorarsa, gizli bilgi olduğunu söyleyin."

"Öyle mi?"

"Bana kalırsa öyle."

Beth aramayı yaptı ve profesör hemen cevap verdi.

Yardım etmeyi kabul edeceğinden emin olan John, listeyi hemen ona ilette. Mesajı gönderir göndermez, diğer telefonuna bir arama geldi.

Ekranda eski sevgilisinin adı yazıyordu. "Tanrım. Bana yeter." diye yanıtladı. "Tebrikler demek gerekiyormuş."

"Bana tatlı sözler söyleme John. Molly'yi eve getirmeni istiyorum.
Hemen şimdi ."

Bölüm 31

Neyden bahsediyorsun Roslyn?

Beth profesörle telefonda konuşuyordu. John'un eski karısına hitap ettiğini duyunca başını çevirip merakla ona baktı. John omuz silkip sabırsızca başını salladı.

Roslyn, "Sanki bilmiyormuşsun gibi," diyordu.

"Bilmiyorum," dedi öfkeyle. "En son duyduğuma göre, seninle ve nişanlıyla akşam yemeğine gidecekmiş."

"Zamanında hazır değildi ve rezervasyonu kaybetmek istemedim. Şampanyalarımız soğumaya bırakılmıştı. Onun düşüncesizliğinin kutlamamızı bozmasına izin vermeyecektim. Bize önden gitmemizi, hazır olduğunda kendisinin geleceğini söyledi. Tabii ki buna izin vermeyi reddettim çünkü—"

"Sadece ehliyet kursu belgesi olduğu için," dedi adam sabırsızca sözünü tamamlayarak, "Bana restorana gidemediğini mi söylüyorsunuz?"

Hayır, size söylüyorum ki, o kadın benim bilgim olmadan ona verdiğiniz kredi kartını kullanarak Uber çağırdı.

"Roslyn, kızıma kredi kartı vermek için senin iznine ihtiyacım yok. Onu kötüye kullanmıyor. Acil durumlarda kullanmak için."

"Sana doğru koşmak gibi."

Sanki bir yumruk ciğerlerini kavrayıp sıkmaya başlamış gibi bir endişe hissediyordu. "Restorana gitti mi, gitmedi mi?"

"Ah, evet, yaptı. Saba Kraliçesi gibi davranıyordu. Korkunçtu. Tam anlamıyla korkunçtu. Bütün akşamımızı mahvetti. Burnu havada ve suratı asıktı. Ona tokat atmak istedim. Pastayı getirdiklerinde—"

"İsa," diye fısıldadı.

"—peçetesini dokunmadığı pahalı bir yemek tabağına fırlattı ve öfkeyle dışarı çıktı."

"O zamandan beri onu görmedin mi?"

"Eve gelir gelmez ona haddini bildirecektim ama burada değil. John, sana koştüğünü biliyorum çünkü—"

"Arabanı mı aldı?"

"Hayır. İlk kontrol ettiğim şey buydu. Hala garajda. Ama o becerikli biri ve şimdi o gizli kredi kartına sahip—"

"O benimle değil. Okuldan eve geldiğini bildiren mesajından beri ondan haber alamadım. Telefonu kapatıyorum."

Beth telefon görüşmesini bitirmişti ve endişeyle ona bakıyordu.

"Molly ortada yok." Boğazı o kadar düğümlenmişti ki kelimeleri zor söyleyebiliyordu. Sakarca Molly'nin cep telefonunu aradı. Onuncu zil çalmasından sonra telesekretere düştü. "Molly, annen seni arıyormuş. Eğer bana doğru geliyorsan, tamam. Güzel. Onun söylenmelerine aldırma. Ben hallederim. Sadece iyi olduğunu haber vermek için beni ara. Eğer buraya gelemezsen, ben gelip seni alırım."

"Bak, üzgün olduğunu biliyorum. Ama anlaşmamızı unutma. Annenle aramızdaki sorunları çözeceğiz, yemin ederim. Gerekirse mahkemeye bile gideceğiz. Beni geri ara. Seni seviyorum."

Telefonu kapattı, masaya fırlattı ve parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Beth, "Yine kaçıp gittiğinden mi korkuyorsun?" dedi.

"Hayır, maalesef yapmadı."

"Bu Barker. Bu kim?"

"En kötü kabusunuz."

"Merhaba, Bowie."

"Kızım sizde mi?"

Tom, masasının diğer tarafında sandalyesine sıkışmış, her zamanki gibi yeni bir sakız açan dev adama baktı. Tom telefonunu hoparlöre aldı. "Bunu nereden çıkardın?"

Bowie, alçak sesle, "Eğer ona bir parmak bile dokunduysan, seni kendi bağırsaklarıyla yavaş yavaş boğacağım" dedi.

Tom cevap vermeden önce bir an bekledi, sonra yavaşça, "Frank beni bu konuda uyarmıştı, değil mi Frank? Prensip gereği beni öldüreceğini söylemişti." dedi.

"Nerede o?"

"Daha önce de kaçma alışkanlığı olduğunu göz önünde bulundurarak, onu daha iyi takip edeceğinizi düşünmüştüm."

"Onu telefona bağlayın. FaceTime'a."

Barker *homurdandı* . "Biliyorsun, John, onu görmene izin vermeyeceğim. Hatta onunla konuşmana bile. Karşılığında bir şey almadığım sürece."

"Ne gibi? Aklanma mı?"

"Ne için?"

"Billy Oliver'ın ölümü."

Güldü. "Hafızanız paslanmış. O çocuk kendini astı. Bunu herkes biliyor."

"Molly'yi telefona ver. *Hemen şimdi* , kahrolasınca!"

"John, eğer bir rehinenin serbest bırakılması için pazarlık yapıyorsan, masaya makul düşünerek gelmelisin, taleplerde bulunmayarak."

"Ne istiyorsun?"

"Sen."

Bowie'nin ağır, telaşlı nefes alışverişi hoparlörden yankılanıyordu. Tom'un kulaklarına müzik gibi geliyordu. "Çocuğunu bırakacağım, karşılığında seni getireceğim. Bakın ne kadar basit? Bir takas yapıyoruz. Bu ne kadar adil?" dedi.

"Onu teslim edecek misin?"

"Zaten daha net düşünmeye başladın."

"Kime?" diye sordu John.

"Bağışlamak?"

"Onu kime teslim edeceksiniz? Eğer dev'e teslim edeceğinizi söylerseniz, anlaşma olmaz."

"Çocuğunuzun okuldan atılmasını ne kadar çok istiyorsunuz?"

"Beni kelepçeye takmayı ne kadar çok istiyorsunuz?"

Tom, Frank'in fikrini almak için ona baktı. O şekilsiz yaratık, sakızını geviş getiren bir inek gibi çiğneyerek öylece oturmuş, hiçbir tavsiye vermeden gözlem yapıyordu.

Sonra Tom'un aklına parlak bir fikir geldi. "Beth Collins. Onu da getirin. Kızı ona teslim edeceğim."

"Negatif."

"Kızınızı ona emanet etmeye güvenmiyor musunuz?"

"Beth'i sana emanet edemem. Anlaşma yok."

"Bak Bowie, çok küstahça davranıyorsun. Eğer çocuğunun..."

"Eğer beni istiyorsanız, Molly'nin kime emanet edileceğine ben karar veririm. Kabul edin ya da etmeyin. Eğer reddederseniz, federal yetkilileri arayıp adam kaçırma suçlamasında bulunacağım."

"Bu asla kalıcı olmaz."

"Ama bu, televizyondaki büyük çıkışınızdan önceki gece kötü bir reklam olurdu."

Tom yine sessizce devle istişare etti; dev alçak bir sesle, "Bebeği tercih ederdim ama..." dedi. Dev omuzlarını silktili. "Neyse."

Tom ona ters ters baktı ve Bowie'nin yanına döndü. "Pekala. Yanına kimi getiriyorsun?"

"Göreceksin. Bu alışveriş nerede gerçekleşiyor?"

"Çok kalabalık bir yerde olmasın. Bunu sadece ikimiz arasında tutmayı tercih ederim."

"Eminim öyle yapardınız. Hatta buna güveniyordum."

"Senin yerin nasıl? Frank bana oranın çok ücra bir yerde olduğunu söyledi. İki saat sonra orada buluşsak nasıl olur?"

"Orada görüşürüz."

"Durun bakalım, ukala. Şartlar üzerinde görüşmeyi henüz bitirmedim."

"Başka ne?"

"Eğer tutuklanmaya direnirsen, ne sana ne de kız arkadaşına olacıklardan ben sorumlu olmayacağım. Hile yok. Ve bir kuzu kadar uysal olsan iyi olur. Frank, lisenin önünde bütün gün arabasında oturduktan sonra biraz huysuzlaşmış, hemoroidi olduğunu söyledi. Senin yerinde olsam, onun ruh halini sınamazdım."

"Orada olacağım. Ama eğer Molly'nin yaralandığını görürsem—"

"Öyle olmadı."

"—ya da eğer yaralanırsa—"

"Babasına suç atabilir. Geleceği tamamen sana bağlı."

Barker telefonu kapattı ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"İki saat sonra, Frank."

Dev, endişeli bir ifadeyle büyük kafasını salladı. Hatta çiğnemeyi bile bırakmıştı. "Patron, bundan emin misiniz?"

"Bunu bana bir daha sorma."

Beth, John'un Barker ile yaptığı konuşmayı takip edebilmişti. Konuşmanın aniden sona ermesinin ardından John hemen Mitch'i aradı ve Mitch telefonu ilk çalışta açtı. John, "Ne kadar çabuk gelebilirsin?" diye sordu.

"Balıkçı kampına mı? Yarım saat."

"Yirmi olsun. Barker ve dev Molly'yi kaçırdılar."

"Şimdi gidiyorum."

John telefonu kapatırken Beth, "John, sen ve Mitch onlarla görüşmeye gidemezsiniz. Sadece ikiniz?" dedi.

"Barker'ı duydun. Bunu aramızda tutmak istiyor. Nedenini biliyor musun? Çünkü beni öldürmeye niyetli."

"Bu da polisi aramanız için daha da geçerli bir sebep."

"Onlar polis."

"O zaman FBI, senin tehdit ettiğin gibi devreye girer."

"Bu bir blöftü. Onlar devreye girene kadar Molly ölmüş olabilirdi."

"*Ölebilirdin ."*

"Bu konuda tartışamayız, Beth."

Kadını kenara iterek, av tüfeğinin asılı olduğu silah rafına doğru yürüdü. Tüfeği indirdi, puro kutusundan bir avuç fişek aldı ve ön kapının içindeki kancalardan birine asılı olan siyah yağmurluğunun cebine koydu. Av tüfeğini yağmurluğuna yasladı.

Çekmecenin en üstünden .45'lik tabancası için birkaç şarjör aldı ve diğer yan cebine koydu. Başka bir çekmecedeki de bir bıçak vardı. Bıçağı kılıfından çıkardı, jilet gibi ince bıçağını başparmağının ucuna dayayarak denedi, sonra eğilip botunun içine soktu.

"Çizmelerinizin içinde bıçak mı taşıyorsunuz?" diye sordu.

"Kılıfına sığar. Ortak olduğumuz dönemde Mitch bunları bizim için yaptırmıştı."

"Neden?"

"Çünkü kötü adamlara güvenemezsiniz."

Onu bir asker gibi savaşa hazırlanırken izleyen Beth ellerini ovuşturdu. "Molly çok korkmuş olmalı. Ona nasıl ulaştı?"

"Belki de restorandan eve yalnız başına dönerken. Uber aracı ile ev arasında bir yerde. Ya da belki de Uber aracı gelmeden önce restorandan ayrılırken kaçırıldı."

Odanın ortasında durdu ve başparmağıyla orta parmağını göz çukurlarına bastırdı. "Tanrım, o aptalın ona dokunduğunu düşündüğümde..." Sonra elini indirdi ve başını sertçe salladı. "Şimdi bunu düşünemem. Deliririm."

"Roslyn'i bilgilendirmeli misiniz?"

"Yapmalıyım ama Molly'yi geri alıp Roslyn'e iyi olduğunu bildirene kadar yapmayacağım."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, o ve Beth birbirlerine baktılar. Beth, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti: Molly iyi olmayabilir. Bunu söylemeye cesaret edemedi. Ancak endişesi mutlaka gözle görülürdü.

Gözleri, çizmesinin içindeki bıçak kadar keskin ve çelik gibi oldu. "Hepimiz geri dönüyoruz. Molly, ben ve Mitch."

Omuzlarını dikleştirdi. "Ben de. Ben de sizinle geliyorum."

"Kesinlikle olmaz."

"Bir düşün John. O onlarla birlikteyken yaşananlar travmatik olmuştur. Orada başka bir kadının olması—"

"Demek istediğini anlıyorum, ama bu gerçekleşmeyecek."

"John—"

"İşin sonu bu," dedi ellerini keserek. Yüz ifadesi, kadının *Crisis Point'i* temsil ettiğini ilk öğrendiğinde barda olduğu gibi sert ve uzlaşmaz bir hal almıştı.

Sonra başını öne eğdi. "Sana çıkışmak istemedim. Senin için ben de endişeleniyorum. Seni burada yalnız bırakmaktan nefret ediyorum ama seni silahlı ve bir sırda bırakıyorum. İçeri gel."

Onu yatak odasına götürdü ve dolap kapağını açtı. Diz çöktü ve birkaç çift ayakkabıyı kenara çekti, ardından parke zeminin bir bölümünü kaldırdı. Altında, yaklaşık dört ayak kare ve altı ayak derinliğinde, rahatsız edici bir şekilde mezara benzeyen bir oyuk

vardı.

"Burası karanlık ve rutubetli, ama sanırım Mutt birinin yaklaştığını duyarsa seni uyaracaktır. İçeri gir. Bunu yanında tut." Komodinin altına uzandı ve altına sabitlenmiş bir tabanca çıkardı.

"Bütün bunları ne zaman yaptınız?" diye sordu.

"Mellin davasından kısa bir süre sonra bu güne hazırlanmaya başladım. Bunun geleceğini biliyordum."

"Bunu getireceğimi bilmiyordun."

"Beth, hayır. Buna sen sebep olmadın. Bunun olması zaten bekleniyordu."

İçinde bir fincandaki zarlar gibi birbirine dolanan geniş duygu yelpazesini kapsayacak, derin ve anlamlı bir şey söylemek istiyordu. Ama şair değildi, bu yüzden basit tuttu. "Keşke seninle sadece bir kez birlikte olmakla yetinmeseydim."

"Bu konuda benim bir söz hakkım varsa, sizin yok."

Her saniye önemliydi. Yine de, birkaç değerli saniye boyunca onun gözlerine baktı, sonra aldığı tabancayı kontrol edip komodinin üzerine koydu. "Dolu ve emniyet kilidi açık, bu yüzden dikkatli kullan. Ama elinin altında tut."

"Nişan al ve tetiği çek."

"Birkaç kez."

Mitch'i beklerken John bir plan yaptı. Bunu kendine sakladı, Beth'le paylaşmadı çünkü Beth hem kendisi hem de Molly için giderek daha çok endişeleniyordu ve bu da belli oluyordu.

İçini kemiren korkuyu gizleme konusunda ancak biraz daha başarılıydı. Devin ne kadar acımasız olabileceğini ve bundan ne kadar zevk aldığını biliyordu. Devin Molly'nin yakınlarında olmasını düşünmek bile onu hasta ediyordu. Frank Gray'i hiç tereddüt etmeden ortadan kaldırma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Tom Barker'la daha kişisel bir düzeyde hesaplaşmak istiyordu. Molly'yi piyon olarak kullanarak, John'u en savunmasız olduğu noktadan vurarak bu sadist planı kurmuştu. Barker'ı çıplak elleriyle

öldürmek istiyordu.

Ancak, o cinayet dürtülerini şimdilik kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu. Polis eğitimi ona, ham duyguların kararları ve eylemleri yönlendirmesine izin verildiğinde hatalar yapıldığını öğretmişti. Bu duyguların onu ele geçirmesini engellemek için, zihinsel olarak kendini hazırlamaya odaklandı.

Mitch geldiğinde Beth'e hızlıca bir selam verip sarıldı, ama aynı zamanda özel operasyonlar konusunda da eğitim almıştı. John, yüzeyin hemen altında biriken gerilimi fark etti. Beth'in anlattığı planı duymasını istemediği için, silahları kontrol etme bahanesiyle Mitch'i kenara çekti.

Baskı altında stratejileri kavrama konusunda alışkın olan Mitch, hiçbir soru sormadan veya yorum yapmadan her şeyi dinledi ve ardından "Hadi yapalım" dedi.

Adam arkasını döndü, ama John dirseğinden yakalayıp onu geri çekti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Siktir git. Elbette yaparım."

"Eğer bunu başarabilirsek, sana çok büyük bir borcum olacak."

"Elbette yapacaksın. Oğlumun vaftiz babası olmaya ne dersin?"

John yutkunarak, "Bu... teşekkürler. Ama gitmeden önce bir şey daha. Eğer beni mi yoksa Molly'yi mi kurtarmak arasında bir seçim yapmamız gerekirse, Molly'yi kurtaracağım. Anladın mı? Yakında baba olacaksın. Anladın mı?" dedi.

Mitch başını salladı. "Seçim yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum ama anlıyorum." John'un sırtına vurdu ve "Dışarıda görüşürüz," dedi. Kapıdan çıkarken Beth'e el salladı, sonra kulübenin ötesindeki karanlığa karıştı.

John ceketini giydi ve ceplerine yerleştirdiği mühimmatı tekrar kontrol etti, sonra Mutt'ın yanına gidip başının üstünü okşadı. "Dikkatli ol dostum."

Beth kapının yanında duruyordu, gerçekten titriyordu. John yanına yürüdü ve avucunu ensesine koyarak parmaklarını ensesinin etrafına doladı. "Geri döneceğim."

"Bunu bir söz haline getir."

Onu kendine doğru çekti. Uzun bir öpücük değildi ama o öpücüğü ciddi bir yeminle taçlandırdı.

Bölüm 32

John direksiyonu çıkmaz sokağa çevirdi ve gaz pedalından ayağını çekerek hızını neredeyse durma noktasına getirdi. Saat on birden çok sonra olduğu için evlerin çoğu karanlıktı.

"Her şey sessiz," dedi Mitch.

"Ama buradalar," dedi John, bungalovun önünde SUV'sinin yanına park etmiş olan arabayı işaret ederek.

Yolun sonuna kadar arabayla gitti ve en yaşlı ve en sağlam meşe ağaçlarından birinin alçak dallarının altındaki en karanlık noktada durdu. Arabasını ağacın gövdesine doğru park etti, motoru durdurdu ve farları söndürdü.

Sürücü koltuğunun penceresinden, bungalovun kasvetli cephesini engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Bu da içeridekilerin de onu yandan görebileceği anlamına geliyordu. Sağ eli kucağındaki tabancayı sıkıca kavramış, gözleri ise evin ön pencerelerinde hareket arıyormuş gibi geziniyordu; bunun dışında hiçbir hareket belirtisi göstermiyordu.

Bütün perdeler kapatılmıştı, ama panjurların arasındaki aralıklardan hafif bir ışık sızıyordu. Muhtemelen sehpa lambasıydı, diye düşündü. Tavan lambası daha parlak olurdu.

Molly neredeydi? Bağlı mıydı? Ağzı mı tıkanmıştı? Bilinci mi kaçmıştı? Yaralı mıydı? Onu canlı kalkan olarak mı kullanacaklardı?

Sorular kafasının içinde kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi dönüp duruyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kulakları endişeyle cınlıyordu. Tüm varlığı adrenalinle dolup taşmış gibiydi. Saatinin her tıkırtısı bir öncekinden daha yüksek sesli geliyordu.

Mitch'e baktı, o da başını çevirip ona baktı. Söylenmesi gerekenleri zaten söylemişlerdi ve şimdi Mitch sessiz ama anlamlı bir

şekilde başını eğdi.

John sürücü penceresine döndü ve tabancasını belinin alt kısmındaki kot pantolonunun kemerine sokarken eve baktı. Sonra kapı kolunu kaldırdı ve kapıyı iterek açtı.

Önlem olarak, devin onu öldürmese bile en azından sakatlayıp işe yaramaz hale getirebileceği bir hedef olmaması için arabanın içindeki ışıkları olabildiğince kısmıştı.

Ama ışıklar olmasa bile, arabadan inip ellerini havaya kaldırarak uzaklaşırken kesinlikle savunmasızdı. Tek bir kurşunla bir saniyeden kısa sürede ölebilirdi.

Ama John, Barker'ın onu hemen öldüreceğini düşünmüyordu. Barker, onu aşağılanmış ve yalvarırken, devin en kötü halini almadan önce acı çekerken görmek istiyordu. Barker, bu canlı dramada kendisinin başrolde olduğu unutulmaz bir sahne yaratmak isteyecekti. En azından John'un umudu buydu.

"Perde açılıyor ," diye düşündü ve "Barker!" diye seslendi.

Ön kapı hafifçe aralandı. Barker içeriden kıkırdarak, "Geldiğine sevindim John. Frank ve benim kendimizi evimizde gibi hissetmemize umarım kızmazsın." dedi.

O küstah açılış cümlesi sanki senaryoda yazılmış gibiydi. Barker, John'un beklediği gibi oynuyordu. "Molly'yi dışarı gönderin."

"Yanınızda kimi getireceksiniz?"

"Haskell."

"Tahmin etmiştim." Sonra, "Arabadan inin, Bay DEA. Çok yavaş olun."

John başını geriye doğru eğerek, "Hayır, Mitch. Molly'yi dışarı gönderene kadar olmaz," dedi.

Barker, "Kendinizi teslim edene kadar o bizimle kalır," dedi.

John ellerini daha yukarı kaldırdı. "Zaten yaptım."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bu retorik bir soru mu?"

"Silahsız gelmezdin herhalde."

"Molly'nin güvenliğini riske atmazdım."

"Tamam, tamam. Ceketinin altına bakalım. Çok kolay. Ve, eee, Molly'nin güvenliğine gelince, Frank tabancasının namlusunu çenesinin altına sıkıca yerleştirmiş. Sen ya da arkadaşın bir osursa

bile, kafası kıpkırmızı olur.”

John, eve doğru koşup, ön basamaklardan atlayıp, Barker'ı boğazından yakalayıp, gözleri patlayana kadar sıkmak istiyordu. Bunu yapma arzusu o kadar yoğundu ki, gerçekten de ileri geri sallanıyordu.

Barker güldü. “Kahramanca bir şey yapmak için can attığını anlıyorum, ama bunun sana ne faydası olur ki? Sen de kız da ölmüş olursun. İkiniz de kahramanlığınızın tadını çıkaracak durumda olmazsınız.” İç çekti. “Öyleyse ne anlamı olur ki, ha?”

“Onu çoktan öldürmediğini nereden bileceğim?”

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu Barker alaycı bir sesle.

“Onu görmek istiyorum.”

“Hayatta.”

“Garanti istiyorum.”

“Benden alacağınız tek garanti şu: Eğer zaman kazanmaya çalışıyorsanız, bu işi bunca laf kalabalığıyla uzatıyorsanız, şimdi bitireceğiz. Frank onu öldürürse, ben de sizi öldürürüm. Hangisi olacak?”

“Molly’nin hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Mitch’in hayatını da.”

“Bakın ne kadar kolaydı,” dedi Barker. “Birbirimizi anlıyoruz; hepimiz aynı kurallara göre oynuyoruz. Şimdi, ceketini kaldır.”

“Ne?”

“Bir daha sormayacağım.”

John ceketini kaldırdı, kemer tokası dışında hiçbir şey görünmüyordu.

“Şimdi de arkaya.” John tereddüt edince, Barker ölçülü ve kötü niyetli bir tonla, “Arkana dön ve ceketini kaldır,” dedi.

John, isteksizce de olsa söylenenleri yaptı.

Barker güldü. “Gördün mü? Söylemiştim. Silahsız gelmeyeceksin. Kabzayı başparmağın ve işaret parmağın arasına sıkıştır, silahı yavaşça çıkar ve fırlat. Mesafe konusunda da hile yapma. Unutma ki Frank'in tetik parmağı çok hassas ve doğrusunu söylemek gerekirse, o kızın sızlanması sinirlerimi bozuyor.”

Küfreterek de olsa John söylenenleri yaptı. Tabancayı ulaşamayacağı kadar uzağa fırlattı.

Barker, "Şimdi," dedi, "eğer siz ve yardımcınız uslu durmaya devam ederseniz, bu takası barışçıl bir şekilde gerçekleştirebiliriz. O kızla birlikte gider. Ben de sizi tutuklarım."

"Bu saçmalık, Barker," dedi John. "Beni tutuklayamazsın. Buradan canlı çıkmama asla izin vermeyeceksin. Ama Molly'nin Mitch'le birlikte arabayla uzaklaştığını görmek istiyorum."

"Ah, bu çok dokunaklı. Sen bir azizsin. Çocuklarımdan biri için kendimi feda edeceğimi sanmıyorum."

"Bunu yapmayacağını biliyorum," dedi John. "Ama seninle bir anlaşma yaptık. Molly benim için."

"Pazarlık yapacak durumda değilsiniz, değil mi?"

"Bunlar senin şartlarındı, Barker. Ben de bunları kabul ettim."

Barker cevap vermekte gecikti ve John, onunla dev arasında mırıldanarak geçen bir konuşmayı duyabiliyordu; sonra, "Tamam. Verandaya vardığınızda onu serbest bırakacağız," dedi.

John başını salladı. İşaret ederek, "Hadi gel, Mitch," dedi.

"Hayır, arabada bekliyor," dedi Barker.

"Ona dışarı çıkmasını söyledin."

Fikrimi değiştirdim.

John alaycı bir şekilde, "Ondan korkuyorsun, değil mi?" dedi.

"Arabada bekliyor!" dedi Barker, sanki aklını kaçırmış gibi bir ses tonuyla.

"Pekala, peki ya Molly?" diye sordu John.

"Peki ya o?"

"Yardıma ihtiyacı olacak."

"Yardım mı? Hayır, yardım etmeyecek. Kendi başına çıkabilir. Ya da Haskell cesaretini göstermedikçe çıkabilir. Eğer sizi kurtarmaya koşarsa, Frank kızı öldürür ve ben de Haskell'ı bununla durdururum." Kapı aralığından tüfeğinin namlusunu uzattı. "Pıt, fit, fit. Anladınız işte. Eski ortağınız artık gitti."

John tereddüt etti, sonra omzunun üzerinden bakarak, "Biliyorum, çok cazip geliyor ama onun dediğini yap Mitch. Arabada kal. Molly'yi güvenli bir şekilde dışarı çıkaracağına güveniyorum." dedi.

Sonra geri döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Barker ona ellerini başının üstüne koymasını söyledi ve o da öyle yaptı. Merdivenleri ölçülü, dikkatli adımlarla çıktı, bakışları kapı ile pervaz

arasındaki açıklıktan hiç ayrılmadı. Odanın içine bakamayacak kadar dardı. Dev'in nerede olduğunu bilmiyordu. Molly'yi göremiyordu.

Barker, verandanın kenarına vardığında ona durmasını emretti. "Molly nerede?"

"Yatak odasında."

"Onu yakalayın."

"O—"

" *Yakala onu!* " diye bağırdı John.

O anda evin arkasından korkunç bir gürültü koptu, ardından bir bağırış geldi: "John! Buraya gel!"

Barker başını hızla çevirdi. "Ne oluyor Frank? Git bak!"

Dev, odanın bir ucundan diğer ucuna, mutfaktan geçerek arka kapıdan dışarı fırladı ve karanlığa doğru rastgele tabancasını ateşlemeye başladı.

Barker'ın dikkati dağıldığı o nanosaniyede John ön kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı Barker'a çarparak onu birkaç adım geriye savurdu. İntikamcı bir meleğin şiddetiyle John, Barker'ın kasıklarına tekme attı; çelik takviyeli botunun ucu Barker'ın testislerine sağlam bir şekilde saplandı.

Çığlık attı, dizlerinin üzerine çöktü ve acı içinde kendini tutmak için tüfeği yere düşürdü. John tüfeği aldı ve dipçığıyle Barker'ın kafasının yan tarafına vurdu.

Yere yığıldı ve bayıldı.

"Molly!" John yatak odasına doğru koştu.

Mitch, John'un sürücü tarafındaki kapıyı açtığı anda arabanın yolcu kapısını da açmıştı. Ardından, cıva kadar akıcı ve sessiz bir şekilde, John içerideki adamların dikkatini dağıtmak için ellerini havaya kaldırıp kendini gösterirken, o da dışarı kaymıştı.

Polisin evini ziyaret ederken görülme riskinden dolayı Mitch her zaman arabasını uzakta park eder ve John'un evine ulaşmak için karanlıkta çevredeki ormandan geçerdi. Çevreyi iyi biliyordu.

Bu gece John, Barker ve dev yarattığı oyalarken, ormanda bir

hayalet gibi dolaşmış, hiçbir şeye dokunmamış, evin arkasındaki kulübeye giderken tek bir ses bile çıkarmamıştı.

Ağzında düşük watt'lı bir el feneri tutmuş ve iyice yağlanmış asma kilidin şifresini girmişti. Açılır açılmaz ışığı kapatmıştı. Kulübenin içi zifiri karanlıktı, ama John ona ihtiyacı olan eşyaları nerede bulacağını söylemişti.

Gözleri kısa sürede şekilleri seçebilecek kadar alışmıştı. Görme duyusuyla algılayamadıklarını ise John'un verdiği talimatları izleyerek, dokunarak bulmuştu. Kafasındaki zamanlayıcı saniyeleri sayarken, hızlıca çalışmış ve doksan saniye içinde ihtiyacı olan her şeyi bulmuştu.

Her şeyi dışarı taşıdı ve işe koyuldu. Hızlı ama verimli bir şekilde hareket etti, kulaklarını sürekli evin önünde olup bitenlere açık tuttu. İşini bitirince, John'un av tüfeği kucağında, bir meşe ağacının dibinde çömeldi.

Barker'ın John'a ellerini başının üstüne koymasını emrettiğini duyduğunda ve John'un verandaya doğru yürüdüğünü gözünde canlandırdığında, haç işareti yapmış, bir dua mırıldanmış ve John'un işaretini beklemişti.

Bekleme süresi kısa olmuştu.

"Yakala onu!" diye bağırdı John.

Şimdi! Mitch elindeki küreği boş metal kovaya vurmaya başladı ve "John! Buraya gel!" diye bağırdı.

Saniyeler içinde dev arka kapıdan fırladı ve henüz tespit edemediği ve göremediği bir hedefe hızla ateş etmeye başladı.

Tuzak telini de görmedi.

Mitch, arka basamakların yirmi metre ötesindeki iki ağaç arasına gererek ipi germişti. Dev, kurşun gibi yere düştü, yüzüstü yere kapaklandı. Tabancayı elinden düşürdü. Tabanca birkaç metre öteye düştü.

Frank nefesini ve aklını başına toplamadan önce, Mitch saniyeler içinde üzerine atıldı, ellerini yakalayıp arkasına doğru çekti ve bir kablo bağıyla bağladı.

Mitch av tüfeğini kaptı, Frank'in başına doğrulttu ve çizmeli ayağını kalın boynunun arkasına bastırdı. "Kırmak ya da kırmamak benim seçimim."

"Siktir git," diye homurdandı Frank.

Bu sefer, iri cüssesi aleyhine işledi. Nefesleri ağzından hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. Bir parça sakızı tükürdü. Ne kadar denese de Mitch'i üzerinden atamadı.

Mitch, sohbet havasında, "Ya da kendimi bu zahmetten kurtarıp doğrudan av tüfeğini kullanabilirim," dedi. Çift namlulu tüfeği devin başına vurdu. Dev çırpınmayı bıraktı.

"Mitch!" John evin arka tarafından koşarak geldi.

"İyi mi?"

"O burada değil."

Mitch başını John'a doğru çevirdi. "Ne?"

"Molly ne evde ne de arabalarında."

"Peki ya Barker?"

"Bilinçsiz ve silahsız."

Şeytani bir ifadeyle bakan John, devin böbreğinin yakınlarına bir tekme attı. Sonra bir dizinin üzerine çöktü, adamın üzerine eğildi, çizmesinden bıçağı çıkardı ve ucunu adamın kulağına dayadı. "Kızım öldü mü? Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır," diye kekeledi Frank toprağa. "Yemin ederim. Hayır!"

"Bana nerede olduğunu söylemek için iki saniyen var, *iki saniye* , yoksa bu bıçağı beynine saplarım."

"Siktir git Bowie. Çok zekisin, onu sen bulacaksın."

Mitch boynuna uyguladığı baskıyı artırdı. "John, boynu jambon kadar etli ama ben onun boyun kemiklerini ince dallar gibi kırabilirim. Sadece emrini ver."

"Teşekkürler, ama ben hallederim." John, sakince ve sessizce Frank'e fısıldadı: "Yaşamak istiyor musun? Bana nerede olduğunu söyle. İki saniye."

Dev sessiz kaldı.

"Pekala." Bıçağın sivri ucuyla devin kulak kanalını gıdıklarken geri sayıma başladı. "İki."

"BEN-"

"Bir."

O canavar, o dehşet, o zorba bağırdı: "Bekleyin! Size söyleyeceğim, size söyleyeceğim, size söyleyeceğim!"

Mitch ve John birbirlerine baktılar; John genesini salladı. Mitch

adamin boynundaki baskiyi azaltti ama botunu devin omzunun altına sokup onu sırt üstü yere itti. Adamin ağzından salyalar akıyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibiydi. Gözleri, av tüfeğinin namlusu, şeytani bıçak ve John ile Mitch arasında gidip geliyordu; ikisi de ona vaaz verircesine bakıyordu.

Hıçkırarak ağladı. “Okuldan çıktıktan sonra benden kaçtı. Barker cıldırdı. Öfkeyle bağırıp çağırdı. Beni sorguya çekti. Sen,” dedi John'un sert bakışlarıyla karşılaşarak, “Barker'ı onu kaçırmakla suçlayarak aradın. O... o—ben tam orada otururken—onu bizde olduğunu iddia etti. Bu bir aldatmacaydı. Bir... bir... bir hile. Seni... seni... ortaya çıkarmak için.”

Sanki John, Mutt'ı resmi olarak Beth'i korumakla görevlendirmiş gibi, Beth kulübede dolaşırken, o kadar gergindi ki hiçbir yeri aydınlatacak hali yoktu; Mutt da pencereden pencereye, sandalyeden sandalyeye, yatak odasından yatak odasına ve mutfığa kadar Beth'i takip etti.

Televizyon programından ayrılmasının verdiği acı, John'un şu anda yaşadığı akıl almaz işkencenin yanında önemsiz kalıyordu. Molly'nin o devin ve Tom Barker'ın elinde olması düşüncesi de onu hasta ediyordu. Kızının zarar görmesinin John'u nasıl etkileyeceğini veya ona zarar veren adamlara ne yapacağını tahmin etmeye bile cesaret edemiyordu.

O ve Mitch'in silahlarını kontrol etmek için gizliliğe ihtiyaç duyma bahanesine kanmamıştı. Bir plan kurmuşlardı. Kendisinin dahil edilmemesine biraz içerlemiş olsa da, ayrıntıları bilmemesi de onu rahatlatmıştı. Ne yapmayı planladıklarını bilmek, bu bekleyişi daha da kötüleştirebilirdi. Şu anki haliyle, endişe onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Huzursuz ve dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olan kadın, masaya doğru yürüdü ve bilgisayarının önüne oturdu. Profesör, sosyal medya hesaplarının listesini incelemeyi kabul etmişti, ancak kadın henüz ondan bir yanıt almamıştı. Yarından önce de alacağından şüpheliydi.

Birdenbire, yarının geldiğini fark etmenin şokuyla irkildi. Evet, bilgisayar ekranında: *12:02, 13 Mart* .

O ve John son iki günde o kadar çok bilgi almışlardı ki, hepsini sindirmek için çok az zamanları vardı. Neyi kaçırmışlardı? Neyi kaçırmışlardı? Ne? *Ne?*

Profesör, onların henüz fark etmedikleri, henüz araştırmadıkları bir şeye ima yoluyla mı değinmişti? "Yükselen ve azalan" eğilimlerden bahsettiğini hatırladı. Aynı harfle başlayan bir şekilde, "büyücülük ve kurt adamlar."

Kurtlar aya uludular.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve neyse ki kaydettiği profesörle olan sanal toplantıyı izlemeye başladı. Profesör derslerinin içeriğini açıklarken dikkati dağıldı ve bakışları profesörden arkasındaki tika basa dolu raflara kaydı.

Sergilenen ilginç ve sıra dışı eserlerin yanı sıra, geniş bir kütüphanesi de vardı. O kitaplardaki her şeyi okuyup özümsemiş miydi? Bu sayede mi bu kadar çeşitli konularda bilgili konferanslar verebiliyor ve yine de doğüstü alanın sınırları içinde kalabiliyordu?

Videoyu durdurup kitap başlıklarını inceledi ve rafların dağınık ve gelişigüzel bir şekilde düzenlenmiş görünmesine rağmen kitapların aslında konu başlıklarına göre gruplandırıldığını fark etti.

Kurt adamlar hakkında sadece üç kitap gördü, ancak bir rafın tamamı cadılık ve onun onlarca alt dalı hakkındaki kitaplara ayrılmıştı. İki raf ise ay ve ilgili astrolojik konular, hem bilimsel hem de mitolojik kitaplarla doluydu. Gerçek, efsaneyle yan yana.

Kitapta numerolojiyle ilgili bir bölüm vardı ve bu bölümü ilginç buldu. John'a uzman olmadığını söylemişti ama konuyla ilgili bir kitap koleksiyonuna sahip olmanın onu uzman yapmadığını düşündü.

Yine de... profesör ona pek de mütevazı biri gibi gelmedi. Aksine, bir konu hakkında uzun uzun konuşmaktan keyif alıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve yatak odasına yetişme telaşıyla Mutt'a takılıp sendeledi. Bavulunu sakladığı dolaptan çıkarıp yatağın üzerine koydu. Açmaya çalışırken fermuar birkaç kez takıldı.

Saç kurutma makinesini, tuvalet malzemeleri dolu çantasını ve bir çift spor ayakkabısını bir kenara attı, ardından Profesör Victor Wallace'ın kitabını koyduğu yere ulaşana kadar katlanmış giysilerin

arasından ellerini geçirdi.

Makalesi ilgisini çekmişti, bu yüzden kitabını sipariş etmişti. Kitap, LaGuardia'dan New Orleans'a uçuşundan sadece birkaç saat önce teslim edilmişti. Uçakta ilk iki bölümü okumuştı ama sıkıcı bulmuş ve o zamandan beri kitabı açmamıştı.

Yatağa oturdu ve kitabın ilk sayfalarını çevirerek içindekiler bölümüne ulaştı. İşaret parmağıyla bölüm başlıklarını okudu.

Numeroloji . Yedinci Bölüm.

Kitabı, içinden hiçbir kötülüğün kaçmasını istemediği bir Pandora kutusuymuş gibi sertçe kapattı. Kitabı göğsüne, gümbür gümbür atan kalbine bastırdı.

Profesör yaptığı işle bu kadar gurur duyuyordu; neden numeroloji üzerine bir bölüm yazmış olmasına rağmen, bu konudaki bilgisini "uzman değilim" diye nitelendirmişti? John'un sistemi daha iyi anlamak istiyorsa o bölümü okumasını neden önermemişti?

Dizleri titreyerek ana odaya döndü. Ofisindeki donmuş görüntüsü hâlâ monitöründeydi. Burnu neredeyse ekrana değecek kadar yaklaşarak kitaplığının raflarını inceledi.

Zihninde yankılanan düşünciyi bir türlü aklından çıkaramasa da, kendini titiz olmaya, ayırt edebildiği her kitap başlığını okumaya, her nesneye bakmaya, yavaş ilerlemeye ve bir şeyi kaçırmayacak kadar acele etmemeye zorladı. Profesörün kendisinin görüş alanından neyi engellediğini merak etmek onu çıldırtıyordu.

Sonra birdenbire karşısına çıktı, o kadar açık ve net bir şekilde tanınabilirdi ki, yüreği durdu.

O anda telefonu çaldı. Profesörün geri aradığını düşünerek neredeyse yerinden sıçradı, panikledi.

Ama sonra ekrandaki numarayı tanıdı ve titrek ellerle cevap verdi: "John?"

"Beth, Molly kulübede mi?"

"Burada mı? Hayır. Ne—"

"Barker onu elinde tutmuyordu. Hiçbir zaman tutamadı. Bu, beni oraya getirmek için bildiği bir taktikti."

Beth, beynini toparlamaya ve onun söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Öyleyse o nerede?"

"İşte sorun da bu. Bilmiyorum. Mitch, Roslyn ile telefonda

konusuyor. Restorandan tek başına ayrıldığından beri onunla hiç iletişim kuramadı. Düşünüyorum da... Tanrım, Beth, sanırım yine kaçtı."

"Ah, John. Şimdi neredesin?"

"Mitch ve ben kulübeye geri dönüyoruz. Kamyoneti kamuflajlı garajda. Molly'nin daha önce gittiği yerleri araştırmak için gönüllü oldu. Telefonu kapattıktan hemen sonra, güvendiğim birkaç polis memurunu arayıp arama çalışmalarına yardımcı olmalarını isteyeceğim."

"Peki ya o dev Barker?"

"Oraya vardığımda sana haber vereceğim. Kahretsin, Roslyn benimle konuşmakta ısrar ediyor ve hayır cevabını kabul etmiyor. Yakında orada olacağım. Sadece birkaç kilometre uzaktayız."

"Pekala, ama acele et. Görmek gereken bir şey var."

"Molly hakkında mı?"

"Hayır, profesör."

"Wallace mı? Listedeki kişilerden birini mi buldu?"

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Kitaplığında kendin yap dövme seti var."

Bölüm 33

Perşembe, 13 Mart

Mutt , Beth'ten önce John'un dönüşünü hissetti. Köpeğin yanına kapıya geldi ve John merdivenlerden yukarı çıkarken kapıyı çoktan açmıştı. "Bir haber var mı?" diye sordu. Sorduğu anda bile, yüzündeki ifade hiçbir haber olmadığını gösteriyordu.

"Telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor," dedi. "Açıkçası kapatmış ve izini süremememiz için pilini çıkaracak kadar da akıllı. Bunu geçen sefer de yapmıştı."

Av tüfeğini rafa geri koydu, sonra ceketini çıkarıp askıya astı. Yüz hatları gergindi. Kaşlarının arasındaki yarık, daha önce hiç görmediği kadar derindi. Ona bir fincan kahve getirdiğini fark edip etmediğinden bile emin değildi, ta ki kahveyi elinden alana kadar. Dalgın bir şekilde teşekkür etti.

"Önce restoranı aradım," dedi. "Restoran gece için kapanmıştı ama müdür hâlâ oradaydı. Polis kartını oynadım, peşinde olduğum genç kadının en son restorandan ayrılırken görüldüğünü söyledim ve otopark görevlilerinin hâlâ orada olup olmadığını sordum. Hepsi gitmişti ama kaptanı arayacağını, hatırlayan olup olmadığını soracağını ve bana haber vereceğini söyledi. Hâlâ onu bekliyorum."

"Bölümdeki arkadaşlarımdan biri Uber'le iletişime geçip restorandan bir aracın onu alıp almadığını kontrol ediyor. Barker'a sadık olmayan devriye memurlarına onun bir tarifini verdim -Roslyn bana ne giydiğini söyledi- ve onlardan dikkatli olmalarını istedim. Şerif yardımcıları da öyle."

"Carla Mellin'in çalıştığı yer de dahil olmak üzere bildiğim tüm sağlık kuruluşlarını aradım. Çok şükür Molly henüz hiçbir acil servise gelmedi. Gelirse diye iletişim bilgilerimi onlara bıraktım."

"Roslyn bu durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Her zamanki gibi. Çok sinirli. Molly'nin nişanlandığı için ona kin güttüğünü ve muhtemelen haklı olduğunu düşünüyor. Tabii ki Roslyn de bu tür sorumsuz davranışları teşvik ettiğim için beni suçluyor. Onun öfke patlaması verimsiz, ama itiraf etmeliyim ki, onun öfkesini anlıyorum çünkü ben de öfkeliyim. Hatta çok kızgınım."

"Molly bunu bana daha önce iki kez yaşattı ve bir daha asla yapmayacağına yemin etti. Bazı sonuçlarına katlanmadan onu affetmeyeceğim, ancak öncelik onu bulup eve getirmek. Ve ev derken, nerede olursam olayım orayı kastediyorum. Bugün yalvardığı halde onu almalıydım. Eğer bunu yapsaydım, bunu yapmazdı."

Beth, yumuşak bir sesle ona kendini suçlamaması gerektiğini söyledi, ama bu sıradan sözlerin duymazdan gelineceğini biliyordu.

"Bilmemek tam bir cehennem. Bu durumun tek olumlu yanı, Barker ve devin onu ele geçirememiş olması."

"O karşılaşmayı duymak istiyorum," dedi Beth, "ama önemli olan senin yara almamış gibi görünmen. Mitch'in de öyle olduğunu varsayıyorum."

"Hiç yara almadan kurtulduk."

"Barker ve dev mi?"

"Geçici olarak hizmet dışı."

"Şimdilik bu kadar yeter. Gerisini sonra anlatırsın. Aslında, Molly'den haber alana kadar her şey bekleyebilir." Adam ellerine bakana kadar ellerini birbirine doladığının farkında değildi.

"Zamanlaması daha kötü olamazdı, değil mi?" dedi. "Peki ya profesör?"

"Tanrı bilir, dikkatinizi dağıtacak bir şeye ihtiyacınız yok. Ama ben bunun üzerinde otursaydım, sanırım benden nefret ederdiniz." Daha fazla gecikmeden, onu bilgisayar masasına doğru işaret etti. Video, masasında oturan profesör ve arkasındaki aşırı dolu kitap raflarında durdurulmuştu. "İşte," dedi, işaret ederek. "Görmek için yaklaşmanız gerekiyor."

Oturdu ve monitöre doğru eğildi. "Kahrolası herif."

"Acaba aradığımız kişi o olabilir mi?"

"Argyle desenli kazak giyen bir adam için evde dövme seti mi?" dedi John.

Beth, adamın kitap raflarından birindeki çerçeveli bir resme işaret ettiğini gördü. Daha önce de fark etmişti. Resimde profesör, bir kadın ve muhtemelen oğlu olan bir çocukla poz veriyordu.

"Pek uymuyor, değil mi?" dedi.

"Hayır. Oysa ekipman gözümüzün önündeydi. Sanki bizimle dalga geçiyordu."

"Bir de başka bir şey var." Profesörün kitabını eline aldı ve Post-it ile işaretlediği sayfayı açtı. "Numeroloji hakkında sekiz sayfa yazmış ve bu konuda bir sürü kitabı var. Neden bu konudaki bilgisini küçümsedi?"

John düşünceli bir şekilde tırnağıyla çenesini kaşıdı. "Kesin bir kanıt değil ama yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor. O adam o çevrede dolaşıyor."

"Hâlâ bir tür yeraltı örgütünün var olduğuna inanıyor musunuz, yoksa dört kaçıрма olayının hepsini o mu gerçekleştirdi?"

"Bilmiyorum ama bulunduğu yer onun için yeterince merkezi. Konferansları için seyahat ediyor. Üniversite kampüslerinde genç kadınlarla görüşüyor." Düşündü, sonra şöyle dedi: "Bana iyi biri gibi görünüyor, Beth. Yarın onu gözetim altında tutmak için bir bahanemiz olursa, biz—"

"Yarın, John. Bu yüzden sana bunu söylemeyi ertelemek istemedim. Gece yarısını geçti. 13 Mart."

"Tanrım. Ayın her zaman orada olacağıyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun—"

"Eğer görünür değilse."

"Roslyn arayıp Molly'nin evde olmadığını söylediğinde sen onunla konuşuyordun. Onu nerede bıraktın?"

"Yardımlını tekrar istediğimiz için gurur duydu ve hemen ilgileneceğini söyledi."

"Gönderdiğimiz o kullanıcı adlarından bazıları ona ait olabilir. Buna çok sevinirdi." Videoyu geri sarmasını işaret etti. "Sohbetimizi yeni bir bakış açısıyla dinleyelim."

Videoları izlemeye ve çelişkiler, aksaklıklar veya ince ayrıntılar

aramaya alışkın olan Beth, profesörün el hareketine veya yüz ifadesindeki bir değişikliğe yorum yapmak için videoyu birkaç kez durdurdu, ancak onun seri suçlu olduğuna işaret eden hiçbir şey görmedi.

"Gayet zararsız görünüyor," dedi. "Dış görünüşü, davranışları ve konuşma tarzı tam olarak olduğu gibi."

"Seri suçlular genellikle böyle yapar. Bu yüzden yakalanmadan önce sayısız suç işleyebilirler. Kimsenin şüpheleneyeceği son kişi onlardır."

Videonun neredeyse sonuna gelmişlerdi ki bir telefon çaldı.

John, sanki yılan sokmuş gibi tepki verdi ve onu cebinden hızla çıkardı. "Bu Bowie." Dinledi.

Beth bir erkek sesi duyabiliyordu ama ne söylediğini anlayamıyordu. Ancak, ne olursa olsun, John'un duymayı umduğu şey olmadığını anlayabiliyordu.

"İlgili sorunuz için teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı. "Restoran müdürü. Vale görevlilerinden biri Molly'yi hatırladı çünkü restorandan çıktığında üzgün görünüyordu ve araba bekleyip beklemediğini sorduğunda ona kaba davranmıştı. Kaldırımında tek başına yürümeye başladı."

Ayağa kalktı ve telefonda bir numara tuşlamaya başladı. "Herkes en son orada görüldüğünü bildirmem gerek." Bir arama yaptı, polis memurlarının kullandığı kısaltmalarla konuştu ve "Lütfen herkesi bilgilendirir misiniz? Mitch'i de dahil etmeyi unutmayın. Teşekkürler." diyerek aramayı bitirdi.

Kapıya gitti, ceketini askıdan aldı ve giydi. "En azından bir başlangıç noktam var."

"Biz," dedi. "Bir başlangıç noktamız *var* . Bu sefer sizinle geliyorum. Tartışma yok. Molly'ye bir not bırakın, onu aradığımızı söyleyin. Sizi aramasını ve biz geri dönene kadar beklemesini söyleyin."

Bunun makul bir hareket tarzı olduğunu düşünmüş olmalı. Tekrar oturdu ve bir hukuk defterine karalamaya başladı. "Lütfen Mutt'ı dışarı çıkarın. Ve mama kaplarını doldurun. Ne kadar süreyle uzakta olacağımızı bilmiyoruz."

Bunu yaptıktan sonra yatak odasına gidip ceketini aldı. Ana odaya

döndüğünde John mutfakta sürahidenden termosaya kahve dolduruyordu.

Kadın Mutt'ı içeri aldı ve Mutt onların acelesini hissetti. Kadın dizüstü bilgisayarını kapatmak için masaya doğru giderken Mutt da onunla aynı adımlarla ilerledi. Kadın, programın bitmesine iki dakikadan az kaldığını fark etti. Oynatmayı durdurmak için elini uzattığında eli havada donup kaldı.

Mutt'ı kenara itti ve sandalyenin kenarına oturdu. Videonun on saniyesini geri sardı ve tekrar oynattı, sonra hızlıca durdurup tekrar geri sardı. Kalbi boğazına düğümlenmiş bir halde, hırıltılı bir sesle, "John?" dedi.

Odanın içinde hızla dolaşarak, ışıkları kapatıyordu. "Öyle mi?" diye sordu ve yanımıza geldi.

"Dinleyin. Dikkatlice dinleyin."

Videoyu bıraktığı yerden yeniden başlattı. Profesör konuşuyordu. Uzaktan bir telefon çaldı. Sandalyenin yerde sürüklenme sesi duyuldu, ardından John'un fısıltısı, profesörün monitöründen zar zor duyulur ama duyulacak kadar yüksek bir sesle geldi. "Molly."

Profesörün kaşları kalktı.

Beth videoyu orada durdurdu. "Molly seni aradı, hatırlıyor musun? Telefonu açmak için kalktın ve sanal toplantıdan neden ayrıldığını bilmem için kimin aradığını söyledin." Monitöre işaret etti. "Adını söylediğinde verdiği tepkiye bak."

"Ve birkaç saat sonra, bana çift harfli isimlerden bahsetti."

İkisi de giderek artan bir dehşetle birbirlerine baktılar.

Molly hayatının en şiddetli baş ağrısıyla uyandı. Bir süre sadece buna odaklanabildi; sonra yavaş yavaş altındaki yüzeyin sert ve soğuk olduğunu ve her yerinin rahatsız olduğunu fark etti.

Beynini delen acı kıymıklarını daha da keskinleştirecek en ufak bir hareketten bile korkan kız, hareketsiz bir şekilde yattı ve neden bu kadar kötü hissettiğini merak etti. Okulda grip salgını vardı. Acaba o da mı kapmıştı?

Ama sonra zihninin yoğun sisinin arasından anılar süzölmeye

başladı ve hatırladı.

Annesine çok kızgın, o "yeni mutlu aile" sahnesinden midesi bulanmış bir halde restorandan ayrılmıştı. Üzerinde havai fişekler saçan o aptal pastadan ve diğer masalardaki insanların alkışlayıp iyi dileklerini iletmesinden başka bir planı yoktu. Bütün bu saçmalıktan kaçmak zorundaydı.

Restorandan çıkarken, arabasını alması için yanına yaklaşan valeyi itti. En yakın köşenin yarım blok ötede olduğunu görmüştü. Öfkeyle ve sinirle, restoranın görüş alanından hızla uzaklaşmak isteyerek oraya doğru yürüdü; muhtemelen annesi veya o kaybeden adam peşinden koşup kutlamaya geri dönmesini isteyecekti.

Köşeyi dönmüş ve fazla uzaklaşmamıştı ki, bir araba kaldırırma yanaştı ve rölantide çalıştırdı. Sürücü camı aşağı kaydı. "Affedersiniz hanımefendi. Sanırım restorandan çıkarken bunu unuttunuz." Adam araba kapısını açıp dışarı çıktı ve ona doğru bir çanta uzattı.

"Hayır. Benimki var," dedi, omzundan sarkan küçük çantayı okşayarak.

"Ah, o zaman başkasınınmış. Benim hatam." Ve sonra çantayı kadının kafasının yanına savurmuştu. Kadının son düşüncesi, "Az önce ne oldu?" olmuştu.

Korkunç bir şey olmuştu, diye fark etti şimdi. Bir kadının en büyük kabusu gerçekleşmişti. Crissy Mellin ve iz bırakmadan ortadan kaybolan diğerleri gibi.

Ama bu onun başına gelemezdi. Hayır! Onun başına asla!

Ama Tanrım, eğer öyle olsaydı, babasını kesinlikle öldürürdü.

Bu düşüncenin etkisiyle gözlerini açtı. Baş dönmesi nedeniyle, üzerine eğilmiş titrek şekli net bir şekilde görmeyi ve sabit tutmayı başaramadı. Ama sonunda başardı. Açık araba penceresinden kendisine gülümseyen adamı tanıdı. Şimdi o da gülümsüyordu.

"Ah, neyse ki uyanmışsın. Gitmeden önce kendine gelmeyeceğinden korkmuştum ve seni tanıma fırsatım olmasını ummuştum, Molly."

Onun adını biliyor muydu? Sersemlemiş halde olsa da, onunla hiç tanışmadığını biliyordu. Doğrulmaya çalıştı ve ancak o zaman ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti.

"Zorlama," dedi elini omzuna koyarak. "Kurtulamazsın, denesen

de kendine zarar verebilirsin."

Ona zaten yaralandığını bağırmak istedi. Ona vurduğu çantanın demirle dolu olması gerek ve darbenin gerçekten kafatasını çatlatmış olup olmadığını merak etti.

Ona doğru eğilmişti, görüş alanının çoğunu engelliyordu, ama başının ve omuzlarının ötesinde görebildiği şey, metal duvarları destekleyen yüksek bir tavandı. Çirkin bir yapıydı. Garaj mı? Teknehanesi mi?

Omzuna yaptığı okşayıcı dokunuşun altında ürperdi. Onun yapmacık gülümsemesinden nefret ediyordu. Ona sanki arkadaşarmış gibi ya da sevgililermiş gibi bakıyordu. Bu düşünce midesini bulandırıyor. Ondan uzaklaşarak sordu: "Sen kimsin?"

"Sizin kurtarıcınız."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu, sadece korkutucu geldiğini biliyordu. "Elini benden çek." Sesi titredi. Keşke daha güçlü bir sesi olsaydı. "Babam seni öldürür."

"Eminim ki bunu isterdi. Kişiliğinin değişkenliği apaçık ortada."

O kelimenin anlamını bilmiyordu ama eğer babasını biraz olsun tanısaydı, ona asla böyle bir şey yapmazdı. "Hayatına değer veriyorsan," diye fısıldadı, "beni eve götürürsün."

"Eve gidiyorsun Molly. Luna'nın yanına."

Bu kulağa tamamen çılgınca geliyordu. Daha da korktu ve daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Onunla iletişim kurmak istediği izlenimine kapılmıştı. Bunu ona reddedecekti. İnsanları dışlamakta uzmandı. Bunu annesine de sürekli yapardı. Gözlerini kapattı.

Onun ayağa kalktığını hissetti. Ayak sesleri yerde gıcırdadı, bu da ona hiçbir anlam ifade etmediği için gözlerini tekrar araladı. Plastik. Yer, ağır hizmet tipi çöp torbalarından yapılmış gibi kalın siyah bir plastikte kaplıydı.

Onu öldürecekti, değil mi?

Başını hafifçe çevirdiğinde, sırtı kendisine dönük, derme çatma bir çalışma tezgahının başında durduğunu gördü. Lateks eldiven takmıştı. Paslanmaz çelik aletleri maşa kullanarak alıp, tek tek sıg bir kaba batırıp bir çeşit çözelti içinde çalkaladığını anlaması biraz zaman aldı.

Sterilizasyon. Yaptığı şey buydu; ameliyat odasına aitmiş gibi görünen bu aletleri sterilize ediyordu. Daldırıldıktan sonra, her biri beyaz bir havlu üzerinde diğerleriyle birlikte sıraya dizilmişti.

Kendini tutamayan kadın, dehşet içinde çığlık attı.

Şaşırان adam arkasına döndü ve sert bir şekilde, "Kes şunu Molly. Hiçbir faydası olmayacak. Kimse seni duyamıyor." dedi.

"Cehenneme git," diye hıçkırdı, güçsüzce yere yığılarak.

Ani öfke patlaması beyninin içinde şiddetli ağrılara neden olmuştu. Midesi bulanıyordu. Boğazına safra doldu, ama irade gücüyle kusmaktan kendini alıyordu. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyordu ve çırpınmak beynini daha da kötüleştirebilirdi. Bu yüzden acı ve korku içinde hareketsiz yattı.

Aletlerin havlu üzerindeki hizalamalarına küçük ayarlamalar yaptıktan sonra, eldivenlerini çıkarıp içi plastik kaplı bir yağ variline attı. Gömleğinin kollarını aşağı kıvrıp her iki manşetinin düğmelerini ilikledi.

"Şimdi. Son adım." Duvara vidalanmış bir kancaya doğru yürüdü ve orada asılı duran plastik bir alışveriş poşetinin içine, bir spor ceketle birlikte uzandı.

Çantadan bir kutu çıkardı, çalışma tezgahına götürdü ve açtı. İçindekileri sanki envanter sayımı yapıyormuş gibi inceledi, sonra ona döndü ve gülümsedi. "Görmek ister misin?"

Açık kutuyu ona doğru taşıdı. İçindekileri görünce nefesi kesildi: tıpalı kırmızı mürekkep şişeleri, antiseptik etiketli bir şişe, bir merhem tüpü ve sterilize edilmiş kılıflar içinde çeşitli boyutlarda iğneler.

Nefes almakta zorlanıyordu ve nefes almaya çalışırken göğsü acıyordu. Bu manyak ona dövme yapacaktı!

"Birkaç şablon sipariş ettim," dedi, kadının dehşetini alaycı bir şekilde taklit eden, sohbet havasında bir tonla. Cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı ve ona uzattı. Hilal şeklinde bir ayın taslağıydı. "Umarım beğenirsin."

Onun gülümsemesi kadının midesini bulandırdı.

Çalışma tezgahına geri döndü, dikdörtgen şeklindeki saklama kabının kapalı kapağını açtı ve içinden birkaç pamuk topu çıkardı. Dövme setindeki antiseptik solüsyonla birkaç pamuk topunu ıslatmadan önce bir çift lateks eldiven daha giydi. Onlarla birlikte

kadının yanına geri döndü.

"Şimdi, bir bakalım." Boşta kalan eliyle kadının kolunu tuttu. Kadın kolunu kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. "Molly, Molly, bu kısım acıtmayacak. Sadece temizleme işlemine başlayacağım."

Kolunun iç kısmını okşadı. "Burası iyi bir yer gibi görünüyor, ne dersin?" İşaret parmağıyla ön kolunun ortasından bir daire çizdi.

"Cehenneme git, seni iğrenç herif!" diye bağırdı ve tekrar kendini kurtarmak için çabaladı.

Başını kaldırıp ona göz kırptı. "Birazcık hırçınlıktan rahatsız olmam."

"Sen manyaksın. Hasta. *Hasta!* Ve öleceksin, biliyor musun? Babam seni öldürecek." Dizlerini kaldırmayı başardı ve adamın koluna çarptı. Elindeki pamuk toplarından biri yere düştü.

Ona tiksintiyle bakarken tavrı değişti. Yumuşak ve tehditkar bir tonla, "Şimdi gerçekten sabrımı zorluyorsun Molly. Ben senin kurtarıcınım. Bana karşı terbiyeli olmalısın," dedi.

Kolunu daha sıkı kavrayarak uyarısını daha da vurguladı. Ardından ıslak pamuk toplarından biriyle bileğinden dirseğinin kıvrımına kadar olan ön kolunu sildi.

Dokunuşundan nefret ediyordu ama fiziksel olarak onu alt edemiyordu ve ona hakaret etmeye devam ederse, temizleme işlemini durdurup cerrahi aletlerle ona saldırmaya başlayacağından korkuyordu. Daha net düşünebilene ve bir kaçış yolu bulana kadar, en iyi savunmasının ifadesiz kalmak ve tepkilerini en aza indirmek olduğuna karar verdi.

Kendi kendine, arınma, saflık, mükemmellik, Luna, Luna, Luna hakkında bir tür ilahi gibi mırıldanıyordu. Kol saati alarm vermeseydi, bunun ne kadar daha devam edeceğini bilmiyordu.

Bu durum ikisini de şaşırttı. Adam birkaç saniye donakaldı, sonra kendine geldi. Saatine baktı ve "Ah. Taslağı bu gece bitirmeyi umuyordum ama zaman çok hızlı geçti." dedi. Gözlerinin içine baktı. "Seni bırakmak istemiyorum ama pratik nedenler gerektiriyor. Oğlumu okula götürmek için zamanında eve dönmem gerekiyor. Bugün çok endişelendiği bir cebir sınavı var. Çok çalıştı ama son dakika bir moral desteğine ihtiyacı var."

Kullanılmış pamuk toplarını attı, saklama kutusunun kapağını

kapattı ve dövme setini kilitledi. Seti, cerrahi aletlerin bulunduğu rafın üzerindeki rafa yerleştirdi ve tam ortasına gelene ve ön yüzü rafın kenarıyla aynı hizaya gelene kadar bir o yana bir bu yana kaydıldı.

“İşte.” Geri çekildi ve birkaç saniye hayranlıkla baktıktan sonra tekrar yanına geldi. “Döndüğümde dövme ne başlayacağız. Gün boyunca birkaç kez üzerinden geçeceğim. Biraz acıtabilir, ama olabildiğince nazik olacağım.” Kendi hayal dünyasına o kadar dalmıştı ki, kadının artık tepki vermediğini fark etmemiş gibiydi.

“Bu geceye kadar,” dedi, “dövmen mükemmel olacak. Her şey mükemmel olacak. Her şey mükemmel *olmalı* .” Ona yine o mide bulandırıcı derecede tatlı gülümsemelerinden birini verdi. “Kanlı ayınız için mükemmel olacak.”

Boş alışveriş poşeti şimdi kancada cansızca sarkıyordu. Poşeti aldı, ceketini indirdi ve giydi. Kapının sürgüsünü açtı. Dışarı çıkarken arkasına dönüp ona baktı.

“Unutma Molly, hedef mükemmellik. Lütfen bunu bozma. Crissy gibi hayal kırıklığı yaratma.”

Bölüm 34

Mitch mi ? Ben."

"Ondan haber aldın mı?"

"Hayır, hatta durum daha da kötü. Beth ve ben onun kaçtığını düşünmüyoruz."

Profesör hakkında açıklamaya başladı, o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri birbirine karışıyordu. "Sonra, neden onun suçlu olduğundan şüphelendiğimizi size anlatacağım ve eğer yanılıyorsak, tövbe edip ondan af dileyeceğim, ama doğru geliyor. Ürkütücü derecede doğru."

"İçgüdülerine güveniyorum."

"Sorun şu ki, onu herhangi bir konuda sorgulamamız için bir nedenimiz yok. Departmanda, restoranın bulunduğu bölgedeki güvenlik kameralarını kontrol eden bazı kişiler var."

"Molly'nin oradan ayrılıp sokağın sonundaki bir köşeyi dönerek ortadan kaybolduğunu gördüler. En son orada görüldü. Sokakta bir araba vardı ama hafif yağmur çiseliyordu, video bulanık. Plakayı net bir açıdan çekmeye çalışıyorlar ama henüz başarılı olamadılar."

"Bu arada birileri kızımı bir yerlerde kaçırmış durumda ve eğer bu profesör ise, onu evine götürmüş olması şüpheli çünkü onun karısı ve oğlu var. Bu ihtimal ortadan kalkana kadar onu takip etmem gerekiyor."

Mitch, "Benim vatozuma ihtiyacın var," dedi.

"Aklımdan geçenleri okudun. İşe yarar mı?"

"Üzerinde oturuyorum. Kamyonetime sahte tabanının altında. Cep telefonu numarasını biliyor musun?"

"Evet. Beth onu arayacak. Onu harekete geçmeye teşvik

edeceğini düşündüğümüz bir senaryo hazırladı. *Eğer* oysa. Değilse, o zaman bilmiyorum."

"Bana numaralarını, hem onun hem de onun numaralarını mesaj at. Hazır olduğumda sana mesaj atacağım." Mitch telefonu kapattı.

Beth, "Bu nasıl oluyor?" diye sordu.

"Cihaz açıkken, bir baz istasyonu gibi davranıyor. Kolluk kuvvetleri bunu telefonun IMSI numarasını elde etmek için kullanıyor. Her telefonun kendine özgü bir IMSI numarası vardır ve bu numara kullanıcı hakkında birçok bilgi içerir. Stingray cihazına IMSI numarası programlandıktan sonra, kullanıcıyı bulup takip edebilir, gözetim yapabilir, kimlerle iletişim kurduğunu görebilirler ve benzeri işlemler gerçekleştirebilirler."

"Kullanıcı bunun farkında değil mi?"

"Fikir bu. Eleştirmenler ise bunun özel hayatın gizliliğinin ihlaliyle ilgili olduğunu savunuyorlar."

"Mitch'in bunu resmi olmayan amaçlarla kullanması yasal mı?"

"Sormaya cesaret edemiyorum ama gerçekten umurumda değil." Parmaklarını masaya vurdu. "Hadi ama Mitch. Üzerinde oturacağını söylemiştin."

Beth uzanıp onun uyluğunu sıktı. "Derin bir nefes al. Onu bulacağız."

Ona acı dolu gözlerle bakarak, elinin tersini kendi eliyle kapattı ve ovuşturdu. "Seni tüm bunlara maruz bıraktığım için çok üzgünüm. Ama Tanrım, burada olduğun için çok mutluyum."

Tam o sırada Mitch'in mesajı geldi: *Hazırız.*

"Bağlantı tamam." John, daha önce Profesör Wallace ile yaptığı görüşmelerde kullandığı telefonu ona uzattı.

"Mitch bizi dinliyor olacak mı?"

"Evet."

"Belki de aramalısınız."

Başını salladı. "Onunla en son konuşan sendin. İyiliği sen istedin, şimdi de sen takip ediyorsun."

Derin bir nefes aldı, parmaklarını çaprazladı ve telefonu açtı. Üçüncü çalışta cevap verdi. "Profesör, merhaba, ben Beth Collins. Çok erken. Sizi uyandırdım mı?"

"Sorun değil. Zaten yakında kalkmam gerekiyordu. Kusura

bakmayın ama gergin görünüyorsunuz. İyi misiniz?"

"Zamanım kısıtlı. Size gönderdiğimiz sosyal medya hesapları listesine göz atma fırsatınız oldu mu acaba? Bu konuda sizi sıkıştırdığım için özür dilerim, ama sanırım doğru yoldayız."

"Ah?"

"Evet. O liste, başka bir ipucuyla birlikte Mississippi, Jackson'daki dedektife gönderildi. Anlaşılan o ki, bu kullanıcı adlarından biri, polisin Anna'nın kaybolmasıyla ilgili sorguladığı bir şüpheli tarafından sık sık kullanılıyor. Şüpheli bir mazeret sunmuş ve serbest bırakılmıştı. Ancak bu yeni bilgiler sayesinde şimdi gözaltında."

"Onun olaya karışmış olduğuna dair kanıtları var mı?"

"Üzerinde çalışıyorlar. Paranormal olaylara çok meraklı, ama bu işlerle sadece yüzeysel olarak ilgilenmiyor. İlgisi saplantılı ve uğursuz. İnternetin derinliklerindeki, işkence ve esaret fotoğraflarının, ritüel kan akıtmanın ve insan kurban etme hakkında konuşmaların olduğu sitelere giriyor."

"Aman Tanrım."

"Evet, korkunç. Zavallı kızın, Ay'a olan tapınmasını aşırıya kaçırması birinin kurbanı olmuş olabileceği anlaşıyor. Kanlı Ay bu gece, bu yüzden acil bir durum söz konusu."

"Ama eğer bu şüpheli gözaltındaysa, o zaman—"

"İşte diğer bir konu. John Bowie, bu kaçırmaları birden fazla kişinin gerçekleştirdiğine inanıyor. Crissy Mellin'in Jackson'daki adamdan başka biri tarafından kaçırıldığını düşünüyor."

"Bu sonuca nasıl vardı?"

"Gizli bir topluluğun benzer düşüncelere sahip üyelerinin karanlık ağda bağlantı kurduğunu tahmin ediyor."

"Luna'ya olan putperestliklerini aşırıya götürenler."

"Elbette bu sadece bir teori," dedi, bilerek savunmacı bir ton takınarak. "Ama genç kadınların hiçbir ortak noktası yok. O, ortak noktaların onları kaçıran erkeklerde olduğuna inanıyor. Bu yüzden o kullanıcı adları listesi hayati önem kazandı ve bu yüzden hemen sizinle tekrar görüşmem gerektiğini düşündüm."

"Evet, şimdi anlıyorum ve sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem. Listeyi alır almaz şöyle bir gözden geçirdim." Güldü. "İlk gözden geçirmemde, kulplardan biri hemen dikkatimi çekti. Kullandığım

kulplardan biri.”

Hafifçe güldü. "Şey, arada sırada buralarda dolaştığınızı söylemişsiniz zaten."

"Diğer isimlerin hiçbirini ilk bakışta tanıyamadım," dedi. "Akşam yemeğinden sonra eşim ve oğlumla film izledim. Geç oldu ve yattım. Kısacası, o konuya geri dönmedim, ama bana anlattıklarınız ışığında hemen döneceğim." Bir an durakladı, sonra şöyle dedi: "Bu listenin kaynağını bilsem yardımcı olabilir."

John sert bir şekilde başını salladı. "Üzgünüm Profesör, ben bile bilmiyorum. John bunun gizli bilgi olduğunu söyledi."

"Ah, bu gizem onu daha da cazip kılıyor. Daha detaylı incelemeyi dört gözle bekliyorum."

"Çok teşekkür ederim. Bu kullanıcı adlarından herhangi biri size biraz olsun tanıdık veya ilginç gelirse lütfen bana bildirin."

"Elbette. Ama gitmeden önce, Bayan Collins, Jackson'daki polise başka bir ipucu gönderdiğinizden bahsettiniz. Bu neydi?"

John ona söylemesi için işaret etti, ancak kadın kaçamak cevaplar vermenin daha etkili olacağını düşündü. "Şu anda aktif bir soruşturma söz konusu. Herhangi bir bilgi vermem gerekip gerekmediğinden emin değilim."

John ona başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi.

"Elbette, elbette," dedi profesör. "Sadece merak ettim. Ve belki de ne olduğunu bilseydim, faydalı bir bilgi verebilirdim. Sonuçta bu benim alanım."

"Şey..." Sanki hâlâ kararsızmış gibi duraksadı ve sonra, "Galveston'da kayıp olan kızın kırmızı hilal şeklinde bir dövmesi olduğunu size söylediğimizi hatırlıyor musunuz?" dedi.

"Larissa... bir şey mi?"

"Evet. Jackson'da gözaltında tutulan şüphelinin de aynı dövmesi var." Bu sözlerin etkisini dindirdikten sonra hızla, "Aceleyle ayrıldığım için özür dilerim, ama yapmam gereken başka görüşmeler var. Bir şey bulursanız lütfen hemen bana bildirin. Şimdilik hoşça kalın." dedi.

Telefonu kapattı, sonra rahatlamış bir şekilde yere yığıldı.

John, "Harika iş çıkardın. Hadi gidelim," dedi.

Mutt'a hızlıca veda ettiler ve ormanda hızla ilerleyerek kamufleli garaja doğru yola koyuldular. John'un telefonu çaldı. Durmadı,

hoparlöre alarak cevap verdi.

Mitch, "Oscar'ı hak ediyor. Siz çıkıyor musunuz?" dedi.

"Evet," dedi John. "Nereye gidiyoruz?"

"Balıkçı kampından kuzeydoğuya doğru gidin. Aslında New Orleans'ın güneybatısında, sizinle şehrin merkezi arasında bulunuyor."

"Üniversite orada bulunuyor. Kampüse yakın bir yerde yaşıyor olmalı."

"Cypress Caddesi'nde. O tarafa doğru gideceğim," dedi Mitch. "Evinden çıkarsa, bunu anlarım ve izini sürebilirim."

Beth, "Onu aramaya devam etmem gerekecek mi?" diye sordu.

"Hayır. Stingray, telefonunun kullanımında olup olmamasına bakmaksızın sinyal gönderecek. İkinizi de takip edeceğim ve ona yaklaşıp yaklaşmadığınızı veya uzaklaşıp uzaklaşmadığınızı size bildireceğim."

John, "Teşekkürler, Mitch," dedi.

"Kesinlikle. Ve John, kefareti ödemeyi unut. O senin adamın ve ondan kurtulmalıyız."

Telefonu kapattıktan sonra Beth, "Çok emin görünüyordu," dedi.

"Öyle. Profesör sizi kandırıyordu. Başından beri, kötü adamı yakalamak için onunla iletişime geçip yardım istediğimiz için bizimle alay ediyordu."

"Ama o sizi numeroloji hakkında aradı."

"Bir oyun. Belki kızların isimlerindeki çift harflerde bir anlam vardır, ama bunu bize bir yanıltmaca olarak sunmuş olabilir. Ağzından çıkan her kelimenin ardında bir göz kırpması olduğu artık bana çok açık. O bir düzenbaz, tipik bir sosyopat."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama eğer onun hakkında yanılıyorsak, bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

"Haklıysak bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

Tom Barker duştan çıktı ve beline bir havlu sardı. Lavabonun kenarına bıraktığı bardaktan bir yudum votka içti. Karısının uyanıp kafasının yan tarafındaki yeni şişlik ve neden sürekli cinsel organlarını okşadığı hakkında sorular sormasını engellemek için misafir odasının banyosunu kullanıyordu. Mantiğı zorlamayan hiçbir cevaba ulaşamamıştı.

Cep telefonunun sesini kapatmıştı ama fayanslı tezgah üzerinde titreşiminin vızıltısını duydu. Sabahın bu saatinde, sanki arama onu uyandırmış gibi ses çıkarmalıydı, değil mi?

"Bu Barker," diye hırladı, "ve kim olursa olsun, önemli bir şeyle ilgili olmalı."

Arayan kişi kendisini Polis Memuru Clarkson olarak tanıttı. Acemi bir memurdu, pek zeki değildi, Barker'ın en sevdiği türdendi.

"Uyuyor muydunuz efendim?"

"Öyleydi. Artık değil. Neden arıyorsunuz?"

"Bu, John Bowie hakkında."

Tom, kasık bölgesindeki ağrıyı unutmuş bir halde tuvalet kapağına çöktü. Sıkılmış dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Duştan yeni çıkmış olmasına rağmen, gövdesinde ince bir ter tabakası belirmişti.

Küçümseyici bir tonla, "Bowie mi? Onu kovdum. Artık yok." dedi.

"Bu yüzden onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Ne tür bir şey?"

"Birim onun takipçileriyle dolu. Biliyorsunuz, hâlâ ona hayran olan ve haksızlığa uğradığını söyleyen insanlar."

"Bunu kim söylüyor?"

"Bir sürü insan. Her neyse, sanki seferber olmuşlar ve hepsi telaş içinde. Telefonlarıyla, bilgisayarlarıyla, bir araya toplanmış kendi aralarında konuşuyorlar."

Tom, hızlıca bir yudum alırken votka bardağı dişlerine çarptı. Acaba o şerefsiz, evindeki olaydan sonra takipçilerini mi toplamıştı? Umursamaz görünmeye çalışarak ama aslında nefesini tutarak, "Bütün bu heyecanın nedenini bilmiyor musun?" dedi.

"Molly'nin adını duydum."

Hım. Gerçekten de kaçmış . "Kızı. Daha önce de kaçmıştı. Yine kaçmış olmalı. Muhtemelen onu bulmak için bazı kişilerden yardım

istemmiştir. Resmi bir kayıp ihbarı yapıldı mı?"

"Henüz değil."

"O halde sadık takipçiler kendi zamanlarında telaşlansalar iyi olur, polis departmanının parasıyla değil."

"Sanırım öyleler. Görevde değiller, demek istiyorum. Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Sadece bilmenizi istedim, sizin ve Bowie'nin Crissy Mellin davası yüzünden aranızda bir husumet var."

"Tarihe geçecek bir olay."

"Hımm. Bu yüzden de bunu fısıldaşmaları komik."

"Mellin davası mı? Ne olmuş yani? Yakında çıkacak televizyon dizisi mi?"

"Şey, tam olarak öyle değil efendim. Onlardan birinin Bowie'nin baştan beri haklı olduğunu söylediğini duydum."

Profesör Wallace telefonunu dikkatlice masasına koydu ve Beth Collins ile yaptığı konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırırken, cilalı ahşabın üzerinde dalgın bir şekilde parmaklarını tıkırdattı. Beth Collins, son derece çekici bir genç kadındı. Görevinin onunkiyile çatışma rotasında olması gerçekten talihsiz bir durumdu.

Onun girişimi başarısızlığa mahkumdu.

Yine de onun azmine ve arayışına olan bağlılığına hayran kalmamak elde değildi. Başka aramaları mı vardı? *Kime?* diye merak etti. Neden bu kadar acele ediyordu? Bu aramalar neden bu kadar önemliydi de onunla olan konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalmıştı?

Telefonunu tekrar eline aldı, mesajlarına baktı ve onun ve Bowie'nin kendisine gönderdiği sosyal medya kullanıcı adları listesine göz attı. Listeyi aşağı doğru kaydırırken, sadece bir değil, birkaç kendi kullanıcı adının da listede olduğunu gördü. Bunu keşfetmeleri ne kadar sürecekti acaba?

Önemli değil. Onlara bazı karanlık siteleri ziyaret ettiğini açıkça söylemişti. Ara sıra ziyaret etmek onu kaçırıcı yapmazdı.

Gerçekten de, bu siteleri sık sık ziyaret edenlerin çoğu, başka

hiçbir yere uyum sağlayamadıkları için çevrimiçi bir topluluğa sığınmış tuhaf ve dışlanmış kişilerdi. Sanal arkadaşlarını etkilemek ve onlarla bağ kurmak için laf kalabalığı yapıyorlardı elbette, ama insan kurban etme cesaretleri yoktu.

Bu yüzden iç çevre son derece seçkinlerden oluşuyordu.

John Bowie'nin böyle seçkin bir grubun var olabileceğini varsayması ne kadar zekice!

Yine de, önemli değil. Luna'nın yakın çevresine üye olanlardan hiçbiri yakalanmamıştı, Jackson'daki adam hariç. Victor, bu adamın durumunun ne olduğunu, gerçek adının ne olduğunu, hangi takma adı kullandığını ve Anna adındaki kızı kurban ettikten bunca yıl sonra kendini yakalatacak hangi hatayı yaptığını merak ediyordu.

Neyse ki daha dikkatli davranmıştı. Crissy Mellin'in kayboluşu herkes için bir gizem olarak kalmıştı. Ancak o tam olarak sayılmazdı, çünkü arındırılmamıştı. Bu nedenle, kutsal kapıdan iç mekana girmesine izin verilmemişti.

Sıradan bir akşam, astroloji üzerine bir ders için araştırma yaparken, karanlık ağda biraz keşif yapmıştı. Web sitelerinden birine hemen ilgi duymuştu. Öyle ki, ertesi gece ve ondan sonraki gece de geri döndü.

Hayal gücüyle dolu, başarı, güç ve cinsel zevk olasılıklarıyla dolu bir aleme girmek gibiydi. Sıradan bir üniversitedeki profesörün sıkıcı hayatından tamamen farklı bir dünyaydı. Bu harikalar diyarının kalbinde, tüm bu nimetlerin kaynağı, ay tanrıçası Luna idi.

Neredeyse her gece sitede vakit geçirirdi. Daha hafif gönderilere göz gezdirir, ancak daha sert, daha grafik olanları – yazılar, fotoğraflar, çizimler, resimler – özümserdi. Mükemmel ya da berbat olsun, hepsi onu alevlendiriyordu. Daha derin ve daha karanlık içerik vaatleriyle onu cezbediyorlardı. *Daha fazlasını ...*

Ancak çok geçmeden "daha fazlasını" elde etmenin yalnızca davetle mümkün olduğunu anladı.

Paylaşımlar yapmaya başladı, çoğunlukla başkalarının katkılarını övüyor, ardından da ayrıntılı bir şeyler ekliyordu. Etkileyici olmuş olmalı ki, üç ay sonra başka bir gruba katılmak için özel bir davet aldı ve kendisine bir bağlantı gönderildi. Ardından sıkı bir başvuru sürecinden geçmesi gerekti. Onaylandığına dair bildirim aldığı gün

çok sevinçliydi. Gruba erişim izni verildi ve gerçek isimlerini asla bilmeyeceği üyeler tarafından karşılanmaktan çok mutlu oldu.

Yaklaşık bir yıl sonra başka bir özel davetiye alana kadar daha yüksek seviye, yani kutsal mekan hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona bu tür davetiyelerin her üç yılda bir, kanlı ay evreleriyle aynı zamana denk gelecek şekilde iki kez gönderildiği söylendi.

Davetiye alanların dışında kimsenin elitlere ayrılmış daha üst bir seviyenin varlığından haberdar olmadığını öğrendi. Anonimlik mutlak surette sağlanıyordu. İç kutsal alana üyelik, yalnızca yerleşik üyelerin inisiyasyon ritüelini yerine getirecek kadar dindar olduğuna inandıkları kişilere veriliyordu. Davet edilen ve sadakatini kanıtlamak için gerekenlere karşı çıkanların web sitesi kapatılıyor, ardından farklı bir isim altında yeniden açılıyordu.

Hiç itiraz etmemişti. Tam tersine. Talimatları büyük bir zevkle, coşkuyla kabul etmişti. Bunu Luna için yapacaktı ve Luna da onu akademik camiadan takdir ve saygıyla ödüllendirecekti.

Crissy ile yaşadığı başarısızlık yüzünden küresel çapta tanınma hayalleri suya düşmüştü. Ama Luna ona iyilik yapmıştı. Ona bir şans daha vermişti.

Bu sefer başarısız olmayacaktı.

Molly mükemmeldi. İsmi yüzünden değil, her ne kadar çift harfli oyun eğlenceli olsa da. Hayır, onun Molly ile dolaylı bir tanışıklığı olduğu içindi. Yakalanma ihtimalini azaltmak için, daha önce gidenler ona rastgele, hiçbir bağlantısı olmayan birini kurban etmesini tavsiye etmişti.

Ancak John Bowie'nin kızını kaçırmak, karşı koyamayacağı cazip bir fırsattı. Bowie'nin ağzından kızın adını duyduğu anda, internette dedektif hakkında bulabildiği tüm bilgileri toplamaya hiç vakit kaybetmemişti.

2023'te karısı Roslyn'den boşandı. Bir kızı var, Molly. Eski karısı hala birlikte yaşadıkları evde oturuyor. Çok kolay.

Dün son dersini iptal etmiş ve Molly'nin eve Uber ile geldiğini görmek için Auclair'deki o adreste zamanında bulunmuştu. Bu tuhaftı. Okuldan geliyormuş gibi bir sırt çantası vardı, ama bu ulaşım şekli için düzinelerce mantıklı açıklama olabileceğini düşündü. Belki de okul otobüsünü kaçırmıştı.

Akşam saat yedide bir adam eve gelmiş, neşeli bir şekilde ön kapıya doğru yürümüş ve içeri girmişti. Saat sekizden kısa bir süre önce, muhtemelen eski eşi Roslyn olan bir kadınla birlikte arabasıyla evden ayrılmışlardı.

Molly evde yalnızdı. Bundan daha ideal ne olabilir ki?

Ama bir plan kurmadan önce, başka bir Uber aracı, çift gibi akşam yemeği için giyinmiş olan Molly'yi almıştı. Onu Auclair'in en iyi restoranına bırakmışlardı ve orada annesi ve adamla buluşacağını varsaymakta sakınca görmemişti. İçeri girip kontrol etmek yerine, sokağın sonuna park edip beklemişti. Molly yalnız mı çıkacaktı yoksa çiftle birlikte mi?

Bu durum işleri karmaşıklatacak ve muhtemelen onu kızı yarına götürmek için beklemeye zorlayacaktı. Belki de bu, dikkate alması gereken bir işaretti diye düşünmüştü. Sabırlı olup ayın on üçüncüsünü beklemesi mi gerekiyordu?

Molly'nin dışarı çıkmasını beklemek sonsuza dek sürecekmış gibi gelmişti. Ama sonra, saat on bir civarında, tek başına ve yürüyerek restorandan çıktı.

Zihninde yazı tura atmıştı. Tura gelirse, onu takip et ama gece yarısından sonra bekle. Yazı gelirse, onu hemen al .

Saat on ikiye vurana kadar resmiyet kazanmazdı.

Aceleci davranmak ona uğursuzluk getirebilir.

Ama böylesine altın bir fırsatı kaçırabilir miydi?

Durun! Bu da Luna'nın doğrudan gönderdiği bir işaret olamaz mı?

Acaba bu, kendisine ikinci bir şans için üç yıldan fazla beklediği için bahşedilen özel bir ayrıcalık mıydı?

Harekete geçmişti ve doğru karar vermişti. Luna'nın yönlendirmesiyle, restoranın görüş alanından uzakta, karanlık sokağa doğru arabayla girmişti. Molly kaldırımında yürüyordu, küstah ve meydan okurcasına, kaderinden habersiz görünüyordu.

Her şey kusursuz geçti.

Masasından kalkıp pencereye gitti. Hava hâlâ karanlıktı ama bulut örtüsü olduğunu anlayabiliyordu. Ancak bu gece için açık gökyüzü tahmin ediliyordu. Hava tahmincileri, kanlı ayı bütünüyle görmek için geç saatlere kadar ayakta kalanlar için manzaranın muhteşem

olacağını söylüyorlardı.

Bakışları masasının üzerindeki telefona döndü. Geriye dönüp baktığında, o lanet listedeki isimlerden birinin kendisine ait olduğunu itiraf ederek Bayan Collins'e bu kadar sevimli davranmamalıydı belki de. *"Gizli"* kelimesi uğursuz bir tınıya sahipti.

Panik yapıp aceleci davranması için henüz çok erkendi. Ama bu ikinci fırsatı da kaçırırsa, asla kabul edilmeyebilir. Bu da kabul edilemez olurdu.

Oğlunu okula bıraktıktan sonra Molly'ye dönmeyi planlamıştı. Ama belki de planını yeniden gözden geçirmeliydi. Belki de Molly ile olan süreci hızlandırmalı ve ritüeli mümkün olan en kısa sürede tamamlamalıydı. Bunu bir an önce yapmanın ne zararı olurdu ki?

O, bunda bir dezavantaj görmedi. Hatta daha da iyi olurdu. Dolunay kıpkırmızı olduğunda, temizlikle uğraşmak zorunda kalmadan büyük başarısını kutlayabilirdi. Temizlik zaten yapılmış olurdu.

Kararını vermişti ve aceleyle çalışma odasından çıkıp yatak odasına gitti. Karısını uyandırıp bir şey çıktığını ve o sabah oğlunun şoförlüğünü yapması gerektiğini söyledi. Karısı mırıldanarak onayladı. Adam ona teşekkür etti ve yanağından öptü.

Sonra merdivenlerden aşağı koştu ve ceketini antreden kaptı. Bir anda kapıdan dışarı fırladı.

Bölüm 35

"**Taşınıyor** ," diye bildirdi Mitch.

"Hangi yöne?" diye sordu John.

"Batı-güneybatıdan, bize doğru geliyor, bu iyi. Ama bir süre önce bu civarda bir baskın düzenledik ve tam bir kabustu. Kırsal bir bölge. Birbirine kılcal damarlar gibi ayrılan bir sürü dar yol var. Şu anda ise 34 numaralı yolda ona yaklaşıyorum. Eğer bu yolda kalırsa, yakında onunla karşılaşacağız."

"Ne kadar sürede?" diye sordu John.

"Belki on dakika."

"Doksan kilometre hızla gidiyorum, yani çok geride kalmış olamayız." John, Beth ile birlikte az önce geçtikleri eyalet karayolu kavşağının yerini söyledi.

Mitch, "O zaman neredeyse otuz dörde geldin. Dikkat etmeye başla. Sağında olacak. Kötü işaretlenmiş, keskin bir viraj." dedi.

"Anladım," dedi Beth. GPS'i açtığı telefonlarından birini havaya kaldırdı.

"Onunla karşılaşsam, araya girmemi ister misin?" diye sordu Mitch.

"Hayır. Umarım bizi Molly'nin olduğu yere götürüyordur. U dönüşü yapıp onu takip edelim, ama uzaktan."

"Merak etme. O bunu bilmeyecek ama ben ona çok sıkı yapışacağım."

Mitch telefonu kapatır kapatmaz John'un başka bir telefonu çaldı. Ona yardım eden polis memurlarından biriydi. "Restoranın yakınındaki arabanın plaka numarasını aldık, sorguladık, Dr. Victor Wallace'a ait. O adam, değil mi?"

"İşte o adam. Bize yaklaşmak için muhtemel sebep verdiniz. Harika iş. Herkese benim adıma teşekkür edin."

"Şeriflik ofisine haber verdiniz mi?"

"Tam da öyle yapacaktım."

Beth ona hızlıca bir bakış attı, ifadesinde " *Gerçekten mi?*" deniyordu.

"İyi şanslar Bowie," diyordu polis memuru. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa hazırız."

"Teşekkürler."

"Eyvah," dedi polis memuru alçak sesle.

"Ne?"

"Barker içeri girdi, çok öfkeli görünüyordu."

"Aptal numarası yap."

"On dört."

Bağlantı kesilir kesilmez Beth, "Şerifliğe haber vermeyeceksin herhalde, değil mi?" dedi.

"Hayır. Tecrübesiz, ışıkları yanıp sönen bir polis memurunun gelmesini istemiyorum. Bu profesör için bir sürpriz olmalı. Eğer etrafının sarıldığını ve kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissederse, belki de—"

Beth dizine bastırdı. "Söyleme. Hatta aklından bile geçirme."

Tom, öfkesinin sadece morluklarını daha da belirginleştireceğini bilerek, polis karakoluna doğru hışımla girdi. Başının yan tarafındaki yeni şişlik zonkluyordu. Onu görenler, arı gibi çalışan herkes işini bıraktı. Herkes sessizliğe büründü.

Odanın ortasına doğru yürüdü, ellerini beline koydu ve bir daire çizerek her hain yüzü inceledi. Aldatıcı bir sakinlikle, "Bilmek istiyorum. Ne. Lan. Olsun. Burada?" dedi.

Kimse kıpırdamadı, kimse bir şey söylemedi. Hatta bazıları ona meydan okurcasına bakma cüretini gösterdi. "Bu küçük isyanın beni korkutacağını mı sanıyorsunuz? Hayır, asla. Bunun tek sonucu Bowie'ye yardım eden herkesin işten atılması olacak. Şimdi," dedi,

kemerini yukarı çekerek, "bu sefer neyin peşinde olduğunu bana kim söyleyecek?"

Kimse kırıdamadı veya konuşmadı.

Bowie yüzünden, *departmanında* olup bitenler hakkında kendisini uyarmak için arayan çaylak polise doğru gitti. Adam bir veba gibiydi. Yaygın, inatçı, felç edici. "Nerede o, Clarkson?"

Genç polis memurunun gözleri, herkesin kendisine düşmanca baktığı odada suçluluk duygusuyla etrafta dolaştı. "Şimdi diyorlar ki, kızı kaçırmamış, dün gece Chop House'dan çıkarken kaçırılmış. Bowie, onu kaçırdığından şüphelendiği adamın izini sürüyor." Kekeleyerek, ona plaka numarasını ve adamın adını söyledi.

"Neden bana haber verilmedi?"

Acemi polis memuru, "Sanmıyorum... Dedektif Bowie'nin bunu senin halletmene güvendiğini sanmıyorum," dedi.

"*Dedektif* Bowie diye biri yok!" diye bağırdı Tom. "Anlaşıldı mı? Bu kaçırma saçmalığı sadece bir saçmalık. Çocuğu daha önce yaptığı gibi kaçtı. Muhtemelen ondan kaçmak için. Şimdi bana nerede olduğunu söyleyin." Yine sessizlikle karşılaştı. "Bunu talep ediyorum!" diye kükredi.

Clarkson yutkundu. "Kimsenin söylediğini duymadım. Sanırım kimse bilmiyor."

Tom, ifadesiz yüzleri inceledi. Bowie'nin nerede olduğunu biliyorlarsa da söylemiyorlardı ve itiraf etmek utanç verici olsa da, bunu onlardan zorla öğrenmeye yönelik sürekli girişiminin sonuçsuz kalacağından korkuyordu.

Doğrulup dikildi ve Clarkson'a seslendi: "Bowie şehrin yetki alanı dışında yaşadığı için, şeriflik ofisini arayın, memurları gönderip evde olup olmadığını kontrol etsinler."

Genç polisi işaret parmağıyla göğsünden bıçakladı. "Onlara saldırı suçundan tutuklama emrini hatırlatın. Ayrıca şu anda polis memuru kılığına girdiğini de bildirin."

Ofisine doğru yöneldi ama birkaç adım sonra durup döndü. "Frank Gray geldi mi?" Acemi polis başını salladı. "Öyleyse ona ulaşmaya çalış. Telefonuna cevap vermiyor."

Tom, birinin fısıltıyla, "Onu suçlayamam," dediğini duydu.

Ardından gelen kıkırdamaları umursamadan, ofis kapısını sertçe

çarptı. Penceredeki asıl çatlaktan yeni bir dal daha çıktı.

John araba kullanmaya odaklandığı için Beth, Mitch'ten gelen bir aramayı yanıtladı. Mitch lafı uzatmadan, "Hedefimiz az önce yanımdan hızla geçti. Tam bana doğru geldiğini anladım, bu yüzden hendeğe girdim, kaputu açtım ve o geçerken eğildim. Plaka onundu." dedi.

"Molly'nin arabasında bir izine rastladın mı?" diye sordu John.

"Hayır, ama onu şu anda sıcak bir kutuya aldık. Aramızda, hâlâ otuz dört numaralı yolda ilerliyor. Bulunduğum yer o kadar dar ki, şerit bile yok. İzole bir alan."

"Arkanıza mı dönüyorsunuz?"

"Zaten yaptım."

"Çok yaklaşmayın."

"Onun sinyallerini takip ediyorum, arabasını değil; arabası gri bir Honda. Sapmaya ulaştınız mı henüz?"

"Beth yaklaştığımızı söylüyor. Ama, kahretsin! Yeterince yakın değiliz. Eğer şüpheli görünen bir yere uğrarsa, benim içeri girmemi beklemesin."

"Anlaşıldı," dedi Mitch. "Onun adam kaırma günleri artık tarih olacak."

Bağlantıyı kestikleri anda Beth, "İşte yol!" diye bağırdı.

John arabayı aniden sağa, doğruya doğru çevirdi ve kadın kendini hazırladı... ve göz kamaştırıcı bir gün doğumu karşısına çıktı.

"Kahretsin!" Göz kamaştırıcı ışık diskinden başını refleks olarak çevirdi.

Aksi takdirde, bunu kaçırabilirdi.

Ani fren yaptı ve direksiyonu yolun kenarına doğru savurdu.

Beth, " Ne?" diye bağırdı.

"Teneke çatı. Güneş tam tepeden vurmuş. Orada araba yok. Mitch'i çağırın."

Onu üç saniyeden kısa sürede telefona bağıladı. John bağırdı, "Şüpheli bir yer gördüm. Gidip kontrol edeceğim. Bizden ne kadar

uzakta?"

Mitch, "Seni ikna etmek üzereyim," dedi.

"Kahretsin! Hattı kapat." John arabayı park etti ve tabancasına bir mermi yerleştirdi. Beth'le konuşurken, "O geldiğinde orada olmak istiyorum. Arabayı geri geri sür. Otoyola geri dön. Gözden kaybol. Acele et. Ve 911'i ara. şerif ve sağlık ekibini iste. Mitch?" dedi.

"Burada."

"Eğer burada durmazsa, onu takip etmeye devam edin; yetişiriz. Ama burası doğru gibi geliyor."

"Arkanızdayım."

John arabadan inerken Beth kaputun etrafından dolaşarak sürücü tarafına koştu. Arabaya bindi, geri vites taktı ve gaza sonuna kadar bastı.

John, kalın bir sarmaşık arasından sızan ve teneke bir yapıyı işaret fişeği gibi parıldatan bir güneş ışını sayesinde gördüğü yapıya doğru, otlarla kaplı bir patikadan koştu.

Kapıdaki tuşlu kilit çok karmaşıktı, uğraşmaya değmezdi; zamanında açamazdı. Bunun yerine, binanın diğer tarafından arkaya doğru koştu, böylece Wallace gelirse görülmezdi.

Tabancasının kabzasıyla oluklu sac duvara vurdu. "Molly! Molly! Babam. İçeride misin?"

Onun haykırışıyla onun cılız cevabı arasındaki saniyelerde koca bir ömür yavaşça gözümüzün önünden geçti sanki. "Baba?"

Dizleri titredi. Rahatlamayla kafasını duvara vurdu. "Buradayım. Buradayım. Seni kaçıran o şerefsizi bekliyorum ve her an gelebilir, o yüzden iyi dinle. İlk olarak, sana zarar verdi mi? Yaralandın mı?"

"Kafama vurdu. Sanırım beyin sarsıntısı geçirdim."

"Tamam, tamam, Beth 911'i arıyor. Bağlı mısın?"

"Evet. Ellerim ve ayaklarım. Beni nasıl buldunuz?"

"Sonra görüşürüz tatlım. Dinle. Oturuyor musun yoksa yatıyor musun?"

"Yerde yatıyor."

"Kıpırdama. Kapıyı açtığında onu şaşırtmaya çalışacağım. Silahı var mıydı? Sana neyle vurdu?"

"Bir cüzdan."

Çanta mı? "Silah görmediniz mi?"

"HAYIR."

"Tamam, güzel. Seni buradan çıkaracağım. Yere yat, olabildiğince alçakta kal, sakın—" Sözünü kesti, dinledi. "Molly, arabasının geldiğini duyuyorum. Artık konuşamam ve sakın başka bir şey söyleme, bizi ele verme. Anladın mı? Başka bir kelime yok."

Cevap vermedi, hayatında ilk kez tartışmadan onu dinledi.

John, arabanın durduğunu ve motorun sustuğunu duyduğunda yüreği boğazına geldi. Araba kapısı kapandı. Ayak sesleri kilitli kapıya doğru yaklaşıyordu. Kapıyı açıp arkasından kapatmadan hemen önce hamle yapması gerektiğini biliyordu. Çok erken ya da çok geç hamle yapamazdı.

Binanın yan tarafından ön tarafa doğru sessizce ilerlerken kapının görüş alanından çıkmıştı. Kapı sürgülerinin çalıştırılmasıyla metalin metale sürtünme sesini, ardından da kapının itilerek açılmasının hissettirisini duyacak kadar yaklaştı.

"Merhaba Molly. Büyük günün için hazır mısınız?"

John köşeyi döndü ve açık kapı aralığında duran figüre doğru atıldı. Onu yüzüstü yere serdi ve .45'lik tabancasının namlusunu ensesine dayadı. "Kıpırdama yoksa ölürsün."

"Dedektif Bowie," dedi nazikçe. "Elbette kızınızın önünde beni öldürmezsiniz."

"Yerinizde olsam buna güvenmezdim, Profesör." Mitch yanlarına geldi. "John'u uzun zamandır tanıyorum. Çabuk sinirlenir. Onu sürekli sakinleştirmek zorunda kalıyorum." Diz çöktü ve adamın ellerini arkasından kelepçeledi. "Burayı ben devralıyorum, kardeşim. Molly'ye bak. Ambulans yolda geliyor."

John, kendisine söylendiği gibi, yattığı yere gitti. Onu oturur pozisyona getirdi, sonra kollarına alıp göğsüne bastırdı. Boğazındaki sıkışmadan dolayı sadece adını söyleyebildi, ama bunu defalarca tekrarladı.

"Beni sallamayı bırak baba," diye fısıldadı. "Üzerine kusabilirim."

Sallanma hareketini durdurdu ve hafifçe güldü. "Umurumda olmazdı."

"Bunları benden alabilir misiniz?"

"Hemen." Çizmesinden bıçağı çıkardı ve plastik kelepçeleri kesti. Bileklerindeki açık yaralar onu öfkeli yaptı. Etrafına bakındı ve

Wallace'ın çoktan götürülmüş olduğunu gördü. Bu iyi oldu. Onu çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Adam Molly'nin ayaklarını kurtarıırken, iki acil tıp teknisyeni aceleyle içeri girdi. Molly'ye sorular sormaya başladılar. Molly, "Susadım ama içersem kusacağım diye korkuyorum," dedi.

"Serbest serum takacağız. En sevdiğin aroma ne?" diye takıldı genç adam.

"Seninle hastaneye geliyorum tatlım," dedi John. Kadın acil tıp teknisyeninin gözlerinin içine dosdoğru baktı, ona karşı çıkmaya cesaret etmesini bekliyordu. Kadın karşı çıkmadı. Belki de bıçağını botunun içine geri soktuğunu gördüğü içindi. "Ambulansın yanında görüşürüz," dedi Molly'ye.

"Tamam baba. Annem tamamen panikledi mi?"

"Kesinlikle. Ama ben de öyleydim. Onu arayacağım." Alnından öptü, sonra da sağlık ekiplerinin işlerini yapabilmeleri için isteksizce uzaklaştı.

Tezgaha doğru yürüdü ve bir uşağın metreyle hizalamış gibi dizilmiş cerrahi aletlere baktı. Aletlerin üst rafında ise Beth'in profesörün kitaplığında gördüğü dövme seti duruyordu.

O manyağın Molly'ye yaşattığı işkenceyi, Crissy Mellin ve diğer kızların bu sapık, aylara bakan piçlerin elinde çektikleri acıları düşündükçe midesi bulandı.

John, Molly'ye baktı; acil tıp teknisyenlerinden biri gözlerini kontrol ederken diğeri serum takmaya başlıyordu. John, erkekliğe yakışmayan duyguların seline karşı kendini toparladı ve dışarı çıktı.

Mitch, daha önce birlikte davalarda çalıştıkları şeriflik ofisinden bir dedektifle konuşuyordu. Onlara doğru giderken, Beth'in binanın etrafına çektikleri güvenlik şeridinin dışında kalmasını sağlamaya çalışan iki polis memuruyla tartıştığını gördü.

" *Kriz Noktası* ekibindenim. Bir kamera ekibi yolda. Televizyonda görünmek ister misiniz—" Sonra John'u gördü. "Onunla birlikteyim." Başlarını çevirip kime işaret ettiğini görmek istediklerinde, bantın altından eğildi, ona doğru koştu ve yanına vardığında ellerini kavradı ve gözlerinin içine baktı.

"İyileşecek," dedi, "ama tam zamanında geldik."

Kadın onun kollarına yaslandı, beline doladı. "Ah, John. Tanrıya

şükür."

"Evet, ama aynı zamanda teşekkür ederim. Videodaki o lanet dövme setini görmemiş olsaydınız..."

"Şanslıydım."

"Şans mıydı? Şans olduğunu sanmıyorum. Bunu daha sonra konuşuruz."

Profesörün polis arabasının arka koltuğuna kabaca bindirildiğini fark etti. Araba Beth ve kendisinin yanından geçerken, araba penceresinden onlara huzurlu bir şekilde gülümsedi.

Beth ürperdi. "Tüylerim diken diken oluyor."

John'un içini vahşi bir dürtü kapladı. Eğer Mitch ve polis karakolunun dedektifi tam o sırada ona ve Beth'e yaklaşımasaydı, muhtemelen bu dürtüye göre hareket ederdi.

Dedektifin adı Glen Derby'di. O ve John tokalaştılar. "Derby, bu Beth Collins. O—"

"Biliyorum. Mitch bana anlattı. Bayan Collins," dedi şapkasının kenarını silkeleyerek. Sonra John'a, "Kızın nasıl?" diye sordu.

"Sarsılmış ama iyi olacak gibi görünüyor."

"Harika. Zamanında buraya geldiğinize sevindim."

"Ben de."

John, adamın gözlerinin içine bakmakta zorlandığını fark edince, Mitch'e sorgulayıcı bir bakış attı. Kaşlarını kaldırdı, ama her zamanki esprili sözlerinden birini hazırda bekletse de, sesli olarak söylemedi. John, "Neler oluyor?" diye sordu.

Derby içini çekti. "Üzgünüm ama..." Tekrar içini çekti. "Hakkınızda çıkarılan tutuklama emri mi?"

"*Şimdi mi* servis edeceksiniz?"

"Hayır. Bu başka bir şey."

"Tamam aşkım."

"Birkaç polis memuru, arama emrini tebliğ etmek amacıyla evinize geldi. Siz orada değildiniz. Etrafta arama yaptılar."

Sedye binadan dışarı çıkarılıyordu. "Lütfen acele edin, Derby. Kızımı hastaneye götürecekler ve ben de onlarla birlikte gidiyorum."

"Evinizin arkasındaki o kulübe mi?"

John, o berbat bıyığını okşayan ve huzursuz görünen Mitch'e baktı. John dedektife döndü. "Ne olmuş yani?"

"O polis memurları Frank Gray'i orada ölü buldu. Başının arkasına yakın mesafeden ateş edilmişti. Bir süredir ölüydü."

John, Beth gibi nefes nefese kalmadı ama onun şaşkınlığını paylaştı. Mitch'e baktı ve Mitch, "Bekle bakalım. Daha da iyisi gelecek," dedi.

Rahatsız olduğu açıkça belli olan Derby, ağırlığını değiştirdi ve boğazını temizledi. "Polisler durumu bildirdi. Olay yeri inceleme ekibi geldi. Kulübeden yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki çalılıkların arasında bir tabanca buldular. Yeni ateşlenmişti. Seri numarasını kontrol ettiler. Bu senin hizmet silahın, John."

Bölüm 36

John inanmaz bir şekilde içini çekti. "Hizmet silahım mı? Derby, CAP birimindeki hemen herkes o silahı Tom Barker'a teslim ettiğimi gördü."

"Ve içlerinden birkaçı senin dev adama kafasını uçuracağını söylediğini duydu. Ve birisi de gerçekten kafasını uçurdu."

"Mitch benim o önemli kişi olmadığımı biliyor."

"Ona bunu söyledim," dedi Mitch. "Dün geceki o olayı, Barker'ın kurduğu bir tuzak olduğunu ve her şeyin nasıl geliştiğini anlattım."

John, Derby'ye şöyle dedi: "O canavarı kulübenin içinde, kendi suyunda kaynamaya bırakmıştık. Polislerin onu bulduğunu söyledin. Kulübeyi nasıl açtılar?"

"Buna gerek yoktu. Kapı aralıktı, asma kilit paramparça olmuştu."

"Hım. Benim kulübem, değil mi? Benim asma kilidim? Şifresini biliyorum. Neden silahla vurup kırayım ki?" Omuzunun üzerinden baktı. Sedyeye ambulansa yükleniyordu.

Tekrar konuya dönerek, "O tabancayı en son Tom Barker'ın masasında, rozetim ve kimliğimle birlikte gördüm. Evimin arkasındaki çalılıkların arasına nasıl girdiğini öğrenmek istiyorsanız, önce ona sorun." dedi.

"Bu arada, Derby, kaç cinayet davasında çalıştığımı biliyor musun? Bazılarında seninle birlikte çalıştım. Gerçekten de bana kayıtlı bir silahla bir adamı öldüreceğimi mi düşünüyorsun? Ve sonra da onu öldürdüğüm yerden yirmi metre ötedeki çalılıklara atacak kadar aptal olacağımı mı?"

Geri geri gitmeye başladı. "Şimdi kızım ile birlikte hastaneye gidiyorum. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak isterseniz, beni

orada bulabilirsiniz."

"Kendini bulmayı zorlaştırma, John."

"Molly hastanedeyken beni kasabadan vahşi atlar bile çıkaramaz. İsterseniz ayak bileğime bir elektronik kelepçe takın."

Derby ona acı dolu bir bakış attı.

"Peki o zaman." Mitch'e döndü ve omzuna vurdu. "Yine yardımcı oldun. Teşekkür etmek yetmez."

"O yüzden zahmet etme. Ben de Molly'yi çok seviyorum, biliyorsun."

"Bir ricada daha bulunabilir miyim?"

"Şu çirkin köpeğe bakar mısın?"

"Sakıncası yoksa?"

"Sana aldığım bira hâlâ buzdolabında mı?"

"Buyurun, siz de buyurun."

Gülümsedi. "Sonra görüşürüz."

Yumruk tokuşturdular, sonra John Beth'in elini tuttu ve birlikte hızla ambulansa doğru yürüdüler. "Arabamın anahtarı hâlâ sende mi?" diye sordu.

"Evet, hemen arkandan geleceğim."

Acil tıp teknisyenleri sedyeyi yerleştirmiş ve gitmeye hazırды. John sedyeye binmeden önce ona döndü ve "Biraz zaman alabilir. Orada olmak zorunda değilsin." dedi.

"Aptal olma."

Kadın bunu sert bir ses tonuyla söyledi, ama dudakları gülümsüyor, gözleri ise sıcaktı. Adam parmağıyla yanağına dokundu ve fısıldadı, "Kendine dikkat et."

Başını yana eğdi ve şaşkınlıkla ona baktı.

Kadın acil tıp teknisyeni öne doğru eğildi. "Bay Bowie?"

Ambulansa binmeden önce Beth'in gözlerine bir saniye daha baktı. Kapılar kapandı ve araç uzaklaştı. Ona söylemek üzere olduğu şeyi bitirmeye vakti olmamıştı.

Kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi.

"Dediğim gibi, Bayan Collins, Bay Brady *bir toplantıda* ." Kibirli asistanı Beth'e karşı sabrını kaybetmişti. "Toplantı biter bitmez kendisine bir mesaj ileteceğim."

"Bunu da görmezden gelecek."

"Öylece toplantı salonundan çıkıp sizinle konuşmaya gelemez. Toplantıya başkanlık ediyor."

"Eğer o bölümü bu akşam yayınlarsa, kellesi *uçacak* . Muhtemelen seninki de."

Beth, acil servis bekleme salonunda geçirdiği bir buçuk saat boyunca Brady'nin ofisini on beş dakikalık aralıklarla aradı ve her seferinde aynı şeyleri duydu. Ayrıca Richard'ın cep telefonunu da defalarca aradı, ancak her seferinde doğrudan sesli mesaja yönlendirildi ve Richard, onu geri arama çağrılarına yanıt vermedi.

John'u ambulansla götürüldüğünden beri görmemişti. Acil servis personeli, Molly'nin ailesinden olmadığı gerekçesiyle, onun durumuyla ilgili sorularını kibarca ama kararlı bir şekilde yanıtlamayı reddetti.

Aileden biri , uzun boylu, ince, çekici bir esmer kadın şeklinde gelmişti. Gergin ve telaşlı görünen kadın, masaya doğru yürüdü ve kendini Roslyn Bowie olarak tanıttı. Karşı taraftan açılan çift kanatlı kapılardan hemen içeri alındı.

Beth'in gerginliği, hem Brady'nin asistanının küçümseyici tavrı hem de John'un kızına duyduğu endişe yüzünden doruk noktasına ulaşmıştı. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi neydi? Molly'nin yaralanmasının başlangıçta düşünüldüğünden daha ciddi olduğuna kendini inandırmıştı.

Sözlerine kaldığı yerden devam ederek asistanına, "Beni ona bağlamayı *reddettiğiniz* için patronunuzla konuşmazsam, size daha sonra teşekkür etmeyecektir. Hatta muhtemelen bir saat içinde işten atılacaksınız." dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra kadın tekrar düşündü. "Sizi bağlayacağım."

Beth'in göğsü rahatlamayla kabardı, ancak asistana soğuk ve kısa bir şekilde teşekkür etti.

On beş saniyelik bir aradan sonra Brady yayına girdi ve "Beni aramayı bırakın. Artık burada çalışmıyorsunuz." diyerek sözlerine

başladı.

"Bu programı bu akşam yayınlarsanız siz de aynı şeyi yaşayamazsınız."

"Yayın, Doğu saatiyle saat 10'da yapılacak."

"Bu, olayın tamamını anlatmaktan uzak, Winston. Buradaki polis, Crissy Mellin'in kaybolmasıyla bağlantılı olabilecek bir şüpheliyi gözaltına aldı."

Beth'in beklediği şaşkınlıkla tepki vermek yerine, adam kıkırdadı. "Bunca zamandan sonra, bu şüpheli birdenbire ortaya mı çıktı?"

"Öyle görünebilir ama o, başka bir kanlı ay evresini bekliyordu."

"Aman lütfen."

"Yaklaşık iki saat önce tutuklandı. Tenekeden yapılmış, تنها bir kulübede ergenlik çağında bir kız çocuğu vardı. Kız bağlıydı. Cerrahi aletler ve ev tipi dövme seti kullanarak bir tür sapık ritüeli hazırlıyordu. Bu ritüelin bu gece ay tutulması sırasında gerçekleştirilmesi planlanıyordu."

"Tutuklanma zamanlaması sizin ve kanlı ay teoriniz için son derece uygun değil mi?"

"Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu aklıma gelmişti."

"Zaman kazanmak adına, dürüstlüğüme yapılan hakareti görmezden geleceğim. Ancak şüpheliğinizi tahmin ediyordum. Glen Derby adında bir şerif dedektifiyle görüşebilirsiniz. Onun cep telefonu numarasını sizin için aldım. Size anlattığım her şeyi doğrulayacaktır."

Üzerinde düşündü. "Sence bu adamın Mellin'in kaırılmasıyla ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

"Profiline uyuyor."

"Yüzlerce başka manyak da aynı şeyi yapıyor. Aynı adam olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, henüz değil, ama—"

"Onu Mellin davasıyla ilişkilendiren bir kanıt var mı?"

"Kanıt toplamak için yeterli zaman olmadı. Birkaç gün, bir hafta bekleyin. Şüpheli hakkında soruşturma yürütülürken bölümü yayınlamayın."

"Ve bu geceki kanlı ay manzarasını kaırmaq mı? Asla."

"Bu seferki kurbanın John Bowie'nin kızı olduğunu söylesem bir

fark yaratır mıydı? Sizin için bir bağlantı var. Sanki—"

"Bu adam taklitçi gibi görünüyor, tükenmiş dedektifin çocuğunu almanın müthiş ironisini görmüş. Gelecek bir bölümde ele alınmaya değer bir hikaye olabilir, ama bana anlattıklarınızın hiçbirisi Mellin hikayesi hakkındaki fikrimi değiştirmiyor. Sadece objektifliğinizi sorgulamama ve sizi işten çıkarmamın doğruluğunu kanıtlamama neden oluyor."

" *Crisis Point* bir belgesel olmalı. Bu bölümde, Billy Oliver'ın intihar etmesine yol açan polis suistimalleri yer almıyor. Şimdi de polisin gözaltında tuttuğu ve en azından şüpheli konumunda olan bir kişiyi de atlamak istiyorsunuz."

"Merhaba?" dedi alaycı bir şekilde. "Bunların hiçbirisi kanıtlanmadı. Hikayemizin *yanlış* olduğuna beni hâlâ ikna edemediniz. Bu akşam saat onda yayınlanacak," dedi sert bir şekilde. "Bu kesin. Şimdi asistanımı rahatsız etmeyi bırakın. Gidin buradan."

Adam telefonu kapattığında Beth telefonuna homurdandı, "Umarım seni yağda kaynatırlar."

"Vay canına. Çok sertmiş."

Başını kaldırdığında karşısında John'u gördü. Hemen ayağa fırladı.

"Durumu nasıl?"

"İyileşecek."

Elini göğsüne bastırdı. "İyi haber. Çok uzun sürdüğü için, bunun sadece bir beyin sarsıntısı olmaktan daha fazlası olabileceğinden endişelenmiştim."

"Röntgen ve tomografi çektiler. Kafatasında çatlak veya çöküntü yok, beyin kanaması da yok. Her şey yolunda, ama her test... Eh, hastanede nasıl olduğunu biliyorsunuz işte. Acele edin ve bekleyin."

"Onu serbest bırakacaklar mı?"

"Hayır, onu en az yirmi dört saat burada tutacaklar. Sadece tedbir amaçlı. Bana bir süreliğine ayrılmamı, böylece sakinleşip dinlenmesini tavsiye ettiler."

Beth tereddütle, "Roslyn geldiğinde onu gördüm," dedi.

"Başlangıçta Molly onu gördüğüne sevinmişti, ama çok geçmeden Roslyn endişeli anne modundan tam anlamıyla Roslyn moduna geçti. Personel onu da dışarı atıyor."

"Çok yorgun görünüyorsun."

"Söylemeliyim ki, öyleyim." Dirseğinden tuttu ve onu çıkışa doğru çevirdi. "Mitch, Mutt'la ilgilendiği için, yakındaki bir otelde oda ayırttım. Çok lüks bir yer değil. Duş ve yatak var. Birkaç saat uyuyacağım, sonra Molly'yi bir kez daha kontrol edip balıkçı kampına kadar gideceğim."

Beth, "En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum," dedi.

"Ben de değil."

Otele giderken, Winston Brady ile yaptığı konuşmayı ona anlattı. John, "Pişman olacak," dedi. "Sonuç ne olursa olsun, o ahmak bunu hak ediyor."

"Evet, ama Max ve ben hâlâ yapımcı olarak gösteriliyoruz. İtibarımız yerle bir oldu ve Profesör Wallace saat 10'a kadar itiraf etmedikçe yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ona başsağlığı diledi, ardından Roslyn'e Molly ile yalnız kalması için zaman tanırken Gayle Morris'i ve Shreveport ile Jackson'daki dedektifleri aradığını ve onları gelişmelerden haberdar ettiğini söyledi.

"Molly'nin kaçırıldığı haberi onları şok etti, ancak Wallace'ın yakalanması ve karanlık ağ bağlantısı onlara yeni ve güçlü bir ipucu verdiği için heyecanlandılar."

Ayrıca Derby ile de konuşmuştu ve Derby ona, Frank Gray'in infaz tarzı cinayetinde Tom Barker'ı şüpheli olarak yakından incelediklerini söylemişti.

"Derby bana Barker'ın Şerif Ofisi'ne yaranmaya çalıştığını söyledi. O canavarın ölümünün CAP birimi için ve özellikle kendisi için ne büyük bir kayıp olduğunu abartarak anlattı. Soruşturmaya elinden gelen her şekilde yardımcı olmayı teklif etti. Tabii ki, silahımın olay yerinin birkaç metre yakınında bulunmasını da büyük bir mesele haline getirdi."

"Bundan endişelenmiyor musun?"

"Hayır, ama Barker'ın o silahı elinde bulundurduğunu fark etmediğim için kendimden nefret ediyorum. Onu oturma odamın zemininde silahsız bıraktığımı sanıyordum. O tabancayı gerektiğinde kullanmak için bir yerlerde saklamış olmalı. Evimde, arabasında... Eminim ki beni bir şeyle suçlamak için fırsat kollayarak onu saklıyordur."

"Sağ kolundaki ağır siklet boksörünü neden öldürsün ki?"

"Dev, Mitch'e ve bana Barker'ın saçma planına katılmaya zorlandığını yemin ederek anlattı. Planın işe yaramayacağını tahmin etmişti, ama Barker ısrarla bunu gerçekleştirmelerini istiyordu. Barker onu kulübede bulduğunda, dev 'Size söylemiştim' demeye cesaret etseydi, bu Barker'ı çok kızdırırdı."

"Dev, ona sırtını dönerek ölümcül bir hata yaptı. Ve Barker için devin ölümü işine yaradı. Beni suçlayabilirdi ve tüm kirli sırları devle birlikte yok oldu. Ya da öyle sanıyordu."

"Ah?"

Sırttı. "Onları terk etmeden önce Mitch ve ben ikisinin de telefonlarını aldık. Telefonlar, silahlarıyla birlikte arabamın bagajında. O canavar telefonunu teslim ederken, Barker ile yaptığı konuşmaları kaydettiğini söyledi. Her ihtimale karşı, bir çıkış yoluna ihtiyacı olursa diye. Bir anlaşma teklifinde koz olarak kullanmak için, dedi."

"Bu konuşmalar Derby ve polis müdürü için oldukça ilgi çekici olacak. Ancak Derby, somut bir şey elde edene kadar Barker'ı devreye sokmayı planlamıyor ve sonra da onu şaşırtmak istiyor. Ona bunun iyi bir taktik olduğunu düşündüğümü söyledim. Barker'a yeterince fırsat verin."

Otele varmadan önce Mitch ile görüştü ve Mitch ona Mutt ile balık tutmaya gittiklerini ve Mutt'ın kendisinden daha fazla balık yakaladığını söyledi. Karanlık çökene kadar orada kalıp Mutt'ın ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra ayrılmayı kabul etti.

Beklendiği gibi otel lüks değildi, ancak perdeler çekildiğinde oda uyumaya elverişliydi ve duş da umut vaat ediyordu.

Ancak kapı arkalarından sağlam bir tık sesiyle kapandığı anda, John ellerini kadının omuzlarına koydu, onu çevirdi ve dudaklarını onun dudaklarına tutku, acele ve sahiplenme duygusuyla yapıştırdı.

Onun uyarılmasının, dün gece yaşadığı ve sıkı kontrol altında tutmak zorunda kaldığı tüm duyguların bir dışa vurumu olduğunu kabul etti. Umursamadı. Kendisi de kendini tutuyordu.

Öpüşmeyi kesmeden, ceketlerini hızla çıkarıp bir kenara attılar. Adam kadını duvara yasladı, elleri hemen göğüslerine gitti, güçlü parmakları yoğurmaya, avuç içleri ise zaten beklentiyle kalkmış olan göğüslerinin ortasına bastırmaya başladı.

Ondan gelen bu tepkiyi hisseden adam, karanlık ve şehvetli bir ses çıkardı ve hızla üstünü çözüp attı. Elini uzatarak sütyeninin kopçasını açtı ve çıkardı, sonra başını eğip meme ucunu ağzına aldı.

Başını geriye attı. Sırtı duvardan uzaklaşarak kavislendi, bir yandan da körü körüne kemer tokasıyla, sonra da pantolonunun fermuarındaki metal düğmelerle uğraştı. Onun kaskatı kesildiğini görünce, iç çamaşırının üzerinden okşadı.

Küfürle bir söz mırıldandı, başını kaldırdı ve gözleri onun gözlerine dikildi. "Sonunda öğleden sonraki rodeo etkinliğimizi yapacak mıyız?"

"Evet, lütfen."

Gömleğinin düğmelerini başından geçirecek kadar açtı, kadın ise kot pantolonunu çıkarıp fırlattı. Adam ellerini kadının kalçalarına koydu ve sıktı, önce sakal izleriyle belirginleşmiş çıplak göğüslerine, sonra da uyluklarının birleştiği yerdeki dantel üçgenine hayranlıkla baktı.

Hızlı bir hareketle kot pantolonunu kalçasından aşağı çekerken bir küfür daha fısıldadı. Onu kucağına aldı, iç çamaşırının paçasını kenara çekti ve içine girdi. Bu ham şehvet, kadının nefesini kesmesine neden oldu. Hiçbir tereddüt, hiçbir koşul yoktu. O an, birleşme ikisi için de şart gibi görünüyordu.

Birbirlerine karşı sanki hangisinin daha çok alabileceğini, daha çok verebileceğini görmek için yarışıyormuş gibi hareket ettiler. Sonra onu daha yukarıya, kendi üzerine çekti, buyurgan bir hamle yaptı ve aniden hareket etmeyi bıraktı.

"Öp beni," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi."

Dudakları ateşli bir şekilde birleşti. Elleri onun sırtında tutunacak yer aradı. O olduğu yerde kaldı, ancak ritmik bir şekilde cinsel organının üst kısmına sürtündü, ta ki nefesi kesilip tamamen kesilene kadar. Eşsiz bir zevk o noktadan yukarı doğru yayıldı, tüm bedenini, varlığını sardı. Etrafındaki kasılmaları daha da güçlendi.

Bütün vücudu gerildi; tiz bir çığlık attı. Onun nabzını, kendi kalp atışının bir uzantısı gibi, en iç kısmında hissetti.

Sonunda nefes alışverişleri bir nebze de olsa normale döndü. Ondan ayrıldı, ama kadın ona doğru çökerken onu göğsüne bastırdı.

Birlikte yere çöktüler ve karşılıklı oturdular; uzuvları gevşek ve birbirine dolanmış, elleri tembelce birbirlerini okşuyor, yüzleri kızarmış ve birbirlerine sokulmuş haldeydiler.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve onu da yanında kaldırdı. O da uysalca onu takip ederek banyoya gitti ve duşu açtı. Önce kendilerini, sonra birbirlerini köpürttüler. Kadın onun göğsünü yıkarken, Adem elmasının altındaki üçgene seslendi: "Sormadın ama doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Keşke geri çekilseydim."

"Sanırım buna izin vermezdim."

İşaret parmağını çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine bakması için başını yukarı kaldırdı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu, sabunlu ellerle öpüşme ve okşamanın yeni bir turunu başlattı. Birinin hiçbir yeri diğerinin keşfinden kaçmadı. Duş jeli şişesini tamamen boşalttılar.

Sonunda su soğudu. Sudan çıktılar, kurulandılar ve yatak odasına döndüler. Yatağa girdiler ve birbirlerine sarılarak uzandılar. Onun cinsel organı, kalçalarına ağır ve dolgun bir şekilde bastırıyordu. Kolunu beline doladı ve göğsünü avuçladı.

Sessizdiler, karınları tokdu, uykuluydular.

Uykuya dalmak üzereyken, "Uyuyor musun?" diye sordu.

"Hı hı."

Gülümsedi. "Bana 'Kendine dikkat et' derken ne demek istediğini sormak istiyordum."

Onun hâlâ uyanık olduğunu ve duyduğunu biliyordu. Ama cevap vermedi.

Bölüm 37

John saat dört buçuk için alarm kurmuştu. Hastaneye dönmeden önce bir restorana uğrayıp, kaçırdıkları yemeklerin acısını çıkarmak için bol malzemeli biftek yemekleriyle karınlarını doyurdular.

Molly acil servisten özel bir odaya alınmıştı. John onu yalnız görmek için içeri girdi, ancak on dakika sonra geri döndü. "Daha iyi durumda. Görme yetisi düzeliyor. Baş ağrısını ilaçla kontrol altına alıyorlar ve hala serumla sıvı takviyesi yapılıyor."

"Bunların hepsi olumlu görünüyor," dedi Beth.

"Sizinle tanışmak istiyor."

"Şimdi mi? Uygun bir zaman mı? Yani, buna hazır mı?"

Alaycı bir gülümsemeye, "Bunu fazlasıyla başarabilir, ısrarcı." dedi.

Onu odaya aldı. Molly yatağa yarı uzanmış, koyu renkli bukleleri yastığa yapışmış bir çelenk gibiydi. Beth onu sadece uzaktan gördüğü için fark etmediği şey, yanaklarında serpiştirilmiş çillerdi. "Merhaba," dedi.

"Merhaba Molly." Yatağın yanına yürüdü ve ona gülümsedi. "Ben Beth."

Gülümsedi. "Seni duymuştum. Babamı görmek için New York'tan buraya gelmişsin."

"Şey..." Beth, ifadesiz bir yüzle John'a baktı. "Araştırma için onunla röportaj yapmaya geldim."

"Hmm."

Beth, Molly'nin kadın sezgisinin devreye girdiğini hissetti, çünkü Molly anlamlı bir gülümsemeye ikisi arasında gidip geldi. Sonra Beth'e, "Liseden sonra New York'a gideceğim," dedi.

"Baban bana söyledi. Çok prestijli bir sanat okuluna gitmemi istedi."

"Bunu biliyor musun?"

"Ah, evet. İçeri hiç girmedim ama birçok kez önünden geçtim."

"Tamamen hasta mı?"

"Hasta?"

"Bu iyiye işaret," dedi John.

Beth güldü ve Molly'ye, "Evet. Tamamen hasta." dedi.

"Resim öğretmenim burs başvurusunda bulunmam gerektiğini söylüyor."

"Bu, yeteneğinize duyulan güçlü bir güven oyu."

Sonraki on beş dakika boyunca sohbet ettiler. Molly, Beth'in şehirdeki hayatı hakkında son derece meraklıydı. Beth bir soruya cevap verir vermez, bir başkası soruluyordu.

Kısa bir sessizlik anında Beth, konuşmanın tonunu değiştirdi. "Molly, dün gece korkunç bir deneyim yaşadın. Sana ulaşmadan önce işlerin bu kadar ileri gitmesine çok üzüldüm."

"Babam bana, eğer sen o profesörün kim olduğunu anlamasaydın, muhtemelen beni bir daha asla göremeyeceğini söyledi." Alt dudağı titredi. John yanına gidip buklelerinden birini düzeltti.

"Şöyle olsaydı diye düşünmeyi bırak. İkimiz için de yeterince düşünüyorum zaten."

Gözleri hâlâ yaşlarla dolmuş olsa da, ona titrek bir gülümseme verdi ve Beth'e, "Neyse, teşekkür ederim," dedi.

"Zamanında oraya vardığımız için minnettarım, ancak Profesör Wallace'ın babanız ve Mitch karşısında hiç şansı olduğunu sanmıyorum."

Molly buna sırtı, ama cep telefonu çalınca ve mesajı görünce gülümsemesi kayboldu. "Ah. Annem yolda ve o ezik çocuğu da getiriyor."

"Onları engellememi ve uzaklaştırmamı ister misiniz?"

"Savaş mı başlatayım? Teşekkürler baba, ama hayır. Gözlerimin bozuk olduğunu ve deniz tutması yaptığımı söyleyeceğim. Buna benzer bir şey, böylece uzun süre kalmazlar."

Beth, "Şimdi veda ediyorum ve ikinize biraz yalnız kalma fırsatı veriyorum," dedi ve Molly'nin koluna hafifçe vurdu. "Sizinle tanışmak

çok güzeldi. Keşke şartlar farklı olsaydı. Kendinize iyi bakın. Burs başvurunuzda başarılar dilerim."

"İyi dilekler gönder," dedi Molly.

"Söz veriyorum." John'a dönerek, "Aşağıda, ana lobide olacağım. Acele etme." dedi.

Bundan sonra, Molly'nin odasına birkaç kez girip çıktı, fazladan bir battaniye getirdi, ona bir bardak dondurma aldı, dondurma hoşuna gitmeyince zencefilli gazoz almak için geri döndü. Bu işleri oyalama taktiği olarak gören adam, zencefilli gazozu bir bardak buzun üzerine döktü, sonra yatağın kenarına oturdu ve Molly'nin elini tuttu.

"Gerçekten, nasılsın?"

"Dedektif sizi aradı mı?"

"Derby mi? Evet. Yarın sabah saat dokuzda burada olacak."

"Onunla bu konuda konuşmak zorunda mıyım?"

"Profesörü parmaklıklar ardında görmek ister misiniz?"

Yüzü asık bir halde, "Elbette," dedi.

"O halde, evet, Derby'ye her şeyi anlatmalısın. Ama o iyi bir adam ve ben de burada, seninle birlikte olacağım."

Başını, panjurları yarı açık olan pencereye doğru çevirdi. "Bunu anlatmaya başlarsam, aklımı kaybedebilirim."

"Önemli değil. Kleenex var," dedi komodinın üzerindeki kutuyu işaret ederek. "Benim önümde cesur olmana gerek yok Molly. Zaten cesur olduğunu biliyorum. Zor olacak, evet, ama bunun hakkında konuşmak senin için de iyi olacak. İçine atma. Bunun bir insanı nasıl etkilediğini biliyorum. Bana nasıl etkilediğini biliyorum. İnsanı içten içe yiyip bitiriyor."

"Bana hastanedeki psikolog öyle söyledi. Bugün öğleden sonra geldi."

"Bana öyle olacağı söylendi. Bence bir süre daha terapistle gitmeye devam etmeniz iyi olur."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir olurdu."

Onun itiraz edeceğini bekliyordu ve bu kadar kolay kabul etmesi

onu cesaretlendirdi. "Sevdiğin ve kendini rahat hissettiğin birini bulacağız."

Meselenin çözülüp halledilmesinden rahatlamış gibi görünen kadın, kirpiklerinin altından ona sinsi bir bakış attı. "Beth harika."

"Evet, zeki. Cesur. Bugün onu nasıl yaptığını görmeliydiniz. Profesöre nasıl kafa tuttu. Arabayı vitese takıp geri geri hızla uzaklaştı. Onu tutmaya çalışan polis memurlarına nasıl meydan okudu..." Sağmaladığını fark edince durdu, saatine baktı ve zamanı görünce aşırı tepki verdi. "Annen ve nişanlısı gelmeden buradan gitsem iyi olur."

"Görmek?"

"Ne?"

"Beth'in adını söylüyorum, sen de tuhaf davranmaya başlıyorsun."

"Ben garip şeyler anlamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Evet, öyle."

Evet, öyle yaptı ve istemeden de olsa sırtıttı. "Ukalalık yapma." Eğilip alnından öptü. "İyi olacak mısın? Gerçekten. İstersen burada geceyi geçirebilirim."

"Hayır, serum torbasına 'rahatlamama yardımcı olsun' diye bir şey koydular. Zaten uykum gelmeye başladı. Belki şansım yaver gider ve bir sonraki ziyaretçilerim gelmeden uyuyakalırım."

"İyi fikir. Ölü taklidi yap." Ayağa kalktı ama elini tutmaya devam etti. "Yarın sabah erkenden burada olacağım. O zamana kadar herhangi bir sebeple beni ara. Yemin ederim."

"Yemin ederim. Sen benim her zaman başvurduğum kişisin, baba." dedi.

Lobide Beth ile buluştu. Arabasına doğru yürürken, Molly ile aralarında geçen konuşmayı özetledi.

"Travma geçirdi," dedi Beth. "Büyük olasılıkla bir süre, belki de ömür boyu terapiye ihtiyacı olacak. Ama sen onun en büyük destekçisisin, John. Sen onun ejderha avcısısın."

"Bana her zaman başvurduğu kişinin ben olduğumu söyledi."

"Gördün mü? Söylemiştim." Bir an sonra ekledi: "Bunun değerini küçümsemeyin. Babam benim için asla bir ejderhayla yüzleşmedi."

"Onun kaybı," dedi, gerçekten de öyle demek istiyordu. "Ama bu sabah acil duruma nasıl tepki verdiğinizi gördükten sonra, bir ejderha avcısına ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Sadece aptal biri sizinle uğraşır."

Arabaya bindiler ama o çalıştırmadı. "Bir dakika burada oturabilir miyiz? Derby'yi arayıp Wallace'ın durumunu öğrenmek istiyorum." Telefonu açtı ve hoparlöre aldı.

Derby telefonu açtı ve selamlaştıktan sonra, "Barker'a gelince, Frank Gray'den ele geçirilen merminin balistik raporunu geri almak için baskı yapıyoruz. Laboratuvar, hizmet silahınızdan parmak izi almaya çalışıyor, ancak Barker bunu zorlaştıracak kadar zekiydi." dedi.

"Ve eğer eşyaları geri bulunursa, bunu masasına koyduktan sonra kendisinin aldığını söyleyerek açıklayabilir."

"Doğru. Bence bu, delillerin ağırlığına dayalı bir dava olacak. Siz ve Mitch Haskell önemli tanıklarsınız. Silahı teslim ettiğinizi gören herkes de öyle. Bence Barker batacak; sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor."

"Peki ya Victor Wallace?"

"Ah, çok tatlı," dedi dedektif. "Ona sorabilirsin."

"Seni kandırıyor mu?"

"Tam da söylediğin gibi."

"Crissy Mellin hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bu akşam *Crisis Point programını* izleyip izleyemeyeceğini sordu. Ona bu ayrıcalığı tanımadık. Cesedinin nerede ve nasıl ortadan kaldırıldığı konusunda tahminlerde bulundu. Ayrıca Billy Oliver'ın suçlu olmayabileceğini de öne sürdü. Başka birinin onu kaçırmış olabileceğini hiç düşünüp düşünmediğimizi sordu."

"Tüm bunları siz ona bu konuda baskı yapmadan önce mi yoksa sonra mı gündeme getirdi?"

"İşin aslı bu, John. Kimse ona Crissy Mellin'den bahsetmemişti bile."

"Yine göz kırptı," diye haykırdı Beth. "Flört ediyor. Lütfen,

Dedektif, eğer bir şey söylerse, bana hemen haber verin. O bölümün yayınlanmasını engellemeyi umuyorum, bu yüzden zaman çok önemli."

"Onu kışkırtacağım. Eğer bir sonuç çıkarsa, kendisiyle iletişime geçeceğim."

"Teşekkür ederim."

John bağlantıyı kesti, dirseğini direksiyona dayadı, eliyle ağzını kapattı ve ön camdan dışarı baktı.

"Kaşlarının arasında bir çukur var," dedi Beth.

Başını çevirip ona baktı. "Çöküntü mü? Benim arabamda göçük yok."

Gülümsedi, bir an bekledi, sonra kucağına baktı. "John, bu benim son tarihim, Derby'nin değil, senin de değil. Wallace'ı ikna etmek için zamanın var. Bunu bu gece yapmak için baskı altında olmana gerek yok."

"Az önce bana ne demiştin?" Uzandı ve parmak ucuyla çenesini kaldırdı. "Aptal olma."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Rica ederim."

Sonra şöyle dedi: "Konsantrasyonunu bozdum. Neyi bu kadar yoğun düşünüyordun?"

"Carla Mellin'in Wallace ile yüz yüze görüşmeyi kabul edebileceğini ve eğer bunu yaparsa Wallace'ı sarsabileceğini düşünüyordum."

Beth'in tepkisini ölçtü ve bunu desteklediğini gördü. "Bize, Crissy'yi ondan alan kişiyi yakalamadığımız sürece ondan uzak durmamızı söyledi. Elbette, bunu kesin olarak bilmiyoruz ama—"

"Doğru geliyor. Ve onun, senin de dediğin gibi, bizimle bu konuda flört etme şekli? Bu adamlar, bu sosyopatlar, asla yakalanmak istemezler ama içten içe övünmek isterler." Birdenbire enerjilenen adam saatine baktı. "Yedi kırk. Carla'nın yeni vardiyası, sekizde bitecek."

"Yerel saatle program bir saat yirmi dakika sonra yayınlanacak."

"Belki onu yirmi dakika erken çıkmaya ikna edebiliriz." Carla'nın cep telefonu numarası rehberinde kayıtlıydı ve aradı. Çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

"Kliniğin numarasını biliyor musun?" diye sordu Beth.

Saniyeler içinde yaptı. Bir adam telefonu açtı. John, Carla ile konuşmak istediğini söyledi.

"Bugün onun izin günü."

"Teşekkürler." Telefonu kapattı.

Beth, "Onu evde deneyeceğiz," dedi.

"Bu, plajda bir saldırı başlatmaktan daha zor olacak," dedi ama arabayı çalıştırdı.

John, Carla'nın evine giderken tüm hız sınırlarını aştı; ev, neredeyse tamamen kararan gökyüzünün altında daha da ıssız görünüyordu. Dolunay yükselmişti, ancak ince bulutlar, tahmin edildiği gibi canlı ve muhteşem bir kanlı ay olmasını engellemekle tehdit ediyordu.

Kapıya doğru yürüdüler. Köşe odadaki pencere perdelerinden sarımsı bir ışık süzülüyordu; John bunun yatak odası olduğunu tahmin etti. Daha önceki görüşmelerinde Carla ile konuştukları oturma odasında televizyonun ışığı titriyordu. Kapı zilini çaldı ve ayak sesleri yaklaşırken kendi kendine, "Deneyelim bakalım," diye mırıldandı.

Üstlerindeki veranda lambası yandı. Carla, daha önce olduğu gibi, kapıyı sadece hafifçe araladı ve onlara baktı. "Anneleriniz size hiç görgü kurallarını öğretmedi mi? Mesela birinin evine davetsiz gitmek gibi."

Beth, "Bizi davet ettin Carla. Ancak Crissy'yi gözaltına alan kişiyi bulmamız şartıyla. Bizce bulduk. Şu anda sorgulanıyor." dedi.

Bu onu şaşırttı. Şüpheyle, gözleri ikisi arasında gidip geldi.

"Anlatacak çok şey var Carla ve zamanımız çok, çok kısıtlı," diye devam etti Beth. "Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Crissy hakkındaki bölüm yayınlanacak. Hâlâ onu durdurmaya çalışıyorum. Yardımınızı istemeye geldim."

"Nasıl yardım edeyim ki? Hem neden yardım edeyim ki? Sana profesyonel itibarını ya da televizyon programının itibarını umursamadığımı söylemiştim. Bu kişi kim ki zaten?"

"Adı Victor Wallace. Dün gece John'un kızı Molly'yi kaçırdı."

Carla düşmanca bakışlarını John'a çevirdi. John, "Molly'yi kurtardık ve onu daha da korkutup beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmadan yakaladık, ama bu gece onun için ölümüne yol açacak korkunç planlar yapmıştı. Bunu çok kişisel olarak algılıyorum." dedi.

"Molly'nin kaçırılmasından dolayı onu yakaladık. Onu Crissy'nin kaçırılmasıyla da ilişkilendirmeyi çok isterdim. Peki neden yardım ederiniz? Eğer Wallace'ı bu işten suçlu bulabilirsek, Billy Oliver'ın haklılığı ortaya çıkmış olur."

Dudaklarını büzerek kararsızlık ifadesiyle kaşlarını çattı. "Bunu düşüneneğim." Kapıyı kapatmaya çalıştı ama John dar aralığa ayağını koyarak bunu engelledi.

Beth, "Bu program yayınlandıktan sonra Billy, yakalandığında hak ettiği cezayı almaktansa kolay yolu seçen, yan komşudaki sapkın canavar olarak görülecek. Onun için istediğiniz miras bu mu?" dedi.

"Geri çekilebilir."

"Ama şüphe tohumları ekilmiş olurdu. Düzeltmeler, ilk haber kadar sansasyonel olmadıkları için çok sık göz ardı ediliyor. Bunu biliyorsunuz."

Dudaklarını daha da sıkıca büzdü; sonra, "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

John, "Victor Wallace'ın karşısına çık," dedi. "Onu kızının uzun bir hayatı elinden almakla suçla. Onu senden kızını çalmakla suçla. Belki de aklını başından alır."

"Olabilir," diye homurdandı. "Sanmıyorum."

"Tanrı aşkına, denemeye değmez mi?"

Carla, John'a küçümseyerek baktı. "Bunu kimin için yapıyorsun? Crissy için mi, Billy için mi, benim için mi, yoksa *onun için mi* ?" Başını Beth'e doğru kaldırdı. "Aptal değilim, biliyorsun."

Hayır, ama sen cehennemden daha kötüsün. Öfkesini zorla bastırdı, bu da onunla hiçbir işe yaramayacaktı. Dürüstlük daha önce işe yaramıştı. "Beth'in çalıştığı insanlara onunla benim birlikte yattığımızdan şüphelendiğini söyledin. Bu çok kötü bir şeydi. Ama birlikte yatıyorsak ne olmuş yani? Bunun Crissy'ye veya kızıma olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Onu terörize ettiği için Victor Wallace'ı çok uzun bir süre hapse atmak istiyorum. Molly'yi öldürmeden önce onu durdurmayı

başardım, ama Crissy'yi kurtaramadım. Ona ne yaptıysa, onu *ömür* boyu hapse atmak istiyorum."

"Bu sizin işiniz, Bay Dedektif. Benim değil. Size yardımcı olamam."

Kapıyı yüzlerine kapatamadan, daha da açıldı. "Yardım edebilirim." Carla'nın hemen omzunun arkasında duran genç kadın, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

Bölüm 38

Tom Barker, tek yönlü pencereden Victor Wallace'ı inceledi. "Demek ki hakkında çok şey duyduğum profesör buymuş."

"İşte o," dedi Derby.

Barker, şerif ofisine izinsiz girmiş ve sorgu odalarının bulunduğu koridora kadar ilerleyerek şüpheliyi cam bir bölmenin arkasından gözlemlemeyi başarmıştı. Derby, Barker'ın bu müdahalesinden rahatsızdı, ancak yapabileceği pek bir şey yoktu.

İki departmanın ceza davaları sıklıkla örtüşüyordu, bu nedenle aralarında karşılıklı bir işbirliği vardı. Barker'ın burada bulunma hakkı, hatta görevi vardı, ancak Derby, yirmi dört saatten kısa bir süre önce Frank Gray'i öldürdüğüne inandığı adama karşı nazik davranmakta zorlanıyordu.

Derby, Wallace'ı en iyi sorgulayıcılarından ikisine görevlendirmişti. Onlara, "Bay Rogers'a benziyor ve onun gibi davranıyor. Aldanmayın. Bowie konuşmayı sevdiğini söyledi. Bırakın konuşsun," demişti.

Wallace şimdiye kadar hiç etkilenmemişti. En sıradan sorular dışında hiçbir soruya cevap vermedi. Bunun yerine, sık sık konferanslarının popülerliğinden ve kitabına olan artan ilgiden bahsederek çeşitli konularda uzun uzun konuştu.

Barker şimdi şöyle diyor: "Daha kötü niyetli birini bekliyordum."

"Kesinlikle kötü niyetli biri," dedi Derby. "John Bowie'nin kızını doğrayıp parçalayacaktı."

"Onu kızla suçüstü yakaladığınızı duydum. Neden onu sorguya çekiyorsunuz?"

"Crissy Mellin davası."

Barker irkildi. "Crissy Mellin?"

Bowie, profesörün suçlu olma ihtimalinin yüksek olduğunu ve kanlı ay evresiyle aynı zamana denk gelecek şekilde bunu tekrar yapmak için üç yıldır beklediğini düşünüyor.

Tom'un çarpık yüz hatları eğlenceyle seğirdi; sonra kıkırdadı. "Bu da Bowie'nin o davadan beri ne kadar çıldırmış olduğunu gösteriyor. Bugüne kadar Oliver çocuğunun suçlu olduğunu kabul etmeyi reddediyor. Yani, Tanrı aşkına, çocuk onu öldürdüğünü ve cesedini ortadan kaldırdığını itiraf etti!"

"Ve az kalsın," dedi parmaklarıyla bir santimlik mesafeyi göstererek, "cesedi nereye attığını söylemesini sağlayacaktım. Ona, eğer bunu söylerse, ceza duruşmasında pazarlık kozu olabileceğini, pişmanlığının bir göstergesi olacağını ve benzeri şeyler söyledim. Düşünmesi için onu hücrelerine geri gönderdim. Ne olduğunu biliyorsunuz."

Başını sallarken yapmacık bir üzüntü takındı. "Ama Bowie soruşturmayı yanlış yöne çekmeye çalışıyordu. Hatasını kesinlikle kabul etmiyordu. Düşüşü o zaman başladı ve kaygan bir yamaçta devam etti. Şimdi, üç yıl sonra, tamamen mantıksız. Kanlı ay mı? Hadi canım. Bu delilik. Huysuz ve güvenilmez. Öfkesini kontrol edemiyor."

"Ne kadar şiddet yanlısı olabileceğini görmek için sadece yüzüme bakmanız yeterli. Kendini düzeltmesi için ona birçok fırsat verdim, ama bana bu saldırıdan sonra başka seçeneğim kalmadı. Onu işten çıkarmak zorunda kaldım. Sadece kendi güvenliğim için değil, aynı zamanda onunla ters düşen departmandaki diğer herkesin güvenliği için de. Frank Gray gibi."

Sesini alçaltarak Derby'ye yaklaştı. "O ikisi birbirinin yüzünü görmeye tahammül edemiyordu. Bowie işten kovulmuştu. Baş düşmanını öldürmekle kaybedeceği bir şey yoktu."

Derby elini kaldırdı. "Tom, avukatın bulunmadığı bir ortamda daha fazla bir şey söylememen daha iyi olur."

"Avukat?"

"Dün gece Bowie için kurduğunuz tuzağı biliyorum."

Yüzü asık görünüyordu. "İtiraf ediyorum, bu kurallara uygun değildi, ama Bowie günlerdir tutuklanmaktan kurtulmayı başarmıştı. Beni arayıp, üstelik kızını kaçırdığımı iddia edince, Frank onu ortaya

çıkarmak için bu planı kurdu."

"Bu, devin fikri miydi?"

"Evet. Frank, yani, saygısızlık etmek istemem ama bazen sınırları aşıyordu. Kurduğu bu plan konusunda şüphelerim vardı ama Frank, başka hiçbir şeyin işe yaramayacağına ikna olmuştu. 'Bowie o çocuğa bayılıyor,' dedi. Bu yüzden," diye omuz silkti Barker, "ben de onunla birlikte hareket ettim. Şimdi o kararımın pişmanım. Frank'in dahiyane planı onun ölümüne neden oldu."

Düşünceli bir ifadeyle Derby, kulağının memesini çekti. "John'u uzun zamandır tanıyorum. Silahsız bir adamı kafasının arkasından vuracağını aklım almıyor."

"Onu dün gece görmedin. Vay canına! Kızının bizde olmadığını öğrenince çıldırdı, beni bayılttı. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum. Kendime geldim. Frank'i aramaya gittim. Ama Bowie'nin yeri, timsah ya da su kuşu değilseniz neredeyse yaşanmaz bir yer."

"Kulübeyi kontrol etmedin mi?"

"Onu hiç görmedim bile. Dışarısı cehennem gibi karanlık. Etrafta bir bir bir aradım ama sonunda aramayı bıraktım, belki Bowie ve Haskell Frank'i de yanlarında götürmüşlerdir diye düşündüm. Bu sabah nasıl bulunduğunu öğrenince midem bulandı."

"O duyguyu biliyorum," dedi Derby alaycı bir şekilde.

"Derby mi?"

O ve Barker, konuşmalarının konusu olan kişinin koridordan kendilerine doğru yürüdüğünü görmek için arkalarına döndüler.

"Bakın bakalım, kedi kimi getirmiş."

Bowie, Barker'ı görmezden gelerek doğrudan Derby'ye konuştu. "Seni hemen görmem gerekiyor. Yalnız. Konu onunla ilgili." Başını sorgu odasına doğru çevirdi; profesör orada yardımcılara nutuk çekiyor gibiydi. "Buraya geri dönün." Döndü ve geldiği yöne doğru yürüyerek uzaklaştı.

Derby, Barker'a tek kelime etmeden veya arkasına bakmadan, Bowie'nin uzun adımlarını takip etti. Barker da yetişmek için acele etti. Derby, "Yalnız başına söyledi, Tom," dedi.

"Ama onu öylece bırakamazsın—"

Şimdilik yapabilirim. Size geri döneceğim.

John, geçici olarak ele geçirdiği boş ofisin kapısını iterek açtığında, Beth cep telefonunda şunları söylüyordu: "Umarım bu mesajı dinlersin Richard. Brady, ona bıraktığım sesli mesajları görmezden geliyor. Crissy Mellin olayı şok edici bir hal aldı. Hayatta ve benden beş adım ötede oturuyor. Hayatta ve sağlıklı. Yayına on yedi dakika kaldı. Bu mesajı Brady'ye iletmeni tavsiye ederim."

Telefonu kapatırken John onun bakışlarıyla karşılaştı. Kadın, John ve Derby'nin girişini başıyla onayladı, ancak John diğer adamın fark etmediğini biliyordu. Çilek sarısı saçlı genç kadına şaşkınlıkla bakıyordu. Kadın ve annesi metal katlanır sandalyelerde yan yana oturuyorlardı. Crissy sakın görünüyordu, Carla ise o kadar sakın değildi.

Crissy'nin hayatta olduğu şok edici keşfin ardından John ve Beth onları aceleyle arabasına bindirmişti. John'un ilk sorduğu şey, "Crissy, gerçekten kaçırıldın mı?" olmuştu.

"Evet, Bay Bowie."

Carla, "Ölü taklidi yapmak yasalara aykırı değil. Araştırdım." demişti.

Öfkeyle verdiği cevap, ona susmasını söylemek olmuştu. Beth'in yolcu koltuğunu bıraktığı Crissy'ye bakarak, "Üç yıldır senin yüzünden cehennemde yaşadım. Üç yıl ... Neden bana söylemedin? Tom Barker? *Biri?*" demişti.

Crissy daha bir kelime bile söyleyemeden Carla atıldı. "Kızımı o manyaktan korumak zorundaydım, bu yüzden. O kaçmayı başardığında Billy Oliver çoktan ölmüştü. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Ama asıl suçlu hâlâ dışarıdaydı. Kimliği tüm medyaya yayılmıştı. Onun peşine düşeceğinden korkuyorduk. Onu saklamak, güvende olmasının tek yolu."

John çelişkili duygular yaşıyordu. Kız hayattaydı. Tekrarlayan kâbuslarında gördüğü işkencelerden ölmemişti. Ama o kâbusları, ona pahalıya mal olan hileleri yüzünden görüyordu. En azından öfkelenmeye hakkı olduğunu hissediyordu.

Öfkesini, yolundan yeterince hızlı çekilmeyen diğer sürücülere yöneltmişti. Carla'nın evinden şeriflik ofisine kadar olan o tüyler ürpertici yolculuk sırasında Crissy, hem ona hem de Beth'e yaşadığı zorlu süreci anlatmıştı.

Şimdi Derby'yi de dinlemesi için çağırmıştı. Tanışmaları hızla hallettikten sonra Crissy'ye, "Beth ve bana anlattıklarını Bay Derby'ye de anlat," dedi.

İlk birkaç dakika içinde kaçırıldığını ancak beş gün sonra kaçmayı başardığını doğruladı. Derby, John gibi, kaçtıktan hemen sonra neden ortaya çıkmadığını öğrenmek istedi. Kendisinin ve Carla'nın gerekçelerini açıkladıktan sonra, "Bunun için bize kızmanızı anlıyorum, ama çok korkmuştum" dedi.

Derby şimdilik bu açıklamayı kabul etti. "Bu nasıl oldu?"

"Annem benden markete gitmemi istedi. Bütün gün yağmur yağmıştı ama durmuştu, bu yüzden yürümeye karar verdim. Billy nereye gittiğimi görmek için evinden çıktı. Ona da gelmesini söyledim ama hava kötü olduğu için gelmek istemedi. Onun evinde yollarımız ayrıldı. Onu son gördüğümde içeri giriyordu."

Kadın, mağazadan birkaç eşya aldıktan sonra eve doğru giderken yanına bir arabanın durduğunu, sürücünün camını indirip tezgahın üzerinde bir şey unuttuğunu söylediğini anlattı.

"Arabasından indi ve hatırladığım tek şey buydu, ta ki kendime gelene kadar. Kendimi oluklu sac duvarlı bir binanın zemininde buldum. Ellerimde ve ayaklarımda plastik kelepçeler vardı."

John, Derby'ye baktı. "Tanıdık geliyor mu?"

Yüzü asık bir halde olan Derby, Crissy'ye devam etmesi için işaret verdi. Crissy, Molly'yi buldukları yeri, zemini kaplayan plastik örtüden, üzerinde çeşitli cerrahi aletlerin bulunduğu çalışma tezgahına kadar ayrıntılı bir şekilde anlattı. "Bana bir şişe su ve yiyecek bir şeyler getirmeye geldiğinde her seferinde aletleri sterilize ederdi. Genellikle bir enerji barı."

John sözünü kesti. "Molly'ye en büyük anının o kanlı ay gecesi olacağını söylemişti. Ama seni 7 Kasım'daki kanlı aydan sonra da günlerce yanında tuttu. Sence bunun sebebi neydi?"

"Bilmiyorum, sadece ara sıra kendi kendine konuşup her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylerdi. Bazen çok bunalmış

görünüyordu, bana değil de kendine karşı." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Sanırım beni öldürmek için cesaret toplamaya çalışıyordu."

"Kimliğini gizlemeye, maske takmaya mı çalıştı?" diye sordu Derby.

"HAYIR."

"Ve o, tanıdığınız veya bildiğiniz biri değildi, değil mi?"

"HAYIR."

Carla öfkeli bir şekilde bağırdı: "Onun kim olduğunu bilseydim sana söylemez miydim sanıyorsun?"

John araya girdi. "Cidden, bunu yapacağından şüpheliyim Carla. Mitch Haskell ve ben de dahil olmak üzere polis memurları Crissy'yi aramak için çalıllıkları didik didik ararken, bize onun hayatta olduğunu söylemedin. Şimdi sebebini anlıyorum, ama bencilce sessizliğin birçok insan üzerinde geniş kapsamlı ve zararlı bir etki yarattı."

Kollarını belinin üzerinde kavuşturdu ve başını ondan yana çevirdi.

Ardından gergin bir sessizlik oluştu. Sonunda Derby boğazını temizledi. "Crissy, esir olduğun süre boyunca sana cinsel tacizde bulundu mu?"

"Hayır. Öyle yapacağından korkuyordum ama yapmadı. Aksine, bana sanki... sanki çok değer verdiği bir şeymişim gibi davrandı."

Derby ona bir dizi başka önemli soru sordu, sonra da nasıl kaçmayı başardığını sordu. Kadın, onu kaçıran kişinin bir gece her iki elinde birer tane olmak üzere iki spor çantasıyla geldiğini söyledi.

"Daha önce hiç getirmemişti, bu yüzden o gece beni öldüreceğini anladım. Elleri dolu olduğu için kapıyı topuğuyla iterek kapattı. Sonra yanıma geldi, çantaları yere koydu ve tuvalete gidebilmem için ayaklarımı çözdü."

"Banyo mu?" diye sordu Derby.

"Köşede bir kova vardı," dedi. "Utanç vericiydi. Neyse, yanına gittim. Çantaları yere bırakmış ve kapıyı tekrar kilitlemek için geri dönmüştü. Sırtı dönük olduğu o anı yakalamanın hayatım için hayati önem taşıdığını biliyordum. Kovayı kaptım, hızla yanına koştum ve olabildiğince sert bir şekilde kafasına vurdum. Sarsıntıyı kolumun her yerinde hissettim. Dengesini kaybetti ve yere düşerek kafasını yere çarptı. Onu bayıltıp bayıltmadığımı, hatta öldürüp öldürmediğimi beklemedim. Sadece kapıyı açtım ve canım pahasına kaçtım."

"Zidar karanlıktı, hiçbir yerde ışık yoktu, hafifçe yağmur yağıyordu. Körlemesine koşuyordum ve muhtemelen daireler çizerek ilerliyordum, ama durmama izin vermedim. Uzun süre yolu bile göremedim, sonra gözümün önünde tuttum ama üzerine çıkmadım. Arabasıyla arkamdan gelmesinden korkuyordum."

"Şafak vakti yönümü bulabildim ve eve doğru genel yönde ilerlemeye başladım. Ama gün boyunca beni arayacağından korktuğum için bir ofis binasının arkasındaki çöp konteynerinin arkasına saklandım ve tekrar karanlık olana kadar bekledim. Eve kadar olan yolun geri kalanını yürüyerek gitmem dört gün sürdü, ama olabildiğince gözden uzak kaldım."

John, ona henüz sormadığı bir soruyu düşündü. "O binaya geri dönebilmiş olabilir misin? Şimdi önemi yok ama yine de merak ediyorum."

"Hayır, Bay Bowie. Yemin ederim. Söylemememizin bir diğer sebebi de buydu. Çok yolumu kaybetmiştim ve çok uzaktaydı. Beni nerede tuttuğunu size asla gösteremezdim."

Carla, "Bu arada, o da kolay bir hedef haline gelirdi," diye ekledi.

Kimse konuşmayınca Crissy devam etti: "Karavan parkına vardığımda gece yarısıydı. Ön kapımız kilitliydi. Kapıyı çaldım. Annem kapıyı açıp beni görünce çok korkmuş görünüyordum, çığlık attı. Hala markete giderken giydiğim kıyafetlerleydim ve hiçbir şey yememiştim. Ne zaman dışarıda bir musluk görsem ve etrafta kimse yoksa, ondan su içiyordum."

John'un gözlerine dosdoğru bakarak, "Sana haber vermem gerektiğini biliyorum. Çıkardığım tüm sorunlar için özür dilerim. Ama sen ve Bayan Collins'in anneme onu yakaladığınızı söyleyene kadar, onun peşimden gelmesinden sürekli korkuyordum." dedi.

Derby kıpırdanıncaya kadar kimse bir şey söylemedi veya hareket etmedi. "Onu teşhis edebileceğinizi düşünüyor musunuz, Bayan Mellin?"

"Kesinlikle. Hiç şüphe yok. Bu gece benim için, ona o basketi attığım zamanki kadar gerçek."

Beth usulca, "Göster ona, Crissy," dedi.

Genç kadın kolunu dedektife doğru uzattı ve kolunun iç kısmındaki kırmızı hilal dövmesini göstererek kolunu dirseğine kadar sıyırdı.

"Bana sadece bu hatırayı bırakmadı," dedi. "Onunla ilgili anılarımı beynime kazıdı ve bu anılar sonsuza dek benimle kalacak."

Beş kişi ödüncü aldıkları ofisten ayrılıp sorgu odasına doğru koridorda ilerlediler. Barker bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve onları görünce, "Sonunda!" dedi. Sonra Crissy ve Carla Mellin'i tanıdı. Kuru toprağa düşmüş bir balık gibi ağzı açık kaldı. "Ne... ne oluyor böyle...?"

"Oldukça açık değil mi Tom?" dedi John. "Bu akşamki televizyon çıkışından keyif alacağını sanmıyorum."

"Hayır," dedi Beth, yüzü ışıldayarak. John'un mesajı görebilmesi için telefonunu kaldırdı. "Richard, Brady'yi atlayıp doğrudan zirveye çıktı. İki dakika sonra, televizyon izleyicileri Crissy'nin bölümünü değil, bir *Kriz Noktası* bölümünün tekrarını izleyecekler."

Zaferini bir kucaklamayla kutlamak isterdi ama dikkatleri pencereye yöneldi; Crissy orada Derby ile sessizce konuşuyordu. "İşte o," dediğini duydular.

"Emin misiniz?"

"Olumlu. Dinleyebilir miyiz?"

Derby, odadaki bir başka görevliye mikrofonu açması için işaret verdi.

"—gerçekten de kaçırılmaması gereken bir olay. Burada saat 22:57'de başlıyor, tam tutulma ise 01:58'de olacak. Derby'nin bunu görmemi engellemeyeceğini düşünüyorum. Beni çatıya kadar eşlik edebilirsiniz."

Polis memurlarından biri yerinde kıpırdandı. "Molly Bowie'yi arabanıza nasıl çektiniz, Victor?"

"Profesör Wallace'ım," dedi kibirli bir şekilde. "Bana yaptığınız kötü muamele nedeniyle bu bölüm hakkında resmi bir şikayette bulunacağım."

Crissy, "Sesi tıpkı hatırladığım gibi. İçeri girebilir miyim?" dedi.

"Tatlım," dedi Carla, "sanmıyorum ki—"

"Onunla yüzleşmek istiyorum anne. Eskiden tüm güç ondaydı. Artık değil."

Daha fazla söze gerek kalmadan Derby elini uzatıp kapıyı açtı.
"Victor, seni görmek isteyen biri var."

Crissy odaya girdi.

Profesör ona inanmazlık ve dehşetle, ardından da öfkeyle baktı. Ayağa kalktı, sakın yüz hatları kötü niyetle doldu. "Sen. Sen mahvettin!" Bu bir bağırıştan çok tiz bir çığlıktı. "Senin yüzünden beni kutsal mekana sokmadılar! Ben, bir profesör. Ben ki, diğerlerinin hepsinden daha zekiyim. Ben ki, bu konuda kitap yazdım!"

Crissy sakince sırtını dönüp dışarı çıktıktan çok sonra bile adam söylenmeye devam etti ve onu sorgucularının gözetimine bıraktı; sorgucular onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldılar.

Bölüm 39

Profesörün **bu** çıkışı, kasıtlı olmasa da, bir suç itirafı anlamına geliyordu. Crissy, Derby ile sabah geri dönüp resmi bir açıklama yapma konusunda anlaştı; ardından serbest bırakıldılar.

Barker, John'un istediği gibi işi bırakma özgürlüğüne karşı devasa bir protesto düzenledi. Derby'nin yüzüne karşı çıkıp burada ne tür bir operasyon yürüttüğünü sorduğunda ise öfkesi daha da sertleşti.

"Sorduğunuza sevindim," diye sakince yanıtladı Derby. "Bu operasyon, bölgede meydana gelen cinayetleri araştırıyor. Canavarı hayatta gören son kişilerden biri olduğunuz için sizi sorguya çekmeyi düşünüyordum. Bana zahmetten kurtardığınız için teşekkürler. Bu taraftan, Tom," dedi ve gülümseyerek, bir başka yardımcısıyla birlikte küfürler savurarak onu sorgu odasına götürdü.

John bu sahneye şahit olmanın memnuniyetini yaşadı; ardından Beth ile birlikte Crissy ve Carla'yı evlerine götürmek üzere yola çıktılar. Yolda Carla pek konuşmadı. Yüz ifadesi savunmacıydı.

Arabadan inerken Crissy, Victor Wallace'ı teşhis etmede oynadığı rol için Beth'e teşekkür etti. "Eğer sen olmasaydın..." Sözü tamamlayamadı ve sesi titredi.

"Özgürlüğe kavuştuğuna çok sevindim," dedi Beth. "Sonunda."

John iki kadını evin kapısına kadar götürürken o geride kaldı. Crissy ona iyi geceler diledi ve ona bu kadar zorluk yaşattığı için tekrar özür diledi. John, "Hayatta olduğun için minnettarım. En önemlisi bu," dedi. Crissy içeri girmeden önce ona utangaç bir şekilde gülümsedi.

Carla ile verandada yalnız kaldı ve doğrudan onun karşısına dikildi. "Senin için bir şeyim var." Ceketinin cebine uzandı ve daha önce

botunun içindeki gizli bölmesinden çıkardığı USB belleği çıkardı.

Elini tuttu, avucuna koydu ve parmaklarını elinin etrafına kenetledi. "Crissy, Billy, Gracie için ne kadar acı çektiğimden şüphe duyarsan, bunların hepsini oku. Hayatımın üç yıldan fazla bir süresini temsil ediyor."

Elini onun elinden çekti. "Size bir şey sormak istiyorum, Dedektif Bowie. Kızınızın hayatından endişe ediyorsunuz..."

"Evet, öyleydim. Dün gece bu saatlerde."

"O sapığı zamanında yakalayacak kadar şanslıydınız. Ben değildim. Kim olduğunu veya ne zaman tekrar ortaya çıkabileceğini bilmiyorduk. Benim yerimde olsaydınız, kızınızı korumak için ne kadar ileri giderdiniz?"

Bu, düşündürücü bir fikirdi. Üzerinde kafa yoracaktı. Ama başka bir gece. Bu gecenin geri kalanını da üzerinden atacaktı.

"John, bak! Başladı bile." Beth elini tuttu ve kamufajlı garajdan balıkçı kulübesinin önündeki açıklığa doğru ormanda koşarken onu da peşinden sürükledi. Dünya'nın gölgesi ayın üzerinde belirmeye başlamıştı. "Henüz tam olarak örtülmeyecek."

Yukarı bakarak, "Wallace umduğu gibi açık bir gece geçirdi. Ne yazık ki, başının üstünde göreceği tek şey hapishane hücresinin tavanı olacak," dedi.

John kabinin kapısını açar açmaz Mutt eşikten içeri atladı, belli ki dışarıda halletmesi gereken acil bir işi vardı.

John, Molly'nin bulunduğu koğuştaki hemşire odasını aradı ve Molly'nin derin bir uykuda olduğu ve hayati belirtilerinin mükemmel olduğu söylendi. "Eğer uyanırsa, istediği zaman beni arayabileceğini ve sabah ilk iş olarak kesinlikle orada olacağımı hatırlatın."

Ardından Mitch'i aradı ve "Oturuyor musun?" diye sordu.

Ona, en son görüştüklerinden beri yaşanan her şeyin özetlenmiş bir versiyonunu anlattı.

Konuşmasını bitirdiğinde Mitch neredeyse nutku tutulmuştu. "John, onun hayatta olduğunu hiç düşünmüş müydün? Yani, hayatta

olduğunu."

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ummuştum ama bu tür kaybolmaların genellikle nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Kalıntılar bulunur, bazen yıllar sonra. Burada da öyle olacağını düşünmüştüm."

"Ben de." Mitch daha sonra Molly'nin nasıl olduğunu sordu.

"Bu akşam onu bırakırken biraz ağlıyordu, ama olabildiğince iyi durumda. Biraz zaman ve terapi gerekecek."

"Seni koruyor. Asıl önemli olan bu."

"Bugün için tekrar teşekkür ederim Mitch. Aslında kendim gibi olmadığım tüm günler için de teşekkür ederim."

"Teşekkür etmenize gerek yok."

"Hayır, öyleler. Her zaman yanımızda olduğunuz için teşekkürler."

"Bana karşı çok mu özensiz davranıyorsun?"

"Hayır, asla. Sadece sana ödeyemeyeceğim kadar çok borcum var."

"Pekala. Bak, şöyle yapalım. Eğer vaftiz törenini ve sonrasındaki partiyi kayıncıvalidemi öldürmeden atlatmamı sağlarsan, anlaşmış oluruz."

"Zorlu bir görev."

"Anlat bakalım." Güldüler, ardından çok şey anlatan kısa bir sessizliğin ardından Mitch, "Sonra görüşürüz dostum," dedi ve telefonu kapattı.

Adam telefonda konuşurken Beth bir şişe şarap açmıştı. Elinde şişe ve iki farklı kadehle, "İzlemekte sakıncası var mı?" diye sordu.

"O kadar çok beklenti yarattıktan sonra, bunu kaçırmak istemezdim."

Oyun masasının sandalyelerinden ikisini dışarı taşıdı ve merdivenlerin hemen ötesine kurdu. Ama sandalyelerden sadece birini kullandılar. Şaraplarını yudumlarırken Beth'i kucağında tuttu; ona şarabı pek sevmediğini söylemeye gönlü el vermedi. Ancak, bu duruma uygun görünüyordu.

Mutt, John'un ayaklarının dibinde uzanıyordu. Ay, John'un televizyonda gördüğü gibi parlak turuncu bir diske dönüşene kadar tutulmanın tüm evresini izlediler. Kısa bir süre sonra, Beth'in saçlarına fısıldadı, "Seni izlemeyi tercih ederim."

Kadının hiçbir itirazı olmadan ayağa kalktı ve onu eve taşıdı.

Mutt'a yatağına gitmesini emretti, sonra kendi yatak odasına girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Çabucak soyundular ve çarşafların arasına girdiler. Birbirlerine dönerek, adam kadını kendine daha da yaklaştırdı ve dizini bacaklarının arasına soktu. "Duvara yaslanmaktan çok daha rahat olduğunu söylemeliyim."

"Hım," diye mırıldandı. "Ama bunun da bir değeri vardı. Hatta heyecan vericiydi."

"Ah evet?"

"Sizin doğaçlama davranışınız oldukça... barbarcaydı."

Kaşını kaldırdı ve ona tembel bir sırıtışla baktı. "O kadar iyi, ha? Ne kadar iyi?"

Gözlerini devirdi. "Benden performansını değerlendirmemi mi istiyorsun?"

"Eh, bir erkek nasıl performans gösterdiğini bilmekten hoşlanır. Öz saygısı buna bağlıdır."

Güldü, sonra dudaklarını yumuşak göğüs kıllarının üzerinde gezdirdi, elini kaburgalarından aşağı, kalça kemiğinin üzerinden geçirdi ve parmaklarını ereksiyon halindeki penisinin etrafına kenetledi.

"Çok yüksek puan aldın," dedi, okşama hareketleriyle aynı ritimde konuşarak. "Çok çok yükseklerde. Eğer bir sıralama listesi olsaydı, kesinlikle listenin dışında kalırdın."

Kendi kendine küfretti. "Fazla fazla değil Beth. Patlayacak gibiyim."

"Henüz hiçbir şey yapmadık."

"Hayır, yapmadın. Sen aya bakarken ben başka işlerle meşguldüm."

Ne yapıyorsunuz?

"Alfabeyi tekrar tekrar okumak. Bin'den geriye doğru iki kez saymak. Ne zaman tekrar senin içinde olabileceğimi merak etmek."

Yatak odası bakışlarıyla yüzüne baktı. "Ben de bunu merak ediyordum." Elini ondan çekip ağzına götürdü ve başparmağındaki bir damla nemi emdi.

Neredeyse barbarca bir yöntemle başvurarak, yorganı üzerinden attı ve onu üzerine çekti. Kadın dizlerinin üzerine kalktı, sonra üzerine

çöktü ve kalçalarını ileri geri sallamaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Kendini yukarı doğru eğerek onları yüz yüze getirdi ve onu hareketsiz tutmak için elleriyle kalçalarını kavradı. "Henüz değil."

Gözleri kapalıydı. İnleyerek, "Tanrım, John, neden?" dedi.

"Ön sevişmeyi atlamak istemiyorum."

Gözlerini şaşkınlıkla açtı ve fısıldadı, "Gerçekten mi?"

"Her iki deneyim de inanılmazdı. Vahşi, kendiliğinden gelişen, barbarca. Benim açımdan ise sabırsızcaydı."

"Benimki de aynı derecede sabırsız."

"Şikayetçi değilim, Allah biliyor. Ama bu sefer biraz sabırlı olmak istiyorum."

Ellerini kalçalarından nazikçe çekti. Dağınık saç tellerini geriye doğru itti, sonra avuçlarının arasına yüzünü aldı. Başparmaklarıyla kaşlarının kavisini çizdi ve elmacık kemiklerini okşadı. İşaret parmağının ucuyla dudaklarını çerçeveledi. Kadın parmağını dişlerinin arasına almaya çalıştı, ama adam tam zamanında elini çekti.

Bunun cezasını çekmek için, bir oryantal dansçı gibi kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde salladı. Adam homurdandı, "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Umarım öyle olur. *Yakında* . Lütfen."

"Bundan keyif almıyor musun?"

"Son derece, ama—"

"Peki ya bu?" Her iki eliyle birer göğsünü kavradı ve ağzına doğru yaklaştırdı. Dili, bir an tutkuyla, bir an da alaycı bir şekilde meme uçlarında oynadı, ta ki kadın ona hareket etmesine izin vermesi için yalvarana kadar.

Elleri göğüslerinden ayrılıp şehvet uyandıran kalçalarına doğru hareket etti. Parmaklarını yumuşak ete gömdü ve onu kendine yapıştırdı. Yüzünü boynunun kıvrımına gömerek fısıldadı: "Seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum. Aynen böyle. Üzerime bin, ama yavaşça. Yavaşça."

Adamın onu sıkıca kavramasının izin verdiği ölçüde hareket etmeye başladı, ta ki adam da daha fazla hareketsiz kalamayana kadar. Ellerini kadının uyluklarının üstüne koydu, dizlerinden aşağı doğru kıvrılan ve o çekici V şeklini oluşturan pürüzsüz kıvrımlara

kadar ellerini birkaç kez yukarı aşağı gezdirdi.

Başparmakları o ikiz yollardan aşağı kaydılar ve buluşma noktasına ulaştıklarında, parmaklarını birleştikleri çentiğe sokarak, açıkta ve tahrik olmuş, onu okşamaya davet eden cinsel organının kalbini buldu. Ve öyle de yaptı; parmaklarının her hareketi onu giderek daha huzursuz hale getirdi.

Hıçkırığa yakın bir ses çıkararak nefes verdi ve ardından elini onun eline sürtünerek onun adını tekrarlamaya başladı. Kollarını onun başının etrafına doladı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

Kalçalarını güçlü itişlerle yukarı doğru kaldırdı, şimdi ona öyle bir noktaya kadar ulaştı, içine öyle bir baskı uyguladı ki, onu saran ipeksi sıcaklığın hissi, kasılmaların yoğunluğuyla ancak kıyaslanabilirdi.

Ya boşalması gerekiyordu ya da ölecekti, ama onun orgazmını da deneyimlemek istiyordu. Onun doruk noktasına ulaşmasının ilk sarsıntısıyla birlikte, demir gibi sıkı kontrolünü bir kenara bıraktı.

O anın verdiği mutluluğu hatırlayarak öleceğini biliyordu.

Uyandığında, hareket edecek gücü bulamadı.

Dün gece, nefes kesen seksin ardından, uzanmış ve Beth'i de yanına almıştı. Beth, bir bez bebek gibi kemiksiz bir şekilde onun üzerine yayılmıştı. Ama çok daha seksiydi.

Kendisi de uyuşuk bir haldeydi, gözlerini kapalı tutmuş ve bu tür bir yakınlığın tadını çıkarmasına izin vermişti. Bu tür bir yakınlık, çok fazla çaba gerektirdiği için tehlikeliydi ve daha önce benimsediği "umurumda değil" tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Fakat Mellin davasıyla ilgili acısından kurtulduğu için rahatlayabilmiş ve sonrasında yaşananların tadını çıkarabilmişti; Beth'in tatlı bedeninin ağırlığını ve dokusunu, teninden yayılan sıcaklığı, saçlarının boğazına değmesini, kulağına değen yumuşak nefeslerini hissedebilmişti.

Hâlâ birbirlerine sıkıca bağlı halde uyumuşlardı.

Bir ara uykulu bir şekilde yanına geçmiş, pozisyonlarını düzeltmiş ve şimdi birbirlerine sarılarak yatıyorlardı. Bu anın tadını çıkarmak

istiyordu ama günün tüm sorumluluklarının onu beklediğini biliyordu.

Gözlerini zorla araladı. Şafak öncesi loş, gri ışık odadaki her şeyi belirsizleştiriyordu. Şekiller tanımlanmamış, renkler solmuştu; bu da ona bu yatağın, somut ya da kavramsal her şeyden ayrı, kendisi ve Beth'in kendi ıssız adası olduğu hissini pekiştiriyordu. Birkaç değerli dakika boyunca, pencere perdesinden sızan ışığın kaçınılmaz olarak daha da parlaklaşmasını izleyerek olduğu yerde kaldı.

Molly'ye hastaneye erken geleceğine söz vermişti.

Beth'in saçlarını yana çekti ve ensesinden öptü. Beth mırıldandı ve bacaklarını onun bacaklarına sürterek kıpırdattı. Adam fısıldadı, "İstersen uyuyup günü Mutt'la geçirebilirsin. Ama ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Molly hastaneden taburcu edilirse, onu evine götürmek istiyorum, Roslyn'in bu tuhaf davranışlarıyla tek başına başa çıkmasına izin vermek istemiyorum. Ayrıca, Derby'nin profesöre resmen suçlama yöneltmesi gerektiğinde bana ihtiyacı olacak. Ve umarım Barker'a da."

Omuzunun üzerinden uzanıp eliyle ağzını kapattı. "Başka bir şey söyleme. Seninle gidiyorum."

Öpüştüler, sonra isteksizce kalktılar. "Diğer banyoyu kullanacağım," dedi kadın. "Bütün eşyalarım orada."

John, Mutt'ı dışarı bıraktı, sonra duş aldı ve giyindi. Mutt ön kapıyı tırmaladığında, mama kapları doldurulmuş ve John'un kahve yapmaya başladığı mutfakta onu bekliyordu. İlk fincanı doldururken diğer yatak odasından gelen ayak seslerini duydu.

"Mükemmel zamanlama." Kahveyi Beth'e uzatmak için döndü.

Fakat yüzünü görünce, hareketi durdu. Ona endişe ve kaygı karışımı bir bakışla bakıyordu. Bakışları, bavulunun eşikte durduğu yatak odasının açık kapısına kaydı.

Uzun uzun baktıktan sonra, ölçülü bir hareketle kahve fincanını tezgâhın üzerine koydu.

Zorlukla yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Kanal beni geri istiyor."

Hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadı, sadece onun kederli gözlerinin içine dosdoğru baktı.

"Telefonuma gece boyunca çeşitli şekillerde bırakılmış birkaç mesaj vardı. Brady ayrıldı. *Crisis Point'in yapımcılığını* üstlenmemi

istiyorlar. Crissy Mellin'in hikayesinin yeniden anlatımıyla başlamamı istiyorlar. Tam yetki ve özerkliğe sahip olacağım, kapsamlı iki saatlik bir bölüm."

Bir şekilde nefes alıp konuşmayı başardı. "Harika. Tebrikler."

Ona doğru bir adım attı. "John—"

"Ne zaman gidiyorsunuz?" Bavulun üzerindeki belirgin işaretlere baktı. "Anladığım kadarıyla hemen."

"John, bu Max için." Ellerini belinde birleştirip yalvarırcasına bir hareket yaptı. "Bana söylediği son sözler Emmy ödülüyle ilgiliydi. 'Bunu benim için al, Beth' dedi." Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu başarmak gibi bir amacım yok ama ona bu hikayeyi borçluyum. Kendime borçluyum. Bu fırsatı geri çeviremem."

"Tabii ki hayır. Havaalanına kadar sizi bırakmamı ister misiniz?"

"Aslında New Orleans'tan uçmuyorum. Kanal, tutulmanın tamamını New York'ta değil, özel jetle buraya gönderdi. Tam tutulmayı izlemek için geldiler. Buradan yaklaşık bir saatlik mesafedeki bir havaalanında yeniden bir araya geliyorlar. Ben de onlarla birlikte geri döneceğim."

"Özel jet. Vay canına. Şimdiden ayrıcalıklardan yararlanıyorsunuz."

"John, lütfen beni dinle. Yapma—"

"Sizi FBO'ya götüreceğim."

"Hayır. Molly ile kalman gerekiyor. Seninle birlikte hastaneye gidip oradan araba kiralayabileceğimi düşündüm."

Göğsü iç basınçtan çatlayacak hale gelmeden önce, ona sırtını döndü ve soğumuş olan kahve fincanını aldı. "Mantıklı bir plan."

Epilog

Altı ay sonra

İki şey farklıydı. Kimse bilardo oynamıyordu ve barmenin karıştırdığı *MotorTrend* dergisi daha yeni bir sayıydı.

"Bir bira lütfen."

"Marka?"

"Benim için önemli değil."

Barmen uzun şişeli biranın kapağını açtı. Şişeyi John'a doğru uzatırken fısıldadı, "Öncekiyle aynı masa. Belki bu sefer daha şanslı olursun."

John, birayı alıp masaya doğru dönerken, "*Şüpheliyim*, " diye düşündü. Kendini hazırladığını sanmıştı, ama Beth'i ilk gördüğünde nefesi kesildi ve midesi kasıldı. Burnunda bir siğil çıkmış veya yetişkinlerde görülen sivilce problemi yaşamış olmasını ummuştı.

Ne yazık ki öyle değil.

İçindeki yoğun arzuyu inkar ederek, yanına gitti, karşısındaki masaya oturdu ve bira şişesini masaya bıraktı.

Gergin bir sessizliğin ardından, "Mesajımı aldığınızı görüyorum," dedi.

"Buradayım."

"Bilerek ismimi yazmadım."

"Daha önce yapmıyordun."

"Buluşma yerinden anlayacağını tahmin etmiştim..."

Sözünü yarım bıraktı ve adam yorum yapmayınca bardağını alıp pipetle bir yudum içti. Bardağı masaya geri koyarken, "Mitch beni

yarıncı vaftiz törenine davet etti," dedi.

Harika. Bu azabı iki gün üst üste çekecekti. Çöpçatan Mitch'i öldürecekti.

"Bana bir doğum duyurusu gönderdiler," dedi. "Onları tebrik etmek için aradığımda Mitch, bebek Andrew'u bir rock yıldızı olarak tanımladı."

John, onun yumuşak, pembe gülümsemesinden bir ısırık almak istemesinden nefret etti. Homurdandı, "O bebek yüzünden çok sinir bozucu. O kadar çok övünüyor ki, yanında durmaya zor dayanıyorsunuz. En azından o berbat bıyığını kesti."

"Onun sürekli övünmesi, ikinizin her gün birlikte çalışmasını zorlaştırıyor olmalı."

Konuşmanın arasına bunu sıkıştırması ne kadar kurnazcaydı. Adam cevap vermedi. Bunun yerine birasını alıp bir yudum içti.

"Tebrikler, John."

"Teşekkürler."

"Başından beri CAP birliğinin başında sen olmalıydın. Gerçekten harika bir ekip kurmuşsun. Mitch'i tekrar aranız katmanın yanı sıra, Isabel Sanchez'i de aranız katmaya ikna ettiğini duydum."

"Size tüm bu bilgileri kim veriyor?"

"Yapım ekibinden yerel dedikoduların çoğunu duydum. Birkaç hafta burada kaldılar ve yeniden yapılandırılan Crissy Mellin hikayesinde önemli rol oynayan birçok kişiyle konuştular."

"Birkaç hafta boyunca başımıza bela oldular. Bütün güzel kafeleri doldurdular ve neredeyse her gün polis karakolunun çevresinde trafik sıkışıklığına neden oldular."

"İzin belgesi aldım."

Bunu biliyordu ama dile getirmedi.

"Kadın yazarlarımızdan birini Carla ve Crissy ile birlikte röportaj yapması için görevlendirdim."

Carla iş birliği yaptı mı?

"Hâlâ biraz zehirli ama eskisi kadar acımasız değil. Crissy..." Bir kelime aradı ve elleriyle ifade etti. "Çiçek açtı. Mucizevi bir şey."

Bir yudum daha bira içti.

"Bana, onun nasıl olduğunu öğrenmek için haftada en az bir kez onu aramanı söyledi."

Omuz silktili. "Yapabileceğim en az şey buydu."

Kadın bıkkın bir ifadeyle masaya yaslandı ve bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Sonra, "Bunu zorlaştırmaya kararlısın, değil mi?" dedi.

Bu onu çok kızdırdı. Her şeyden önce, işleri zorlaştıran oydu. O kadar zordu ki, gözleri muhtemelen şaşmış olmuştı. İkincisi: "Beth, 'bu'nun ne olduğunu tanımla. *Bu* nedir?" Sonra aklına onu çileden çıkaran bir şey geldi. "Bana yine röportaj alma umuduyla beni buraya çektiğini söyleme sakın. Amacın bu mu?"

O da karşılık verdi: "Eğer amacım bu olsaydı, bölüm üzerinde çalışan herkese özellikle sana *yaklaşmamaları* talimatını vermezdim."

"Öyleyse neden arayıp burada buluşmamızı istediniz?"

"Yarınki vaftiz töreninde tatsız bir durum yaşanmasını istemedim."

"Ortalığı karıştırmazdım."

Ona şüpheliyle baktı ve haklıydı da. Eğer vaftiz babası olarak onun hayati bir rolü varken kiliseye girseydi, çok büyük bir tatsızlık yaşanabilirdi. Cevaplanması gereken sorular, verilmesi gereken sözler vardı. Onu orada görünce hazırlıksız yakalanan adam, muhtemelen her şeyi berbat eder ve Mitch ile ailesi için bu özel günü mahvederdi.

"Ve," diye devam etti titrek bir nefesle, "seni görmek, seninle konuşmak istedim ve Mitch'in beni uyardığı gibi Angela'nın akrabalarının hepsinin partiye katılacağı bir ortamda değil. John..." Elini uzattı ama temas kurmadan geri çekti. "Seninle, her şeyle ilgili son gelişmeleri öğrenmek istedim."

"Bana kalırsa her şey olup bitmiş durumda. Geveze kaynaklarınızdan zaten duymadığınız bir şey söyleyemiyorum."

Tekrar sinirlenen kadın, "Barker'ın cinayetten suçlandığını, kaçma riski taşıdığı düşünüldüğünü, kefalet talebinin reddedildiğini ve duruşma tarihi henüz belirlenmemiş bir şekilde hapiste yargılanmayı beklediğini biliyorum, ancak bu süreç hızlı olmayacak. Bu arada, karısı da boşanma davası açtı." dedi.

"Profesör Victor Wallace da iki adam kaçırma suçundan yargılanmayı bekleyerek tutuklu bulunuyor. Savcılar her bir suç için en az yirmi beş yıl hapis cezası istiyor. Eşi, kocasının bu hobisinden habersiz, evlerini sattı. O ve oğlu, ailesinin yanında yaşamak için Dallas'a taşındılar."

"Daha da kötüsü, planlanmış tüm konferanslarını iptal etmek zorunda kaldı."

Onun esprili sözüne aldırış etmedi, ancak daha önce kullandığı aynı üslupta konuşmaya devam etti. "Galveston ve Jackson'da daha önce göz ardı edilen iki şüpheli şimdi yargılanmayı bekliyor. Patrick Dobbs'a temyiz hakkı verildi. Shreveport'taki Cougar, oradaki kayıp olayında henüz bir şüpheli tespit edemedi, ancak daha agresif bir şekilde çalışıyor."

"Sen ve Mutt şehre daha yakın bir yere taşındınız. Molly yeni evinizi çok sevdi. Dahası, her haftanın yarısını orada sizinle birlikte geçirebilmekten çok mutlu."

"Roslyn ile bir anlaşmaya vardık. Sanırım üvey baba da bundan memnun."

"Molly sanat okulu bursuna başvurdu."

"Umarım her şey yolunda gider."

"Anlayacak," dedi Beth kendinden emin bir şekilde. "Mutt yeni evi beğendi mi?"

"Yemek olduğu sürece her yeri sever."

"Ya sen?" Durakladı, sonra sordu: "Unuttuğum bir şey var mı?"

"Max'e Emmy ödülünü aldırır mısınız?"

Bu soruyu beklemediğini anlayabiliyordu. "Senden bahsediyoruz," dedi.

"Artık değiliz. O iki saatlik bölümün durumu ne?"

"Bitti. Tamamlandı. *Crisis Point'in* sonbahar sezonu önümüzdeki ay başlayacak. Emmy ödülü konusunda henüz bir şey söylenemedi, ancak amacım Max'in adının geçmesinden gurur duyacağı bir program yaratmaktı. Bu konuda başarılı olduğuma inanıyorum."

"Her durumda, hikâyeyi istismara yer vermeden, temiz bir şekilde anlatmak için elimden gelenin en iyisini yaptım; ancak izleyicinin ilgisini çekecek kadar eğlence ve gerilim unsuru da ekledim."

Sözlerine başlamadan önce duraksadı ve şöyle devam etti: "Sizi dahil etmeden bu hikâyeyi anlatmanın bir yolu yoktu, ancak röportaj vermeyi reddettiğiniz biliniyor. Ve bilmenizi isterim ki, Molly'nin adını hikâyeden çıkardım. Sadece ailesinin isminin gizli kalmasını istediği bir çocuk olarak tanımlandı."

Göründüğünden çok daha rahatlamış ve duygulanmıştı. Sadece

"Bunun için teşekkür ederim" dedi.

Başını hafifçe salladı.

" *Crisis Point* programında sırada ne var?"

"Bilmiyorum. Mellin olayı bittikten sonra istifa ettim."

Bu, beklemediği bir yumruk gibi ona çarptı. Gerçekten de geriye doğru irkildi. "İstifa mı ettin? Diziyi mi bıraktın?"

"Ağdan ayrıldım."

"Şu anda ne yapıyorsun?"

Pipetten bir yudum daha alırken onu merak içinde bıraktı. "İyi bir gösteriyi daha da iyi yapan inceliklerden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Küçük detaylar ona canlılık katar."

"Hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Her şeyi hatırlıyorum."

Bu onu bir anlığına durdurdu. Konuşmaya devam ettiğinde, sesinin daha da kalınlaştığına yemin edebilirdi. "Yıllarca Max'in rehberliğinde yazılar düzenledim ve o bir ustaydı. Kendimi serbest editör olarak tanıtacağım. Sahip olduğum niteliklerle, özellikle buradaki yaşam maliyetinin düşük olması nedeniyle, kendimi geçindirebileceğimi düşünüyorum."

Kalbi birkaç kez duracak gibi oldu. "Burada mı?"

"Louisiana, yapım şirketleri için büyük bir cazibe merkezi haline geldi. Çok fazla iş var. Burada büyüdüğüm için bölgeyi iyi tanıyorum, bu da mekan arayanlar ve görüntü yönetmenleri için değerli olacak. Artık dondurucu kışlar yok. Evet, kavurucu yazlar var ama ben sıcaklı sevirim. Canım ne zaman isterse gumbo yiyebileceğim ve evde pijamalarımın çalışabileceğim. Gerçi görünüşte küçük bir ofis kiralamayı planlıyorum."

"Yani, görüyorsun ya? Taşınmanın birçok avantajı var, ama en önemlisi sana yakın olacağım." Sesini fısıltıya indirdi. "Seni bıçak gibi sevirim, John Bowie."

Vücudunun her yerine ateş yayıldı. Kulaklarının üst kısımları ısındı. Parmak uçlarıyla nabzını hissedebiliyordu.

Bankta öne doğru kaydı, masanın kenarına iyice yaslandı. "O gün seni bırakmak zorunda kaldım. Eğer bırakmasaydım, eğer yapmayı planladığım şeyi bitirmeden kalsaydım, her zaman pişman olurdum."

"Pişmanlığımı hissetmiş ve hedefime ulaşmamı engellediğin için suçluluk duymuş olurdun, bu suçluluk da seni kendini kapatmaya iterdi." Acı bir gülümsemeyle ekledi: "Zaten yaptığın gibi."

Ağzı çok kuruduğu için ılık biradan uzun bir yudum aldı. Şişeyi masaya geri koyarken, "Pes etmedim," dedi.

"Hayır mı? Buraya geldiğinden beri çenemi, omzumu, küpemi, göğüslerimi eleştirdin."

"Sadece elleriniz onların önünde 'çiçek açmış' anlamında daireler çizdiği için."

"Mesele şu ki, *bana* doğrudan bakmadınız."

O zaman yaptı. Ona öfkeyle baktı. Öne eğilerek, yüzlerini birbirine yaklaştırdı ve dedi ki: "Sana her zaman doğrudan bakıyorum. Gündüz veya gece, güneşli veya bulutlu, işte, izin günlerinde, hayallerde, ıslak rüyalarda, yüzünü görüyorum ve bu delilik, inanılmaz öfke ve tam bir işkence."

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanmıştı. "Neden peşimden gelmedin? Neden en azından beni aramadın ya da telefonlarıma cevap vermedin?"

"Tanrı biliyor ki bunu çok istedim."

"Daha sonra...?"

"Çünkü Beth, en başından beri bunun nasıl, *bizim* nasıl işleyebileceğini göremiyordum. Senin kariyerin vardı, benim de kurtarmam gereken bir kariyerim. Sen Max'i kaybetmenin acısıyla boğuşuyordun, ben de Molly'ye ve kaçırılmadan önce bile onunla ilgili olan her şeye odaklanmak zorundaydım. Sen Manhattan'da yaşıyordun, ben ise bir bataklıkta. Bunların hiçbirinin değişeceğini düşünmüyordum."

"Ama bunların hepsi değişti," diye savundu. "Saydığınız tüm engeller kendiliğinden çözülüyor veya zaten çözüldü. Ben buradayım ve kalacağım."

"Tek bir engel bir şeyi değiştirmeyecek." Alnını işaret etti. "Bu çukur mu? Yaşlarımız arasındaki farkın kanıtı."

"Aman Tanrım! Dokuz yıl olmuş! Daha yeni girdi."

"Sana kim söyledi?"

"Molly."

"Adamım! İletişim hatları çok yoğun, değil mi?"

"Yaş farkı saçma bir bahane, bunu sen de biliyorsun. Gerçek sebep ne?"

Burada oturduğundan beri bununla boğuşuyordu. Hatta altı ay önce aynı yerde, bu kişiye bakarken ve onu her yönüyle isterken de bununla boğuşmuştu. "Asıl sebep," dedi sertçe, "seni elde edip de seni kaybetmek beni mahvederdi."

"O halde, bir sorunumuz yok." Kabinden çıktı ve onun tarafına geçerek onu köşeye sıkıştırdı. "Ben senimim, John. Ve o çukuru çok seviyorum." Başını aşağı eğdi ve öptü.

Daha fazla dayanamadı. Kollarını onun etrafına sardı ve yüzünü boynuna gömdü. "Seni istiyorum, Beth. Seni çok istiyorum," dedi.

"Bana sahipsin."

"Hayır, tam şu an demek istiyorum." Paylaştıkları öpüşme tutkulu ve açgözlüydü, ama bu sadece birbirlerine olan özlemlerini daha da artırdı. Ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Hadi buradan gidelim. Kıyafetlerimizi çıkaralım. Seni Fransız öpücüğüyle öpmek istiyorum."

"Az önce yaptınız."

Kulağına sürtünerek fısıldadı, "Her yerde değil."

Başını geriye doğru eğdi ve dumanlı, topaz renkli gözleriyle ona baktı, sonra kabinden aceleyle çıktı ve çantasını diğer taraftan aldı.

Çıkarken barmen onlara başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. "İyi eğlenin."

"Buna emin olabilirsiniz," dedi John omzunun üzerinden. Onu, kendi SUV'si dışında otoparktaki tek arabanın yanına götürdü. Ona hızlı bir öpücük verdi. "Beni takip et ve yetiş çünkü hızlı süreceğim."

Adam arkasını dönmek üzereyken, kadın onu gömleğinin yakasından tuttu. "Bana kendime dikkat etmemi söylediğini hatırlıyor musun? Sözünü bitirmedin. Kendime dikkat mi edeyim, yoksa *ne*?"

"Ya da seni bedenen ve ruhunla sevebilirim."

"Ah, o kısmı duyamadım."

Saçının bir tutamını parmağına doladı ve yüzünü kendine doğru çekti.

"Ve bakın neler oldu."

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında önizlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz .](#)

Okuma Grubu Rehberi

Tartışma Soruları

1. *Kanlı Ay'ın* büyük bir kısmı Louisiana kıyı şeridinde geçiyor. Mekân, hikâyeye nasıl katkıda bulundu? Hikâye başka bir ortamda ve kültürde geçseydi farklı olur muydu?
2. Kanlı ay, romanda ana tema olarak işleniyor. Kitabı okumadan önce kanlı ayın ne olduğunu biliyor muydunuz? Astroloji ve numerolojinin hayatımız üzerinde herhangi bir etkisi olduğuna inanıyor musunuz?
3. Chrissy Mellin soruşturmasının yürütülme biçimi nedeniyle, dava kapandıktan çok sonra bile John Bowie'yi rahatsız etmeye devam etti. John Bowie'nin bu davayla ilgili duygularıyla başa çıkma veya bunlardan kaçınma yollarını inceleyin.
4. [15. bölümde](#) Beth, patronu Max Longren'in, Chrissy Mellin'in kayboluşunun ardındaki gerçeği araştırmak için Louisiana'da kalmasını sağlamak amacıyla kendisine ters psikoloji uyguladığını öğrenir. Sizce ters psikolojinin en iyi çözüm yolu olduğu durumlar var mıdır? Açıklayın.
5. Max'in bu hikâyenin peşinden koşması nedeniyle Beth, Max'in geçim kaynağı ve güvenliğinden çok programın başarısını önceliklendirmesi yüzünden kendini ihanete uğramış hissediyor. Sizce bu durum iki karakter arasındaki dinamiği ve ilişkilerinin her biri için ne anlama geldiğini nasıl etkiliyor?
6. Romanda ebeveynliğin nasıl tasvir edildiğini tartışın. Yazarın anlatımları ve betimlemeleri size tanıdık geldi mi? Neden veya neden gelmedi? Her bir ebeveyn (özellikle Beth, Molly ve Crissy'nin ebeveynleri) çocuklarının davranışlarını nasıl etkiledi?
7. [39. bölümde](#) Beth, işi/kariyeri ve ilişkisi arasında zor bir karar

veriyor. Verdiği karar doğru muydu? Siz hiç böyle bir durumda kaldınız mı ve kaldıysanız, aynı kararı tekrar verir miydiniz?

8. Bowie ve Mitch Haskell'ın arkadaşlığı ile Beth'in Max Longren ile olan ilişkisi arasındaki ilişki dinamiklerini karşılaştırın ve aralarındaki benzerlikleri ve farklılıkları ortaya koyun. Her iki ilişkiyi de tanımlayan temel özellikler var mı?
9. John bir kolluk görevlisidir, ancak roman boyunca kuralları esnetir, hatta çiğner; bunu genellikle "daha büyük iyilik" için gerekli olanı yapmak adına yapar. Bu kötü bir uygulama mıdır? Haklı gösterilebilir mi, yoksa asla haklı gösterilemez mi?
10. Romanın başında profesyonel kalmaya çalışsalar da, Beth ve Bowie aralarındaki romantik çekime karşı koyamadılar. Sizce karakterlerin hangi özellikleri onları birbirine çekti? Beth ve Bowie'nin örnek aldığı belirli bir romantik klişe (arkadaşlıktan aşka dönüşme, ikinci şans aşkı, zıt kutupların çekimi vb.) var mıydı?
11. Romanın sonunda Molly babasına onun "her zaman başvurabileceği kişi" olduğunu söyler. Sizce birini her zaman başvurabileceği kişi yapan kriterler nelerdir ve hayatınızda böyle biri (veya birden fazla) var mı?

SANDRA BROWN'UN ROMANLARI

*Hiç beklenmedik bir anda
Aşırıya kaçmak
Kör Kaplan
Çok yakın arkadaşlar
Tilki
Düşüş
Kırmızıyı Görmek
İğne
Sürtünme
Kötü Niyetli Seri
Son teslim tarihi
Düşük Basınç
Ölümcül
Ayna Görüntüsü
Dumanın Olduğu Yer
Şarade
Özel
İmrenmek
Değişim
Ezilme
Şişman Salı
Anlatılamaz
Tanık
Mazeret
Çıkmaz
En İyi Saklı Sırlar
Skandalın Nefesi
Fransız İpeği
Cennetteki Yavaş Isı*

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM